

زَهَقَ الْبَاطِلُ

Batıl zail oldu!

ASILSIZ SUÇLAMALAR

General Ziyaül Hak Hükümetinin yayınladığı, "Kadiyanilik İslamiyet için büyük bir tehlike" adlı broşüre

reddiye

HZ. MİRZA TAHİR AHMAD

Çeviren:

Dr. Muhammed Celâl ŞEMS

Asılsız Suçlamalar

Falsehood Vanishes

Hadhrat Mirza Tahir Ahmad

Translated from Urdu into Turkish by:
Dr. Muhammed Celal Şems

Birinci Baskı 2018

©Islam International Publications Ltd.

Genfer Straße 11

D – 60437 Frankfurt am Main

ISBN 978-3-939797-65-4

Önsöz

Suçlamalar Ve Arka Plânı.....	1
İngiliz fidanı! Gerçekler ışığında.....	25
İngiliz Çıkarlarının Gerçek Savunucuları	57
Cihad konusu	95
Hindistan’da Müslümanların milli çıkarları ve Cemaatimiz.....	125
Müslümanlar için Cemaatimizin fedakarlıkları	153
Keşmir ve Filistin lehine Cemaatimizin hizmetleri	177
Filistin sorunu ve Müslüman Ahmediye Cemaati.....	203
Sözde din bilginleri ve Ümmet-i Muhammed	221
Hz. Mehdi’ye yöneltilen değişik suçlamalar	245
Hz. Mehdi ve Ümmet büyüklerinin destekleyici açıklamaları.....	265
“Hateme’n Nebiyyin” Ayeti ve Resulullah’ın ^{sav} yüce şanı	281
Sultan-ül Kalem’in yüce eserleri ve meşhur Müslümanlar	353
Yalanlama ve tekfir karşısında Hz. Mehdi’nin sabrı	373
İslamiyetin zaferi için yapılan planlara entrika demek, İslam düşmanlığıyla eşdeğerdir	397
Bozuk inançların ıslahı ve Vadedilen Mehdi hazretlerinin yüce hizmetleri	417
Doğru yolda olan fırka	443
Bir uyarı.....	459

Önsöz

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti tarafından Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde başlatılan zalimane işlemlerden biri de 26 Nisan 1984 günü yürürlüğe konan Sıkıyönetim Yasasıdır. Bu yasaya göre Müslüman Ahmediye Cemaati'nin din hürriyeti yokedilmiş; kendilerini "Müslüman" olarak adlandırmaları; ibadet yerleri için "Cami yahut Mescit" kelimesini kullanmaları, ezan okumaları, İslâmiyet'e inandıklarını belirtmeleri ve kendi inançlarını yaymak için çaba sarfetmeleri yasak edilmiştir. Pakistan Sıkıyönetim Komutanı General Ziya-ül Hak, Ahmedi Müslümanlar'ın, kâfirlerden daha beter olduğunu ileri sürmüş ve Müslüman Ahmediye Cemaati'ni kansere benzeterek bu kanseri mutlaka yok edeceğini ve bu konuda hiçbir teşebbüsten geri kalmayacağını; her çareye başvuracağını beyan etmiştir.¹

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti yukarıda kısaca belirtilmiş olan bu haksız ve zalimane yasanın yerinde olduğunu kanıtlamak için, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde "Kadiyaniyet - İslâm Ke Hilaf Sangin Hatra" (Kadiyanilik - İslâmiyet İçin Büyük Bir Tehlike) adı altında bir broşür yayınlayarak, Cemaatimiz'e çamur atmıştır. Söz konusu broşürde ileri sürülen suçlamalar, daha önce birçok defa cevaplandırılmış, Kur'an-ı Kerim, Hz. Resulüllah'ın^{sav} hadisleri ve Ümmet büyüklerinin yazılarından referanslar vasıtasıyla bu suçlamaların asılsız olduğu birçok defa ispat edilmiştir. Buna rağmen broşürde aynı suçlamalar tekrar sıralanarak, dünyada aslâ yayınlanmamış olan, hatta ismini verdiği matbaa ve kitap şirketi dahi bulunmayan uydurma bir eser referans olarak gösterilmiştir. Bir yandan asılsız suçlamaları

¹ Londra Konferansı'na gönderdiği mesaj; 4-6 Ağustos, 1985; Ayrıca Bkz: Pakistan Times 17 Kasım, 1983

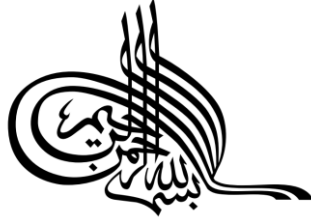
ve temelsiz ithamları ihtiva eden bu broşür devlet bütçesi harcanarak büyük sayıda yayınlanmış ve bütün dünyaya dağıtılmıştır; diğer yandan Müslüman Ahmediye Cemaati yayınlarına genel bir yasak konmuştur. Hakkı arayanların eserlerimizi bulamayarak gerçeği araştırmak konusunda zorluklara katlanmalarını önlemek gayesiyle, Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Hz. Mehdi'nin^{as} IV'üncü Halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed, Urdu dilinde verdiği Cuma hutbelerinde bütün suçlamaları cevaplandırmıştır. Böylece Hz. Mehdi'nin^{as} 10 Eylül 1903'de gördüğü şu rüya gerçekleşmiştir:

"Rüyamda, elimde muhaliflerimizin birisinin bir eserini gördüm. Ben bu eseri suda yıkamaktayım ve bir şahıs da bana su akıtmaktadır. Gözlerimi kaldırarak baktığım zaman, bütün kitabın yıkanmış olduğunu ve beyaz kağıdın ortaya çıktığını, yalnız kapağında bir isim yahut ona benzer bir kelime baki kaldığını müşahade ettim."²

Bu hutbeler birçok dile tercüme edildiği gibi, Türkçe tercümesi de Sn. Muhammed Celal Şems tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu hutbelerin bir kısmının Türkçe tercümesi daha önce ayrı ayrı başlıklar altında neşredilmiştir. Fakat bunların bir kitap halinde neşredilmesi de, bize yöneltilen temelsiz iftiralar ve suçlamaların gerçek içyüzünü göstermek konusunda bir ansiklopedi görevini ifa edecektir ümidindeyiz.

Not: Her kitabımızda olduğu gibi bu kitapta da Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinden alıntı yapılırken "Tövbe Suresi" hariç, "Bismillahirrahmanirrahim" her surenin birinci ayeti olarak kabul edilmiştir.

² Tezkere; s.485

Suçlamalar ve Arka Plânı

25 Ocak 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Halifet-ül Mesih IV. Mirza Tahir Ahmed Hazretlerinin 25 Ocak 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camii'nde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresini okuduktan sonra kendileri şu ayetleri (9:30-33) okudular:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عَزِيزُ ابْنِ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾ يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَن يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

Bu ayetleri okuduktan sonra söze şöyle başladılar: Pakistan'da şu anda iktidarda bulunan Sıkıyönetim Hükümeti'nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde başlattığı yalanlama ve suçlama hareketinin birçok şekli bulunmaktadır. Bir yandan memleketin suçsuz halkına baskı yapmakta, çıkarları da, Vadedilen Mesih Mirza Gulam Ahmed'i^{as} yalanlamadıkları müddetçe işlerinin yürüyemeyeceği prensibine bağlanmış bulunmaktadır. Kısacası böylece Pakistan'ın şu anda iktidarda bulunan Sıkıyönetim Hükümeti, Hz. Ahmed'i^{as} reddedip yalanlamak meselesini halkın mecburen benimsediği bir duruma sokmuştur. Ne olursa olsun bu öyle halkla ilgili bir hareket değildir ve böyle bir istek halkın kalbinde doğmamaktadır. Aksine memleketin

yürürlüğe konmuş olan şu andaki sıkıyönetim yasası, her Pakistanlıyı mecbur bırakmakta, ya Hz. Ahmed'i^{as} yalanlamasını veya da birtakım çıkarlarından yoksun ve mahrum kalacağını ileri sürmektedir. Hatta artık, Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'i^{as} yalanlamadığı müddetçe bir Pakistan vatandaşına oy hakkı bile verilmemektedir. Hem Pakistan'da hem de Pakistan dışında birçok kişiye şahit olmuştur. Onlar bu yasayı protesto ederler ve açıkça Mirza Ahmed'i^{as} tanımadıklarını ve gerçekten o yüzden günahına giremeyeceklerini ifade ederler. Yalnız Hz. Ahmed'i^{as} yalanlamadıkları müddetçe işlerini yürütmeleri hususunda zora koşulmaktadırlar. Bu yüzden, sonunda onların çoğu yalanlama yazısına imza atmaya mecbur olmaktadır.

Hz. Ahmed'i^{as} yalanlamanın ikinci yolu Müslüman Ahmediler'i çıkarlarından yoksun bırakmaktır. Onlara türlü zulüm ve haksızlıklar yapılmakta ve onlara zulüm edenlere arka çıkılmaktadır. Müslüman Ahmediler'in mallarını yağma edenler korumaya alınmakta ve canlarına saldıranlar devlet güvencesi altında rahatlarını bulmaktadırlar. Müslüman Ahmediyeye Cemaati veya Müslüman Ahmediler lehinde tanıklık edenler yalanlanmakta ama muhalif grubun sözde tanıkları bile kabul edilmektedir. Kısacası buna benzer birçok baskı vardır. Meselâ Müslüman Ahmediler işlerinden atılmaktadır ve öğrenciler tahsil hakkından yoksun bırakılmak istenmektedirler. Bu ve buna benzer değişik baskılar, günlük yaşamlarında Müslüman Ahmediler'e rastgele ve çoğunlukla uygulanmaktadır. Düşmanlar, Müslüman Ahmediler'e böylece işkence yaptıkları takdirde, sonunda usanarak Müslüman Ahmediyeye Cemaati'ni bırakacaklarını sanmaktadırlar. Fakat bütün dünyanın bildiği gibi, şimdi Pakistan'da bile şu his uyanmıştır ki harcanan bütün bu çabalar Müslüman Ahmediler'i, bu Cemaat'ten ayırmaya muvaffak olamamıştır. Hatta elde edilen sonuç buna ta-

mamen ters olmuştur. Allah'ın^{cc} yardımıyla Müslüman Ahmediler'in imanları o kadar kuvvetle ve öyle bir hızla artmış, ihlas ve iyi niyetlerinde de öyle bir gelişme olmuş, içlerinde özveri ve fedakârlık ruhu öyle yeni isteklerle uyanmıştır ki, böyle bir durum ve böyle bir iman gücü daha önce hiç göze çarpmamıştır. Allah'ın^{cc} lütfu ve yardımıyla Müslüman Ahmediye Cemaatinde daha önce görülmeyen istek, irade gücü, ayrıca fedakârlık ve özveri ruhu ve azmi belirmiştir. Bu Allah'ın^{cc} öyle büyük bir lütfudur ki Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bu yönden de düşmanlık faaliyetlerinde başarısızlığa uğramıştır.

Pakistan Sıkıyönetim İdaresi'nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde harcadığı çabaların ilk kısmının başarısızlığa uğradığı meselesine gelince, gerçek şudur ki, Cemaat üyeleri tarafından gelen bilgilerden öğrendiğimize göre Müslüman Ahmediye Cemaati mensubu olmayan her Pakistan'lı "Tekzip" (yalanlama) kâdığine imza attığı zaman, içinde bir korku ve ürperti hisseder. O, kendi kalbinde şu soru belirdiğini sezer: Tekzip edip yalanladığım bu şahsın iddialarını iyice ve baştan sona araştırıp tam bir güvenle mi bu şahsın bir yalancı olduğuna karar verdim yoksa yalnız ve yalnız dünya çıkarlarım uğruna mecburen ve aşağılıkça bir tavır sergileyerek "Tekzip" fermanını imzalamaya mı zorlandım?

Bu, Pakistan halkı arasında uyanan genel bir his ve umumi bir tepkidir. Demek ki vatandaşın hür vicdanına seslenmek ve onu uyarmak gibi bizim yapamadığımız vazifeyi Allah'ın^{cc} kaderi gerçekleştirmiştir. Yoksa daha önce Müslüman Ahmediye Cemaati hakkında dikkatsizlik ve bilgisizlik çok yaygındı. Gerçek şudur ki, Müslümanlar değişik hiziplere bölünmüşlerdir, yalnız aralarında kendi inançlarını, İslâm'ın gerçek fikir temelini ve İslâmiyet'e göre yerine getirmeleri gereken ameli vecibelerinin ne olduğunu bilen pek az in-

san vardır. Kısacası değişik hiziplere bölünmüş gözükenerin, içinde hayatlarını gafletle geçirenler bulunmaktadır. Müslüman Ahmediye Cemaati hakkında da fazla bilgiye sahip olmadıklarından dolayı onlar bu Cemaat ile ilgilenmemekteydiler. Aralarında bu Cemaat'ın, el-iyazü billah, yalancı bir Cemaat olduğunu düşünerek buna karşı çıkanların sayısı pek azdı. Mollaların korkusu ve halkın baskısı yüzünden sessizce seyirci kalanların sayısı ise çok fazla idi. Fakat şimdi Pakistan'ın her köşesinde Müslüman Ahmediye Cemaati bilinmektedir. Hatta bir Müslüman Ahmedî'nin göz atıp bakmadığı bölgelere bile, Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'in^{as} ismi ulaşmıştır. Oralarda insanlar Müslüman Ahmediye Cemaati'ni tanımakla kalmayıp, vicdanları da uyarılmıştır. Çünkü külliyyeten bilgisiz ve habersiz insanlar bile izinli olmadıkları bir karara mecbur bırakılmışlardır. Bunun neticesi olarak Müslüman Ahmediye Cemaatini anlayıp tanımaları konusunda, Allah'ın lütfuyla, uyanabilen bir merak zaten uyanmıştır ve onun emareleri daha şimdiden belirmeye başlamıştır.

Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bugünlerde üçüncü bir çaba, türlü kitap ve broşür yayınlamak suretiyle yapılmaktadır. Çok geniş çapta kitaplar yayınlanarak dağıtılmaktadır. Bazı broşürler değişik dillere tercüme ettirilerek, hem Pakistan'ın dış ülkelerdeki büyük elçilikleri vasıtasıyla, hem de direk ve dolaysız olarak, bütün dünyaya dağıtılmıştır. Bu kitap ve broşürlerde, tamamen yalana ve iftiraya başvurulmuş, Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Vadedilen Mesih, Hz. Ahmed'in^{as} karakteri kasten çirkin gösterilmeye çalışılmıştır. Bu da bütün dünyada bulunan Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerini aşırı derecede rencide etmiştir. Özellikle Pakistan'daki Ahmedi Müslümanlar için bu durum son derece acı vericidir. Çünkü

orada gece gündüz gazetelerde bu konuda çirkin yazılar yayınlanmaktadır. Pakistan Sıkıyönetim İdaresi milyonlarca Rupî¹ harcayarak Vadedilen Mesih'e hem kendileri hem de başkaları tarafından küfür ettirmekte, yalanlamalarında da dünya, akıl, insanlık ve ahlâkla ilgili hiçbir kuralı kesinlikle dikkate almamaktadır.

İşte Vadedilen Mesih aleyhinde değişik dillerde öyle saçma sapan hikâyeler yayınlanmakta ve bütün dünyaya teşhir edilmektedir ki bu suçlamaları insanın hafızası kabul edemez. Acaba bu uygar ve medeni çağda bu derece ahlâk düşüklüğü mümkün müdür? diye düşünmeye mecbur olur ve bu gerçeği şaşkınlıkla müşahade eder. Normal bir insanda bile böyle adetler bulunursa bu, o insanın ahlâken zayıf olduğuna işaret eder. Hükümetler ister dinsiz ister ateist olsun, sorumluluk hissî taşırlar. Onların kullandıkları lisan da biraz vakar, üsluplarında da biraz nezaket bulunur ve onlar ona genellikle riayet ederler. Bir grubu ne kadar kötülerlerse kötülerler ve ne kadar büyük düşman olduğunu kabul ederlerse etsinler, ne olursa olsun, yine de onlar genel dünya geleneklerini daima muhafaza ederler. Lâkin bütün dünyada, bütün ahlâk kurallarını aşmış ve bütün ahlâk sınırlarını geçmiş olan işbaşındaki tek hükümet örneği Pakistan'da bulunmaktadır. Bu hükümet, Moçî Dervaza² yahut Amritsar çarşılarında duyulan ve Ahrarlar'ın³ sözde fatihlerinin Kadiyan'a⁴ saldırdıkları zamanında duyulmaktaydı. Şimdi artık bu lisan Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti lisanı olmuştur. Bu hükümetin mizacında, karak-

¹ Pakistan'ın para birimidir. (Çev.)

² Lahor'un meşhur yerlerinden birisidir. Adı kötüye çıkmış ve bir deyim haline gelmiştir.

³ Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanı fanatik bir gruptur. (Çev.)

⁴ Hindistan'da bulunan Müslüman Ahmediye Cemaati daimi merkezidir. (Çev.)

terinde ve memleketi yönetme tarzında tam olarak Ah-rar'lık rengi hakim olmuştur Bütün dünyada göze çarpan bu hükümetin gerçek şekli işte budur.

Bugünlerde saçma sapan suçlamalarla Ahmediyet'e ve Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'e^{as} saldırmak Pakistan Sıkıyö-netim Hükümeti'nin başlıca işi olmuştur. İşte bu konuda "Kadiyaniyet İslâm Ke Liye Sengin Hatra" (Kadiyanilik İslâm İçin Büyük Tehlike) adlı küçük bir kitap hazırlanarak büyük bir ihtimamla ve çok sayıda bütün dünyaya dağıtılmıştır. Geçen bir cuma hutbemde, bununla ilgili bir açıklama yapmış, içinde ileri sürülen bütün iddiaları tek tek incele-yerek bu konudaki fikrimi beyan edeceğimi söylemiştim. Bu arada Müslüman Ahmediye Cemaati ulema ve yazarları da az çok bu konuda çaba sarfetmişlerdir. Bazı dostlarıma ben mesaj göndermiştim ve onlar çok güzel ve seçkin ma-kaleler hazırlayarak bana göndermişlerdir. Bu makalelerin bir kısmı yayınlanmak için hazır duruma bile gelmiştir. Mamafih, bu makalelerin her Ahmedî Müslüman'ın eline geçmesi zordur. Ayrıca Cemaat'ın bir kısmı tahsil görme-miştir; bir kısmı da okumaya alışık değildir. Zaten bazı in-sanlar kitap okumayı âdet edinmemişlerdir. Bu bakımdan hutbelerim vasıtasıyla Cemaat ile ne kadar kuvvetli ve de-rin irtibat sağlamak mümkünse başka hiçbir vasıta ile bu irtibatı kurmak mümkün değildir. Hutbe kasetleri vasıtası-yı, ayrıca bu kasetleri değişik dillere çevirerek Cemaat'ın din bilginlerinin değişik Cemaat merkezleri ile kurdukları irtibatın birçok faydasını ben bizzat müşahade ettim. İrti-batın bu yolu çok etkilidir. Gerçi bu arada sarfedilen ilmî çabalar dahi kendi zatında çok iyi ve çok faydalıdır. Biz onlardan da istifade edeceğiz. Lâkin daha önce de söyle-diğim gibi inşallah ben kendim de bu konuda birşeyler söyleyeceğim. Mamafih hutbemde öncelikle ben bu mu-halefetin arka planını açıklamak niyetindeyim. Daha sonra

hükümetin yayınladığı broşürde tekrarlanan itirazları özet olarak ele alacağım. Yahut da bir toplantıda, fazla zaman buldukça inşallah bazı konulara ışık tutmaya çalışacağım.

Bu muhalefetin arka planına gelince, Cemaat arkadaşlarım bunun çok derin bir entrika neticesi olduğunu bilmelidir. Bu konuda sarfedilen çabalar bunu göstermektedir. Daha önce neler yapılmıştır ve şimdi ne olmaktadır. Şu andaki olayların hangi halkaları 1974'deki hadiseler⁵ ile ilgilidir? Şu anda Cemaat aleyhinde harcanan çabalar nasıl düzenli bir şekilde gelişme göstermiştir ve şimdi ne şekilde ortaya çıkmıştır? Şimdiki muhalefetin arka plânı işte biraz da bu şekilde karşımıza çıkar. Bunun bir yönü daha vardır ve o da yabancı güçler ve başka dinlerle ilgilidir. Bu çabaları destekleyen çok büyük emperyalist güçler vardır ve çok çirkin istekleri bulunmaktadır. Bu niyet ve istekleri yıllarca önce, düzenli bir programa göre proje haline getirilmiş idi. Bütün plânlar kayda geçmiş; kendi aralarında düzenli bir şekilde bu projeler karara bağlanmış idi. İşte milyarlarca Ruپی, tam bu plâna göre Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde harcanmaktadır. En azından yirmi seneden beri neyin nasıl cereyan ettiğini ben dahi bilmekteyim. Yalnız bu kadar değil, hatta bize muhalif olan Cemaatler düzenli olarak eğitilmişlerdir ve bu konu Pakistan'ın iç durumuna müdahale etmek için bir vesile olarak da kullanılmıştır. Bunun detayları da vardır, fırsat bulduğum veya gerek duyduğum zaman inşallah daha sonra açıklayacağım.

Daha önce de söylediğim gibi aleyhimizde başlatılan bu hareketin 1974 ile yakından ilişkisi vardır ve 1974'de cereyan eden hadiselerin temeli aslında Pakistan'ın 1973'deki anayasasıyla atılmış idi. O anayasaya bazı cümleler yahut

⁵ 1974'de sol eğilimli Butto hükümeti Müslüman Ahmediye Cemaatinin Müslüman olmadığına dair bir yasa yürürlüğe koymuştu.

maddeler ilave edilmişti ki, vatandaşların zihinleri bu konuya önceden hazırlıklı olsun ve böylece Müslüman Ahmediye Cemaati'ne diğer Pakistan vatandaşlarına göre ayrı ve daha az bir hak tanınsın. 1973 anayasası yürürlüğe konunca bu tehlikeyi sezerek konuyu Halife-tül Mesih III. Hazretlerine arzettim ve dikkatlerini bu meseleye çektim. Daha sonra, Cemaat değişik seviyelerde bu düşmanlığın tesirlerini ortadan kaldırmaya çalıştı. Lâkin bu çabaları sarfederken hayretle bu olayların arkasında yalnız Pakistan Hükümeti'nin olmadığını, bunların daha büyük bir plânın halkaları olduğunu ve bu meselenin daha gelişme göstereceğini sezdik. Her neyse, 1974'de bizim şüphelerimiz su yüzüne çıktı.

1974'de Pakistan'da işbaşında bulunan hükümet ile şimdi ki hükümet arasında belli bir fark vardır. O hükümet hayâlîydi ve hem kendi vatandaşlarından hem de dış dünya hükümetlerinden hayâ ederdi. Yine de Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlığında hiçbir eksiklik yoktu. Yani plan bakımından ve Cemaat temellerine saldırmak konusunda ikisi de aynıdır. Bu bakımdan Butto hükümeti ile şimdiki hükümet arasında bu yönden hiçbir fark yoktur. Fakat hayâ konusuna gelince her iki hükümet arasında gözle görülür bir ayırım bulunmaktadır. Butto bir halk lideriydi. Ayrıca o, Pakistan halkını sevmekte olduğunu da iddia etmekteydi ve ülke halkının da sevdiği bir lider olarak kalmak, bunun dışında şiddetli bir gerek doğmadıkça yasalara aykırı davranarak dikta rejimini benimseyerek ülkeyi yönetmek istediğini de Pakistan halkının sezmesini istememekteydi. Zaten bu sebepten dolayıdır ki o, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde harekete geçmeden önce meseleyi Pakistan Büyük Millet Meclisi'ne sunarak güya ona bir halk mahkemesi şeklini vermiş ve dış dünya itiraz etmesin diye bu mahkemede Müslüman Ahmediye

Cemaati'ne de savunma hakkı tanıdı. Aslında böylece o, dış dünyada kendi etkinliğini artırmak niyetindeydi. Dış dünyadan beklediği birçok isteği vardı. O, yalnız Pakistan liderliğini yeterli görmüyordu ve etkinliğini çevre ülkelere de yaymak istiyordu. Pandit Nehru nasıl ünlü olduysa aynı şekilde Butto da bir doğu lideri olarak ünlü olmak arzusunda idi. O, yalnız Pakistan lideri olarak değil, Doğunun büyük bir lideri olarak ün yapmak niyetindeydi ve bütün dünyanın kendi politikasını beğenmesini ve takdir etmesini istiyordu. O yüzden dış dünyadan çekindiği için o, hem içte ve hem de dış dünyada, Müslüman Ahmediye Cemaati durumunu öyle bir şekilde ortaya koymak istiyordu ki güya o, tamamen mecbur kalmıştı ve başka türlü elinde değildi. Bununla birlikte o, direk olarak kamu baskısını kabul etmemiş, aksine yanında birkaç kişi daha olduğu halde Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı'nı çağırarak inançlarını izah etmeleri için uzun bir zaman harcamıştır. En sonunda Butto bunu bahane ederek artık bir şey yapamayacağını söyledi.

Böyle bir çekinme ve utanma şimdiki Sıkıyönetim Hükümetinde yoktur, çünkü bu halk oylamasıyla iktidara gelen bir hükümet değildir ve dış dünyanın fikrine de bir değer vermemektedir. Bir diktatör, ne olursa olsun diktatördür. O yüzden zahirde o, ne kadar çaba sarfederse etsin, diktatörlüğünün mutlaka bir isteği vardır. O da şu ki: Ne olursa olsun, dünya ne derse desin, buna itibar etmemelidir. Diktatörlüğün mizacında ve huyunda bu vardır. Yani çaba sarfetmelidir: Dünyanın beğenisi kazanılabilirse ne âlâ. Lâkin takdir edilmezse de fazla gam yememelidir. Diktatörlük hiç yılmamalıdır. Böylece diktatörlük mizacında bulunan laubalilik ise, aleyhimize yürütülen şimdiki propaganda kampanyasında açık olarak göze çarpmaktadır.

1974 senesinde işbaşındaki hükümet Müslüman Ahmediye

Cemaati hakkında bir karar vermeden önce hiç olmazsa bu Cemaat'e bir fırsat tanıldı. Pakistan Büyük Millet Meclisi'nde on dört gün sorgulama yapıldı ve cevaplar verildi. Müslüman Ahmediye Cemaati yazılı olarak inancını savundu. Bununla birlikte o hükümet, çok açıkğöz ve kurnaz olduğu için, Millet Meclisi toplantısı esnasında dahi durumun önemini kavramıştı ve toplantıdaki konuların ve sorularla cevapları kapsayan bütün işlemlerin dünya kamuoyuna sunulduğu takdirde hükümetin amacına ulaşamayacağını anlamıştı. Hatta netice tamamen ters bile olabilirdi. Dünya kamuoyunun, Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin, Müslüman Ahmediye Cemaati'ne her çeşit hak ve kolaylıkları tanıyarak hakkında doğru bir karar verdiği sonucuna varmaması hatta tam tersine bir sonuca da varması mümkündü ve dünya kamuoyu Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, Pakistan Sıkıyönetim İdaresinin kararı karşısında mazlum bir duruma düştüğüne de hüküm verebilirdi. Çünkü Müslüman Ahmediye Cemaati, inancını destekleyen hem mantıkî, hem de ilmî eserlere dayanan öyle güçlü ve kesin deliller ileri sürdü ki, onları göz önünde bulunduran hiç kimse Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, Müslüman bir Cemaat olmadığına kesinlikle karar veremez. İşte bu tehlikeyi önlemek içindir ki, yasa ve emir gereğince Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Pakistan Millet Meclisi'ndeki gündemleri hakkında delil toplaması ve kayıt tutması yasak edildi. Aynı zamanda Pakistan Hükümeti'nin de bu konuları dünya kamuoyuna açıklamamasına karar verildi.

Bu işlemlerin sonucu neydi? Bunun cevabı şu hadiseden çıkarılabilir. Bir gün bir yerde bir milletvekiline şu soru soruldu: Niçin bu konuları kamuoyuna açıklamıyorsunuz? Sizce bütün millet meclisi, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin yanlış olduğuna ve inançlarının da İslâmiyet ile bir alâkası olmadığına oybirliği ile karar vermiştir. Öyleyse

Millet Meclisi'nde gündeme getirilen konuları yayınlarak onların yanlışlıklarını bütün dünya kamuoyuna açınız. Bunun üzerine o gülerek şöyle cevap verdi: Yanlış söylüyorsunuz; Yaymadığımıza şükrediniz. Eğer biz o tartışmayı yayar isek, Pakistan halkının yarısı bu Cemaat'e girer.

Bence böyle söylemesi tecahül-i ariftendir. Eğer gerçekten Pakistan'ın uysal halkına Müslüman Ahmediye Cemaati'nin düşünceleri tam olarak aktarılabilirse, bütün Pakistan halkının Müslüman Ahmediye Cemaati'ne girmemesine hiç sebep yoktur. Daima yoksul kalan ve kaderlerinde hidayet bulunmayan birkaç şanssız dışında tabii. Çünkü Araf Suresinin 187. ayet-i kerimesinde Allah'ın^{cc} buyurduğu gibi:

مَنْ يَضِلَّ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ

Allah'ın^{cc} hidayete erdirmek istemediği kişileri hiç kimse, dünyanın hiçbir kuvveti hidayete kavuşturamaz. Demek ki bu çeşit istisnalar daima mevcuttur. Lâkin Pakistan'ın genelde çoğunluğu hakkında iyi düşüncelere sahibim. Eğer Müslüman Ahmediye Cemaati inançları doğru olarak onlara izah edilebilirse, bilhassa daha mantıklı olan ve eskiler kadar taklit düşüncesine de bağlı olmayan yeni nesillere inançlarımız aktarılabilirse, inşallah büyük çoğunluğunun bu Cemaat'e katılacağını Allah'tan ümit etmekteyim.

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bu konuda şöyle önlem aldı: Tek yönlü olarak Müslüman Ahmediye Cemaati'ne saldırdı ve yalan suçlamalarda bulundu; fakat bu Cemaat'e cevap fırsatı vermedi ve savunma hakkı tanımadı.

Hatta bu Cemaat'e saldırmadan önce; içinde bu yanlış suçlamaların cevabı bulunan Cemaat'in bütün kitaplarına bile el koydu. Sıkıyönetim Hükümeti siyasetinde bulunan bu tezat içinde bir akılsızlık bulunmaktadır. Bir taraftan Vadedilen Mesih'in kitaplarına, içinde Pakistan halkını

üzebilecek yazılar vardır diyerek el konulmakta; diğer taraftan, kendilerine göre Pakistan halkını üzecek cümleler derlenerek yalnız onlar yayınlanmaktadır. Bu ne büyük akılsızlıktır. Vadedilen Mesih'in kitaplarını, içinde Müslümanları, özellikle Pakistan halkını üzecek yazılar bulunmaktadır diyerek el koyuyoruz diyorsunuz. Peki bunun çaresi nedir? Müslümanları üzmeyecek kısımların yayınlanmasını yasak etmişsiniz. Fakat sizin kendi fikrinizce Müslümanları üzecek yazıları ise, Pakistan Hükümeti hesabına, büyük para sarfederek yayınlıyor ve bütün dünyaya yayıyorsunuz. Demek ki, görünüş itibarıyla zahirde bu bir tezattır, fakat bu tezat ve aksilik bir kurnazlığa dayanmaktadır.

Aslında Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, Müslüman Ahmediye Cemaati'ne zalimane ve çirkin bir şekilde saldırmak niyetindeydi. Vadedilen Mesih'in kitaplarında bütün itirazların cevapları bulunmaktadır ve bunları okuyan her iyi insanın itirazı, sözün gelişine bakarak kendiliğinden ortadan kalkmaktadır. Pakistan Millet Meclisinde de aynı şey müşahade edildi. Halife-tül Mesih III beni de beraberinde götürmüştü. Orada yapılan işlemlerde ben ve arkadaşlarım bu gerçeği hayretle müşahade ettik. Vadedilen Mesih'in^{as} bir yazısına saldırıldığı zaman, Halife-tül Mesih III, itiraz edilen yazının biraz başından biraz da sonundan okurdu. Ondan sonra başka hiçbir cevaba gerek kalmazdı. Dinleyiciler o saldırının uydurma olduğunu ve yazının tam olarak verilmediğinden kaynaklandığını anlayarak teselli bulurlar ve doğrulukla hiçbir alâkası bulunmadığını anlarlardı. Gerçi Halife-tül Mesih III izahata gerek duyduğu zaman meseleyi izah ederdi. Lâkin Vadedilen Mesih'in^{as} yazıları haddi zâtında kendi içinde yeterli cevabı kapsamaktadır. Sözün gelişinden arındırarak ve içinden belli kısmı çıkarılarak yanlış bir şekilde ve değişikliğe uğratarak ileri sürülürse

ancak o zaman okuyucusunun kalbi kırılabilir. Halbuki o yazı, okuyucunun anladığı anlamı taşımamaktadır. Vadedilen Mesih kendisine isnat edilen sözü söylemek istemektedir. Fakat o yazı Müslümanları üzebilir düşüncesiyle başka bir yazı hazırlanarak kendisi tarafından yayınlanmaktadır. Lâkin onun cevabı halktan saklanmaktadır. Pakistan Sıkıyönetim İdaresi'nin siyaseti işte buydu. Bunun neticesinde zaten önceden bizim kitaplarımıza el konulmaya başlamıştı. Hatta bu kadarla kalmayıp matbaamıza da el konuldu ve dergilerle gazetelerimizin yayınlanması yasak edildi.

Bu korkaklıktı ve daima güçsüzlüğe işaret eder. Demek ki böylece onlar yenilgiyi kabul etmişlerdir. İspat gücü ve delil bakımından güçlü olan dünyanın hiçbir kuvveti silâha sarılmaz ve muhaliflerinin söz söylemelerine yasal olmayan engeller çıkarmaz. Bu mantığa aykırıdır. Hatta onların kendi çıkarlarına da aykırıdır. Bu bakımdan Müslüman Ahmediye Cemaati'ne saldırılar yapılsın fakat bu Cemaat'e cevap hakkı verilmesin diyerek bu gayeyle yapılan bütün çabalar, aşırı derecede korkaklığın sembolüdür ve ellerinde ispat gücü kalmadığını kanıtlamaktadır. Bir taraftan Müslüman Ahmediye Cemaati, sayısı azaltılarak, yetmiş seksen binden daha fazla olmadığı ileri sürülmektedir. Diğer yünden, bu Cemaat İslâm âlemi için büyük bir tehlikedir diyerek propaganda yapılmaktadır. Hatta öyle bir tehlike ki daha önce İslâm âlemi için böyle bir tehlike hiçbir zaman ortaya çıkmamış! Sadece bu çirkin propaganda ile yetinmeyip Müslüman Ahmediye Cemaati kitaplarına da el konulmaktadır ve övünülerek bu tehlikeye çare bulunduğu söylenmektedir.

Şu anda işbaşındaki hükümetin, daha önceki hükümetin işlemleriyle karşılaştırmalı olarak yayınladığı söz konusu dergide, geçen Pakistan Millet Meclisi methedilmekte ve

büyük iş başarıldığı söylenmektedir. O meclisi feshettiklerini, (birkaç kişi dışında) üyelerini de kötü ve çirkin kişiler olarak suçladıklarını da hatırlatalım. Mamafih işbaşındaki Sıkıyönetim Hükümeti o Meclis'in Cemaatimiz hakkındaki büyük işini(!) takdir etmektedir, çünkü bu konudaki fikirleri birbirine benzemektedir. Demek oluyor ki, onların arzu ve istekleri aynıydı. Bu bakımdan o büyük işi (!) kabul etmeleri gerekiyordu. O yüzden geçen Millet Meclisi'nin yüzyıllık bir problemi hallettiğini ve böylece olağanüstü büyük bir iş başardığını kabul etmeleri lâzımdı. Fakat aslında bunlara göre onlar yüz yıllık bu meseleyi tam olarak çözemediler. Bu konuda çıkarılması gereken yasaları çıkarmak bunlara nasip olacaktı ve bunlar o yasaları çıkararak ilelebet Bu Cemaat'in kökünü kazıdılar ve böylece İslâm âlemini Bu Cemaat'in tehlikesinden kurtardılar!

Burada bir soru ortaya çıkmaktadır. Bu mesele nasıl halledilmiştir? Müslümanlar bu tehlikeden nasıl kurtarılmışlardır? Bu konuda hükümetin çıkardığı resmi broşürün sonunda şöyle yazılıdır: Biz bir yasa çıkardık. Bu yasa gereğince Bu Cemaat'in ezan-ı Muhammedî okumaları ve kendilerine Müslüman demeleri yasak edildi. Şimdi artık bu Cemaat üyeleri Kelime-i Şehadet'i okuyup yazamazlar; camilerine cami diyemezler, Müslüman âdet ve alışkanlıklarını edinemezler. Kur'an-ı Kerim'in emirlerine de uyamazlar. Bakın artık biz ne kadar memnunuz. Ne kadar büyük bir problemi halletmişizdir! Demek ki en sonunda çıkardıkları netice işte budur. Fakat akılsızlığın da bir sınırı olmalı. Yani kurnazlık içinde de bazen akılsızlıklar bulunur. Sebebi de şudur ki yanında doğruluk bulunmayan kişi, amacına kurnazlıkla ulaşmak ister fakat yanında doğruluk bulunmadığından, kurnazlığına bir aptallık karışır ve mutlaka kendini belli eder. O bakımdan bu iç tezat ve bu akılsızlıkların tamamı, aslında yalan bir kurnazlığın neticesidir. Yok-

sa gerçek akıl neticesinde bu çelişki ve bu tezat zaten oluşamaz.

Kısacası şimdiki hükümet bu yolu benimsedi ve kendisini Butto hükümetinden daha kurnaz saydı ve dedi ki bu Cemaat liderine Millet Meclisinde sorulan sorulara cevap verme fırsatı vermek aslında bir akılsızlık idi. Nitekim Resmi gazetede (broşürde) şu bile yazılıdır ki, peygamberlik iddiasında bulunan birisi ile konuşup fikir teatisinde bulunmamalıdır. Delillerle onu yenilgiye uğratmaya çalışmak haddi zatında aptallıktır. O yüzden bizim önerdiğimiz ilaç dışında hiçbir tedavi şekli yoktur. Mamafih bütün dünyada Cemaatimiz aleyhinde zalimane bir şekilde bir suçlamalar kampanyası başlatılmıştır.

Kur'an-ı Kerim'den anlaşıldığına göre, zalimlerin çabaları hiçbir zaman onlara bir yarar getirmemiştir (2:18'de) Allah'ın^{cc} buyurduğu gibi:

فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ

Münafıklık rengine olan, iddiaları başka türlü, yaptıkları ise bir başka türlü olan ve hikmet dolu sözler söylemekle birlikte aşırı derecede akılsız hareketler yapan kişilerin çabaları onlara aslâ yarar getirmez. Onlar tabii ki bir ateşi alevlendirirler; fakat o ateşten görmek istedikleri sahneyi görmelerini Allah^{cc} onlara nasip etmez ve onların görme kuvvetini salbeder. Alevlendirmek için tutuşturdukları ateş, onları görme kuvvetinden mahrum eder. Allah onları, hiçbir şeyi göremeyecekleri karanlıklar içinde bırakır. İşte Pakistan Sıkıyönetim İdaresi'nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhindeki çabaları bile bu Cemaat'in lehine, ona yarar getirmiştir ve inşaallah ileride de hep yarar getirecektir. Allah-ü Teala'nın (2:217'de) buyurduğu gibi:

عَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ

Müslüman Ahmediye Cemaati bile fiilen şu anda bu çeşit bir devirden geçmektedir. Birçok defa böyle olduğu gibi sizin durumunuz da aynen böyle olacaktır. Bir şeyi beğenmiyor, ondan üzülüyor ve acı duyuyorsunuz. Hâlbuki o sizin hayrınızdır. Çocuklarınıza acı ilaçlar veriyorsunuz. Onlara iğne yaptırıyorsunuz. Onlar bağırip çağırıyorlar. Onların ellerini tutuyor ve hiç kimildatmıyorsunuz, çünkü bu onların iyiliği içindir. Aynı şekilde Allah-ü Teâlâ, bazen size aşırı derecede acı verecek tedbirlere başvuracağını fakat onların sonunda size fayda getireceğini söylemektedir.

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bütün dünyaya yaydığı kitapların bir faydası da şudur: Bütün dünyada bu Cemaat'e ilgi artmıştır. Bazı kimseler Müslüman Ahmediye Cemaati adını bile daha önce duymamışlardı. Fakat şimdi artık bu bilgiler onlara ulaşmıştır ve bütün dünya gazeteleri bu konulara önem vermiştir. Böylece bu Cemaat, bugün hakkında çıkarılan sıkıyönetim yasası çıkmadan öncesine nazaran en az yirmi kat daha fazla tanınmaktadır. Amerika, hatta İngiltere'de bile halkın büyük bir çoğunluğu bu Cemaat'i aslâ bilmemekteydi. Bir iki merkezle milyonlarca insanla muhatap olabilmek mümkün değildir. Bu bilinen bir gerçektir. Halk buna aslâ ilgi duymaz. Fakat şimdiki muhalefet ve Cemaat'in içinde bulunduğu acı ve ızdıraplar neticesinde bir hümanistlik düşüncesi oluştu ve bunun neticesinde Cemaat'e ilgi arttı. Halk bu Cemaat'in kitaplarını okumaya ve Cemaat'in kimliğini araştırmaya başladı. Pakistan Hükümeti'nin insafa dayalı olmayan kitapları, arta kalan eksikliği tamamladı. Bu kitapların üslubu haddi zatında, mantıklı bir kişiyi şüpheye düşürmektedir. Bir taraftan bu Ce-

maat'in çok az olduğu, aradan yüz yıl geçmesine ve sarfedilen bütün çabalara rağmen yetmiş bini bile aşamadığı söylenmektedir. Diğer yönden milyonlarca nüfusluk bir hükümet bundan korksun; hatta bu kadarla kalmayıp bu Cemaat bütün İslâm âlemi için bir tehlike oluştursun. Bu o kadar mantık dışı bir şeydir ki her insan onu hazmedemez. Böylece hükümetin broşürünü okuyan bir insan bu Cemaat hakkında fazla bilgisi olmadığı halde içinde bu Cemaat'e karşı bir sempati duymakta ve en azından bu Cemaat hakkında bilgi edinmek istemektedir.

Demek oluyor ki bizim kaybettiğimiz bir fırsat Allah'ın^{cc} inayetiyle tekrar elimize geçmiştir. Bunun hikâyesi şöyledir: Geçen hükümetin Büyük Millet Meclisi'ndeki işlemleri hakkında ellerimiz bağlıydı. Bu hükümet ise bir bakıma bağlı olan ellerimizi çözmüştür ve böylece bize cevap hakkı vermiştir. Geçen hükümet, millet Meclisi'ndeki sorularla cevapları dünyaya anlatamayacaksınız diyerek bizi bağlamıştı. Şimdiki hükümet ise soruları aynı yerden çalmıştır. Ben bu durumu yaşadığım için bunu bilmekteyim. Bütün sorular Pakistan Büyük Millet Meclisi'nde sorulanların aynısıdır. Yalnız benimsenen yol şudur ki, o soruların bir kısmı resmi broşüre alınmış, bir kısmı da bir dergiye verilmiştir. Aslında pis bir kağıt parçasına dergi diyerek "Kavmi Digest" ismi verilmiştir. Kim bilir ona kaç yüz bin Rupî verilmiştir. Bu dergi baştanbaşa, Vadedilen Mesih'e^{as} yapılmış iftiraların, yayınlanmış bir yığındır. Bu dergide Vadedilen Mesih'e^{as} öyle ahlâk dışı söz ve hareketler isnat ettirilmiştir ki bunu akliselim ve namuslu bir kişi okuyamaz. Okursa bile hiçbir basın ahlâkına sığmayan sözde gazeteyi elinden nefret ile atması gerekecektir. Fakat Pakistan Sıkıyönetim İdaresi büyük para sarf ederek onu çok muazzam ve güzel bir dergi şeklinde yayınlamıştır. Resmi broşürde yer almayan itirazların hepsi bu dergi kapsamına alınmıştır. As-

linda bu büyük bir plândı. Şimdi artık Ahrar'ın çok düşük ve ahlâksız dergileri her gün reklam olarak çıkmaktadır. Pakistan'ın uysal halkı bu dergilere hiç aldırış etmemektedir. Yalnız Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti onları satın alarak büyük elçiliklere göndermekte ve böylece bu ahlâksız dergilere itibar göstermektedir. Demek ki, büyük elçiliklerin başka hiç işi gücü yoktur. Bir gün gidip baksınlar, büyük elçiliklerdeki Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhtarı bu yayınların akıbeti nedir? Bugünlerde kış mevsimidir. Kim bilir Pakistan Büyük Elçiliklerine gönderilen bu yayınlar belki de ısınmak için yakılmakta ve böylece daha iyi ve faydalı bir iş için kullanılmaktadır. Sefaretlerde kim kime dum dumadır. Oradaki memurlar başka işlerle meşguldürler. Onlar Avrupa ve Amerika'daki eğlenceleri terkedip kendi menfaatlerini bir yana bırakarak neden Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhtarı, tek taraflı ve yalan yanlış yazıları okusunlar? Büyük elçiliklerde görev yapmış kişiler, oradaki meşguliyetleri daha iyi bilirler ve bu çeşit yayınların değerini de daha iyi anlarlar. Kitabın ana başlığına bir göz atmak yeter. Yalnız bu kadarı bile onlara Müslüman Ahmediye Cemaati'nin ne kadar önemli bir Cemaat olduğunu hatırlatmaktadır. Kısacası bizim aleyhimizde çıkarılan bu yayınlar ateş yakmak, çay demlemek yahut ısınmak için kullanılmaktadır. Daha fazla bir değeri yoktur.

Özet olarak söyleyecek olursak Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti tarafından çok çirkin yayınlar satın alınarak sefaretlere gönderilmektedir ve böylece onlar büyük bir iş başarıklarını sanmaktadırlar. Bu çeşit yayınları da Allah'ın^{cc} izniyle bir kısmını hutbe, diğer kısmını ise uzun konferanslar şeklinde açıklayacağım. Daha önce sözümüzü dinletemedik ve Pakistan Hükümeti'nin gizli amaçlarını açığa vurmazdık. Bize kâfir yahut Gayr-i Müslim demelerinin sebeplerini izah edemezdik. Yasalar ellerimizi bağladığı için bü-

tün bu sebepleri kimseye anlatamazdık. Biz de söz verdiğimiz için mecburduk ve cevaplarımızı yayınlamayazdık. Fakat şimdiki hükümet ise bu konuya kesin bir damga vurmuş ve fikirlerini açığa çıkarmıştır. Biz de artık fikrimizi anlatmak konusunda hürüz ve Allah'ın^{cc} izniyle bütün dünyaya, istediğimiz gibi, belli başlı dillerde anlatacağız. Bunlar bizimle baş edemezler. Bunların haysiyeti ne? Delillere tahammülleri ve dayanma güçleri olsaydı, kendi memleketimizde bize öz savunma hakkı vermezler miydi? Delillere karşı dayanabilselerdi, bizim kitaplarımıza yasak koymalarına ne gerek vardı? Gazetemizi ve matbaamızı yasak etmelerinin gereği neydi? Bunlar, ayakları olmayan korkak insanlardır. Biraz cesaretleri olsaydı cemaatimize cevap hakkı tanırırlardı. Artık elimize geçen bu fırsatı geri alamazlar. Biz artık onların çirkin kitaplarının cevabını her yere göndereceğiz. Hatta Pakistan'a bile ulaştıracağız. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin ilerlemesini Allah'ın^{cc} izniyle hiç kimse durduramaz. Çünkü bu Allah'ın^{cc} kurduğu bir cemaattir.

Kaldı ki Cemaatimiz aleyhindeki bu durum ne zamana kadar devam edecektir? Daha önce de belirttiğim gibi bunu en iyi bilen Allah'tır. Bugün hutbemi sona erdirmeden önce birkaç şey daha ilave etmek istiyorum; bazı Cemaat üyelerinin bana gönderdikleri mektuplarda bir çeşit ümitsizlik sezilmektedir. Bu da beni çok üzmektedir. Ümitsizlik demeyelim. Ümitsizlik yerine bu duruma başka bir isim vermeliyiz. Çünkü bu kişiler aslâ Allah'ın^{cc} rahmetinden ümitsiz değildirler. Ancak varmak istedikleri netice konusunda çok acele davranmaktadırlar. Aceleci olmak iyi değildir. Onlar şimdiki kaderin eski muhalefetten değişik olduğunu düşünerek bu memleketten merkezimizin hicret etmeye mecbur kalacağını sanmakta ve önümüzde uzun zorlukların bulunduğu neticesini çıkarmaktadırlar. Mama-

fih onlar bunun neticesinde her zaman olduğu gibi büyük zaferler kazanacağımızı da kesin olarak bilmektedirler. Fakat ben böyle bir neticeye varmakta acele davranıldığına inanıyorum. Böyle bir netice çıkarmaya aslâ razı değilim. Evet! Tarihin tekerrür ettiğini söylemek doğrudur. Yalnız tarihin kelimesi kelimesine aynen tekerrür ettiğine, aynı vaziyet ve aynı durumların yüz de yüz aynen gerçekleştiğine inanmak doğru değildir. Tarih usuller bakımından tekerrür eder. Bu usuller Allah^{cc} tarafından Kur'an-ı Kerim'de muhafaza edilmiştir. Bu usuller mutlaka tekrar edilecektir; çünkü onlar Allah'ın^{cc} sünneti (kanunu) olarak adlandırılırlar. Ayrıca onlar peygamberlerin de sünnetidir. Lâkin bu usullerin izleri değişik olabilir ve fiilen onlar nasıl cereyan ederse, şekilleri de aynen değişebilir. Bu olay böyle yer almıştır diye karar vermek doğru değildir. Allah^{cc} açık olarak haber vermedikçe yahut kader açık bir şekilde kendini göstermedikçe acele etmemelidir.

İlâhî kaderden kimse kaçıp kurtulamaz. Biz Allah'ın^{cc} kaderine gücenenmeyiz. Bununla birlikte size acele etmemenizi emrediyorum. Çünkü böyle acele karar verirsiniz Allah'a^{cc} ettiğiniz dualarınızda eksiklik baş gösterecektir ve ızdırabınız eksilecektir. Problemlerinizin uzun süreceğini, her zaman böyle olageldiğini ve bunun bir fark yaratmadığını düşüneceksiniz. Bu durumda ızdırıp ve acı ile edilen dualarınızda eskisi kadar kuvvet bulunmayacaktır. Bu İlâhî bir Cemaat için kurtulunması gereken büyük bir zarardır. Allah'ın^{cc} kaderi ise mutlaka cereyan edecektir. Onu hiç kimse değiştiremez. Fakat siz Allah'a^{cc} edilen dualarınızın ve yalvarışlarınızın seviyesini neden düşürüyorsunuz? Ancak meydanda savaşına asker denir. O, kurşunu daima göğsüne yer ama hiçbir zaman geri çekilmez.

Kısacası, Allah'ın^{cc} kaderiyle kimse savaşılamaz. Allah'ın^{cc}

kaderi kendisi, kadere karşı durmamızın çaresini de bize öğretmiştir. O nedir? Âcizane olarak Allah'a^{cc} dua etmeye devam etmektir. Çünkü âcizane edilen duaların akıbeti de kendi içinde işini yapmakta olan apayrı bir kaderdir. Allah'ın^{cc} buyurduğu gibi, bu kader bazen öyle güçlenir ki onun için o, ötekilerin kaderini değiştirir ve duaların kaderi üstün gelir. Arabistan'da belirlenen o büyük mucizeyi analize ederek Vadedilen Mesih^{as} şöyle demiştir: Milletin Resulüllah'a^{sav} karşı davranışı, bütün milletin helâk edilmesi ve ortadan kaldırılması şeklinde neticelenmeliydi. Bu muhaliflerin her biri ölümü, Nuh'un milletinden daha fazla, hak etmişti. Taif yolculuğu esnasında cereyan eden o son derece üzücü hadisede ve ondan sonra Allah'ın^{cc} melekleri vasıtasıyla Resulüllah'a^{sav} gönderdiği mesajın içinde gösterilen en büyük hikmet işte şudur ki her çirkin davranıştan sonra Allah'ın^{cc} kaderi düşmanları helâk etmek ister. Fakat Allah der ki; Ey Muhammed^{sav} kalbindeki arzu ve temenni de bir kader oluşturmaktadır. Allah katında senin âcizane duaların ve kuvvetli yalvarışların bir kader oluşturmaktadır. Bunlar bile Allah'ın^{cc} kaderinin bir parçasıdır. O yüzden ey peygamber! Senin isteklerin, senin duaların, bir başka kaderden daha önemlidir. O yüzden senin rızanı almadan, bu millete nasıl davranayım. Fakat o ikinci kader neydi? O ikinci kader şuydu ki; eğer Peygamber'in canı isterse, eğer o, onları yok etmeye razı olacak kadar rencide olmuş ve ızdırap duymuşsa, o zaman Allah^{cc} meleklerine emrederek iki dağı birleştirecek ve dünyadan Taif izini ilelebet ortadan kaldıracaktı.

Bu Allah'ın^{cc} gizli kaderini göstermek ve ortaya çıkarmak için belirlenen küçük bir hadiseydi. Fakat Resulüllah^{sav} sadece o zaman için Allah'ın^{cc} sevgilisi değildi. Allah yolunda acı çektiği tek devir o değildi. Her an için kalbi üzerinde bir kıyamet kopmaktaydı ve her gün o, Allah için canını ver-

meye devam etmekteydi. Kur'an-ı Kerim'in (6:163'te) buyurduğu:

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Ayeti celilesinde belirtildiği gibi o, her gün Allah uğruna canını veriyor ve her gün diriltiliyordu. O yüzden bu aralıksız devam eden bir kaderdi ve ona mukabil duaları da aralıksız devam etti. En sonunda Vadedilen Mesih'in dediği gibi Resulullah'ın^{sav} dualarının kaderi üstün geldi ve gökte Rabbi tarafından duyuldu. Böylece helâk edilmesi mukadder kılınmış olan bir millete daimi hayat bahşedildi. İşte sizler böyle bir Efendiye köle olmak iddiasındasınız. O yüzden onun izlerini takip etmelisiniz ve kavminizin helâk edilmesini istemekte acele davranmamalısınız. Aksine ihya nasip edilmesi için Allah'a^{cc} dua etmelisiniz. Rabbimiz onu bize nasip etsin ve kavmimiz gerçeği acele olarak anlasın.

Benim zatıma gelince, ben şu kanaatleyim ki 1984 Ahrar'ın yılıydı ve Allah'ın^{cc} izniyle 1985 yılı Müslüman Ahmediye Cemaati'nin yılı olacaktır.

İngiliz fidanı! Gerçekler ışığında

1 Şubat 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati İmamı Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 1 Şubat 1985'de Londra'nın Fazl Camiinde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra, şu ayetleri (25:5-7) okudular:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرِيَهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ
فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٥﴾ وَقَالُوا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلَى
عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٦﴾ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧﴾

Ondan sonra şöyle buyurdular:

"Geçen hutbemde çok eski bir sözüme istinaden Allah'ın^{cc} izniyle Pakistan Hükümeti tarafından Müslüman Ahmediye Cemaati hakkında yayınlanan resmi broşür hakkında beyanatta bulunacağımı ve bu broşürde ileri sürülen bütün itirazları teker teker inceleyeceğimi bildirmiştim. Geçen cuma hutbesinin başında okuduğum ayetlerde Allah^{cc}, Hz. Muhammed'e^{sav} itiraz edenlerin aslâ bu konuda yeni birşey ortaya koyamayacak veya ileri süremeyeceklerini, aksine daha önce geçmiş milletlerin kendi peygamberlerine yaptığı suçlamaların aynısını tekrarladıklarını izah etmiştir. Gerçek şu ki, Hz. Muhammed'den^{sav} önceki peygamberlere yapılan itirazların aynısı, Hz. Muhammed'e^{sav} de çağdaşları tarafından aynen yapılmıştır. Bu daimi bir kuraldır. Her çağda bir Peygamber'e yapılan itirazlar aslında eskiden beri varolan ve sık sık tekrarlanan itirazların aynısıdır.

İlk peygambere yapılan itirazların detayları bilinmemektedir. Ne olursa olsun ona yapılan itirazlar hiç şüphesiz ilk defa yapılmıştır. Fakat ondan sonra bu gelenek hep süremiştir ve Kur'an-ı Kerim'de dahi bu geleneğe işaret

edilmiştir. Demin okuduğum ayetlerde bile böyle bir itirazla açık bir şekilde atıf yapılmıştır. Hz. Muhammed'e^{sav} inanmayanlar kendisine hangi itirazda bulunurlardı? Bakın bu konuda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur: "Yani bu kâfirler, Hz. Muhammed'in^{sav} sadece bir yalan uydurduğunu, arkasında da kendisini bu konuda destekleyen başka bir millet bulunduğunu söylerler."

Hz. Muhammed'e^{sav} yardım ettiği söylenen millet hakkında, Kuran'da başka bir yerde "Acem milleti" olduğunu söyledikleri bildirilmiştir. Buna cevaben Allah^{cc} şöyle demiştir: Eğer Acemlerden birisi Hz. Muhammed'e^{sav} yardım ediyorsa ve yazıp kendisine veriyorsa, böylece kendisi bir Acem yardımıyla peygamber olduğunu ileri sürmüştü, neden ileri sürdüğü sözlerde bir acemilik yoktur? Kendisine yardım eden bir Acem (Arap olmayan) olsun ve konuşma tarzı o Acem'den tamamen farklı olsun! Bu nasıl mümkün olabilir?

Modern araştırmacıların asılsız yakıştırmaları

Asrımızda Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'e^{as} edilen itirazlar bile, Kur'an-ı Kerim'in bu ayetleri ışığında, sık sık tekrarlanan eski itirazların tamamen aynısıdır. Aralarında eski peygamberlere karşı ileri sürülen fakat Vadedilen Mesih Ahmed'e^{as} edilmemiş olan bir tek itiraz yoktur. Çoğu kez Hz. Muhammed'e^{sav} edilen itirazların aynısı, kendisine tam olarak bağlı olan ve kendisini candan seven sadık ve temiz hizmetçisi Hz. Ahmed'e^{as} hakkında da tekrarlanmıştır. Gerçekten de Pakistan Hükümeti tarafından Müslüman Ahmediyeye Cemaati hakkında yayınlanan broşürde bile, bu Cemaat'in "İngilizler'in diktiği fidan" ve Hz. Ahmed'in^{as} de "İngilizler'in tayin ettiği sahte peygamber" olduğu konusu üzerinde özel olarak durulmuştur. Broşürde kullanılan kelimeler şunlardır: "Modern araştırmacılar Ahmediyet'in,

kendi imparatorluklarının menfaatlerini korumak gayesiyle İngilizler tarafından dikilen bir fidan olduğunu ispat etmişlerdir.¹

Bu modern "araştırmacılar" kimdir? Bu konuda broşürde bir bilgi verilmemiştir. Bu "modern araştırmacılar"ın "araştırmaları" nedir? Bu soru ile ilgili bir açıklama broşürde yer almamaktadır. Aksine tam anlamıyla uydurulmuş bir düzmece ileri sürülmüştür. Yalnız ifade şekli, Batı âlemi veya bu asrın entelektüel kişilerinin genelde kabul edebilecekleri türden, adeta bir araştırma dili biçimindedir. Öyle ki, gerçekten bu çağın "Modern araştırmacıları!" Ahmediyet'in, İngilizler'in eliyle dikilmiş bir fidan olduğunu ispat etmişlerdir!

Araştırmanın iç yüzü

Broşürde adı geçen sözde araştırmada, onların söylediklerine göre İngiltere'deki bir matbaada yayınlanmış olan bir kitaptan bahsedilmiştir.² Güya bu kitapta belirtildiğine göre İngilizler, kendi parlamentolarında Hindistan'ı zapt edebilmek gayesiyle oraya sahte bir peygamber tayin edilmesine karar vermişler. Bu sahte Peygamber'in adı "Zilli Nebi" olacakmış. Güya "Zilli Nebi" tayin ederek onun vasıtasıyla bütün Müslümanları kontrol altına almayı tasarlamışlar.

¹ Prof.Dr. Ethem Ruhi Fiğlalı Ahmediye aleyhtarı bir kitap yazmıştır. Kadiyanilik isimli bu kitabında o bu iddiayla ilgili şunları söylemektedir: "Müslüman yazarlar, Kadiyaniden İngilizler tarafından ortaya çıkarılmış bir hareket olduğunu ileri sürmektedirler. Elimizde bu sert iddiayı destekleyecek delillere sahip değiliz... Bkz.Dinler Tarihi Dizisi:01 Kadiyanilik; s.78 Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları 1/127

Hiçbir delile sahip olmadıkları halde, bu konuda Ahmediyeti suçlamalarının onların Müslümanlığına yakışıp yakışmadığı meselesini okuyucuların takdirine bırakıyoruz. (Çev.)

² The arrival of British Empire In India, Cited By Ajami Israil.

Ben Londra Fazl Cami'i İmamı'na bir mektup yazdım. Bu mektupta böyle bir iddianın hiç şüphesiz gerçek dışı olduğunu, mamafih, kendisinden o kitabı görmesini ve içinde böyle birşey bulunup bulunmadığını araştırmasını, broşürdeki iktibasın değiştirilmiş olabileceğini göz önünde bulundurarak, araştırmasını da bu yönde yürütmesini istedim. İmam Bey, bana yazdığı cevapta böyle bir kitabın zaten hiç bulunmadığını bildirdi. Bunun üzerine kendisinden tekrar araştırmasını ve matbaalardan da soruşturmasını istedim. Aldığım cevap şuydu: "Uzun araştırmalarımız neticesinde kitap bir yana, broşürde adı geçen böyle bir matbaanın olmadığını öğrendik." Biz yine de işin peşini bırakmayarak, bu meseleyi "British Museum" ve diğer birçok önemli müessese aracılığı ile soruşturduk. Her taraftan olumsuz cevaplar geldi. Böyle bir kitabın hiç mevcut olmadığını, ne böyle bir matbaanın ne de böyle bir kitabın aslâ var olmadığını, bu sebepten dolayı bir referans veremeyeceklerini bildirdiler. Pakistan Hükümeti'nin sözde modern araştırmacılarının (!) yaptıkları araştırmaların içyüzü işte budur. İnsan bunun için araştırma kelimesini kullanmaktan utanır. Ne var ki Pakistan Hükümeti bu saçmalığa "modern araştırma" adını verip bunu övünerek kamuoyuna sunmuştur.

Broşürün değişik yerlerinde bayağı ve çirkin sözler kullanılmıştır. Dediklerine göre Vadedilen Mesih Ahmed^{as}, İngilizler'i haddinden fazla abartılı bir şekilde övmüş hatta pohpohlayarak yağ çekmiştir. Onun İngilizlerin diktiği bir fidan olmasının ilk delili işte budur. İkinci delil de Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Ahmed'in^{as} kendi yazısıdır. Sanki Hz. Ahmed^{as} kendisi de İngilizlerin diktiği bir fidan olduğunu kendi lisanıyla kabul etmiştir. Ben bu her iki delil ile ilgili olarak bugün bazı gerçekleri Cemaat'e bildirmek istiyorum.

Sih iktidarında müslümanların kötü durumu

Söyleyeceğim ilk söz şu ki Hz. Ahmed^{as} gerçekten İngilizleri övmüş, hatta birçok defa övmüştür. Fakat her seferinde sebebini de özet olarak şöyle açıklamıştır: Ben İngilizleri methetmekteyim, çünkü Sihler zamanında Hindistan Müslümanları, bilhassa Pencap Müslümanları son derece kötü bir duruma düşmüşlerdi. Hatta onlara hiçbir hak tanınmıyordu. Sih iktidarı Müslümanlara başka hiçbir yerde görülmemiş bir zulüm yapmıştı. Bu ateş çemberinden bizi İngiliz Hükümeti çıkardı ve bize bütün haklarımızı yeniden sağladı. Bu sebepten dolayıdır ki ben bu hükümeti övmeye mecburum, çünkü bu yalnız eski peygamberlerin sünneti olmakla kalmayıp insanca davranmanın da gereğidir. Sihler zamanında Müslümanlar son derece acınacak ve vahim bir durumdaydılar.

Vadedilen Mesih Ahmed Hazretleri'nin sözlerinin özeti işte budur. Fakat Müslümanlara nazaran Sihler ile daha yakın ilişkileri olan Hindu araştırmacılar bile bunu aynen kabul etmektedirler. Ben bugün hutbem için, biri bir Gayr-i Müslim'e, diğeri de Ahmedi olmayan bir Müslüman'a ait olmak üzere iki tane iktibas seçtim. Bu da İngilizlerin gelerek, Müslümanları Sih zulmünden kurtardıkları zaman, Müslümanların ne durumda olduklarını gösterecektir. Tulsi Ram adlı bir Hindu araştırmacı, 1872'de yayınlanan Şer-i Pencap (Pencap Arslanı) adlı eserinde şöyle demiştir: Başlangıçta Sihler'in alışkanlıkları her şeyi yağmalayıp elde etmekte. Ellerine geçirdikleri her şeyi yağmalayıp Cemaatleri arasında bölüşürlerdi. Sihler'in Müslümanlara karşı hususi düşmanlıkları vardı. Yüksek sesle ezan okutmazlardı. Camileri işgal ederek içinde Garant³ okumaya başlarlardı. Çok içkiciydiler. Görenlerin anlattıklarına göre başka dinlere

³ Sihlerin kutsal kitabı (Çev.)

mensup olanların topraktan yapılmış kaplarını ele geçirerek üzerine beş defa pabuç vururlar, ondan sonra pak ve temiz olduğunu kabul ederek içinde yemek pişirirlerdi.”

İşte böyle bir Sih iktidarından Müslümanları İngilizler kurtarmıştır. Değişik tarih kitaplarında onlarla ilgili çok detaylı ve insanın içini sızlatan olaylar zikredilmiştir. Muhammed Cafer Tanesari'nin “Sevanih-i Ahmedi” adlı eserinde, Vadedilen Mesih'ten önceki asrın müceddidi olan Seyyid Ahmed Barelevî Hazretleri'nin şöyle dediği kaydedilmiştir: “Pencap eyaletinde yolculuk ederken su içmek gayesiyle bir kuyunun yanında durduk. Birkaç Sih kadının o kuyudan su çektiklerini gördük. Yerli dili bilmediğimizden elimizle ağzımızı göstererek susuz olduğumuzu ve su içmek istediğimizi anlattık. O kadınlar sağa sola bakındıktan sonra, “Peštu” dilinde Afganistanlı Müslümanlardan olduklarını ve Afganistan'ın değişik semt ve yerlerinden Sihler tarafından zorla kaçırıldıklarını bize anlattılar.”

Bu iktibas Seyyid Ahmed Barelevî Hazretleri'nin biyografisinden alınmıştır. Bundan başka “Encyclopedia Of Sikh Literature”de Sih zulümleriyle ilgili açıklamalar okuyanın içini sızlatır. Bu eserde Sihler'in Müslüman kadınların ırzlarına geçtikleri, camilerini yakıp yıktıkları; bazen de camileri ahır olarak kullandıkları ve içlerine eşek bağladıkları; Müslümanları katlettikleri; bilhassa ezan okudukları için onları öldürdükleri; bütün bunlar detaylı bir şekilde zikredilmiştir.

İngilizler'i övmesinin gerçek sebebi

Kısacası o çağ, Sihler'in Müslümanları bütün haklarından mahrum bıraktığı bir çağ idi. Hoş ezan okumak Pakistan'da bugün bile Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yasaktır ya! Bu artık eski bir hikâye değildir. Bugün söz konusu olan mesele şudur: Bu haksızlık ve zulümden Müslümanları kurtaran millete teşekkür edilmezse, acaba bu insanlığa

sığar mı?

Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'e^{as} yapılan suçlamalardan bir tanesi de İngilizlerin diktiği fidan olduğunu kabul ettiğidir. Başka bir suçlama da şudur: Güya İngilizler kendisini Cihad'ı ortadan kaldırmak üzere tayin etmişler! Ben bütün bu suçlamaları ayrı ayrı yanıtlayacağım.

Hz. Ahmed'in^{as} kendi sözlerinden çok açık olarak şunu anlıyoruz: Kendisi İngilizlere yağ çekmek amacıyla onları övmemiştir. Aksine o, İslâmî bir fariza olarak gerçeği kabul etmiştir. Bunun dışında İngilizleri methetmesinin hiçbir anlamı yoktur. Kendisi şöyle der: "Ey gerçeği bilmeyen insanlar! Beni dinleyiniz. Ben bu (İngiliz) Hükümetine aslâ dalkavukluk etmemekteyim. Gerçek şu ki, İslâm Dinine ve dinî vecibelere mani olmayan ve kendi dinini zorla kabul ettirmek gayesiyle bize karşı kılıç kaldırmayan bir hükümete saldırmak ve din uğruna savaş açmak haramdır. Çünkü o hükümet bir din adına cihat başlatmamaktadır⁴."

Başka bir yerde o şöyle demiştir: "İngiliz Hükümeti'ne üstüste yaptığım bu hizmetleri idarecilere bildirmeyi hiçbir zaman düşünmedim. Çünkü ben bu hizmetleri bir karşılık beklemek yahut bir ödül kazanmak için yapmadım. Aksine, doğru ve hak olan bir şeyi açıklamayı kendime vazife bildim⁵."

Dr. İkbâl, İngilizleri övmüştür

Hz. Ahmed'in^{as} fikri işte budur. Yalnız İngilizleri övdüğü için kendisinin bir İngiliz ajanı olduğunu söyleyenlerin sözlerine de kulak verelim. Pakistan Hükümeti'nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yayınladığı kitapta kendisine en fazla önem verilmiş olan kişi Dr. Muhammed İkbâl'dir.

⁴ Keşti-yi Nuh, Dip Not, s.68

⁵ Ruhanî Hazain, c.13 s.340

Bu zat İngiliz idaresi döneminde İngilizler hakkında neler söylemiştir? Bu konuda kendi fikri neydi? Gelin ona da bir göz atalım.

Kraliçe Victoria öldüğü zaman Dr. Muhammed İkbal ona bir ağıt yazmıştır. Duygularını anlatmak için yazdığı bu manzumesinde şöyle demektedir:

"Kraliçe'nin cenazesi kaldırılmıştır; Kendisine saygı göstermek gayesiyle İkbal uçarak gelsin; Kraliçe'nin yolunda hâk yani toz toprak olsun.

Durum ayındır; isim ne olursa olsun; Kraliçe'nin öldüğü aya "Muharrem" ayı ismini verelim."

Yani Kraliçe Victoria'nın öldüğü ayı hangi isim ile isimlendirirsek isimlendirelim. İkbal'e göre bu olay (Kraliçe'nin ölümü) Muharrem ayında cereyan eden olaydan (yani Peygamber Efendimiz'in^{sav} torunu Hz. İmam Hüseyin'in şahadetinden) az bir hadise değildir. Kraliçe'nin ölümü, bir Müslüman'ın içini sızlatan Muharrem ayında İmam Hüseyin'in şehit edilmesi hadisesinin yeni bir şeklidir. Dr. İkbal manzumesini şöyle sürdürür:

"Bugün Müslümanların bayram günüdür derler. Böyle bir bayramdan ölüm daha iyidir."

Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde faaliyet gösterenlerin ileri gelenlerinden biri de "Mücahid-i Millet!" Allame Sir Dr. Muhammed İkbal'dir. Bununla birlikte İngilizleri övdüğü için Hz. Ahmed'in^{as} bir İngiliz ajanı olduğunu ileri sürmekte ve kendisine böyle bir suçlama yapmaktadır. Hz. Ahmed'in^{as} suçlayan bu zat İngiliz Kraliçesi hakkındaki düşüncesini şöyle sürdürmektedir:

"Ey Hindistan! Allah'ın^{cc} lütfu başından eksik oldu;

Bugün Vadedilen Mesih'e^{as} yapılan suçlamalardan bir tanesi de onun İngilizler hakkında "Allah'ın^{cc} lütfu" sözünü

kullanmasındandır. Halbuki Allame İkbâl kendisi bile man-zumesinde aynı "Allah'ın^{cc} lütfu" deyimini İngiliz kraliçesi hakkında kullanmıştır. O, şöyle der:

"Ey Hindistan! Allah'ın lütfu başından eksik oldu; Vatan-daşlarının üzüntülerini hisseden bir kişi vardı, fakat o da gitti;

"Halkın gökleri saran matemi işte onun içindir; Bu cenaze ise Hindistan'ın süsü olan Kraliçe'nin cenazesidir."⁶

Ehl-i Hadis lideri ve İngiliz hükümeti

Bugünlerde Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde ilk başta faaliyet gösteren ve Pakistan Hükümeti'ni bu konuda içtenlikle destekleyen Ehl-i Hadis ve "Deyo Bandi" cemaati baş lideri ve tanınmış ilim adamı Mevlâna Nazir Ahmed Dehlevî, İngilizler hakkında şöyle demektedir:

"Hindu yahut Müslüman olmayan yabancı bir millet Hindistan'ı idare etsin. Bütün Hindistan'ın iyiliği bundadır. (Bu) Avrupa krallarından birisi olsun. (Yalnız İngiliz değil, kim olursa olsun. Yeter ki Avrupa'dan olsun.) Fakat Allah'ın^{cc} sonsuz merhameti İngilizlerin Hindistan'da saltanat sürmelerini istemiştir."⁷

Başka bir yerde şöyle der: "İngiliz Hükümeti acaba zalim ve sert midir? Aslâ, nestaizü billah! (böyle birşey söylemekten Allah'a sığınırız) Aksine anne babadan daha yumuşak ve babacandır."⁸

Yine başka bir yerde o fikrini şöyle açıklamaktadır:

Ben kendi bilgime göre çağın Hindistan valilerine bir göz

⁶ Bakiyat-i İkbâl; Derleyen: Seyyid Abdülvahid Mu'ini; Ayna-yı Edeb Şirketi; Anar Kalî; Lahore.

⁷ Mevlana N.A.Dehlevî Konferansları, 1890, s.4-5

⁸ A.G.E. s.19

attım ve Birmanya, Nepal, Afganistan, hatta İran, Mısır ile Arabistan'a kadar düşüncelerimi uzattım. Bir uçtan öbür uca kadar Hindistan'a kral yapabileceğim tek (bir) kişi bulamadım. (Yani eğer ben kendi kafama göre bir kral seçecek olsaydım, kimi seçerdim?) Saltanat adayları arasında haklı olabileceğini düşünebildiğim bir topluluk gözümde yoktu. Bu sebepten dolayı İngilizlerin Hindistan Saltanatına ehil olduklarına ve kral olabileceklerine karar verdim. Hindistan'da Saltanat İngilizlerin hakkıydı ve onların elinde kalmalıydı.”⁹

Çitan dergisi yazı işleri Müdürü Şureş Keşmirî şöyle demektedir:

“Olaylarla dolu bu asırda, cihadın yasak edilmiş olmasını tevil edenler ve:

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولَى الْأَمْرِ مِنْكُمْ

(4:60) ayet-i Kerimesine göre İngilizlerin “Ulil Emr” olduklarına karar verenler arasında meşhur yazar Deputy Nazir Ahmed¹⁰ bile bulunmaktadır”¹¹

Başka bir Ehl-i Hadis lideri Muhammed Hüseyin Batalavî İngiliz Saltanatı hakkında düşüncelerini şöyle açıklamaktadır:

“Rum Sultanı (Osmanlı İmparatoru) bir İslâm imparatorudur. Fakat genel asayiş ve güzel idare bakımından (dinlerine bakmaksızın) İngiliz Hükümeti bile biz Müslümanlar için az bir övünme sebebi değildir. Özellikle Ehl-i Hadis Cemaati için ise, bu saltanat barış ve özgürlük bakımından Türkiye, İran, Horasan kısacası çağın bütün İslâm Saltanatla-

⁹ A.G.E. s.26

¹⁰ Ehl-i Hadis liderlerinden birisidir.

¹¹ Ataullah Şah Biyografisi;s.135

rından daha fazla bir övgü vesilesidir.”¹²

Daha düne kadar bunların konuşma tarzı işte buydu. Bu zat sözünü şöyle sürdürmektedir: “İngiliz idaresi altında buldukları barış, özgürlük ve iyi idare dolayısıyla Hindistan Ehl-i Hadis Cemaati, İngiliz Saltanatını bir ganimet olarak kabul etmektedir ve herhangi bir İslâm idaresi altında yaşamaktansa İngiliz Saltanatını üstün tutmaktadır.”¹³

Bugün bunlar, “Ahmediler İslâm Saltanatlarını sevmedikleri için İngiliz Saltanatı altında yetişip geliştiler. Bu yüzden İngiliz idaresinin devam etmesini istemekteydiler” diye tutturmuşlardır. Fakat böyle diyenlerin kendi ataları daha düne kadar ne söylemekteydiler? Bakın onlar şöyle demektedirler: “İngiliz Saltanatı altında bulunmayı, İslâm Saltanatı altında yaşamaktan daha iyi saymaktayız.”

Şimdi bakınız. Bu yazılarda İngilizleri övmelerinin bir sebebi açıklanmamıştır. Vadedilen Mesih ise, İngilizler bizi Sih zulmünden kurtardılar; bize dinî özgürlük tanıdılar; bu sebepten dolayı biz onları övmekteyiz diyerek İngilizleri methetmesinin sebebini de belirtmiştir. Fakat bu insanlara daha düne kadar, bir sebebi yokken bile, İngiliz Hükümeti, İslâmî saltanatlardan daha iyi gözükmekteydi. Ehl-i Hadis Cemaati neresi olursa olsun ve hangi memlekete giderlerse gitsinler, (ister Arabistan, ister Türkiye yahut, herhangi bir memleket olsun) İngilizler dışında hiçbir hükümetin idaresi altında bulunmayı ve hiçbir memleketin tebaasında olmayı istememekteydiler.

Şiiiler’e gelince, onlar bile bu çeşit yazılar ileri sürmekteydiler. Şii âlimi Allame Ali Hayri'nin “Mevize-i Tahrif-i Kur'an” adlı dergisinin Nisan 1923 sayısında¹⁴ da bu konu ile ilgili

¹² İshaat-üs Sünne, Say 10; s.292-293

¹³ A.G.E. Say;10 s.292-293

¹⁴ Mevize-i Tahrif-i Kur'an; Nisan 1923; s.57-58

bazı sözleri bulunmaktadır. O, da İngiliz Hükümeti'nden övgü ile söz etmektedir.

Zafer Ali Han ve İngilizler

Tanınmış din bilgini, şair ve yazar Zafer Ali Han bir zamanlar Ahmediye düşmanlığıyla ün kazanan Ahrar Cemaati ile birlikteydi. Daha sonra o, Ahrarlar'ın vatan ve millet haini ve İslâm düşmanı olduklarını açıkladı. Çok uzun bir deneme ve tecrübeden sonra o, şöyle demektedir:

“Müslümanlar bir an için olsun İngiliz Hükümeti hakkında kötü düşünmeyi akıllarından bile geçiremezler. Eğer şanssız bir Müslüman İngiliz Hükümeti'ne baş kaldırmak şanssızlığını becerirse, biz alenen o kişinin Müslüman olmadığına fetva veririz.”¹⁵

Bakınız işte: İngiliz Hükümeti'ne baş kaldıran bir Müslüman sanki Müslüman değilmiş.

Başka bir yerde o, şöyle der:

“Biz kendi kralımız İngiliz İmparatorunun alnındaki bir ter damlasına mukabil vücutlarımızdaki kanı akıtmaya hazırız. Bütün Hindistan Müslümanlarının durumu işte böyledir”¹⁶

İngilizlerin değiştirmek istediği ve uğruna Hz. Ahmed^{as} şeklinde bir fidan diktiği durum acaba bu muydu? Zafer Ali Han, bir şiirinde şöyle der:

“İngiliz İmparatoru anıldığı zaman, aşırı sevgi ve saygı yüzünden başımı eğdim.

Bu yüceliğe neden övünmesin? Denizlerle karaların imparatoru değil mi?

¹⁵ Zamindar Gazetesi; Lahore; 11 Kasım, 1911

¹⁶ A.G.Gaz. 23 Kasım 1911.

İnsanları yücelten gözleriyle; Ne mutlu bana!"¹⁷

Ulemanın münafıklık hareketleri

Müslüman Ahmediye Cemaati'ni suçlayanların kendi karakteri ve geçmişi işte budur. Kaldı ki, Vadedilen Mesih Hz. Ahmed^{as} yalnız iyi tabiatı yüzünden İngiliz Hükümeti'ne teşekkürlerini bildirmeye muhtaç değildi; ayrıca bunu gerektiren muhaliflerinin kendi yarattıkları sebepleri bile vardı. Bir yandan bu ulema Müslümanları Hz. Ahmed^{as} aleyhinde kışkırtmaktaydılar. O, İngilizleri övüyor; Cihad'ı inkâr ediyor, halbuki İngilizlere karşı cihad başlatmamız ve onları öldürüp mahvetmemiz lâzımdır diyerek onları coşturmakta idiler. Fakat aynı zamanda da İngilizleri demin okuduğum kelimelerle övmekteydiler. Yine öte yandan İngilizlere hem gizli hem de açık olarak yayınlanmış dilekçeler vererek Hz. Ahmed'in^{as} tehlikeli bir kişi olduğunu ve ona güvenmemeleri gerektiğini; Mehdi İmam olduğunu iddia ettiği için bütün İngiliz Saltanatını yıkmak üzere olan "Kanlı Mehdi" olduğunu vs. bildirmekte idiler. Demek ki, bir yandan Müslümanlar arasında Hz. Ahmed'i^{as} "İngilizler'in diktiği fidan" olduğu ilân edilmektedir. Diğer yandan İngilizlere "Bu adam sizin milletinizin düşmanıdır; sizi mahvetmek üzere kalkmıştır. Bu kişiyi öldürünüz," diyerek haberler gönderilmektedir. Bu ne büyük münafıklık, zulüm ve iftiradır. Meselâ bakınız, Muhammed Hüseyin Batalavî adlı hoca "İşaa'tüs Sünneh"¹⁸ adlı dergisinde şöyle yazmıştır:

"Mirza Gulam Ahmed'in^{as} bir aldatıcı olduğunu ispat eden delil şudur ki o, kalben ve içten yabancı bir hükümetin canını almayı ve malını yağma etmeyi helâl ve caiz saymaktadır. (Ne güzel! delil ileri sürülmüştür. "Kalben ve içten" böyle saymaktadır!) O yüzden İngiliz Hükümeti ona

¹⁷ A.G.Gaz. 19 Kasım 1911.

¹⁸ C.16; Dip Not; s.4

güvenmemeli ve ondan sakınmalıdır. Yoksa Sudan'lı Mehdi'nin veremediği zararı İngiliz Hükümeti'ne bu Kadiyan'lı Mehdi verebilir."

Düşmanların kalbinde Hz. Ahmed'in^{as} gerçek portesi işte böyleydi. Münşi Muhammed Abdullah adlı hoca, Hz. Ahmed'e^{as} karşı İngilizleri şöyle uyarmaktadır:

"Kendi maşalarını Kur'an ayetleri okuyarak İngiliz Hükümeti'ne karşı savaşılmaya hazırlamak istemektedir."¹⁹

Muhalliflerin bu propagandası ciddi olarak ele alındı. Buna delil olarak devrin tek İngiliz Gazetesi olan "Civil and Military Gazette Lahore" gazetesini gösterebiliriz. Bu çok okunan bir gazeteydi ve uzun müddet yayınlanmaya devam etti. Bu gazetede yazı işleri müdürü tarafından bir yazı yayınlandı. Bu yazıda İngiliz Hükümeti, Vadedilen Mesih'e^{as} karşı kışkırtıldı ve: "Bu adam çok tehlikelidir; buna güvenmeyiniz, barışseverliği yalnız göstermelidir; yoksa aslında İngiliz Hükümetini mahvedecektir" diyerek hükümete uyarıda bulunuldu.

Ahmediyet'e karşı açık bir aldatmaca

Şimdi Vadedilen Mesih'in^{as} kendisi hakkında kullandığı "İngilizlerin diktiği fidan" deyimini ele alalım. Bu suçlamada bile insanı hayret içinde bırakan bir aldatmaca bulunmaktadır. Böyle bir suçlama yapanlarda hiç Allah korkusu yoktur. Onlar, sanki Hz. Ahmed'in^{as} kendisi ve Müslüman Ahmediye Cemaati hakkında "İngilizlerin kendi elleriyle diktiği fidan" deyimini kullandığı imajını yaratmak istemektedirler. El-iyazübillah (Allah korusun). Güya kendisi: "Ben İngilizlerin diktiği fidanım ve bu Cemaat bile İngilizlerin Cemaatidir" demiş. Halbuki "İngilizlerin diktiği fidan" deyiminin kullanıldığı yazı neden yazılmıştır? Bunun sebebi

¹⁹ Şehadet-i Kur'anî; Lahore; 1905; s.20

size demin okuduğum iktibaslardan açıkça anlaşılmaktadır. Lt. Gor. Sir William M.N. adlı Hindistan valisi çok mutaassıp bir Hristiyan'dı. O, Vadedilen Mesih'in^{as} Hristiyanlığa karşı başlattığı şiddetli savaştan hiç hoşlanmamaktaydı. Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'in^{as} düşmanları "Mirza Gulam Ahmed Kadiyani İngiliz Hükümetine ve Hristiyanlığa şiddetli bir şekilde düşmandır. Onu öldürünüz" diyerek defalarca Hz. Ahmed'i^{as} valiye şikayet ettiler. Hz. Ahmed^{as} bunu şu şekilde izah etmektedir: "İnançlarımız arasındaki ayrılık yahut başka bir sebepten dolayı bana kin tutan ve düşmanlık besleyen veyahut benim takipçilerime düşman olan bazı kıskanç ve kötü düşüncelilerin, benim ve dostlarımla ilgili gerçek dışı olayları Hükümetin yetkili kişilerine ilettiklerini defalarca haber aldım. Bu sebepten, bunların her gün söyledikleri yalanlar yüzünden yüce devlet makamlarının zihninde benim hakkımda kötü bir düşüncenin yer almasından ve gösterdiğim fedakârlıkların zayı olup boşa çıkmasından endişe duymaktayım."²⁰

Vadedilen Mesih'in ailesi, büyükleri ve İngilizler

Hz. Ahmed'in^{as} İngilizler için kaleme aldığı uzun fedakârlık hikâyesinde, ailesinin Sihler'e karşı ve diğer başka savaşlarda İngilizleri desteklediği ve kendi hesabına onlara asker temin ettiği de bildirilmiştir. Hz. Ahmed^{as} İngilizlere hitaben yazdığı bu yazısında ailesinin onlara bunca fedakârlık gösterdiğinden İngilizlere düşman olamayacağını ve onları mahvetmek istemediğini ispatlamak istemiştir. Bütün bu çeşit yazılarda Vadedilen Mesih Ahmed hiçbir yerde Müslüman Ahmediye Cemaati'nden bahsetmemiştir. Hatta adını bile anmamıştır. Diğer yandan gerçek şudur ki; Hz. Ahmed^{as} aleyhinde yukarıda zikredilen sözler İngilizlere iletildiği zaman, gayri Ahmedi olan hatta Hz. Ahmed'e^{as}

²⁰ Kitab-ül Berriye, Ruhanî Hazain; c.13, s.349

düşman olan ailesi bile kendisinden şikayetçi oldu. Hz. Ahmed^{as} bir taraftan ailesi üyelerini kabul edemeyecekleri bir dava ileri sürerek onları yalnız din bakımından dünyanın gözünde küçük düşürmekle kalmayıp öte taraftan İngiliz Hükümetine karşı da ailesinin itibarını düşürmüş ve hükümetin düşmanlığını kazanmıştır. İşte bu sebepten dolaydır ki, Hz. Ahmed^{as} bu yazıları kaleme aldı ve hükümete hitaben, fedakârlıkları ve özverileri yüzünden hükümetin aile büyüklerine yazdığı mektuplardan bahsetti. O, bu konuda şöyle der:

“İngiliz Hükümeti elli yıllık tecrübe sonucu ailemizin vefalı ve fedakâr olduğunu görmüştür. (Müslüman Ahmediye Cemaati söz konusu değildir; yalnız ailesi söz konusudur.) Bu aile hakkında öteden beri Hükümetin yüce makamları bildirilerinde İngiliz Hükümeti’ne içtenlikle bağlı olduğunu ve büyük hizmetlerde bulunduğunu kabul etmiştir. İngiliz Hükümeti’nin kendi elleriyle diktiği bu fidan hakkında akıllı ve dikkatli davranması, her şeyi iyice araştırıp incelemesi ve dikkatle karar vermesi lâzımdır.”²¹

Ahmediye Cemaati ve İngilizler

Gerçek olan şudur ki, Müslüman Ahmediye Cemaati, Vadedilen Mesih ile varolmuştur. Fakat beraatini bildirdiği ailesi efradıdır. Bu aile yalnız Müslüman Ahmediye Cemaatin’den önce varolmakla kalmayıp İngiliz Hükümeti’ne yaptığı bütün hizmetler Müslüman Ahmediye Cemaati’nin varoluşundan önceki dönemlere rastlamakta ve bu Cemaatle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. Zaten Pakistan Hükümeti’nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yayınladığı kitapta dahi, Hz. Ahmed’in^{as} aleyhinde ileri sürülen sözde delillerden bir tanesi de yakın akrabalarının Vadedilen Mesih’e^{as} şiddetli bir şekilde düşman olduklarıdır. Bu

²¹ A.G.E. S.350

nedenle Hz. Ahmed'in^{as} "İngilizler'in diktiği fidan" ifadesini kullandığı ailesi, bugünün anlatımına göre Ehl-i Sünnet (Sünni) idi. Yoksa gerçek manada Ehl-i Sünnet olan, Allah'a^{cc} şükürler olsun ki bizleriz. Bundan çıkarabileceğimiz netice şu olmalıydı: Hz. Ahmed'in^{as} kendisinden ayrılp ilişkisini kestiği ailesi ki Müslüman Ahmediye Cemaati yüzünden Hz. Ahmed'e düşman kesilmişti; işte o aile "İngilizlerin diktikleri fidan" ise, olsun! Bize ne? Onun böyle olması bizi ilgilendirmez. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin bu aile ile ne alâkası vardır?

İngilizler Hz. Ahmed'in ailesine neler bahşettiler?

İngilizlerin Hz. Ahmed'in^{as} ilişkilerini kestiği Sünni ailesine karşı olan muamelelerine de bir göz atalım. Mirza Gulam Ahmed, aile büyüklerini İngiliz Hükümeti'ne yaptıkları hizmetleri belirtip İngilizlerin ailesine verdiği şeref diplomalarından bahsederek ailesi hakkında "İngilizlerin diktiği fidan" tabirini kullanmıştır. Bununla birlikte bu aile "İngilizlerin diktiği fidan" nasıl olmuştur? İngilizlerin bu aileye minnetleri neydi? Bu konuları da araştırmamız lâzımdır. Vadedilen Mesih Hz. Ahmed^{as} İngilizlerin bu aileye yaptığı hiçbir ihsandan bahsetmemiştir. Yalnız bu ailenin hizmetlerinden bahsetmiştir. Acaba İngilizlerin ihsanları neydi? Bu ihsan, ise onları Sih Hükümeti'nden kurtarmaktan başka bir şey değildi. Sihler üst üste saldıracak bu aileyi zayıf düşürmüşlerdi. Hatta bazen şehirlerinden bile sürmüşlerdi. Zaten Sihler yüzünden bu aile yıllarca sürgün hayatı yaşadı. En sonunda İngiliz Hükümeti zamanında genel barış ve asayiş yüzünden bu aile geri dönerek Kadiyan'a yerleşti. İşte bu minnet yüzündendir ki, Vadedilen Mesih bu aile için "İngilizlerin diktiği fidan" tabirini kullanmıştır. Ancak bu ailenin bir ödül gerektirebilen hizmetleri söz konusu değildir. Mamafih, İngilizlerin bu aileye verdiği "ödül!" den de bahsedelim. "Punjab Chiefs" adlı Pencap eşrafı hakkın-

da İngiliz Hükümeti tarafından yayınlanmış meşhur kitap, güvenilir bir tarih kaynağıdır. Bu kitapta Vadedilen Me-sih'in^{as} ailesi ile İngilizlerin ilişkileri şöyle anlatılmıştır:

"Pencap işgal edildiği zaman bu ailenin bütün gayrı men-kullerine el kondu ve (birkaç köy dışında) hiçbir şey bıra-kılmadı. Bundan sonra yalnız iki üç köy üzerinde bu aileye mülkiyet hakkı tanındı. Mirza Gulam Murtaza ve kardeşle-rine yedi yüz Rupilik²² maaş bağlandı"

Burada zikredilmemekle birlikte bu maaş bile yavaş yavaş azaltıldı; en sonunda tamamen kesildi.

İngilizlerin kendi elleriyle diktikleri fidan ve onunla İngiliz-lerin ilişkileri budur. Sihler'le yaptıkları savaşlar dolayısıyla İngilizler Sihler'i zayıflatmak ve vatanlarından sürgün edil-miş aileleri tekrar geri getirerek yerleştirmek mecburiye-tindeydiler. Bundan başka Hz. Ahmed'in^{as} ailesine İngilizle-rin yaptıkları hiçbir minnetleri yoktur. Ancak İngilizlerin bu aileden yetmiş köylük bir mülkü geri aldıklarını da hatırla-talım. Aile büyükleri yıllarca bu mülkü geri almak için uğ-raştılar ve mahkemelere başvurarak davalar açtılar. Bu da-valar yüzünden kaybedilmiş mülkü geri almak bir yana, ellerinde birikmiş mal varlıkları bile elden gitmiş oldu. Hz. Ahmed^{as} babasına sürekli olarak bu işten vazgeçmesini rica etti ve Allah'a^{cc} bağlı kalması gerektiğini hatırlattı. İngi-liz Hükümeti'nden hiçbir şey beklememesini istedi. Ayrıca davalardan vazgeçmesi gerektiğini de bildirdi. Aksi takdir-de elindeki mal varlığını da kaybedeceğini söyleyerek ba-basını uyardı. Fakat babası atalardan kalan eski mülkünü kaybettiği için öyle üzüntülüydü ki oğluna kulak vermedi. Bunun neticesi olarak geri kalan mülkünü ve biriktirdiği parasını da bu davalarda kaybetti. Fakat İngilizler bir tek köyü bile kendisine vermediler.

²² Rupî, Hindistan'ın para birimidir. (Çev.)

Ulema ve İngiliz hükümeti

Buna mukabil Müslüman Ahmediler’i “İngiliz Fidanı” diyerek suçlayan ulema, demin zikrettiğim şekilde sebepsiz olarak övmemişlerdi. Bu övgülere dayalı olarak ulemaya mülkler bahşedildi. Meselâ Muhammed Hüseyin Batalavî adlı bir hocaya İngilizlere dalkavukluk ettiği için kırk dönüm arazi ihsan edildi. Halbuki Hz. Ahmed’in^{as} ailesine bir santim arazi bile verilmedi. İngilizler, Müslüman Ahmediye Cemaati’ne bile hiçbir şekilde ihsanda bulunmadılar. Dünyada hiç kimse İngilizlerin Müslüman Ahmediye Cemaati yahut Hz. Ahmed’in^{as} ailesi uğruna bir tek kuruş bile harcadıklarını veyahut ta onlara bir unvan verdiklerini aslâ ispat edemez. Hâlbuki Meselâ Allame Dr. Muhammed İkbâl “Sir” unvanını kazandı. Ulemaya da büyük unvanlar bahşedildi; mülkler verildi, ödüller dağıtıldı ve İngilizlerden büyük maaşlar almaya devam ettiler. Bütün bunlarla birlikte bu kişiler İngiliz düşmanı ve en büyük mücahit imişler! Yalnız Hz. Ahmed^{as} ve kendi cemaati, Allah için gösterdiği bunca fedakârlıklara rağmen ve hiçbir hükümetten bir tek kuruş yardım almamış olmasına ve sırf kendi kaynaklarına güvenmesine rağmen “İngiliz fidanı” imiş!

Vahhabiler İngiliz fidanı

Gerçek hiçbir zaman saklı kalmaz. Allah^{cc}, Hz. Ahmed’in^{as} muhaliflerinin kendi lisanlarından, Cemaatleri hakkında “İngiliz fidanı” tabirini kullandırmıştır. Halbuki Hz. Ahmed’in^{as} kullandığı kelimelerde Müslüman Ahmediye Cemaati aslâ zikredilmemiştir. Fakat Hz. Ahmed’in^{as} muhalifleri, birbirlerinin mensup oldukları Cemaatleri hakkında, “İngiliz fidanı” tabirini kullanmaya başladılar. Bu da Allah’ın^{cc} aldığı acayip bir intikamdır ki Meselâ Lahor’da yayınlanan Çitan dergisi 15 Ekim 1963 sayısında Vahhabiler hakkında şöyle demiştir:

"Vahhabiler İngilizlerin ulul emir olduklarını ilân ettiler ve Hindistan'ın "Dar-ül İslâm" olduğuna dair fetva verdiler. İngilizlerin diktikleri bu fidan bir müddet sonra dinî bir hareket şeklini aldı."

Şimdi söyleyiniz. Acaba bir kuşkunuz var mı? Burada söz konusu olan bir tek kişi midir veyahut bir cemaat midir? Bu sorunun cevabını Tufan dergisi yazı işleri müdüründen dinleyelim:

"İngilizler büyük bir kurnazlık ve açık gözlülükle "Necdiyet Hareketi" (yani Ehl-i Hadis Cemaati yahut Necdiyet olarak adlandırılan Vahhabi hareketi) fidanını Hindistan'da bile dikteler. Sonra da bu hareketi kendi elleriyle geliştirdiler."²³

Gördünüz mü? İngilizlerin diktikleri fidanlar nasıl ortaya çıkmaya başlamıştır.

Tarihin dili vardır

Suçlama kendi zatında bir delil değildir. Bize karşı yapılan suçlamaları da biz delil olarak kabul etmeyiz. Keza Müslüman Ahmediye Cemaati muhaliflerini de birbirlerini "İngiliz fidanı" diyerek suçlamaları da bizce anlamsızdır ve biz bu suçlamaları ispat edilmiş gerçekler olarak kabul etmeyiz. Yalnız tarih olaylarının da bir dili vardır. Eğer tarih bir gerçeği ifade ederse ona kulak vermeye mecburuz. Devbandî Cemaati "Nedvet-ül Ulema"sının İngilizler tarafından kurulduğu tarih gerçeklerinden ispat edilmiştir. İngilizler bu Cemaatin imamlarına maaş verirdi ve bu imamlar İngilizlerden aldıkları maaşlarla yetiştiler. Bu imamların bugün İngiliz düşmanı tavrı takınmaları ve ilk mücahit olarak adlandırılmaları yadırganmaz mı? Zaten "Nedvet-ül Ulema"nın bir İngiliz eliyle kurulduğu malumdur. "En-nedve" başka birisinin değil bunların kendi dergileridir. Bu

²³ Tufan Dergisi; 7 Kasım; 1962

dergide şöyle bir kayıt bulunmaktadır:

"28 Kasım 1908'de, Hindistan genel valisi His Honour Lt. Gov.Sir John Scott Hughes K.C.S.I., Ekselansları "Nedvet-ül Ulema Dar-ül Ulum'un temelini attı."²⁴

Buna işaret ettikten sora bundan sonraki kısmına da dikkat etmemiz lâzımdır. İçlerinde şu duygunun uyandığı anlaşıl-maktadır: "Müslümanlar bunu okudukları zaman ne diyecekler? Temeli İngilizler tarafından atılan bir nedve (topluluk) ileride nereye varacak ve bunun kuruluş amaçları nelerdir? İşte bu soruya cevaben saçma sapan şeyler söylediler. Hiç çekinmeden, sıkılıp utanmadan birtakım sözler saffettiler. Bir İngiliz'e temel attırmanın sebebini izah ederek şöyle dediler:

"Ulemanın söylediklerine göre Nebevi Cami'i minberini de bir Hıristiyan yapmıştı."²⁵

El-iyazü-billah. Onların fikirlerine göre Nebevi Cami'i minberini de Hıristiyanlar yapmıştır. Bu sebepten dolayı "Nedve"yi de bir Hıristiyan tesis etmişse ne fark eder? Mamafih şu gerçeği de kabul etmeye mecbur oldular ki:

"Ne olursa olsun, bu meşhur dinî medrese, bir İngiliz'in eliyle kurulduğu için İngilizlere teşekkür borçludur."²⁶

İngiliz fidanı kendini belli eder

Gördünüz mü? İngilizlerin diktikleri fidan nasıl kendini belli etmekte ve nasıl İngiliz fidanı olduğunu kabul etmektedir. "Nedvet-ül Ulema" Müslümanların en tanınmış dinî medreseleridir. Müslüman Ahmediye Cemaati'ne karşı dikilmek üzere Desaver'e gönderilen bütün mollalar hep oradan çıkmaktadırlar. Bu mollaların esas merkezleri işte orasıdır.

²⁴ Ennedve; Aralık 1908; s.4

²⁵ A.G.E. Aralık 1908; s.4

²⁶ A.G.E. Aralık 1908; s.4

Bugün Pakistan'da propagandası yapılan İslâm aslında bu Necdi mollaların inançlarına dayanmaktadır. O yüzden bu ulema Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde gösterilen faaliyetlerde en ön plânda tutulmaktadırlar. "Nedve" ile ilgili olan grup ve Ehl-i Hadis Cemaati işte bu gürûhtur. Yani sözde bunlar ayrı ayrı iki cemaattir, fakat temel itibarıyla fiilen bir ve tek cemaattirler. Temmuz 1908 tarihli Ennedve dergisinin 5'inci cildinde bu gerçek, daha açık bir şekilde ifade edilmiştir. Bu Cemaat'in kuruluş amaçları nedir? bu konuda şöyle denmiştir:

"Aslında Nedve siyasetten uzaktır. Yalnız esas amaçlarından biri aydın ulema yetiştirmektir. Bu çeşit ulemanın temel görevlerinden bir tanesi de İngiliz Hükümeti'nin yararlarından vakıf olmak, sonra da halka İngiliz Hükümeti'ne bağlı kalmasını telkin etmektir."

İşte buna İngilizcede "Cat is out of the bag" derler. Yani bütün gerçek gün ışığına çıktı. Hz. Ahmed'in^{as} muhaliflerinin durumu işte böyledir. Hz. Ahmed'e^{as} ve kurduğu Müslüman Ahmediye Cemaati'ne nasıl yalan ve iftiralarla saldırmaktadırlar. Fakat aynı zamanda kendi iç yüzlerini saklamaktadırlar. Şimdi demin bahsettiğim gibi kuruluş amaçlarını kendileri kabul etmişlerdi. Bu topluluğun temelinin kimin tarafından atıldığını da kendileri açıklamışlardır. Bütün bu gerçekler tarih gerçekleri arasında mevcuttur. Bir Ahmedi Müslüman'ın bunda bir rolü yoktur. Necdiyet Hareketi denen bu kuruluşun sürekli olarak İngilizlerden destek gördüğü tarihî bir gerçektir. İngilizlerle yaptıkları anlaşmaları da tarih kitaplarında saklıdır. Bu anlaşmalarla ilgili asıl yazılar burada, Londra kütüphanelerinde bulunmaktadır. İsteyen gidip bu yazıları görebilir. İngilizler bu anlaşmalar gereğince Ehl-i Hadis hareketi yani Vahhabi hareketi ve şimdiki Suudi Arabistan hükümeti kurucusu arasında bir irtibat kurdurdular ve ona dayalı olarak bir

cihad hareketi başlattılar. Bu hareket İngilizlere karşı değildi çünkü İngiliz Hükümeti onların başlarında ve arkalarındaydı ve onlara her yıl beş bin sterlinlik yardım bile yapmaktaydı. Bu "Cihad!" hareketi kimin aleyhindeydi? Müslüman Osmanlı Hükümetine karşıydı. Böylece bu "Necdiyet Hareketi" İngilizleri desteklemek üzere orada da (Türkler aleyhinde) başlatıldı. Daha sonra Hindistan'da bile bu fidan dikildi ve bugün Pakistan'ı işgal etmek isteyen ve onu düşleyen işte bu harekettir. Bu hareket bazen "Barelevî" cemaatine "İngiliz fidanı" diyerek suçlamakta; bazen aynı şekilde Müslüman Ahmediye Cemaatini kötölemekte; bazen de Şiiler'e "İngiliz fidanı" diyerek itiraz etmektedir. Şu anda Batı kuvvetleri entrikası sonucu bu hareket, Pakistan ordusu vasıtasıyla sürekli ve daimi bir şekilde Pakistan'ın üzerine musallat edilmektedir. Fakat normal saf Müslüman halk hangi entrika ile karşı karşıya bulunduğunu kavrayamamaktadır. Aynı eski oyun bugün de oynanmaktadır. Düne kadar bir İngiliz fidanı olanlar bugün de İngiliz fidanıdır ve düne kadar İngilizlerle bir ilişkisi olmayanların bugün de onlarla bir alâkası yoktur.

Gerçek "İngiliz fidanı" kimdir?

Pakistan halkına Müslüman Ahmediye Cemaati'nin gerçek haysiyeti anlatılmalıdır. Bu Cemaat'i iyice araştırmaları lâzımdır. Eğer Pakistan halkı tek taraflı uydurma ve asılsız suçlamaları kabul edecek ise, hiçbir cemaatin bu suçlamalardan kurtulamadığını bilmelidir. Eğer tarih gerçeklerini göz önünde bulundurmaları gerekirse, o zaman bugün yeryüzünde bir "İngiliz fidanı" varsa onun da Devbandî ve Ehl-i Hadis Cemaati olduğunu tarih belgeleri açıkça ifade etmektedirler. Yani Ehl-i Hadis Cemaatinin, Suudi Arabistan Hükümeti'ni kurmak için Suud ailesiyle işbirliği yapan grubu ki ona Vahhabi de denir.

Bu Cemaat, İngilizlerin yardımıyla güçlenerek Osmanlı İmparatorluğu'na karşı savaştı ve Osmanlı İmparatorluğu'ndan koparak yeni bir hükümet kurmaya muvaffak oldu. Tarih gerçekleri işte bunlardır.

Buna rağmen bence, dinî bakımdan onlara "İngiliz fidanı" demek mantığa ve insafa sığmayan bir harekettir. Bu sebepten dolayı bütün bu gerçeklere rağmen ben onlara "İngiliz fidanı" demem. Sebebi şudur: Bu bağımsız bir dinî hareket idi. Bu hareketten istifade etmek suretiyle İngilizlere tabi olan bir hükümet tesis edildi. Aralarındaki sözleşme şu şartları kapsamaktaydı: Bundan böyle Suudi Arabistan Hükümeti'nin dış işleri bağımsız olmayacak; aksine tamamen İngilizlerin elinde olacaktır. Bu konuda Suudiler İngiliz dış işlerine bağımlı kalacaklardır. İç işleri itibarıyla bu hükümet ancak belli konularda bağımsız olacaktır. Bunun neticesinde İngilizler, Suudi hükümetine belli miktarda silâh verecekler ve birkaç bin sterlinlik yardım yapacaklardır. Suudilerin ve İngilizlerin hakları da ayrı ayrı belirlenecektir.

O yüzden Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlarının işi aceleye getirecek yaptıkları uygun olmayan hareketlerden bizim Ahmediler olarak uzak durmamız ve onlara cevaplarımızda bile insaflı davranmamız gerekir. Bir cemaat olarak bunlar bir İngiliz fidanı olduklarını kabul ederlerse bile, bence milletler bu şekilde cemaatlerini tesis etmezler. Vahhabi hareketinin de kendisine göre bağımsız bir tarihî vardır. Bu hareketin kurucusu Muhammed Bin Abdülvahhab, şirk aleyhinde bir cihad başlattı. Sonra bu konuda çok aşırılığa kaçtı ve diğer uca vardı. Mamafih Vahhabi Hareketi'ne tarihin bir döneminde İngilizlerden yardım aldığı için "İngiliz fidanı" demeleri bence doğru değildir. Dinî bakımdan bu bağımsız bir harekettir. Kaldı ki İngilizlerin bu hareketten istifade ettikleri de bir gerçektir. İngilizler

dün de bunları kullanmaktaydılar, bugün de kullanmaktadırlar. Bir zamanlar Hindular bile onları kullanmışlardı. Bu bakımdan onlar hiç şüphesiz Hindularla İngilizlerin kuklası olmuşlardır. Zaten bugün bile İngilizlerin kuklası durumundadırlar. Entrika aynıdır; entrikacılar da başkalarının elinde kukla olmaya her zaman aday, aynı insanlardır. Fakat mamafih, İngilizlerin bu dinî inancın temelini attığını ileri sürmek bence doğru değildir.

Ahmediyet, Allah'ın diktiği fidandır

Şimdi eğer Hz. Ahmed'in^{as} kendi ailesi hakkında "İngilizlerin diktiği fidan" tabirini kullandığı doğru ise ve bu tabirden kastettiği Müslüman Ahmediye Cemaati değilse, bunu ispatlayan kesin delil nedir? Çünkü bazı kimseler "İngilizlerin diktiği fidan" tabirinin yalnız Vadedilen Mesih'in^{as} ailesi ile ilgili olmadığını, ailesinden başka Müslüman Ahmediye Cemaati ile Müslüman Ahmediler'i de kapsadığını ileri sürerek, Müslüman Ahmediye Cemaati fidanının kimin eliyle dikildiği konusunda kesin bir delil ileri sürmemizi isterler. Hz. Ahmed^{as} bu konuda ne demiştir? Bu soru ile ilgili olarak Hz. Ahmed'in^{as} kendi yazısını size okuyorum. Hz. Ahmed^{as} şöyle demiştir:

"Dünya halkı beni tanımaz, fakat beni gönderen Rabbim beni bilir. Benim mahvolmamı temenni etmeleri muhaliflerimin bir hatası ve açık bir şanssızlığıdır. Ben Gerçek Malik'in (Allah'ın^{cc}) kendi eliyle diktiği bir ağacım... Ey insanlar! Şunu kesin biliniz ki, benimle birlikte olan bir güç (Allah) vardır ve O, sonuna kadar vefalı kalarak bana yardım edecektir. Eğer sizin erkekleriniz ve kadınlarınız, gençleriniz ve yaşlılarınız, küçükleriniz ve büyükleriniz hep birlikte beni yoketmek için dua etseler, hatta secde ederlerken burunları çürüse ve elleri sakat kalsa bile yine de aslâ duanızı kabul etmeyecektir ve işini tamamlamadan durmayacak-

tır... O yüzden kendi kendinize zulmetmeyiniz. Yalancıların yüzleri başka olur, doğrularınki ise başka. Allah hiçbir meseleyi bir karara bağlamadan bırakmaz. Allah daha önceki İlâhî görevliler (peygamberler) ile onları yalanlayanlar arasında, sonunda bir gün karar verdiği gibi, aynı şekilde şimdi de kararını verecektir. İlâhî görevlilerin gelişlerinin de gidişlerinin de belli zamanları vardır. Şunu kesin biliniz ki ben ne zamansız geldim ne de zamansız gideceğim. Allah ile savaşılmaz. Beni mahvetmek sizin işiniz değildir.”²⁷

“İngiliz fidanı” tabiri bir aldatmacadır

“İngiliz fidanı” tabiri hakkında Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanları tarafından yapılan suçlama ve Hz. Ahmed’in^{as} İngilizleri övmesi ile ilgili olarak, Cemaatimizin şu gerçeği bilmeleri lâzımdır: Hz. Ahmed^{as} hiçbir zaman Müslüman Ahmediye Cemaati hakkında, ima yoluyla da olsa, İngilizlerin diktikleri fidan kelimelerini kullanmamıştır. Aksine bu kelimelerden kastettiği ailesi, Ehl-i Sünnet ve Ehl-i Hadis bir aileydi. Yani karışık insanlardan oluşmaktaydı. Hz. Ahmed^{as} bu aile hakkında bile dinî bakımdan değil, yalnız ve yalnız ailevi durum bakımından “İngilizlerin diktği fidan” tabirini kullanmıştır. Bu ailenin yüz de yüz katıyet ve kesinlikle İngilizlerden zerre kadar malî yardım görmediği, aksine İngiliz Hükümeti’nin bu ailenin mallarını gaspettiği bilinmektedir. Müslüman Ahmediye Cemaati’ni suçlayanların ise ağızları açıktır ve onlarda zerre kadar Allah korkusu yoktur. Zaten Müslüman Ahmediye Cemaati dışında, kendi cemaatlerini bile İngilizlerin diktği fidan olarak suçlamaya devam etmişlerdir. Onların bu tabirden çok hoşlandıkları ve bu tabiri bırakmak istemedikleri anlaşılmaktadır. Hatta bazı durumlarda kendileri hakkında da, İngilizlerin kurdukları bir cemaat olduğunu kabul ederler ve herkese de açık-

²⁷ Tuhfe-i Golaraviye; s.12-13

larlar. Ayrıca kendi yaşamları ve kendi amaçlarını da açıklarlar ve hiç çekinmeden onları kabul ederler. İşte bunlar hiç değiştiremeyeceğiniz gerçeklerdir.

Fırsatçılar gürûhunun niyetleri

İngilizlerin daima belli amaçlarla kullandıkları ve para yardımıyla bulunarak, tarihe mal olacak bir takım gizli gayelerini gerçekleştirmek için kullandıkları gürûhun işte bu gürûh olduğunu tarih gerçekleri bize ispatlamaktadır. Bugün Pakistan'a musallat edilen de işte bu gürûhtur. Fakat çoğunlukta olan diğer cemaatlerin bu acı gerçekleri kavramalarına fırsat verilmemekte ve onlar, ne gibi entrika ile karşı karşıya bulunduklarını bilememektedirler. Hz. Ahmed'e^{as} öyle küfür savrulmaktadır ki, saf Pakistan halkı dikkatlerini tek yöne vermiştir ve Hz. Ahmed'den^{as} başka hiç kimseyi görememektedir. Bu saf Müslümanlar her tehlikenin ve zulmün Müslüman Ahmediye Cemaati'nden kaynaklandığını ve bundan başka hiçbir tehlikenin bulunmadığını sanmaktadırlar. Bu yalan gürültü ve patırtı neticesinde kendi durumlarını unutarak hangi entrika ile karşı karşıya bulunduklarını kavrayamamaktadırlar. İleride dahi ne gibi problemlerle karşı karşıya kalabileceklerini önceden kestirememektedirler. Eğer bu durum böyle devam ederse, Pakistan silâhlı kuvvetleri yardımıyla bir dinî cemaatin Pakistan'a sürekli olarak musallat edileceğini müşahade edeceksiniz. İslâm ismi de onun için kullanılacak ve onun aleyhinde olan bütün dinî inançlar şu veya bu şekilde susturulacaktır.

Barelevi Cemaatine anlamlı bir uyarma

Barelevî Cemaati'ne yapılan muamele gazetelerde yayınlandığı için herkesçe bilinmektedir. Pakistan Devlet Başkanını ve sıkıyönetim komutanı bir demecinde, Pakistan'da "Müşriklere" de yer olmadığını belirtmiştir. Barelavîler'le

Devbandiler yahut Barelevîler'le Necdiler arasındaki çekişmenin esas temeli budur. Barelevîler, Devbandiler tarafından "Müşrik" diyerek suçlandıklarını, oysa "Müşrik" olmadıklarını ileri sürerek, Devbandiler'in asıl müşrik olduklarını savunurlar. Bu bakımdan Pakistan Devlet Başkanı'nın ağzından çıkan "Müşrikler" kelimesi anlamlıdır ve manasız olarak ifade edilmemiştir. Aslında bu kelime ile önceden düşünüldüğü karar verilen plâna göre ilerideki siyaset ima edilmiştir. Pakistan'da Ahmediler için bir yer bulunmadığına karar verilecek, "Müşriklere" de burada yer olmadığı ilave edilmiştir.

Bu tarihî plânda açıkça gördüğümüz gerçek şu ki, Necdi Hükümeti'nin kurulmasında da aynı tartışma yapılmıştı. İngilizler, Müslümanları Türk Hükümeti'ne karşı da Türkler'in "Müşrik" olduklarını ileri sürerek onları karşı karşıya getirmiş ve Hicaz'daki vali ve yandaşlarının da Türklerin müşrik hükûmetine yardım ettiklerini ileri sürmüşlerdi. Böylece şirke karşı yapılmış olan cihad ilânını İngilizler kendi politik amaçları doğrultusunda kullandılar ve Müslümanların yüce memleketlerine yani Osmanlı İmparatorluğu'na çok sert bir darbe indirdiler. Böylece İngilizlerle Fransızların ortaya Doğuya ayak basmaları bunların tabii bir sonucuydu.

Osmanlı İmparatorluğu olarak adlandırılan Türk İslâm Saltanatı sona ermeseydi İngilizlerin yahut Batı kuvvetlerin Orta Doğuya girmeleri hiçbir şekilde söz konusu olamazdı. Bugün dahi süper güçler tarafından, İslâm âlemine karşı buna benzer tehlikeli bir oyun oynanmaktadır. Kendi menfaatlerini aralarında bölüşen bu Batılı güçlerin ortak çıkarları hiç değişmez. Değişen bir tek şey, Orta Doğunun bazen İngilizlere, bazen Amerika'ya, bazen ise herhangi başka bir memleketin eline bırakıp çıkarlarını sağlamalarıdır.

İslâm âlemi ve yabancı bir entrika

Öteden beri kullanılmakta olan aynı Ehl-i Hadis yahut Devbandî Cemaati bugün bile kullanılmaktadır. Yalnız bizim tam olarak güvendiğimiz bir Allah'ımız vardır. O bizi hiçbir zaman yalnız bırakmamıştır. Vadedilen Mesih Hz. Ahmed^{as} aynı Allah'ın^{cc} vefalı olarak kendisine yardım ettiğini ve bu vefalının hiçbir zaman kendisini bırakmayacağını bildirmiştir. Fakat kendi saflıkları ve cahillikleri sebebiyle, Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlığıyla deliye dönüştürülen ve asıl saldırının aslında kendilerine yapılmakta olduğunu fark edemeyen bu insanların durumu ne olacaktır? Bu durumda korunmuş olarak kalmaları garanti edilemez. O yüzden, Allah^{cc} bu insanlara akıl ve idrak bahşetsin diyerek dua etmeliyiz. İslâm adına yabancı bir entrikanın İslâm ülkelerine musallat olması gerçek bir Müslüman'ın içini ürperten korkunç bir hadisedir. İslâm ülkeleri hiçbir zaman bu devir daimden çıkamayacaklardır. Aynı hadiseler Türkiye'de bile cereyan etmektedir. Endonezya ile Malezya'da dahi bu olaylar kıpırdanmaya başlamıştır. Sudan'da bile böyle olaylar olmuştur. Etrafınıza baktığınız zaman her yerde bazı güçlerin İslâm adını kullanarak kendi amaçları doğrultusunda hükümetleri iktidara getirdiklerini göreceksiniz. Bu konuda Rusya bile hiçbir kuvvetten az değildir. Doğu güçleri bile fırsat buldukça, halkın daha sonra elinden kurtulamadığı siyasî hükümetleri İslâm adına iktidara getirmektedirler.

Ahmediye düşmanlığı daima başarısızlıkla sonuçlanmıştır

Allah^{cc} kendi lütfuyla Müslüman hükümetleri ve Müslümanları davranışı bozuk, işi ve hareketi sakat insanlardan korusun ve İslâm ülkelerine karşı düzenlenmekte olan bu entrikayı başarısızlıkla sonuçlandırsın diye dua edelim.

Gerçek şu ki (bize gelen haberlere göre) Pakistan halkının gözleri bugün Müslüman Ahmediye Cemaati üzerindedir. Ellerindeki bütün çabaları sonuçsuz kalmıştır. Bu sebepten dolayı Pakistan halkı bugün Müslüman Ahmediye Cemaati'ne bakmaktadır. Birçok akli başında gayri Ahmedi Müslüman, daha önce de bu Cemaat'e düşman olanların daima başarısız kaldıklarını bildiklerini, şimdi bile aynı sonucun oluşmasına dua etmekte olduklarını, çünkü bu zalimlerden başka türlü kurtulamadıklarını, kendilerinin de belki Müslüman Ahmediye Cemaati yüzünden necat bulabileceklerini, bu yoldan başka hiçbir yol bulamadıklarını ifade etmektedirler.

Müslüman Ahmediye Cemaati olarak bizim hiçbir gücümüz yoktur. Biz çok güçsüz ve zayıf bir cemaatiz. Bizim ne siyaset ile bir ilgimiz vardır ne de bu çekişmelere girmek-
teyiz. Devrin hükümetine karşı durmak ve aleyhinde bir hareket başlatmak yahut isyan etmek ne bizim huyumuza yakışır ne de inançlarımızda bu vardır. Fakat Rabbimizin bizi hiçbir zaman yalnız bırakmayacağını kesinlikle biliyoruz. O, daima düşmanlarımızı küçük düşürmüş ve daima rezil etmiştir. Müslüman Ahmediye Cemaati'ne kaldırılan eller daima kırılmıştır. O yüzden Allah'a^{cc} dua ediniz ki O, bizim vesilemizle bütün memleketi kurtarsın ve İslâm âlemine karşı hükümetlerinin iktidarlarını daha da kuvvetlendirsın ve bu mübarek ismi suiistimal ederek kendi iktidarlarını daha da genişleten ve ebedi kılmak isteyen güçleri başarısız bıraksın. Allah Teala^{cc} bizleri onlardan kurtarsın ve korusun. Âmin!

İngiliz Çıkarlarının Gerçek Savunucuları

8 Şubat 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati İmamı Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 8 Şubat 1985'de Londra'nın Fazl Camii'nde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra söze şöyle başladılar: Geçen Cuma günkü hutbemde Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nce yayınlanan Müslüman Ahmediye Cemaati ile ilgili broşürden bahsetmiş, bu broşürde ileri sürülen suçlamalardan bir tanesini ele almıştım. Bu suçlamaların sözleri şöyledir: Modern araştırmacılar Ahmediyet'in bir İngiliz fidanı olduğunu ve İngiliz İmparatorluğu çıkarlarını korumak amacıyla dikildiğini ispat etmişlerdir. Bu suçlamanın ilk kısmını ben geçen hutbemde cevaplandırmış ve İngiliz fidanının içyüzü nedir? Gerçekten İngiliz fidanı kimdir? Bu modern araştırmacıların gerçeği nedir? Bu soruları cevaplandırmıştım ve şunu da ispat etmiştim ki, çıkarlara gelince, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin İngilizlerle ilgili hiçbir çıkarı yoktur. Ne geçmişte bir çıkarı söz konusu oldu ne de ileride İngilizlere bağlı bir çıkarı olacaktır. Kaldı ki İngilizlerin, Müslüman Ahmediye Cemaati'nden bir çıkarları yoksa, o zaman İngiliz menfaatleri kime bağlıdır? Yahut da emperyalist güçlerin çıkarlarını kimler savunmaktadır? İşte bugün ben bu konuda arkadaşlarıma bilgi vermek istiyorum.

Hindistan'da İngiliz çıkarları

İlk olarak araştırıp incelememiz gereken konu şudur: Hindistan'da İngilizlerin çıkarları neydi? Bellidir ki Hindistan'da İngiliz İmparatorluğu'nu güçlendirmekten başka İngiliz Hükümeti'nin hiçbir çıkarı yoktu. İngiliz çıkarlarını kendimiz tahmin edeceğimize, İngiliz Hükümeti'ne bağlı ileri gelen kişilerin kendi lisanlarından kendi kelimeleriyle bu çıkarlar konusunda size bilgi vereyim. Ne olursa olsun, İngilizlerin menfaatlerini en iyi bilen yine İngilizler idi. İngiliz çıkarları-

nı en iyi bilen yine İngiliz Hükümeti ile ilişkisi olan ve güç kaynağı yanında oturmakta olan kişiler idi. Bugün yahut dünün "Ahrar Cemaati"¹ İngilizler'in çıkarlarını ne bilsinler? İngilizlere sormadıkça, çıkarları konusunda bilgi edinmemiz imkânsızdır.

Lord Laurence çok tanınmış bir kişidir. Hindistan'ın genel valisi olarak bile çalışmıştır. İngiltere'ye hizmet etmek konusunda çok bariz bir kişidir. Bu İngiliz Lordu'nun biyografisi olan "Lord Laurence's Life" adlı çok meşhur kitapta bazı düşüncelerinden de bahsederek yazar şöyle demiştir: "Lord Laurence'in dediğine göre Hindistan'da İngiliz İmparatorluğu iktidarını güçlendirmek konusunda Hristiyanlığı Hindistan'da yaymaktan daha yararlı bir şey yoktur."²

Yüce Allah'ın^{cc} İslâmiyet'i savunmak gayesiyle Hz. Ahmed'i^{as} seçtiği Kadiyan adlı kasaba, Hindistan'ın Pencap eyaletinde bulunmaktadır. Zamanın Pencap valisi Sir Donald Mcleod bu konuda düşüncelerini şöyle sergilemektedir: "Ben burada bir inancımı da belirtmek istiyorum. Eğer biz İngilizler Hindistan toprağında kendi saltanatımızı korumak istersek, bu ülkeyi Hristiyan yapmak gayesiyle varolan gücümüzle çaba sarfetmeliyiz."³

Keza, zamanın Hindistan İşleri Bakanı Sir Charles Wood şöyle bir demeç verdi: "Hindistan'da Hristiyanlığı kabul eden her yeni kişinin İngiltere ile bağıllık konusunda yeni bir kaynak teşkil ettiğine ve İngiliz İmparatorluğu'nu güçlendirmek açısından yeni bir güç kaynağı olduğuna kesinlikle inanıyorum."⁴

Bu ilân, Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Vadedilen

¹ Ahmediye düşmanı mollaların kurduğu siyasi bir cemaat. (Çev.)

² Lord Laurence's Life, c.2 s.313

³ The Mission, R. Clarke, Londra, 1904, s.47

⁴ A.G.E., s.234

Mesih Hz. Ahmed'in^{as} gençlik günlerinde, 1862'de yapıldı. Aynı yıl İngiltere Başkanı Lord Palmerston bu konudaki düşüncelerini şöyle açıkladı: "Hepimiz bir tek noktada birleşmekteyiz. Hristiyanlığı elimizden geldiğince yaymaya ve Hindistan'ın ücra köşelerine kadar götürmeye çalışmalıyız. Bu yalnız vecibemiz değildir, aksine bizim kendi çıkarlarımız da buna bağlıdır."⁵

Bugün savunması Müslüman Ahmediye Cemaati'ne bırakıldığı söylenen, Hindistan'daki İngiliz çıkarları işte bunlar idi. Halbuki bu devir, Hindistan'da Kuzey'den Güney'e ve Doğu'dan Batı'ya kadar Hristiyan misyonerlerin kol gezdiği ve Hristiyanlığın hızla yayıldığı bir devridir. Bu çağ, Müslümanların savunma gücünü kaybettikleri çağdır. Bu çağda Müslümanlar arasında Hristiyanlığa karşı koyabilecek ve Hristiyan papazlarla başa çıkabilecek ve deccallıklarla yalanlarını açığa vurabilecek bir er bulunmuyordu. Bu çağ, büyük ve tanınmış Müslüman hanedanlarının, hatta Seyyid (yani Efendimizin) sülalesinden olanların, tanınmış din adamlarıyla hocaların, seccadenişin sufilerle pirlerin Hristiyanlığa girdikleri ve İslâmiyet'ten uzaklaştıkları çağdır. İslâm'dan dönüp Hristiyanlığı seçen bu Hocalar İslâm dini aleyhinde çok çirkin eserler kaleme almaktaydılar. Bu çağda Findar ile İmad-üd Din adlı papazlar ve keza İslâm dininden dönerek Hristiyanlığa girmiş olan birçok Hristiyan din adamları İslâm aleyhinde o kadar çirkin kitaplar yazdılar ve İslâmiyet'in kurucusu Hz. Muhammed^{sav} aleyhinde o derece çirkin iftiralar attılar ki bazı Hindu gazeteleri bile şöyle yazmaya mecbur oldular: 1857'de İngilizlere karşı bir isyan olmuştur. Şimdi bile eğer bu çağda bir isyan başlarsa, ancak Hristiyan papazlarının İslâmiyet aleyhinde yaptıkları çirkin saldırılar neticesinde başlayacaktır.⁶

⁵ A.G.E., s.234

⁶ Meselâ bakınız: Şems-ül Ehrar, Laknau, 15 Ekim 1875, c.7 No.15

Bu devirde "Ümmehat-ül Müminin" adlı, bir Müslüman'ı kan ağlatan çirkin bir kitap yayınlandı. Bu kitapta Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed^{sav} ve pak eşlerine çirkin suçlamalar yapıldı. Bu kitabın yazarı da İslâmiyet'ten olan Ahmed Şah Şaik⁷ adlı bir doktordur. Bu zat Tibet ülkesinin Ledah bölgesinde, Layya şehrinde başhekimlik yapmıştır ve bu eser, Parşotan Das adlı bir Hristiyan tarafından Gujranwala Şule Press adlı matbaada basılmıştır.

Şimdi o devirle ilgili olarak bu sözde İslâm mücahitleri çok acayip ve tuhaf bir suçlama ileri sürmüşlerdir. Bu sözde İslâm mücahitleri Hristiyanlık ve İngiliz Saltanatının çıkarlarını, İngilizlerin Tanrısını öldüren bir şahsın savunduğunu ileri sürerler. İngiliz çıkarlarını koruduğu söylenen bu şahıs, Hristiyanların sözde Tanrılarının öldüğünü ispat etmekle kalmayıp, Hristiyanlık temellerine de şiddetli saldırılarda bulunmuş, hatta Hristiyanlık için kendisini kurtarmak bile imkânsızlaşmıştır. Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanları nezdinde, İngiliz Hükümeti'nin büyük çıkarlarını korumak ve Hristiyanlığı yaymak uğruna benimsediği plân acaba bu muydu? İngilizler Hristiyan bir iktidarın güçlenmesini ve sağlamlaşmasını acaba böyle mi istemekteydiler. Acaba İngilizler bu gaye uğruna mı özene bezene bir fidan diktiler? Bir fidan ki ilk işi Hristiyanların sözde Allah'ın^{cc} oğlunun tabii ve fiziki bir ölümle öldüğünü ilân etmek oldu. Böylece o, Haç ile ilgili inancı paramparça etti ve Hristiyanlık aleyhinde, yalnız Hindistan ile sınırlı kalmayıp, aksine bütün dünyaya yayılmaya başlayan ve bugüne kadar yayılmaya devam eden büyük bir cihad başlattı. Aklını kullanan ve bu suçlamayı inceleyip Müslüman Ahmediye Cemaati ile uzaktan veya yakından hiçbir ilişkisi bulunmadığını anlayabilen birisi çıkmadığına şaşıyorum. Aklını kulla-

⁷ Şah: Bu kelime Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in soyundan olan kimse için kullanılır. (Çev.)

nırlarsa bu suçlamanın iç yüzünü öğrenirler. Bu suçlama boş zihinlerin eseridir. Söyledikleri sözün ne sonuçlar yaratacağını düşünmelidirler. Güya İngilizler kendi çıkarlarını korumak gayesi ile Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani'yi^{as} seçti ve onun yaptığı ilk iş de İngilizlerin dinine saldırılar başlatmak oldu. Böylece o, İngiliz Saltanatının çıkarlarının bağlı olduğu şeyleri yok etmeye koyuldu. İngiliz milleti çok kurnaz ve saman altından su yürüten hükümdar bir millet idi. O, politikayı iyi anlardı ve yalnız kendi çıkarlarını iyi bilmekle kalmayıp onları nasıl elde edebileceğini de iyi bilmekteydi. Zaten derin politika ve kurnazlıkları yüzünden İngilizler dünyanın birçok ülkesini ele geçirmişti. Bu İngiliz iktidarının doruk noktasında bulunduğu bir devir idi. İngiliz İmparatorluğu o derece geniş idi ki üzerinde güneşin hiçbir zaman batmadığı söyleniyordu. Doğu'dan Batı'ya kadar yirmi dört saat içinde üzerlerinde güneşin battığı hiçbir an yoktu. Politika itibarıyla bu derece kurnaz bir millete böyle boş bir düşüncüyü isnat ettirmek, akıl ve mantık ile uzaktan veya yakından hiçbir ilişkisi bulunmayan bir davranıştır.

Hristiyanlık aleyhinde Kadiyan'dan yükselen ses

Şimdi o devirde Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Ahmed^{as} Hazretleri'nin bu konudaki düşüncelerini, dünya insanlarıyla nasıl bir dil ile muhatap olduğunu ve İslâm ehlini ne şekilde uyardığını onları derin uykularından nasıl uyandırdığını da inceleyelim. Bir yandan Londra'dan şu ses yükselmekteydi: "Hindistan'da elimizden geldiğince hızlı bir şekilde Hristiyanlığı yayalım. İngiliz çıkarları işte buna bağlıdır."

Diğer yandan Kadiyan adlı küçük bir kasabadan, uyumakta olan Müslümanları uyandırmak gayesiyle şöyle bir anons

yapılmaktaydı: "Bakınız ey gafiller! İyi dinleyiniz. Bu (Hıristiyan papazlar), İslâm binasını yıkmak için nasıl çaba sarfetmektedirler. Bu amaçla ne kadar çok kaynak temin edilmiştir ve onları yaymak uğruna kendi canlarını bile tehlikeye atarak, kendi mallarını bile su gibi sarfederek, insanî güçleri sona erdirecek şekilde çabalar harcanmıştır. Hatta bu yolda insanı utanca boğan kaynaklar tüketildi ve pak ve temiz ruhluluk aleyhinde plânlar kuruldu ve son haddine erdirildi. Doğruluk ve imanı ortadan kaldırmak gayesiyle türlü mayınlar döşendi. İslâm dinini ortadan silmek için, büyük bir çaba sarfederek, yalan ve yapmacığın bütün ince ve kurnaz sözleri uyduruldu...O yüzden kesin olarak şuna inanmalıyız ki kiliseden çıkacak olan Mesih-üd Deccal işte bu insanlardır. Şunların sihrine karşı mucizeye gerek vardır. Eğer bu gerçeği inkâr ederseniz, geçmiş zaman Deccalları arasında bunlara bir örnek gösteriniz.⁸

Kim Hıristiyanlığa göğüs gerdi?

Hıristiyanlık dinini Deccallık olarak nitelendiren ve Hıristiyanlığa şiddetli saldırılarda bulunan tek kişi ancak ve ancak Müslüman Ahmediye Cemaati'nin kurucusu Hz. Ahmed'dir. O devirde İngiltere'den şu ses yükselmekteydi: Yalnız Hindistan'da değil, Doğu'dan Batı'ya kadar her yerde Haç'ı üstün kılacağız. Hatta bazı sesler daha da yüksekler çıkmakta ve Afrika'dan başlarız ve Mekke'ye varırız; Mescid-i Haram (Beytullah) üzerine Haç bayrağı dikmedikçe rahat durmayız demektedir. O zaman Hıristiyan papazlara Deccal diyen Hz. Ahmed'den başka kim vardı? Hıristiyanlığı ortadan kaldırmak uğruna varolan gücüyle uğraşan kimdi? Hıristiyanlık karşısında varolan kuvvetiyle dikilen ancak Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Ahmed^{as} idi. Yoksa ulemalardan birçok kişi İslâm dinini bıraka-

⁸ İzale-yi Evham, Bölüm 2, s.365-366

rak, Hristiyan dinine girmekte, Hristiyanlık lehinde ve sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed^{sa} aleyhinde son derece çirkin saldırılarda bulunmaktaydı.

Hz. Ahmed^{as} bu konuda şöyle der: "İyi biliniz ki İsa Mesih ölmedikçe Haç'la ilgili inanç ölmeyecektir. O bakımdan Kur'an talimatının aksine İsa Mesih'in hayatta olduğuna inanmanın ne yararı vardır? Bırakınız İsa Mesih ölsün ki bizim dinimiz de böylece yaşasın."⁹

Keza Kadiyan'dan Müslüman Ahmediye Cemaati yıllık toplantısında dinleyicilere hitap ederken o, şöyle söylemişti:

"İsa'nın^{as} ölümü ve İslâm'ın hayatı bu her iki maksadın bir-biriyle büyük bir alâkası vardır. İsa'nın^{as} ölümü meselesi bu çağda İslâmiyet'in dirilişi için gerekli olmuştur."

Daha sonra şöyle dedi:

"İsa'nın^{as} hayatta oluşu ile ortaya çıkan fitne çok büyümüştür. Başlangıçta İsa'nın^{as} hayatta oluşu yalnız bir yanlışlık şeklindeydi. Fakat bugün bu yanlışlık, İslâm'ı yutmak isteyen bir ejderha şeklini almıştır. İslâm bir çöküş halindedir. Hristiyanlığın silâhı da işte İsa'nın^{as} hayatta oluşudur. Bu silâhı ellerine alarak İslâm Dini'ne saldırmaktadırlar ve Müslümanların nesli Hristiyanlarca avlanmaktadır. O yüzden Yüce Allah şimdi Müslümanları uyarmak istedi."¹⁰

Hz. Ahmed^{as} başka bir yerde şöyle demiştir:

"Bırakınız İsa^{as} ölsün ki İslâm'ın hayatı bundadır. Keza bırakınız Musevî İsa'nın^{as} yerine Muhammedî İsa^{as} gelsin ki İslâm'ın yüceliği bundadır."¹¹

وقد جاء يوم الله فاليوم ربنا يدقق أجزاء الصليب ويحسّر

⁹ Keşti-i Nuh; s.15

¹⁰ Melfuzat, c.10 s.336-337,345

¹¹ Melfuzat, c.10 s.458

"Bugün İlâhî savaşların günü kesinlikle başlamıştır. Bu sebepten dolayı bugün bizim Rabbimiz Haç'ı kırarak paramparça edecektir.

وَأَبْغَى مِنَ الْمَوْلَى نَعِيمًا يَسْرُنِي وَمَا هُوَ إِلَّا فِي صَلِيبٍ يُكْسَرُ

Allah'tan^{cc} beni sevindirecek bir tek dileğim vardır. O da şudur ki Haç paramparça olsun.

ووالله إني أكسرن صليكم ولو مَرَقَتْ ذَرَاثُ جَسْمِي وَأَكْسَرُ

Ey Hristiyanlar! Allah^{cc} adına and olsun ki ben sizin Haç'ınızı mutlaka paramparça edeceğim velev ki bu yolda benim vücudum paramparça edilip öldürüleyim."¹²

Vadedilen Mesih^{as} aleyhinde ulema ile Hristiyanların işbirliği

Bu cahillerin düşüncesine göre güya İngilizlerin kendi saltanatlarının güçlenmesini ve çıkarlarının korunmasını sağlamak gayesiyle tayin ettikleri, İslâmiyet'in en büyük güçreşçisi ve hizmetçisi işte budur. Halbuki zamanın uleması, kırmak istedikleri Haç'a inanan Hristiyanlarla işbirliği yapmakta ve kendisine karşı durmaktaydılar. Bu şiddetli karşı koyma zamanında, bir yandan Hristiyanlıkla İslâm arasında bir çekişme vardı ve büyük tanınmış Hristiyan papazlar bir taraftaydılar, diğer yandan İslâmiyet'i korumak gayesiyle bir İslâm kahramanı olarak Hristiyanlarla uğraşmakta olan Vadedilen Mesih Hz. Ahmed^{as} vardı. Bu hassas devirde bile Müslüman Ahmediye Cemaati'ne düşman olan ulema, fırsat buldukça Hristiyan tartışmacılara yardımcı olmaktan hiç çekinmemişlerdir. Karakterleri daima işte bu olmuştur. Meselâ Amritsar'da Dr. Henry Clark isimli papaz ile meşhur tartışmasını yaptığı zaman, Vadedilen Mesih bir

¹² Keramât'üs Sadikîn; Dürr-i Semîn Arabî; Nazarat İshâ'at Rabwah Pakistan, s.72

broşür yayınlayarak, Hindistan'ın bütün Müslümanlarına bu konuda bilgi verdi ve şöyle dedi:

"Amritsar'dan üstü kapalı bir mesaj aldım. Güya bazı ulema, tartışmada eğer İsa'nın^{as} ölümü bahis konusu olsaydı, biz o zaman mutlaka Dr. Clark'tan yana olurduk demişler. Bu sebepten dolayı Şeyh Efendi¹³ ile diğer yandaşlarına umumi olarak duyurulur, hatta yemin versinler. Gelsinler, kursaklarında kalmasin, bu hasretlerini de gidersinler."¹⁴

İngilizler'e meydan okuyan kimdi?

Gerçek şudur ki bir yanda Hristiyanlarla baş etmekte olan ve Haç'la ilgili inançlara şiddetli bir şekilde saldırmakta olan Vadedilen Mesih Hz. Ahmed^{as} vardı. Diğer tarafta, bugün Ahmediler'in kellelerinin uçurulmasını gerekli sayan ve İngilizleri desteklemek gayesiyle ortaya çıktıkları gibi yalan ve yanlış suçlamalar isnat eden Müslüman ulemalar bulunmaktaydı. O zaman yaptıkları yalnızca İslâm'ın sırtına bir hançer saplamaya benzemektedir. Onlar çok şiddetli bir şekilde İsa Mesih'in^{as} berhayat olduğunu savunmaktaydılar ve sık sık Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'in^{as} öldürülmesinin caiz olduğunu ileri sürmekteydiler. Bu zatlar, Hindistan'ın bir ucundan öbür ucuna kadar Hz. Ahmed^{as} aleyhinde düşmanlık ve nefret ateşini alevlendirdiklerini övünerek ilân etmekteydiler. Yalnız Hristiyan değil hatta Mekke ile Medine'den başka Arabistan'ın bir ucundan öbür ucuna kadar bu şahıs aleyhinde neden İsa Mesih'in^{as} öldüğünü ilân etmiştir diyerek nefret, inat ve düşmanlık ortamı yarattıklarını söylemekteydiler. Kısacası, altı kıtada kendisine karşı bir düşmanlık ateşi tutuşturana işte İsa'nın^{as} ölümü ile ilgili bu ilân idi. Peki öyleyse İngilizlere yardım

¹³ Meşhur Ehli Hadis lideri Muhammed Hüseyin adlı hoca kasdedilmiştir. (Çev.)

¹⁴ Ek-Saççai Ka İzhar

eden kimdi? Tanrıların yaşadığını söyleyen mi yahut tanrıların öldüren mi? Bu kadar küçük ve basit konuyu kavramayan akıllar hakkında ne diyelim.

Vadedilen Mesih Ahmed^{as} şöyle demiştir:

"Papazların yalanı son haddine vardığı zaman, Yüce Allah^{cc} Hücet-i Muhammediye'yi tamamlamak gayesiyle beni gönderdi. Şimdi nerededir o papazlar? Gelsinler, karşıma çıksınlar, ben zamansız gelmedim. Ben İslâm'ın, Hristiyanların ayakları altında çiğnendiği bir zamanda geldim. Şimdi mümkünse, Hz. Muhammed^{sav} hiçbir olayı önceden haber vermemiştir diyen bir papazı önüme getirin bakayım. İyi biliniz ki o devir benden önce geçmiştir bile. Şimdi öyle bir zaman gelmiştir ki Yüce Allah^{cc} bu zamanda, küfür edilip ismi saygısızlıkla anılan, uğruna şanssız papazların bu çağda yüzbinlerce kitap yazıp yayınladıkları peygamber Muhammed-i Arabî^{sav} işte doğrudur ve doğruların baş tacıdır gerçeğini göstermek istemektedir."¹⁵

Başka bir yerde o, şöyle demiştir:

"Ne iyi oldu ki Hristiyanların tanrısı öldü. Allah'ın^{cc} bu âciz kulunun, Meryem oğlu İsa'nın rengine girerek Deccal karakterli bu insanlara yaptığı bu saldırı, bir mızrak saldırısından az değildir. Bu insanlara pak şeyler verilmişti. Yalnız onlar bu pak şeylere çirkin ve pak olmayan şeyler karıştırdılar ve Deccal'ın yapması gereken işi yaptılar."¹⁶

Haç'ın kırılışı ve muhaliflerin itirafı

Bunlar Hz. Ahmed'in^{as} "Haç'ı kırdım" dediği kendi sözleridir. Şimdi tarafsız bir gözle kendisini gözetlemekte olan muhaliflerine göre dahi bu uğraşının başarılip başarılmadığını ve İsa Mesih'in^{as} tabii bir şekilde vefat ettiğini ilân

¹⁵ Hakikat-ül Vahiy, s.273-274

¹⁶ İzale-yi Evham, s.361-362

ederek Hristiyanlığın başını ezip ezmediğini incelememiz lâzımdır. Bu konuda ilk olarak size Müslüman ama Ahmedî olmayan, hatta Müslüman Ahmedîler'e şiddetle karşı olan bir grup ulemadan birisinin bir iktibasını okumak istiyorum. O devirde ulema arasında biraz doğruluk sevgisi vardı ve bazen doğru söz söylemeye mecbur olurlardı. İşte bu ulemadan bir tanesi de Aşraf Ali Tanavî'nin Kur'an tercümesine uzun bir önsöz yazmış olun Nur Muhammed Nakşibendî Çiştî hocadır. O, kaleme aldığı önsözün 30.uncu sayfasında şöyle demiştir:

"Aynı devirde Lefroy adlı bir papaz, yanında büyük bir papazlar cemaati olduğu halde, kısa zamanda bütün Hindistan'ı Hristiyan yapacağına ant içerek İngiltere'den yola koyuldu. İngiltere'deki İngilizlerden yardım alarak, büyük miktarda para toplayarak ve gelecek için sürekli yardım sözü alarak Hindistan'a girdi ve büyük fırtına yarattı. (Bakınız İngiliz çıkarları işte budur. Kim bilir o zaman onlar kaç yüz bin Rupî harcamışlar ve büyük bir kahraman hazırlayarak Hindistan'a göndermişler. O da Müslüman ulemalara göre o kadar büyük işler başarmış ki ünü bütün Hindistan'da fırtınalar uyandırmış.)

Bu papazın Hz. İsa'nın gökte maddî vücuduyla yaşamakta olduğu ve diğer peygamberlerin yer altında gömülü olduklarına dair yaptığı saldırı kendi düşüncesine göre halk üzerinde etki yapmıştır. Tam o sırada Mevlevî¹⁷ Gulam Ahmed Kadiyani ortaya çıktı ve bu papazın yandaşlarına şöyle meydan okudu: Adını kullandığınız İsa^{as} öbür insan-

¹⁷ Kendisi bir Mevlevî yani hoca olduğuna göre bu Mevlevî yani hoca kelimesini kullanmaktadır. O yüzden buna kızmaya bir sebep yoktur. O çağda Vadedilen Mesih'in ismini az da olsa edepli ve terbiyeli bir şekilde kullanan bazı kimseler yine de mevcuttu. Her topluluk arasında her çeşit insanlar bulunur. Bu arada doğruluk taraftarları bile olur. İşte onlardan saygı gösterdiği birisi de Nur Muhammed Nakşibendî adlı bu hocadır.

lar gibi vefat ederek defnedilmiştir, fakat geleceği önceden haber verilmiş olan İsa^{as} benim. O yüzden eğer içinizde bir iyilik varsa, geliniz beni kabul ediniz. Bu delil ile o, Lefroy'u öyle sıkıştırdı ki onun için kendini kurtarmak bile zorlaştı ve Mirza Gulam Ahmed böylece Hindistan'dan İngiltere'ye kadar bütün papazları yenilgiye uğrattı.”¹⁸

Bir Hindu Gazetesine göre Ahmediyet'in yüceliği

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin elinde olan İngilizler'in çıkarları (!) işte buydu. Eğer çıkar buysa, o zaman sizler bile bu çıkar bakımından neden Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yardım etmiyorsunuz. Çünkü İngilizin değil İslâm'ın çıkarları buna bağlıdır; Hristiyanlığın değil Hz. Muhammed'in^{sav} ve dininin çıkarı bundadır. Bugün bir molların anlayamadığını, dün bir Hindu bile anlamakta idi. Bu konuda o, mollalardan daha zekiydi ve Ahmediyet'in gerçek içyüzünü ve hangi amaçla kurulduğunu iyi anlamaktaydı. Gerçi bu Hindu Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bir Hindu gazetesinde bir makale yazdı. Bu makaleden bir iktibas size sunmak istiyorum. Bu gazetede Hinduları, Müslüman Ahmediler'e karşı uyarmak gayesiyle bu makaleyi kaleme aldı ve basit ve değersiz saydıkları Ahmediler'in Hindu dini için büyük bir tehlike teşkil ettiklerini ve ilerde Hindular için büyük korkular yaratacaklarını ve problemler oluşturacaklarını bildirdi. Fakat bu Hindu yazar zeki bir kişidir ve Ahmediyet'in gerçek içyüzünü iyi bilmektedir. Bundan dolayı Ahmediyet'in geçmiş tarihini göz önünde bulundurarak ve Hristiyanlık âleminde uyandırdığı yankıları bilerek o, şöyle der:

“Bugünden otuz kırk yıl geriye dönüp bu Cemaat'i çok ilkel durumda olduğu halde görelim. O zaman hem Hindular

¹⁸ Önsöz, Nur Muhammed, s.30

hem de Müslümanlar bu Cemaat'i ne kadar hakir ve değersiz saymaktaydı.... Fakat olaylar, bu Cemaatle alay edenlerin kendilerinin akılsız ve ahmak olduklarını ispat etmiştir. Bu konuda Hristiyan misyonerler çok akıllıca davrandılar. Müslüman Ahmediler daha Avrupa ve Amerika'ya ayak basar basmaz, bütün papazlar onlara karşı koymaya hazırlandılar.”¹⁹

Ahmediyet İslâmiyet'in dirilişi demektir

Kaldı ki, Hristiyanlık âleminde Ahmediyet nasıl bilinmektedir? Ahmediyet, düşmanlarının propaganda yaptığı gibi İslâm düşmanı tehlikeli bir hareket olarak mı, yoksa aksine Hristiyanlık aleyhtarı korkunç bir hareket olarak mı bilinmektedir? İşte bu hikâyeyi de buyurun modern ve eski Hristiyan araştırmacıların kendi lisanından dinleyelim.

Yanımda kronolojik olarak sıralamadığım değişik iktibaslar bulunmaktadır. Yalnız dinleyicileri ilgilendireceğini ve dikkatlerini çekeceğini düşünerek, ayrıca Müslüman Ahmediye Hareketi'nin gerçek içyüzü ve amaçları nelerdir gibi konuları aydınlatmak amacıyla ben burada, Hristiyan araştırmacıların kendi sözlerinden Ahmediyet ile çarpıştıktan sonra edindikleri intibalarını zikrediyorum. Hristiyanlar, İslâm savunmasında Müslüman Ahmediye Hareketi tarafından şiddetli bir karşı koyma faaliyetini görerek intibalarını açıkladılar. Meselâ geçenlerde İskandinav ülkeleri Hristiyan kiliseleri tarafından kurulmuş olan bir komisyon 1969'da bir rapor yayınladı. Bu komisyon, Müslüman Ahmediye Cemaati'ni incelemek amacıyla kurulmuştu. Komisyon üyelerinden birisi olan Mr. Bertel Wiberg, bu konuda şöyle der:

“İsa'nın^{as} Allah'ın^{cc} oğlu olduğuna dair Müslüman Ahmedi-

¹⁹ Tic Gazetesi, Delhi, 25 Temmuz 1927

ye Cemaati tarafından ileri sürülen itirazlar, bu Cemaat'in Hristiyanlığı kendisine en büyük düşman saydığını göstermektedir. Müslüman Ahmediye Cemaati, Hristiyanlığın uluslararası bir din olduğu durumuna karşıdır ve İslâm'ın kaybettiği eski yüceliği, yani Hz. Muhammed'in^{sav} vefatından yüz yıl sonrasına kadar İslâm'ın elde ettiği yüceliği tekrar geri getirmek istemektedir. O devirde bu din Akdeniz civarındaki ülkelere çok hızlı bir şekilde yayılmaktaydı. Hatta Avrupa içine kadar yayılmış idi. Bu Cemaat'in edindiği hedefse çok büyüktür. Fakat bunu başarıp başaramayacağını zaman gösterecektir. Bu Müslüman Cemaat'in İslâmiyet'i yaymak uğruna şimdiye kadar harcadığı çabalar, iddialarının arkasında amel kuvveti ve hareket gücü bulunduğunu göstermiştir. Faal İslâm da işte budur."

Bu zat Avrupalı ve Hristiyan bir düşünür ve papazdır. Böyle olduğu halde o, Müslüman Ahmediye Cemaati'nde bir hareket ve ilerleme gücü müşahade edebilmiştir ve bu Cemaat'i destekleyen bir İngiliz gücü görememiştir. Kaldı ki eğer o, aynı zamanda arif billah olsaydı (yani Rabbi'ni iyi tanıyıp ondan bilgi edinseydi), ayrıca kendisine ruhanî bir göz dahi bahşedilmiş olsaydı, bu Cemaat'in arkasında yalnız bir hareket gücü görmezdi. Aksine bu Cemaat'in arkasında her şeye Kadir olan Allah'ın^{cc} büyük gücünü müşahade ederdi. O Yüce Allah^{cc} kendi eliyle Ahmediye fidanını Kadiyan'da dikmişti. Bu fidanı ne başka bir el dikmiştir ne de bunu sökebilmek herhangi bir elin işidir. Bu fidanı diken Allah'tır^{cc} ve bunun yeşermesini sağlayan ve bunu devam ettiren, ayrıca büyümesini mümkün kılan bile daima varolan ve yaşayan Rabbimiz'dir.

Şimdi başka bir Hristiyan yazarın bu konudaki sözlerine de kulak verelim. Mr. Herbert Gotts Chalk adlı bir Hristiyan araştırmacı "Welt Bewe Gende Macht Islam's" adlı eserinde şöyle demiştir:

"Bugün İslâm dini, inançlarını yaymak gayesiyle kılıç kullanmamaktadır. Bugün kutsal savaşının ilk hedefi diğer emperyalist güçlerdir. Barışsever Müslüman Ahmediye Cemaati bugün yeryüzünün hemen hemen bütün ülkelerinde İslâm dinini yayma çabasıdadır... Hristiyanları da Müslüman yapmak uğuruna varolan gücüyle çaba sarfeden de bu cemaattir. Daha önce Müslümanlar arasında Hristiyanlığı yaymanın zorluğundan ve bu yolda karşılaşılan güçlüklerden bahsettik. Şimdi tam aksine Hristiyanlık bu Cemaat'ın İslâmiyet'i yayma çabalarında bir hedefi haline gelmiştir. Bu Cemaat Avrupa, Amerika, Afrika, Asya ve Avustralya'nın hemen hemen bütün büyük şehirlerinde merkezler kurarak Hristiyanlık âleminde, ne kadar küçük olursa olsun, bir gedik açmayı başarmıştır. Bu Müslüman Cemaat'ın çok etkileyici propaganda düzeni vardır; konuşmalar yapılır, gazeteler yayınlanır; hatta düşüncelerini yaymak uğruna radyodan da istifade edilir."

Keza bir Alman oryantalist Prof. Keeler Hall, Müslüman Ahmediye Cemaati'nden şöyle bahsetmektedir: "Müslüman Ahmediye Cemaati tam olarak değişik tipte bir Cemaat'tir. Biz bu Cemaat'i çağdaş bir İslâm hareketi olarak nitelendirebiliriz. Kendi iddiasına göre bu Cemaat, gerçek ve doğru İslâm'ı yeniden dünyaya yaymaya azimlidir ve İslâmiyet'i, Allah^{cc} tarafından gelen son talimat olarak yaymaya çalışmaktadır. Müslüman olmayan ülkelerde İslâmiyet'i düzenli bir şekilde propaganda yapmakta olan Müslüman Ahmediye Cemaati bütün İslâm âleminde ilk olağanüstü harekettir. Bu Cemaat, Hristiyan kuruluşlar gibi, düzenli olarak eğitilmiş ve terbiye edilmiş propagandacılarını gönderir ve okullar tesis eder. Ayrıca kitaplar ve dergiler yardımıyla İslâmiyet'i yaymak ve dünya halkını İslâmlaştırmak vazifesini yerine getirmektedir."

İslâmiyet'in dirilişi ve yeni bir hayat buluşu

Hollandalı meşhur bir papaz Uzak Doğu'ya giderken Kadiyan'a da uğrar. Adı Dr. Crammer olan bu Hollandalı papaz, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin düzenini ve İslâmiyet'i yayma ihtirasını ve düşkünlüğünü görünce çok etkilenir. Daha sonra o bu Cemaat ile ilgili intibalarını "Muslim World" adlı derginin Nisan 1931'deki sayısında açıklar. Bugün sözde İslâm mücahitleri olan ve Müslüman Ahmediye Cemaatini hıyanetle suçlayanlar, biraz da bu papazın sözlerini incelesinler ve İslâmiyet aleyhinde savaşmakta olan Hristiyanların, Müslüman Ahmediler'le ilgili dünkü ve bugünkü intibalarına da biraz kulak versinler. Dr. Crammer adlı papazın sözlerini dinleyiniz. Adı geçen papaz şöyle der:

"Hindistan Müslümanları genellikle ümitsizliğe kapılmış durumdadırlar. Bunun aksine Müslüman Ahmediye Cemaati'nde yeni hayat belirtileri müşahade edilmekte ve bu bakımdan bu Cemaat dikkate değerdir. Bu Cemaat'e mensup insanlar bütün dikkatlerini İslâmiyet'i yaymak işine vermekte, güçlerini de bu yolda harcamakta ve siyasetle hiç ilgilenmemektedirler. Onların inançlarına göre, bir insan idaresi altında bulunduğu hükümete bağlı kalmalıdır. Onlar yalnız hangi hükümetin idaresi altında İslâmiyet'i yayma imkânlarının ve kolaylıklarının bulunduğu dikkat ederler. Onlar İslâmiyet'e dinî bir grup yahut politik bir güç olarak bakmazlar. Aksine onu yalnız bir doğruluk ve öz bir gerçek olarak kabul ederler ve onu yaymak için uğraşmaktadırlar. Bu bakımdan bu Cemaat, bu çağda Müslümanların olağanüstü bir Cemaati'dir. Müslümanlar arasında tek amacı İslâmiyet'i yaymak olan tek Cemaat da işte budur.

Bu Cemaat'in uyandırdığı etki, sayısından kat kat fazladır. Birçok tahsilli Müslüman, bu Cemaat'in delil gösterme

tarzını bu Cemaat'in kelâm ilminin mantıklı olduğunu kabul etmeleri gerektiğini kavramışlardır."²⁰

Bu dış dünyanın intibalarıdır. Bunlar bugünlerde dinî savaşların nasıl cereyan ettiğini iyi bilenlerin intibalarıdır. Bu intibalar, hem Müslüman Ahmediye Cemaati'ni iyi bilen hem de muhalifleri iyi tanıyanların intibalarıdır. Bu muhalifler birbirlerinden uzak ve ayrı olarak, dünya durumundan tamamen habersiz karanlıklar içinde bulunmaktadır. Onlar daima kötü düşünmektedirler. Dünyada ne olup bittiği hakkında hiçbir bilgileri yoktur. Onların bütün yaptıkları, Müslüman Ahmediye Cemaati'ni İngiliz fidanı olarak suçlamaktır.

Deccal'ın tehlikeli politikası

Hollanda'da Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından bir tebliğ merkezi kurulduğu zaman yerli gazetelerden M.66 adlı bir gazete, bu Cemaat hakkında düşüncelerini yayınladı. Düşüncesini bildirmeden önce, neden böyle bir fikir ileri sürdüğünü ve niçin böyle bir gerek duyduğunu da size açıklamam gerekmektedir. Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından Hollanda'da bir tebliğ merkezi kurulduğu zaman, Dr. Houben adlı bir zat bu Cemaat aleyhinde çok korkunç bir suçlama kampanyası başlattı. Bu zat Müslüman Ahmediye Cemaati'nin çok tehlikeli bir cemaat olduğunu ve Hristiyanların bu Cemaat'ten sakınmaları gerektiğini bildirerek Hristiyanlık âlemini uyardı. Bu Cemaat'ten korunmalarının yolunu da öğretti. Tavsiye ettiği yol şuydu:

"Müslümanlar bu Cemaat'i Müslüman olarak kabul etmezler. O yüzden bu Cemaat'ten korunmanın çaresi şudur ki Hristiyanlar bile bu Cemaat'i Gayr-i Müslim olarak niteledirsinler ve Ahmediler'e, İslâmiyet'i temsil eden sizler

²⁰ Muslim World, Nisan 1939

de kim oluyorsunuz? Sizin İslâm diniyle ne ilişkiniz vardır?" diye itiraz etsinler. Bu zat İslâmiyet'in de hiçbir kuvveti kalmadığını ve uyuşuk bir durumda bulunduğunu, İslâmiyet'i imha etmenin zor bir iş olmadığını da bildirdi. Müslüman Ahmediye Cemaati'ne gelince, bu Cemaat'in zaten Müslüman olmadığını, Hristiyanların bunlarla ilişkilerini kesmeleri gerektiğini hatta bütün dünya halkının bu Cemaat'i Gayr-i Müslim kabul ederek aynı şeyi ileri sürmeleri gerektiğini ve bu Cemaat'in böylece etkisiz kalacağını ve bir iş başaramayacağını ileri sürdü.

İşte dün bir İngiliz'in ileri sürdüğü ve Avrupalıların benimsediği, bugünse sözde birkaç Müslüman'ın bu Cemaat aleyhinde kullandığı plân işte budur. Dr. Houben, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bu suçlamaları yayınladığı ve bu Cemaat aleyhinde yeni bir politika ileri sürdüğü zaman, bir Katolik gazete olmasına rağmen M.66 adlı gazete yine de doğru söz söylemeğe mecbur kaldı ve Dr. Houben'e hitaben şöyle dedi:

"Prof.Dr. Houben'in, İslâm dininin zalim ve yok edici bir Tanrı ileri sürdüğünü söylemesi tamamen yanıltıcıdır."

(Dr. Houben'e göre böyle bir Tanrı ileri sürmek anlamsızdır. Tanrı hakkında İslâm'ın ileri sürdüğü düşünce artık geçmişe karışmış bir hikâye gibidir. Bu çağda akli başında hiçbirisi böyle zalim ve mahvedici Tanrı'yı kabul etmeye istekli olamaz. O yüzden akıl, mantık ve delil bakımından İslâm artık ölmüştür. İşte buna işaret ederek söz konusu gazete şöyle der:)

"İslâm'da yenileştirme ve diriltme gücünün bulunmayışını savunmak gerçekten uzaktır. Çünkü Müslüman Ahmediye Cemaati kendi zatında İslâm'ın yenileştirme ve diriltme gücünün varolan bir delilidir. Belki de o yüzden bu Cemaat Hristiyan düşünürler için bir korku vesilesi olmuştur. Ge-

çenlerde Prof.Dr. Camps bile buna benzer düşünceler ileri sürmüştü ve Hristiyanların bu Cemaat'ten sakınmaları gerektiğini bildirmişti."

Gazete daha sonra şöyle der:

"Ahmediyet İslâm'ın değişik şekillerinden birisidir. Fakat Ahmediyet de İslâmiyet'i temsil etmeye tamamen haklıdır. Bu hareket, hiç şüphesiz, muhalif düşünceli Müslümanların şiddetli bir şekilde karşı çıkmalarıyla karşılaşmaktadır. Fakat bu muhalifler, ilmî bir şekilde tartışabilmekten uzak ve Katolik düşünceli olarak göze çarparlar. Onlar, muhalif inanç ve düşünce taşıyanları hemen kâfir olarak nitelendirirler ve dinden çıkmış olmakla suçlarlar."

Bu bir gazetenin analizidir. Bu Katolik bir gazetedir; fakat söylediği söz çok doğrudur. Bu gazete der ki: Ey Müslüman Ahmediler'in muhalifleri! Sizler de bizler gibisiniz nasıl ki bizler sabırsız ve dar düşünceli isek her muhalifimizi kâfir sayarak Hristiyanlıktan çıkmış olmakla suçlar isek, sizler de Müslüman Ahmediler'e aynı şekilde davranmaktasınız.

Papazlar - hocalar işbirliği

Gerçek şudur ki bugünkü Müslüman din adamlarına, Müslüman Ahmediyeye Cemaati aleyhinde böyle hareket etmeleri ve hileler Hristiyan âlemi tarafından öğretilmiştir. İşte bu gazetenin zikrettiği Prof. Houben'in makalesinde bu gerçek su yüzüne çıkmış ve açıklık kazanmıştır. Bir yandan o, el-iyazübillah, İslâm'ın ölü ve ancak kılıçla yayılan bir din olduğunu savunur. İslâm'da artık kılıç kalmadığına göre, bu çağda bu dinin gücü işleyemez. Diğer yandan o, Müslüman Ahmediler'e türlü itirazlar etmekte ve bu Cemaat'in tehlikeli olduğunu vurgulamaktadır. Ayrıca o, bu Cemaat'in Müslümanları temsil edemeyeceğini savunarak, İslâm âleminin bu Cemaat'in Müslüman olmadığını belirte-

rek bunu hiçe saydığını; Hristiyanlığın da bu Cemaat'in İslâm'ın temsilcisi olmadığını, o yüzden İslâm dinini savunamayacağını ileri sürerek bu Cemaat'i reddedeceğini belirtmektedir. Bu düşünceler sonunda entrika halini almıştır. Böylece Hristiyanlık âlemi, Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanı din adamlarıyla işbirliği yapmış ve Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde hu hareketler de işte böylece başlatılmıştır. 1974'de dahi Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bir hareket başladığı zaman, Delhi'de yayınlanan haftalık bir dergi böyle bir işbirliğine işaret etmişti. Keza "Cadid Urdu Reporter" adlı bir dergi, 20 Aralık 1984'deki sayısında bu konuya işaret ederek şöyle demektedir:

"Bundan on yıl önce Delhi'de yayınlanmakta olan Na'i Dünya adlı haftalık bir mecmua 26 Haziran 1974 sayısında şu açıklamayı yapmıştı: Kadiyani yahut Ahmedi propagandacılar Avrupa ve Afrika'da Hristiyanlığın kuvvetini kırmakta, Hristiyan misyonerleri de onlara karşı duramamaktadırlar. Bundan dolayı Pakistan'ın bugünkü kargaşasında Hristiyanların parmağı vardır kanaatindeyiz. Hristiyan misyonerler, Müslüman Ahmediye Cemaati'ni, Müslümanların kendi elleriyle, Hristiyanlara karşı duramayacak şekilde zayıf düşürmek istemektedirler. Hristiyan misyonerler, para gücüne dayanarak, her çeşit hilelere başvurumaktadırlar. Müslümanlar ise, entrikanın arkasında kimin parmağı bulunduğunu anlayamamaktadırlar."

Enteresandır ki Müslüman Ahmediye Cemaati Avrupa yahut Afrika'da İslâmiyet'i yaymak konusunda önemli bir iş başarmaktayken, Hristiyanlık âlemi Pakistan'da Müslümanların kendi elleriyle bu Cemaat aleyhinde bir hareket başlatır."²¹

²¹ Cedid Urdu Reporter Gazetesi, Bombay, 20 Aralık 1984

Pakistan Hükümetinden Hristiyanların isteği

İşte demin zikredilen yorum, bir Hindistan Gazetesi'nin yorumuydu. Bunu destekleyen ispatlar, Pakistan'ın kendi içinde bile mevcuttur. Çağdaş Hristiyanlık âlemi, özellikle Pakistan'da yaşamakta olan Hristiyanlar, Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin, Müslüman Ahmediyeye Cemaati aleyhinde büyük çabalar sarfederek yaptıkları propaganda hakkında ne düşünmektedirler? Buyurun kendi dillerinden dinleyelim. İmruz Gazetesi Lahore, 22 Haziran 1984'deki sayısında şöyle bir haber yayınlamıştır:

Pakistan Hristiyan Çiftçiler Ulusal Partisi Genel Başkanı Mr. Patres (Peter) Gill tarafından 2 Aralık 1983'de Lahore Eyalet Yüksek Mahkemesi'ne (Danıştay) başvuruda bulunulmuştur. Bu başvuruda Ahmediler'in Kadiyani ve Lahori gruplarının entrikalarından Hristiyanların kurtarılması için Pakistan Hükümetine emir verilmesi istenmiştir. Ayrıca Ahmediler'i yasa dışı siyasî bir parti olarak ilân etmesi, bütün yayınlarına el konulması, bütün merkezlerinin ve ibadet yerlerinin kapatılması için hükümete emir verilmesi de talep edilmiştir."²²

Hristiyanların hükümete emir vermesi için mahkemeye başvurmaları hayret vericidir. Buna neden gerek duymuşlar anlayamadık. Onlar tarafından yayınlanan bu söz zaten Pakistan Hükümeti için bir emir mahiyetinde idi. Zaten Hristiyanların temsilcisi Bay Patras Gill'in isteğine göre de Müslüman Ahmediyeye Cemaati aleyhinde işlem yapıldı. Hristiyanlar Eyalet Yüksek Mahkemesine başvurarak, bu mahkemeden Müslüman Ahmediler'e karşı işlem yapılması için Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'ne emir vermesini istemişlerdi. Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti Müslüman Ahmediler'e karşı zaten aynı işlemi uyguladı.

²² İmruz Gazetesi, 22 Haziran 1984.

Pakistan Sıkıyönetim İdaresi tarafından Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde söz konusu yasaklar ilân edildiği zaman Pakistan Hristiyanları büyük bir coşkuyla bu yasakları şöyle övdüler: "Ravalpindi, 30 Nisan, Pakistan Azınlıklar Cemiyeti ve Toplumu Düzeltme ve Geliştirme Kurumu Başkanı Selim Ahtar, (bu zat koyu bir Hristiyan'dır) Pakistan Devlet Başkanı tarafından Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yürürlüğe konan sıkıyönetim yasaklarını büyük bir sevinçle karşılayarak, "General Ziya-ül Hak böyle cesaretle davranarak yalnız Müslümanların değil, Pakistan'da yaşamakta olan azınlıkların da beğenisini kazanmıştır" diyerek sıkıyönetim yasaklarını övmüştür. Çodri Selim Ahtar demecinde; "bu İngiliz fidanının çirkin hareketleri yalnız İslâm değil Hristiyanlık talimatına da aykırı idi ve yalnız İslâm değil Hristiyanlık dahi Bu Cemaat'in iş ve Hareketi'nden şiddetli bir şekilde zarar görmekteydi"²³ demıştır.

Müslüman Ahmediye Cemaati'ni "İngiliz Fidanı" diye suçlayanlar lütfen bu kelimeleri tekrar okusunlar. Bugün Pakistan'ın yerli bir Hristiyanı bile, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Hristiyanlık aleyhinde büyük bir tehlike teşkil ettiğini iyi bilmektedir. Öyleyse acaba İngiliz İmparatorluğu bu gerçeği neden fark edememiştir? Güya kendi eliyle Hristiyanlığı mahveden bir fidan dikmiştir.

Hristiyanlığa hizmet ettiği için Ziya-ül Hak'a Tebrik

İşte yerli Hristiyan böyle demektedir. Diğer taraftan Avrupalı Hristiyan bile, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin İslâmiyet'i yayma çabaları sonucunda Hristiyanlığın büyük zararlar, İslâm'ın da büyük faydalar görmekte olduğu ve büyük güç kazandığını kabul etmektedir. Çağdaş Avrupalı

²³ Cang Gazetesi; 1 Mayıs 1984.

Hristiyan bir papaz Avrupa Hristiyanlığının da, Afrika Hristiyanlığının da, Müslüman Ahmediler'in çabaları sonucunda tehlikede olduğunu kabul etmektedir. Yalnız yağcılar, ne olursa olsun, hükümetin mizacını ve niyetini iyi kavrayarak söz söylerler. Bu yüzden bu Pakistan'lı Hristiyan, el-iyazü billah İslâm'ın da tehlikede olduğunu sayıklamakta ve aynı zamanda Hristiyanlığın da büyük bir tehlike içinde bulunduğunu söylemektedir. İş bu kadarla bitmemektedir. Bu Hristiyan, sözünü şöyle sürdürmektedir:

"Çodri Selim Ahtar, Devlet Başkanından, Ahmediler'in bütün yayınlarını yasa dışı ilân ederek bu yayınlara el konulması ve daha sonra bütün bu kitapların ateşe verilmesi ve ileride Ahmediler'in bir kitap yayınlamaları halinde ağır cezalara çarptırılacakları konusunda bir emir çıkarmasını talep etmiştir."²⁴

Çodri Selim Ahtar adlı bu Hristiyan, Pakistan Devlet Başkanı General Ziya-ül Hak'a kutlama mesajları göndermektedir. Ben ise, Selim Ahtar isimli bu Hristiyan'ı kutlarım! Pakistan Devlet Başkanı bu Hristiyan'ın isteğine ve arzusuna tamamen uyarak, bu işe fiilen başlamıştır ve hızlı bir şekilde ilerlemektedir. Ahmediye yayınları ateşe verilmektedir. Yanlarında bu yayınlardan bulunan Müslüman Ahmediler gözaltına alınıp nezarete ve hapisanelere atılmaktadırlar. El konmadan ve yasak getirilmeden önce bile o yayınların bir Ahmedi'nin yanında bulunmasından dolayı o kişi gözaltına alınmaktadır. Yani Selim Ahtar adlı bu Hristiyan'ın düşündüğünden de fazla Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, sözde İslâmiyet'e, Hristiyanlar'ın kendi itiraflarına göre de Hristiyanlığa olağanüstü yüce hizmetlerde bulunmaya devam etmektedir.

²⁴ A.G.E.; 1 Mayıs 1984.

Gerçek İngiliz Fidanı kimdir?

Bu sebepten, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, kendi çıkarlarını korumak amacıyla İngilizlerin diktiği fidan olduğuna dair ileri sürülen suçlama, el-iyazü billah, kesinlikle yanlıştır. Bellidir ki, emperyalist güçlerin çıkarlarını yalnız Hristiyanlığın ilerlemesini sağlamakta olan ve Hristiyanlığın çıkarları uğruna Müslüman Ahmediye Cemaati'ni yoketmeğe niyetlenmiş olan kimseler savunmaktadırlar. Onlar bütün dünyada şöyle propaganda yapmaktadırlar: İngiliz fidanı işte buydu. O yüzden biz onu söküp yoketmekle görevlendirildik.

İncelememiz lâzım olan mesele şudur ki: Gerçekten Hristiyanlığın çıkarlarını korumak amacıyla görevlendirilmiş olan kimlerdir? İşte onlar dün Müslüman Ahmediye Cemaati'ni suçlamakta olan kimseler idi. Bugün ise yine aynı kişilerdir. Birçok defa bir hırsız, hırsızlığının cezasından kurtulmak için bekçiye suçlar ve yakalanmak korkusundan dolayı bekçiye bağırır ve hırsız olduğunu ileri sürer. Urdu dilinde bu konuda şu atasözü vardır: "İşin tersine bakınız. Hırsız bekçiye bağırmaktadır."

Birçok defa bir hizmetçi efendileşerek kendi efendisinin haklarını gaspeder ve ona hâkim oluverir. Bir memleketi korumak amacıyla oluşturulan ve ülke ahalisinin elinden ekmek parası kazanan ve onları koruyacaklarına ant içerek mevki kazanan güçler, bazı memleketlerde bir şanssızlık eseri olarak hizmetçi durumundan efendi durumuna yükselirler ve kendi memleketlerinde olsa dahi ekmek parasını işte böyle kazanırlar. Onlar efendilerini, yani ülke ahalisini köleleri durumuna getirirler. Dünyanın hali işte böyledir ve dünyada bu gibi hadiseler olagelmıştır. Aynı şekilde, İslâm savunmasında yüce bir hareket olan ve Allah'ın^{cc} kendi eliyle kurulmuş olan Müslüman Ahmediye Cemaati'nin

tam ters bir şekilde takdim edilmesi yadırganmamalıdır. Bu Cemaat'i bu şekilde gösterenler bile daima İslâm düşmanı güçlerin maşası olarak kullanılagelen ve bugün bile aynı şekilde bir maşa olarak kullanılmakta olan kişilerdir. Eğer bir kimse sözlerime inanmıyorsa ve dediklerimi kabul etmeye istekli görünmüyorsa, zaman zaman emperyalist güçlerin maşası olarak kullanılagelenlerin ve bu gerçeği itiraf dahi etmiş olanların kimler olduğunu, Ahmedi olmayan din adamlarının kendi ifadelerinden öğrenmelidir. Keza, yalnız bu kadarla kalmayıp, memleket mahkemelelerinden, İslâm düşmanı kuvvetlerin ellerinde daima bir maşa olarak kullanılagelen ve bugün bile aynı şekilde kullananların kimler olduğunu öğrensinler. Mesela Meclis-i Ahrar vardır, bunlar Devbandi ve Ehl-i Hadis'in bir karışımıdır ve daima Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde düşmanlar tarafından maşa olarak kullanılmıştır. Bu hep böyle olmuştur ve bu Cemaat daima Ahmediler aleyhinde düşmanlarının bir aracı olarak kullanılmıştır. İslâm'a ve Pakistan'a düşman olan kuvvetler daima bu Cemaat'i kullanmışlardır.

Ahrarların hıyanetleri

1935'te Şehit Genc Cami'i hadisesinde yüzbinlerce Müslüman canlarını feda ederek Lahor sokakları şehit kanlarıyla boyanırken Hindu Kongre Partisi efendileri uğruna İslâm çıkarlarını feda eden de işte bu Ahrar partisidir. Müslümanların imanlarını ve namuslarını İngiliz valisine satarak fiilen Camiyi İngilizlere vermiş olan da işte bu Ahrarlardır. Onlar daha sonra gazetelere şöyle bir ilân vermişlerdi:

Bir cami yıkılırsa ne fark eder? Biz köle bir milletiz. Köle bir milletin camileri nasıl hür olabilir? O yüzden eğer bir tane camimiz köle durumuna düşerse ne fark eder? Biz zaten baştan başa köle olan bir milletiz. O yüzden hiç farketmez.

Bırakınız Sihler bu camiye işgal edip yıksınlar. Sonunda kendiliğinden geri verirler.”

İşte bunların bu çeşit yazıları basılmış ve kayda geçmiş durumdadır. O devirde Hindular bile, Ahrarların Hindular için çalıştıklarını kabul etmişlerdir. Hatta gazeteler vasıtasıyla Ahrarlar’a açıkça teşekkür bile bildirilmiştir. Meselâ Hindistan’da çıkmakta olan Hindular’ın ünlü bir gazetesi “Bande Mataram”ın, 13 Ekim 1935 tarihli sayısında, Ahrar meclisine şükranlarını şöyle bildirmektedir:

“Biz, Ahrarlar’ın işlerinden pek memnun kaldık ve onları kutlarız. Onlar millet ve memleketin çıkarları uğruna, gerçekten büyük bir cesaret ve irade gücüyle kendi dindaşlarına karşı durdular. Bizim Ahrar kardeşlerimizin gösterdikleri en büyük fedakârlık işte budur. Ahrar meclisi hiç şüphesiz, bütün memleketin şükranlarına layıktır.

Ahrar’ın çirkin hareket tarzları

Ahrar meclisi daha dün kadar Hindular’ın takdirlerine mazhar olmuşlardı. Lâkin acaba Pakistan kurulduktan sonra da onlar milletin şükranlarına lâyık mıdır? Bu konuyu da araştırmamız lâzımdır. Pakistan kurulmasına karşı çıkmış ve aleyhinde yazılar yazmış olan Mevdudi genellikle bu konuda özürlerini bildirmektedir. Pakistan kurulmadan önce biz ona karşı çıktık. Yalnız Pakistan kurulduktan sonra biz onu kabul ettik. O yüzden bizim eski hatalarımızı affediniz demektedir.

Gerçek şudur ki ne Ahrar’ın ne de Mevdudiler’in hiçbirisi tövbe etmemiştir. İster Meclis-i Ahrar olsun, ister Mevdudiler’in partisi olan Cemaat-i İslâmi olsun, dün oldukları gibi bugün bile aynen Pakistan’a düşmandırlar. 1953’deki Yüksek Mahkeme’nin hakimi Münir Bey tarafından hazırlanan raporu okuyup incelemeniz mümkündür. Mahkeme sık sık büyük bir üzüntüyle kesin düşüncesini açıklamış ve bunların Pakistan’ı ne önce ne de bugün, hiçbir zaman

kabul etmediklerini ve Pakistan düşmanlıklarında hiçbir azalma olmadığını bildirmiştir. Sayın Hakim Beyefendi şöyle der:

"Ahrarların tavırları hakkında daha yumuşak ve nazik kelimeleri kullanmamız mümkün değildir. Onların hareketleri özellikle mekruh, çirkin ve nefrete değer idi. Çünkü onlar maddi ve dünya ile ilgili bir amaç uğruna dinî bir meseleyi alet ederek o meseleye saygısızlık ettiler."²⁵

Ahrarların bu tavırları bir alışkanlık haline gelmiştir ve onlar daima böyle davranmışlardır. Aynı hâkim, Ahrar liderlerinin hareket tarzını şöyle kötülemektedir:

"Muhammed Ali Calandari 15 Şubat 1953'de Lahor'da konuşma yaparken Ahrarlar'ın Pakistan düşmanı olduklarını itiraf etmiştir... Bu zat Pakistan kurulmadan önce de Pakistan kurulduktan sonra da bu memleket için, "Pelidistan" (Alçak insanların rezil ülkesi) tabirini kullanmıştır. Keza Seyyid Ata-ullah Şah Buharî de konuşmasında şöyle demiştir: "Pakistan, Ahrar'ın istemeyerek benimsediği bir sokak kadınıdır."²⁶

Bugün, Müslüman Ahmediye Cemaati'ni yabancı güçlerin ajanı olarak suçlayanların kendi karakterleri işte budur. Bugün yüce bir İslâm ülkesi ordusuna musallat olmuş olanlar da işte bunlardır ve Pakistan ordusu da bugün bunların emrine tabidir. Dün de, dünden önce de, bugün de Pakistan'a muhalif olanlar işte bunlardır. Pakistan'a daha önce de sokak kadını diyenler, bugün de fahişe diyenler ve bu memlekete bir sokak kadını muamelesi yapanlar işte bu insanlardır. Karakterleri budur. Kullandıkları lisan da işte budur. İslâmiyet adına kurulan bir memleketi güya bir sokak kadını sayarak kabul etmişlerdir.

²⁵ Yüksek Mahkeme (Danıştay) Raporu, s.278

²⁶ A.G.E.

Ahrar'ın İslâm âlemi çıkarlarına sırt çevirmesi

İslâm âlemi çıkarlarına gelince, hareket ve düşünce tarzları neticesinde Müslümanlar ne gibi işkencelerle karşı karşıya gelecekler? Bu soru Ahrarlar'ı zerre kadar ilgilendirmez. İslâm âlemi uğruna onların kalplerinde zerre kadar merhamet yoktur. Meselâ demin zikrettiğim mahkemede, hakimler bu meseleyi Ahrar liderlerine en iyi şekilde açıkladılar ve şöyle dediler: "Burada İslâmiyet adına Gayr-i Müslimlerin insan haklarını bile gaspedeceğinizi iddia etmektesiniz. Bir sokak kadını olarak kabul ettiğiniz bu ülke sınırları içinde sizler koruma altındasınız. Bu ülkenin korumasında bulunarak çok büyük sözler etmektesiniz ve Pakistan kurulmuşsa iyi olmuş; şimdi burada Müslüman olmayanlara yer yoktur; biz onların bütün insanlık haklarını gaspede-
riz demektesiniz. Hakimler Ahrar liderlerine ve mollalarına şöyle sordular:

"Eğer biz Pakistan'da İslâmî bir anayasayı uygulamaya koyarsak, o zaman burada Müslüman olmayanların durumu ne olacaktır? Tanınmış din adamları, Pakistan İslâm Cumhuriyeti'nde Müslüman olmayanların zimmiler durumunda olacakları, Müslümanlarla eşit haklara sahip olmadıklarından dolayı Pakistan'ın tam vatandaşı sayılmayacakları yaşama ve yürütme konusunda da söz sahibi olmayacakları ve hükümette görev alma hakkına sahip olmayacakları düşüncesindedirler."²⁷

Bunun üzerine bir Ahrar lideri olan Hamid Badayuni şöyle cevapladı: "Pakistan'daki Gayr-i Müslimler ne vatandaşlık hakkına sahip olacaklar ne de zimmi yahut anlaşılmaya tabi olanların durumunda olacaklardır."

Mahkemenin değerli hakimleri, şöyle bir soru sordular: "Eğer deminki sözünüz doğruysa, o zaman, Hindistan'da yaşamakta olan zavallı Müslümanların durumu ne olacak?

²⁷ A.G.E.

Eğer Hindistan Hükümeti onlara karşı aynı şekilde davranırsa ve onların üzerine Manu'nun şeriatini uygulamaya çalışırsa, acaba böyle davranmak hakkına sahip olacak mıdır, olmayacak mıdır? Lütfen açıklayınız?

Bu soru üzerine Pakistan Cemiyet-ül Ulema başkanı Seyyid Muhammed Ahmed Kadri şöyle cevap verdi:

"Hindistan'da çoğunlukta olan Hindular, Hindu dinine göre memleket kurma hakkına sahiptirler. Eğer o hükümet düzeninde "Manu Şastır"²⁸ yasalarına göre Müslümanlar'a "Malîç" yahut "Şudar"lar²⁹ muamelesi yaparsalar, benim onlara hiçbir itirazım olmayacaktır."³⁰

Demek ki eğer Hindistan'da Müslümanlara katliam yapılırsa, Filistin'de Müslümanları kılıçtan geçirirlerse yahut dünyanın başka ülkelerinde Müslümanlara kıyamet hadisesi uygulanırsa, sözde Müslüman olan bu mollaların dillerinden, üzüntülerini bildiren, üzüntü bir yana, insanlık adına duyulan bir esefi ifade eden bir tek söz bile duymayacaksınız. Onlar zaten değişik ülkelerde yaşamakta olan Müslümanların üzüntülerinden ve problemlerinden acı duyduklarına dair hiçbir zaman bir tek kelime bile söz etmemişlerdir. Hindistan'da Müslümanların başlarından geçenlerle de bir ilgileri yoktur. Çünkü bu üzüntülerin onlar için bir fark yaratmadığını itiraf etmişlerdir. Demek ki onlar şöyle düşünmektedirler: Eğer biz Pakistan'da Müslüman olmayanlara böyle davranırsak, onlar da kendi ülkelerindeki Müslümanlara zulüm ve işkenceler yapma hakkına sahiptirler. Bu çok açık ve belli bir gerçektir. O yüzden elimizden geldikçe biz onlara işkence haksızlık ve baskı yapmaya devam edeceğiz. Olsun, Hindular da ellerinden geldikçe Müslümanlara haksızlık ve işkence yapsınlar. Biz ona zerre kadar dikkat etmeyiz.

²⁸ Hindular'ın kutsal saydıkları yasalar kitabı. (Çev.)

²⁹ Hindu kast sisteminde en düşük kast demektir. (Çev.)

³⁰ Rapor, s.245

Mevlâna Mevdudî'ye de aynı soru soruldu. Mevdudî şöyle bir cevap verdi: "O hükümet düzeninde Müslümanlara Malîç ve Şudar muamelesi yapılsın; Manu³¹ yasaları uygulansın; onlara idari mevkillerden pay verilmesin ve kesinlikle vatandaşlık hakları tanınmasın. Buna hiç ama hiçbir itirazım olmayacaktır."³²

Acı ama gerçek

İncelemeniz gereken soru şudur: Yabancıların ve yabancı güçlerin ajanları bunlar mıdır yoksa her tehlike anında Müslümanlar için ilk başta fedakârlıklar yapmış olan bizler miyiz? İslâm âleminde nerede olursa olsun, Müslümanlar bir ızdırap ve üzüntü ile karşılaştıkları zaman, bunun neticesi olarak içlerinde en fazla acı duyanlar da Ahmedilerdir. Mollalara gelince, Pakistan'ın tam nüfusundan fazla olan Hindistan'daki milyonlarca Müslüman hakkında zerre kadar acı duymadıklarını ve durumlarının kendileri için hiçbir fark yaratmayacağını ve kalplerinde onlar için bir acı hissetmeyeceklerini söylemektedirler. Ümmet-i Muhammed'e mensup olanların zulme uğramalarıyla millî onur ve haysiyetlerinin zedelendiğini duymayacaklarını, kalplerinde bir ızdırap hissetmeyeceklerini ve kan ağlamayacaklarını ifade etmektedirler. İster Hindular'ın "Manu Şastır" yasaları Muhammed Ümmetine de uygulansın. Hatta Ataullah Şah Buharî, İslâm olmayan ülkelerle ilgili olarak Müslümanların sayılarını bildiren listeler ileri sürdü. Hakimler bile bu listelerin kendileriyle bir alâkası olmayıp Ahrarlar'ın kendi hazırladıkları listeler olduğunu, fakat bu listelerden İslâm olmayan ülkelerde kaç tane Müslüman bulunduğunun tahmin edilebileceğini alaylı bir dille ifade etmişlerdir. Bu Müslümanlara yapılan korkunç muamele aslında İslâm ülkelerinde Müslüman olmayanlara yapılan muamelenin

³¹ Hindular'ın kutsal kabul ettikleri düşünür. (Çev.)

³² Rapor, s.245

bir yankısı mahiyetinde olacaktır. Fakat Ataullah Şah Buhârî'ye bu vız gelir. O söz konusu mahkemede şöyle demiştir:

"Geri kalan 640 milyon Müslüman kendi kaderlerini kendileri çizsinler."³³

Yani onların durumu bizi ilgilendirmez. Biz insanların haklarını gaspetmekle görevlendirilmişiz. Biz bu hakları gaspedeceğiz. İsterse bunun neticesinde yüzbinlerce Müslüman, İslâm olmayan ülkelerde yabancı hükümetlerin zulümlerine maruz kalsın.

Ahmediyet düşmanı Hindu'dan yana

Şimdi "Manu'nun Yasaları" nedir? Bu soruyu da araştırmamız lâzımdır. Hatırlanacağı gibi Mevdudi, Ataullah Şah Buhârî ve Hamid Badayuni, Müslümanlar'a "Manu Şaştir" yasaları uygulansın, ne fark eder demişlerdir. Manu adlı Hindu düşünür, Vedalara (Hindular'ın kutsal kitabı) göre şöyle demiştir:

"Eğer bir rezilin³⁴ kızıyla saygıdeğer bir Brahman³⁵ zina yapıverirse bunda hiçbir kabahat yoktur. O Brahman'a hiçbir ceza da verilmeyecektir."

Yani Hindu olmayan veyahut düşük kasttan olan rezil demektir. Onların kızları yahut kadınlarıyla bir Brahman çirkin bir iş yaparsa ve onları küçük düşürürse, bunda bir kabahat olmadığını ve böyle davrananlara bir ceza verilmeyeceğini söylemektedirler. Diğer yandan Mevdudi, Buhârî ve Hamid Badayuni, Hindistan'da Müslüman kadınlarla böyle davranılırsa bunun kendileri için bir fark yaratmayacağını, kalp vuruşlarının hızlanmayacağını ve kan ağlamak bir yana iki damlacık olsun gözyaşı akıtmayacaklarını ifade

³³ A.G.E., s.323

³⁴ Hindu kast sisteminde en düşük olan yahut Hindu olmayan birisi demektir. (Çev.)

³⁵ Hindu kast sisteminde en saygıdeğer olan Hindu. (Çev.)

etmektedirler. Yazıklar olsun! Bu mollaların kalplerinde Muhammed Ümmetî'nin anaları, bacıları ve kızlarına karşı zerre kadar saygıları yoktur. Aksine onların İslâm sevgisi ancak ve ancak Müslüman Ahmediler'e can düşmanı ke-silmek, mallarını yağma etmek ve namuslarıyla oynamak seviyesine kadar sınırlıdır. Munu'nun kaleme aldığı yasala-ra bir kere daha göz atalım. 380'inci "Aşkol"³⁶ şöyle der:

"Brahman ne kadar büyük suç işlerse işlesin hiçbir zaman katledilmemelidir. Bir Brahman'ın katline eşit başka hiçbir suç yoktur. Bir Brahman isterse düşük kastan olan birisinin kızıyla evlenebilir. Düşük kasttan birisi yanında altın, gü-müş yahut herhangi değerli eşya vb. varsa Brahman onları kendi idaresine geçirebilir. Fakat eğer düşük kasttan birisi böyle bir iş yaparsa, korlaşmış bir demir parçasına yatırılarak öldürülsün. Keza aynı şekilde eğer bir Brahman bir Şudar'ın Veda okuduğunu duyarsa, kulaklarına kaynar kurşun ve yanar mum dökülsün."

Bugünlerde Pakistan'da uygulanmakta olan şeriat kesinlikle Kur'an-ı Kerim'den alınmamıştır. Çünkü Kur'an-ı Kerim son derece güzel ve hikmet dolu bir kitaptır. Kur'an-ı Ke-rim insanlık şerefini kabul eder ve idame ettirir, insanların eşit olduklarını iddia eder ve merhamet ile alçak gönüllü-lüğü öğretir. İçinde insanların temel haklarını telef etmeyi öğreten hiçbir talimat yoktur. Anlaşılan bu şeriat Bay Ma-nu'dan alınmıştır. Şimdi bunlar Manu'nun talimatını orada (Hindistan'da) Müslümanlar aleyhinde ve Pakistan'da dahi yine Müslümanlar aleyhinde uygulamak istemektedirler. Yine Manu'nun yasalarına göre: "Üst kasta mensup bir Hindu kendisine lâzım olan eşyaları Veş yahut Şudar'ın³⁷ evinden çalarsa yahut çaldırırsa, kral bu çeşit mazlumun feryadını duymamalıdır. Şudar daima Brahman'a hizmet

³⁶ Hindu din kitabı Manu Şastır'dan bir cümle demektir. (Çev.)

³⁷ Hindu kast sisteminde en düşük kast demektir. (Çev.)

etmelidir. Onun kurtuluşu bundadır. Şudâr'ın yaptığı bütün diğer işler faydasızdır. Düşük kasttan olanlar, zenginleşerek üst kasttakileri idare etmesin diye, para biriktirmelerine müsaade yoktur.”³⁸

Hristiyanlarla Hinduların gerçek ajanları

Şimdi lütfen siz kendiniz karar veriniz Hristiyan ajanı kimdir? Hindu ajanı kimdir? Keza diğer dinlerin ve diğer güçlerin ajanları kimlerdir? Camileri satıp yiyen bu mollalar topluluğu, Müslüman kadınların namusuna değer vermeyen bu duygusuz insanlar, Müslümanlar hangi zulme maruz kalırlarsa kalsınlar, bunun kendileri için bir fark yaratmadığını söylemektedirler. Emperyalist güçlerin desteğine ve kışkırtmalarına dayanarak silâhsız Filistinlilere kurşun sıkmaktan geri durmayanlar işte bunlardır. İslâmiyet karşısında daima Hristiyanlığa arka çıkmış ve Hristiyanlığı desteklemiş olanlar ve asırlardan beri Hz. İsa'nın^{as} hayatta olduğunu ispat etmek uğruna vakfolmuş olanlar işte bunlardır. O yüzden emperyalist ve sömürgeci güçlerin ve İslâm düşmanı hareketlerin ajanı bunlar mıdır, yoksa daima İslâmiyet'i üstün kılmak ve Hz. Muhammed'in^{sav} bayrağını yükseklerde dalgalandırmak uğruna varolan her şeyini feda etmekte olan ve İslâm uğruna her çeşit fedakârlık ve özveriden bir an için dahi olsa geri durmayan Müslüman Ahmediye Cemaati midir? Bunların durumuna bir göz atınız. Kendilerinin bile Müslüman kabul ettikleri Müslümanlar şiddetli bir şekilde zulümlere maruz kalmaktadırlar, fakat yine de onların durumu bunları ilgilendirmemektedir. Buna mukabil, dillerinin kendisini suçlayıp küfür ederek yorulmadığı Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'in^{as} kalbinin durumu neydi? İslâmiyet'i sevmekte olduklarını ileri süren ve Müslüman olduklarını iddia eden en şiddetli düşmanları hakkında bile şöyle demektedir:

³⁸ Manu Santa Adiyae

اے دل تو نیز ایناں نگاہ دار کا خر کند دعویٰ حب پیبرم

"Yani bu insanlar bana küfrederler. Benim kâfir ve dinden dönmüş olduğumu ileri sürerler ve daha kim bilir neler söylemezler ki? Onlara göre benim ve yandaşlarımin kanlarımızı akıtmak caiz olmuştur. Onların düşüncelerine göre ne namusumuzun ne malımızın ne de canımızın hiçbir değeri yoktur. Ya Rabbi! Yine de ben onlara beddua etmem. Neden? Çünkü onlar hiç olmazsa sevgilim, efendim Hz. Muhammed'in^{sav} sevdiklerini iddia etmektedirler. Bunlar belki yalancılardır. Karakterleri de belki bozulmuştur. İmanlarında da belki de türlü fesatlar baş göstermiştir. Yalnız yine de ey kalbim, hiç unutmayacaksın ve hiç hatırlıktan çıkarmayacaksın ki bunlar sevgilim, efendim, canımın içi, bir tanem Hz. Muhammed'in^{sav} ismine bağlı olduklarını ileri sürmekte ve kendisini sevdiklerini iddia etmektedirler. Bundan dolayı onların aleyhinde hiçbir zaman beddua etmemelisin."³⁹

Şimdi Müslümanlar için böyle sevgi dolu ve yumuşak bir kalbi olan birisi ve onun Cemaati, haşa, İslâm hainleri olsun, fakat sözde İslâmiyet'i sevmekte ve uğruna savaşmakta olan sözde İslâm mücahitleri bu mollalar güruhu, İslâm yandaşları olsun! Bu ne kadar tuftadır. Kıyamet gününde Allah'ıcc sunabilecekleri karakterleri ve İslâmiyet'i yüceltmek uğruna ve onu savunmak için başardıkları olağanüstü bir iş ve hareketleri hangisidir?

İslâm'da Ahmediye hareketi ve gerçeği savunan düşünürler

Daha düne kadar durum değışikti. O zamana kadar ulema ile düşünürlerde yine de gerçeği ifade etme cesareti vardı. Onlar gerçeği ifade etmekten çekinmezlerdi. O devirde bazen Muhammed Hüseyin Batalavî adlı, sonradan Ahme-

³⁹ İzale-yi Evham, Ruhani Hazain c.3 s.182

diyet'e düşman kesilen din bilgininin kalemi bile, İslâmiyet'i savunmak konusunda en iyi savaşıyan birisi doğmuşsa onun da Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani olduğunu belirtmekten kendini alamazdı. Birisi bunun Hz. Ahmed'in^{as} Yüce Allah^{cc} tarafından bu çağda Mesih olarak gönderildiğini iddia etmesinden önceki hadise olduğunu ileri sürebilir. Lâkin takdim ettiğim Nur Muhammed Nakşibendî'nin iktibas Hz. Ahmed'in^{as} iddiasından önceki hadise değildir. Aksine o Mesih olarak görevlendirildiğini iddia etmesinden çok sonraki yazıdır.

Burada, çok meşhur Müslüman bir din adamı ve politik bir liderin bu konudaki bir yazısı da zikredilmeğe değerdir. Bu yazıyı da sizlere okuyorum. Bundan Vadedilen Mesih Ahmed'in^{as} gelişinin amacı ve gayesi ile onu nasıl ve ne yolla elde ettiği anlaşılmaktadır. Aşağıdaki iktibas Mevlâna Ebülkelâm Azad'dan alınmıştır. Bu zat şöyle demektedir:

"Mirza Gulam Ahmed kalemleriyle cihad edenlerin ilk ve ön saflarına katılarak, İslâmiyet adına savunma vecibesini yerine getirdi. O, Müslümanların damarlarında sıcak ve taze kan cereyan ettikçe ve İslâmiyet'i savunma sevgisi millî kişiliklerinin unvanı olarak kaldıkça, varolacak ve devam edecek eserleri bir hatıra olarak bırakmıştır. Hz. Ahmed'in^{as} bu hizmeti gelecek nesilleri kendisine teşekkür borçlu bırakmıştır."⁴⁰

Hristiyanlık aleyhinde Ahmediyet'in yaptığı başarılı cihad

Bugün ben özellikle Pakistan Müslümanlarına, genellikle de bütün dünya Müslümanlarına Mevlâna Ebülkelâm Azad'ın sizler hakkında iyi düşündüğünü hatırlatıyorum ve size hatırlatıyorum ki bu, hakkınızda iyi düşünen çok büyük bir liderinizdir. O, düşüncesini şu gerçeği bilerek açık-

⁴⁰ Vekil Gazetesi, Amirtsar, Haziran 1908; Millet Gazetesi, Lahor, 7 Ocak 1911

lamıştır: Eğer damarlarınızda İslâm hamiyeti yani İslâmî onur ve haysiyet, keza gayret ve dinî kıskanma duygusu varsa, eğer sizin damarlarınızda İslâmiyet'i savunmak uğruna dökülmeye hazır olan sıcak kan dolaşıyorsa o zaman sizlerde bu kan bulundukça kendiniz Hz. Mirza Gulam Ahmed'i İsa'nın^{as} İslâmiyet'e yaptığı hizmetleri itiraf etmeye mecbur bulacaksınız. İslâm savunmasında Mirza Gulam Ahmed'in^{as} yaptığı hizmetlerin benzerini başka hiçbir yerde göremezsiniz. Böylece dilleriniz bu gerçeği kabul etmeye mecbur olacaktır. Mevlâna Ebülkelâm Azad'a göre, İslâmiyet'i korumak havisi sizin millî kişiliğinizin unvanı oldukça sizler Mirza Gulam Ahmed hakkında şu gerçeği itiraf etmeye mecbur olacaksınız ki, Hristiyanlık aleyhinde Müslümanlar tarafından yapılmış olan başarılı cihad ancak Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani tarafından yapılmıştır ve o, bu Cihad'ı ilk ve ön saflarda bulunarak yapmıştır. Hz. Ahmed^{as} İslâm düşmanlarına en önde saldırmakta olan İslâm mücahitlerinden birisi idi.

Bir soru

Şimdi ben Müslüman kardeşlerime soruyorum ve her Müslüman Ahmedî onlara şu soruyu sormakta haklıdır: Taze kan nereye gitti? O İslâm hamiyeti ve onuru, o İslâmî kıskançlık ve gayrete ne oldu? Bugün neden ters konuşmaktasınız? Hristiyanlık karşısında bu yüce İslâm mücahidini ve yüce İslâm kahramanını neden suçlamaktasınız? Neden İngilizlerin diktiği fidan olduğunu, Hristiyanlığın da kendi çıkarları uğruna bu fidanı koruduğunu ve budayıp suladığını söylemektesiniz? Sizin gayretleriniz ve kıskançlık duygularınıza ne oldu? Nereye gitti sizin o sıcakkanınız? Hiç araştırdınız mı? Hiç düşündünüz mü? Bu kanı kim emmiştir? Birçok defa bir vampirin, yani uyumakta olan insanların damarlarına yapışarak kanlarını emen bir yarasanın hikâyeleri duyulur. Bu yarasa, insanın boynuna tırnaklarını takıp dişlerini can damarına geçirerek insanın

kanını emer. Peki o yarasa kimdir? Bugün sizin damarlarınıza dişlerini geçirmiş olan ve İslâmî hamiyetin ve onurun kanını içmekte olan, sizlerin de farkında olmadığınız o zalim vampir hangisidir?

Eğer bugün bile sizin damarlarınızda İslâmî gayret ve kıskançlığın, keza İslâmî hamiyet ve haysiyetin sıcak kanı doluyor olsaydı, Mevlâna Ebülkelâm Azad'ın da söylediği gibi billahi Hz. Mirza Gulam Ahmed'e lanetler okuyacağınıza daima selâm göndermeye ve daima bu İslâm kahramanını methetmeye devam ederdiniz. O İslâm kahramanı ki, İslâm uğruna canını namusunu, malını, evlatlarını, anne babasını, bütün varlığını feda etti. O, yalnız bir tek ümit ile ayağa kalktı; bir tek bu ümit ile yaşadı ve yalnız bir tek ümidin yerine gelmesini bekleyerek dünyadan ayrıldı: Hristiyan dini sonsuza kadar dünyadan silinsin. Dünyanın bir tek dinî (İslâm), bir tek efendisi (Muhammed^{sav}), bir tek kitabı (Kur'an) olsun ve dünyada saygı ile en çok anılan bir tek peygamber yani Hz. Muhammed^{sav} olsun.

Fakat bu İslâm kahramanı bugün sizin düşüncenize göre en büyük İslâm hainidir ve sizler! Evet sizler! Sizler ki Müslümanların hamiyet ve haysiyet damarından onların kanını emmektesiniz ve dünyanın önüne sözde büyük İslâm kahramanları olarak çıkmaktasınız. Billahi bu sahtekârlığınız yürümeyecektir. Biz sizin bu sahtekârlığınızın yürümesine imkân vermeyeceğiz. Hain kimdi ve ilk İslâm mücahidi kimdir? Bizler bu gerçeği dünyaya bildirmekten kendimizi alıkoyamayacağız.

Cihad konusu

15 Şubat 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 15 Şubat 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camiinde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Kur'an-ı Kerim'in şu ayetlerini (22:40-41) okudular:

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَانْتِهِمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ
 ﴿٤٠﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ
 وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفُتَّتْ صَوَامِعُ وَيَعٍ
 وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذَكَّرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ
 مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾

Bu ayetleri okuduktan sonra Mirza Tahir Ahmed Hazretleri söze şöyle başladılar;

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin yayınladığı resmi dergide Vadedilen Mesih'e^{as} atfedilen önemli suçlamalardan birisi de el-iyazü-billah, kendisinin İngilizler'in eliyle dikilmiş bir fidan olmasıdır. Güya Müslüman Ahmediye Cemaati, İngilizler'in kurdurduğu bir Cemaat imiş. Geçen hutbemde bu suçlamanın bir yönü hakkında arkadaşlarıma bilgi vermiş ve değişik yönlerinden çeşitli kısımlarını aydınlatmıştım.

Bugün ise ben bu suçlamanın daha değişik birtakım yönlerini ele almak istiyorum. Bu suçlama ile alâka kurarak Vadedilen Mesih'in^{as} Cihad'ı iptal ettiği söylenmiştir. Bu suçlamayı ispat etmek için şöyle bir delil uydurulmuştur: *Kendisi İngiliz çıkarlarını korumak için yine İngilizler tarafından seçilmişti. Bu çıkarlardan bir tanesi de Cihad'ı iptal etmek idi.* Pakistan Hükümeti'nin Cemaatimiz aleyhinde yayınladığı kitapçıklardaki iddiaya göre Vadedilen Mesih muhtelif yazılarında sık sık Cihad'ı iptal ettiğinden bahsediyormuş.

Böylece, kendisinin İngiliz çıkarlarını korumak gayesiyle İngilizler tarafından seçilmiş bir İngiliz temsilcisi olduğunun ispatlandığı ileri sürülmektedir. Bu delili yakından daha detaylı olarak incelemeliyiz ve aşağıdaki noktaları araştırmalıyız:

İlk olarak incelenmesi gereken nokta şudur: Eğer Vadedilen Mesih İngiliz çıkarları uğruna Cihad'ı iptal ettiyse, acaba bu çıkarlar neydi ve kendi kişiliği vasıtasıyla nasıl tamamlanmış oldu?

İkincisi de: Vadedilen Mesih'in^{as} Cihad'ın iptalini ne durumda ilân ettiği? İngilizler'in gerçekten karşı karşıya bulunduğu tehlikeler ve onların siyâsî arka plânı neydi?

İşte bu ve buna benzer birçok meseleyi zihnimde düşündüğüm gibi, Allah nasip ederse, teker teker aydınlatacağım. Bu konuda ilk olarak hatırlanması gereken nokta şudur: Eğer İngilizler gerçekten Vadedilen Mesih^{as} vasıtasıyla cihadın iptalini ilân ettirmek ve Müslümanlar'ı cihad düşüncesinden uzaklaştırmak isteselerdi, bütün milleti can düşmanına çevirecek dinî iddiaları da kendisine yaptırmazlardı. Bir zamanlar bütün din bilginleri kendisini olağanüstü bir şekilde methetmekte, İslâm âleminde Resulullah'ın^{sav} vefatından sonra o güne kadar kendisi gibi başka bir İslâm mücahidinin ortaya çıkmadığını söylemekteydiler. Durum buyken, her şeyi birdenbire altüst eden bu iddiaları sonucu düşmanları bir yana, arkadaşları hatta akrabaları bile kendisine düşman kesildi. Bir gecede, bir tek iddiası neticesinde her şey öyle ters döndü ki bütün dünyada güya bir tek yandaşı bile kalmadı. Bütün dünyayı can düşmanına çevirecek bir iddia yaptırdıktan sonra İngilizler, Vadedilen Mesih'ten^{as} ne bekleyebilirlerdi. Ondan sonra kendisi cihadı iptal etmek için seçilmekte, fakat az çok kendisiyle alâkası olan kişileri bile can düşmanına çevirecek olan iddialar kendisine yaptırlmaktadır. Bu gibi cahilane bir sözü ancak

Müslüman Ahmediye Cemaati baş düşmanlarından olan birisi kabul edebilir. Dünyada hiçbir mantıklı insan bunu asla kabul edemez. Yani İngilizler:

- Kendisinden, İsa'nın^{as} ölmüş olduğu iddiasını ortaya atmasını isteyerek, kendi tanrılarını öldürmüş oldular.

- Ümmetî Peygamber olduğunu iddia ettirerek bütün Müslümanlar'ı can düşmanına çevirdiler.

- Sih dininin kurucusu Baba Nanak ile ilgili (Müslüman olduğuna dair) propaganda yaptırarak, Pencap civarında yaşamakta olan bütün Sihler'i ona düşman ettirdiler.

- Budistler hakkında kabul edemeyecekleri bir ilân yaptirdılar.

- Bir dine inanan dünyanın bütün milletlerine meydan okumasını sağladılar ve onların hoşuna gitmeyen bir söz söylediler.

Herkese acı verecek sözler söyleyen, mamafih bütün dünya insanlarını yandaşlarına çevirmek ve düşüncelerini değiştirmek isteyen böyle bir iddiacı dünyada hiç görülmüş müdür? Peygamberler dışında bu gibi kişiler hiç ortaya çıkmazlar. Kur'an-ı Kerim tarihini incelediğimiz zaman şunu açık olarak görüyoruz ki birisi bütün dünyayı kendisine çevirmek ister. Mamafih onların hoşuna gitmeyen bir iddiada bulunur. Şu bir gerçektir ki, zamanın en acı iddiası daima şu olmuştur: "Allah beni göndermiştir ve ben Allah tarafındanım." Böyle bir iddia neticesinde, düşmanlar bir yana, insanın kendi arkadaşları bile onu terkederler. O yüzden İngilizler'in kendisine, muhaliflerinin kabul edemeyeceği bir iddia yaptırdığına, ondan sonra da cihadı iptal ettiğini ilân eder etmez bütün Müslümanlar'ın hemen sözünü kabul edeceğine ve İngiliz İmparatorluğu'nun bütün problemlerinin tamamen halledilmiş olacağına inanmak

tamamen mantık dışıdır. Akli başında bir insan aslâ bunu kabul edemez.

Hindistan'da İngiliz hakimiyeti ve politikasının arka planı

İngilizler'in tehlikeli gördükleri mesele ve korktukları durum neydi? Biraz da o zamanki politik durumun arka plânını incelememiz gerekir. İngilizler Hindistan'a girdikleri ve orada hakimiyet kurdukları zaman, Hindistan'daki Müslümanlar'ın durumları neydi? İngilizler'in korktuğu güçler nelerdi? Mesut Alem Nedevi o devir hakkında şöyle demektedir:

"O zaman Pencap'ta Sih üstünlüğü vardı. Müslüman kadınların namusları emniyette değildi. Müslümanlar'ın kanı mubah sayılıyordu. İnek kesmek yasaktı. Camiler ahır olarak kullanılmaktaydı. Kısacası zulüm ve haksızlıkların bir seli vardı ki beş suyun (Pencab'ın) Müslüman halkını götürmekteydi. Gözler her şeyi görmekteydi fakat amel ve hareket gücü felce uğramıştı."¹

Bakınız, bütün Hindistan mevcut olmasına rağmen hareket güçleri felç halindeydi. Kuzeyden Güneye kadar yaşamakta olan Müslümanlara, kendi Müslüman kardeşlerinin kanının akıtılmasını reva görenlere karşı cihad ilân edebilmeleri nasip olmadı. Onların yanında inek kanı haram idi, fakat Müslümanların kanı helâldi. Onların gözünde Müslüman kadınların namusunun hiçbir değeri yoktu. İşte o zaman o anaların, bacıların ve kızların namusunu korumak için hiçbir Müslüman el uzanmadı. O zaman onları bu durumdan kim kurtardı? Onları kurtaran işte İngiliz İmparatorluğu'du. İngilizler gelince Müslümanlar rahat ettiler. İngilizler, durum böyle iken neden Delhi'de hükümet kurarak eğlence-

¹ Hindistan ki Pehli Tehrik s.5

ye dalmış olan Müslümanlardan korksunlar ki? Bütün Hindu derebeylikleri bağımsızlığa kavuşmuştu. Her tarafta zulme maruz kalan Müslümanlar, kendilerini bile korumaktan âciz idiler. Hiç güçleri kalmamıştı. "East India Company" adlı ticarî bir şirket bile tek başına onlardan hükümet yetkisini gaspetmişti. İngilizler acaba onlardan mı korkuyor, bu zayıf Müslümanlar bizi mahvedip yok edecekler mi diyorlardır?

Sonra o cihatta ne mantık olacaktı? Biraz düşünmeniz lâzım. İngilizler geldiler ve Müslümanları Sih zulmünden kurtardılar. Ondan sonra diyorsunuz ki "Bizi Sih zulmünden niye kurtardınız" diye Müslümanlar birden ayaklanmalıydılar ve sizi artık cezalandıracağız diyerek İngilizler aleyhinde isyan etmeliydiler.

Sizin cihad düşünceniz bu mudur? Biraz mantıklı olun ve aklınızı başınıza toplayın. Ne gibi iddialarda bulunuyorsunuz? Dünyaya hangi yüzünüzü göstereceksiniz? İddialarımız budur; "Sih zulmünden bizi kurtaran İngilizler'e karşı cihad etmek istiyorduk. Ancak İngilizler, bize düşman olan bir ajanları vasıtasıyla Cihad'ın iptal edildiğini ilân ettikleri için biz İngilizler'e karşı cihadı başlatamadık" mı diyeceksiniz? Böyle mantık dışı sözlerinizi kim kabul edecektir?

Cihadın yanlış düşüncesine karşı yükselen bir ses

Bu problemin üçüncü yönü şudur: Vadedilen Mesih^{as} acaba hangi cihadın haram veya yasak olduğunu açıklamıştır. Cihad birkaç çeşittir:

- Kılıçla yapılan cihad
- Vaktini din uğruna feda etmek suretiyle yapılan cihad
- İslâmiyet'i yayma cihadı vs. vs.

Bu çok geniş bir konudur. Vadedilen Mesih^{as} acaba hangi cihadın yasak olduğunu açıkladı? İslâmî Cihadı mı yasak ilân etti yoksa halkın cihad hakkındaki yanlış düşüncelerinin yasak olduğunu mu açıkladı? Bunu kendi lisanından öğrenelim ve neyin yasak neyin caiz olduğunu açıkladığını görelim. Size Vadedilen Mesih'in^{as} bir yazısını okumadan önce, içinde zikredilmiş olan papaz hakkında biraz bilgi vermek istiyorum. Vadedilen Mesih^{as} zamanında papazlar (özellikle İslâmiyet'ten vazgeçip Hristiyanlığı kabul edenler) çok şiddetli bir şekilde İslâm'a saldırmakta, İslâm kılıçla cihad etmeyi emrediyor diye propaganda yapmaktaydılar. Diğer yönden İngiliz Hükümetini de, Müslümanlar'ı ezip geçmeleri ve tekrar dirilmemeleri için aralarında hiçbir kuvvet bırakmamaları konusunda uyarmaktaydılar. O devirde Hristiyan papazlar çok şiddetli bir şekilde İngilizleri Müslümanlara karşı cihad inançları yüzünden kışkırtmaktaydılar. Gerçi İngiliz iktidarından sonra zavallı Müslümanların tekrar dirilme istekleri yok olmuştu. Onların durumunu size anlatırsam hayret edersiniz. Onlar ne düşünmekteydiler? Öğrenirseniz hayretten parmaklarınızı ısırırsınız. Fakat yine de papazlar tek yönlü olarak İslâm'a saldırmaktaydılar. Bu da onların İslâm düşmanlığını ispat etmekteydi. Onlar bu bahaneyle Hindistan'da Müslümanlar'ı ezmek

ve Hindulardan yana çıkmak ve onları güçlendirmek istemekteydiler. Hindular bile, sık sık İngilizler'i kışkırtmakta, asıl tehlikenin Müslümanlardan gelebileceğini ileri sürerek zaten ezilmiş olan bu zavallıları daha da ezip mahvetmeleri ve aralarında tekrar uyanma hevesi bırakmamaları gerektiğini ileri sürmekteydiler. Daha önce de ima edilen, Agara Camii'nin eski imamı ve vaizi İmadüddin adlı papazın bu gibi suçlamalarını cevaplayarak Vadedilen Mesih^{as} şöyle diyor:

"Bu eleştirici, İslâm cihadından bahsetmiş Kuran'ın bir şart gözetmeden cihada teşvik ettiğini sanmıştır. Bundan daha büyük bir yalan ve iftira yoktur. Kur'an-ı Kerim ancak Allah'ın^{cc} kullarının ona iman etmelerine mani olan ve böylece dine karışan kimselerle savaşmayı emreder. O insanların Allah'ın^{cc} buyruklarına uymalarını ve O'na ibadet etmelerini yasaklayanlarla, aynı şekilde sebepsiz olarak Müslümanlarla savaşan ve müminleri evlerinden ve yurtlarından çıkararak; Allah'ın^{cc} kullarını zorla kendi dinlerine çekmek isteyen; İslâm dinini yok etmek isteyen ve insanların Müslüman olmalarına mani olan kimselerle savaşmayı emreder. Allah'ın^{cc} gazabına uğrayanlar da işte onlardır... Vazgeçemedikleri takdirde müminlerin onlarla savaşmaları lâzımdır."²

Vadedilen Mesih'in^{as} "Cihad İptali" işte budur. Biraz daha dinleyiniz. Neyi yasak etti ve neye karşı cihad bayrağını açtı? Bir takım cahil ulema ve papazların yanlış düşüncelerine karşı sesini yükseltti. Bu din âlimlerinin yanlış cihad düşüncelerinden İslâm'a bir fayda yoktu. Çünkü bu çeşit hocaların zaten savaşabilecek güçleri yoktu. Bunun yanında zarara girme tehlikeleri çoktu ve tehlike her tarafı sarmıştı. Vadedilen Mesih^{as} bakınız ne demektedir:

² Nur-ül Hak, Cüz. 1, s.45 Arapça'dan tercüme

“(Sahabeler) ne kadar doğru kimselerdi. İşlerinde peygamber ruhu vardı. Allah onlara Mekke’de, paramparça edildikleri halde bile kötülüğe karşılık vermemelerini emrettiği zaman onlar, bu emirden sonra, süt çocukları gibi güçsüz ve zayıf duruma girdiler. Ne ellerinde güç ne de kollarında takat vardı. Bazılarının ayakları sıkı sıkıya iki deveye bağlanarak develer ters istikâmetlere doğru koştu-
ruldu. Onlar böylece birdenbire turp yahut “mulî”³ gibi ikiye bölünerek öldürüldüler. Fakat ne kadar acıdır ki Müslümanlar, özellikle din bilginleri, bütün o hadiseleri unuttular ve artık bütün dünyayı av olarak görmektedirler. Bir avcının bir korulukta sinsice bir ceylana yaklaşarak, fırsat kollayıp tüfeğiyle onu vurduğu gibi, hocaların çoğu da aynı şekilde hareket etmektedir. Hümanistlik dersinden bir tek harf bile okumamışlardır. Onların fikrinde hiçbir sebep yokken, gafil bir insana tabanca yahut tüfek ile saldırmak İslâm’dır!.. Ashab-ı Kiram gibi dayak yiyip sabreden insan nerede? Acaba Allah bize, hiç bilmediğimiz ve tanımadığımız birisini elimizde suçlu olduğuna dair hiçbir delil yokken, gafil avlayalım ve bıçakla onu doğrayalım yahut tüfekte onu öldürelim diye emretmiş midir? Acaba Allah’ın^{cc} günahsız, suçsuz, İslâm dini hakkında tam olarak ikna edilememiş kullarını öldürün; böylece cennet’e gireceksiniz diye emreden bir din Allah^{cc} tarafından olabilir mi? Eskiden beri bir düşmanlığımız bulunmayan hatta belki de hiç tanımadığımız birisine, çocukları için birşeyler satın alırken yahut başka bir meşru işiyle meşgulken sebepsiz olarak, kendisiyle bir ilgimiz yokken, tabancayla ateş ederek birden karısını dul, çocuklarını yetim ve evini de bir matem yeri olarak bırakmamız yazık ve utanç verici değil midir? Hangi Hadis’te yahut hangi ayette böyle yazılıdır. Bu soruya cevap verebilecek bir din adamı var mıdır? Ey cahiller!

³ Muli, turpa benzeyen beyaz renkte bir sebzedir.

Siz yalnız cihad adını duymuşsunuz ve onunla nefsanî amaçlarınızı yerine getirmek istemişsinizdir.”⁴

Kılıç cihadının şartları eksik

Vadedilen Mesih'in^{as} yasak olduğunu açıkladığı cihad işte budur. Bugün bile ona caiz diyen bir hoca var mıdır? Demek ki yanlış suçlamalar yapmaktasınız. Vadedilen Mesih'in^{as} yasak olduğunu bildirdiği, muhaliflerinin kendi düşünceleriydi. Ancak onların bu düşünceleri şimdi su yüzüne çıkmaktadır. O zaman onlar gizli kapaklı konuşuyorlardı. İngiliz Hükümetiyle görüştüklerinde, onlar Vadedilen Mesih'in^{as} açıkladığı cihad düşüncesinin aynısını onlara açıklarlardı. Biraz sonra size bu konuda bazı yazılar okuyacağım. Vadedilen Mesih'in^{as} ne gibi muhaliflerle karşı karşıya bulunduğunu işte o zaman anlarsınız. Allah^{cc} kullarını rastgele seçip onları sevmez. Aksine O, onları çok şiddetli acılar ve musibetlerle dener. Onlar büyük zalimlerle karşılaşır ve sabrederler. Ancak o zaman onlar Allah^{cc} katında mukaddes ve temiz kimseler olarak kabul görürler ve Allah'ın^{cc} sevdiği insanlardan sayılırlar. Vadedilen Mesih^{as} şöyle demiştir:

فَرُفِعَتْ هَذِهِ السَّنَةُ بَرَفْعِ أَسْبَابِهَا فِي هَذِهِ الْأَيَّامِ

“Yani: Kılıç cihadının şartları bulunmadığından dolayı bugünlerde kılıç Cihad'ı yoktur.”

Daha sonra o şöyle der:

وَأَمْرُنَا أَنْ نُعَدَّ لِلْكَافِرِينَ كَمَا يُعْدُونَ لَنَا وَأَلَّا نَرْفَعِ الْحِسَامَ
قَبْلَ أَنْ نُقَتِّلَ بِالْحِسَامِ

“Yani bize emredilen, kâfirlerin bize karşı hazırlandıkları

⁴ Govt.Angrezi Or Cihad; s.12-13

gibi hazırlanmamız ve onların bize davrandıkları gibi bizim de aynı şekilde onlara davranmamız, bize kılıç çekmedikçe bizim de onlara kılıç çekmememizdir.”⁵

Yine Vadedilen Mesih Mir Nasir Nüvvab'a yazdığı mektubunda şöyle demiştir:

“Bugünlerde cihad ruhanî renge girmiştir ve bugünlerde cihad ancak İslâm talimatını yükseltmeye çalışmak demektir.”⁶

Kısacası Vadedilen Mesih^{as}, sadece ulemanın uydurdıkları cihad düşüncesini iptal etmiştir. Cihad şartları tamamlan-
dıkça cihad etmek yasaktır. Aslında bu da cihadın yalnız bir yönüdür ve şartları bulunmadığından dolayı yasaktır.

İslamiyet'i yayma cihadı

Cihadın daha geniş anlamına gelince, kendi zatında cihad hiçbir zaman iptal olamaz. Cihad her durumda mutlaka daima varolacaktır ve her müminin eda edebileceği herhangi bir şekli mutlaka bulunacaktır. Vadedilen Mesih'in^{as} dediği gibi:

“İslâmiyet'i yüceltmeye çalışınız. Muhaliflerin dinî suçlamalarını cevaplandırınız. Güzel bir din olan İslâm'ın güzelliklerini dünyaya ispat ediniz. Allah başka bir durumu dünyaya göstermedikçe cihad işte budur.”⁷

Yani cihadın bu şekli sonsuza kadar değildir. “Başka durum”un anlamı şudur ki İslâm düşmanı din aleyhinde cebire başvurursa, o zaman siz de cevaben ona karşı savaşılabilirsiniz. Fakat böyle bir durum belirmedikçe, cihadın karşınızda bulunan öteki şekillerine başvurmalsınız. Vadedilen

⁵ Hakikat-ül Mehdi, s.19

⁶ Risale Durud Şerif, sayfa 67, El-Bedir Gazetesi, sayı 31 Ağustos 1903

⁷ Durud Şerif; s.26 Yazar Mevlana M. İsmail

Mesih^{as} yine başka bir yazısında şöyle demektedir:

“Bundan sonra artık kılıçla yapılan cihad sona ermiştir. (Her çeşit cihad sona ermiştir demiyor. Yalnız kılıçla yapılan cihad sona ermiştir diyor. Sebebinin ise zaten daha önce açıklamıştır.) Fakat nefislerinizi pak etme cihadı bakidir. Ben bu sözü kendi tarafımdan söylemedim. Allah’ın^{cc} da istediği budur. Sahih-i Buharî hadis kitabında rivayet edilen, Vadedilen Mesih hakkındaki hadisi düşünün. Bu hadis şöyledir: “Yede-ül Harb” yani Mesih gelince din uğruna yapılan savaşları sona erdirecektir.”⁸

Cihad ile ilgili Kuran talimatına ters düşünceler

Demin bahsedilen hadis Resulüllah’a^{sav} aittir. Vadedilen Mesih^{as} başka bir yazısında şöyle demektedir:

“Bana öğretilen ikinci usul, bazı cahil Müslümanlar arasında şöhrat bulmuş olan cihadın yanlış düşüncesini ıslâh etmektir. Bugün cihad olarak kabul edilen hareketlerin Kuran talimatına ters düştüğünü Allah^{cc} bana anlatmıştır. Evet, Kuran-ı Kerim’de savaş emredilmiş idi. Savaşla ilgili o Kur’an emri, Musa’nın savaşlarından daha mantıklı ve Yuşa bin Nun Peygamberin savaşlarından daha hoş idi. Onun dayandığı nokta yalnız şuydu: Müslümanları öldürmek için haksız olarak kılıç kaldıran ve haksız olarak kan akıtan ve zulümlerini son haddine erdirenler kılıçlarla katledilsin.”⁹

Hutbenin başında okuduğum ayet-i kerimelerde zikredilen Kur’an talimatının hülasası ve özü işte budur. Bu sözlerden bir tekinin bile batıl olduğunu ispat edebilen ve neresine itiraz edilebileceğini bugün bile açıklayabilen bir din bilgini var mıdır? Bile bile Vadedilen Mesih’e^{as} uydurma ve yalan

⁸ Govt.Angrezi Or Cihad; s.15

⁹ Tühfe-i Kayseriye, s.10

bir söz isnat ederler ve kitaplarını okumuş oldukları halde, bütün bu detaylarını gizlerler. Güya İngilizler, Vadedilen Mesih'i^{as} cihadın iptali için seçmiş; kendisi olmasaymış İngilizler mahvolacaklarmış! Vadolunan Mesih, Müslümanları cihaddan vazgeçirmeseymiş onlar İngiliz İmparatorluğunu mahvedeceklermiş!

Ulemanın fetvası: İngilizlerle savaşanlar müfsid ve haindir

Bugün bizi suçlamakta olan ulemanın durumunu dinleyiniz. O devirde yukarıda zikredilen talimatı gizli olarak Müslümanlar arasında yaydıklarına şüphe yoktur. Onlar dünya kamuoyunun karşısına başka türlü çıkmakta, İngiliz Hükümeti'ne kendi inançları hakkında başka türlü bilgi vermekteydiler. İngilizler'e karşı bu hocaların inançları tamamen değişik olarak ortaya çıkmaktaydı. Vadedilen Mesih'in^{as} baş düşmanı ve cihad konusunda en fazla itiraz eden Muhammed Hüseyin Batalavî bakın ne demektedir: "İngilizler'e karşı başlatılan 1857 isyanına karışan Müslümanlar, çok günahkâr ve Kur'an ile Hadis'in hükmüne göre hain ve kötü karakterli idiler... İngiliz Hükümetiyle savaşmak yahut onunla savaşanlara (velev ki Müslüman olsun) bir şekilde yardım etmek, açık bir hıyanettir ve yasaktır."¹⁰

Yine başka bir yerde o, şöyle demektedir:

"Bu delillerle açıkça ispat edildiği gibi Hindistan memleketi, Hristiyan bir saltanatın idaresi altında olmasına rağmen "Dar-ül İslâm" (İslâm memleketi)'dir. İster Arap olsun ister Acem, ister Sudan'lı Mehdi olsun ister İran şahı yahut Horasan Amiri olsun, hiçbir kralın bu saltanata din uğruna saldırması aslâ caiz değildir."¹¹

¹⁰ İshaat-üs Sünne; c.9 No. 10 s.308/48

¹¹ El-İktisad Fi Mesail-el Cihad, s.16

Yine memleket içinde yaşayanlara, zamanın padişahına itaat etmek ve işbaşındaki hükümetin emirlerine uymak zaten farzdır. Fakat Muhammed Hüseyin Batalavî adlı bu hoca diğer ülkeler için bile fetva vermekte ve şöyle demektedir: Sizler ki İngiliz iktidarı dışında yaşamaktasınız, sizler bile eğer İngiliz Hükümetiyle savaşırsanız dinî bir yasağı bozmuş olursunuz.

O, daha sonra şöyle demektedir:

"İslâm ehline, Hindistan uğruna İngiliz Hükümetine muhalefet etmek ve isyan çıkarmak haramdır."¹²

"Bu çağda şer'î cihadın hiçbir şekli yoktur. Çünkü şu anda Müslümanların imamlık şartı ve sıfatlarına uygun bir imamları mevcut değildir. Ayrıca Müslümanlar arasında düşmanlarına üstün çıkabilecekleri bir birlik ve beraberlik bile bulunmamaktadır."¹³

Peki öyleyse bugün öyle bir imam var mıdır? İslâm'da imam olabilmek için (General Ziya-ül Hak gibi) dikta rejimi ve askeri idare mi lâzım? Allah^{cc} İslâmiyet içerisinde ne zaman askeri idareler vasıtasıyla imam seçirmiştir?

Hindistan'ın önde gelen liderlerinden olan tanınmış bir ilim adamı Sir Seyyid Ahmed Han, İngilizler'e karşı başlatılan 1857'deki savaşa katılanlar hakkında şöyle demiştir:

"Onların hepsi günah işleyen birer piçtir. İslâmiyet'le hiçbir alâkaları yoktur."¹⁴

Keza, Ehl-i Sünnet Barelevî Cemaati'nin İmamı Seyyid Ahmed Rıza Han da şöyle demiştir:

"Hindistan "Dar-ül İslâm"dır. Ona "Dar-ül Harp" demek

¹² İşaat-üs Sünne; c.6 No.10 s.187

¹³ El-İktisad Fi Mesail-el Cihad, s.42

¹⁴ Detayları için bakınız: Ba'avet-i Hind, S.Seyyid Ahmed Han

aslâ doğru değildir.”¹⁵

İngilizlere karşı cihad yapmamanın şer’î sebebi

Bizzat cihad yapmış olan ve Sihler’e karşı cihad başlatmak gayesiyle Serhad eyaletine gitmiş olan Seyyid Ahmed Barelevî Şehit hazretleri, mukaddes ve kutsal kalpli bir insandı. O, Müslümanların namusunun değerini biliyordu. Fakat İngiliz Hükümetine gelince o, bu hükümet hakkında ne düşünüyordu? Bu konuda biyografisini yazmış olan Muhammed Cafer Tanesari şöyle demiştir:

“Soru soranlardan biri S.A. Barelevî hazretlerine: İslâmiyet’i doğru bir din olarak kabul etmeyen ve Hindistan’a hakim olan İngilizler’e karşı cihad ederek neden bu memleketi bağımsızlığa kavuştur muyorsunuz? diye sordu. Kendileri bu soruya şöyle cevap verdiler: İngiliz Hükümeti İslâmiyet’i kabul etmemesine rağmen Müslümanlara zulüm etmemekte, haksızlığa başvurmamakta, dinî vecibelerine ve ibadetlerine mani olmamaktadır. Biz onların memleketinde açıkça vazetmekte ve dinimizi yaymaktayız. Fakat İngiliz Hükümeti hiçbir zaman buna karışmamaktadır. Bizim esas görevimiz Allah’ın^{cc} birliğini yaymak ve Seyyid-ül Mürselin’in^{sav} sünnetlerini ihya etmektir. İşte bu memlekette biz bu görevi rahatça ve serbestçe yapmaktayız. Öyleyse İngiliz hükümetine karşı ne sebepten dolayı cihad edelim ve niçin İslâm talimatına aykırı davranarak her iki tarafın kanını akıtalım.

Bunun üzerine soru soran kişi böyle güzel ve doğru cevabı dinleyerek cihadın gerçek amacını anladı ve sustu.”¹⁶

Allame Şibli Numani şöyle demektedir:

¹⁵ Nusret-ül Ebrar, Lahor, s.129

¹⁶ Savanih-i Ahmedi Kalan, s.71

"Resulüllah'ın^{sav} güzel devrinden bugüne dek, Müslümanlar daima idaresi altında bulundukları hükümete vefakâr ve bağlı kalmışlardır. Bu yalnız kendi hareket tarzları değildi; ayrıca dinlerinin de talimatı buydu. Bu talimat, Kur'an-ı Kerim, Hadis, Fıkıh hepsinde kinayeten ve sarahaten zikredilmiştir."¹⁷

Hoca Hasan Nizami şöyle der:

"Bizde cihad meselesini çocuklar bile bilirler. Onlar, kâfirler dinî işlere karışınca, elinde bütün savaş imkanları bulunan adil bir imam savaş fetvası verirse her Müslüman'a savaşa katılmanın vacip olacağını bilirler. Yalnız İngilizler dinî işlerimize karışmadıkları gibi, zulüm olarak tabir edilebilen bir aşırılık da etmemektedirler. Elimizde savaş malzemesi de mevcut değildir. Bu durumda biz kesinlikle hiçbir kışkırtmacıya kulak asmayız ve canlarımızı tehlikeye atmayız."¹⁸

Müslüman liderler ve İngilizler

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin çağdaş düşmanlarından bir kısmı da doğruyu kabul etmeye mecbur olmuşlardır. Meselâ Malik Muhammed Cafer adlı bir avukat bu konuda bir kitap hazırlamıştır. O şöyle demiştir:

"Mirza Gulam Ahmed'in zamanında, Muhammed Hüseyin Batalavî, Pir Mihr Ali Şah, Mevlevi Sanaüllah ve Sir Seyyid Ahmed Han gibi en tanınmış muhalifleri bile en az onun kadar İngilizlere bağlıydılar. Zaten bu sebepten dolayıdır ki o devirde Mirza Bey aleyhinde yazılan kitaplarda, onun kendi talimatında İngiliz köleliğini telkin ettiği belirtilmemiştir."¹⁹

Kısacası bazı muhaliflerimiz bile Müslüman ulemanın iki

¹⁷ Makalat-yı Şibli, c.1 s.171; Maarif Matbaası Azam Garh, 1954

¹⁸ Şehy Sinnusi Risalesi, s.17

¹⁹ Ahmediye Tahrik (Hareket) s.243 Lahor

devir yaşadıklarını kabul etmiştir. Birisi İngiliz iktidarı devri, ikincisi de daha sonraki devirdir. Vadedilen Mesih^{as} zamanında onlar başka türlü söylerlerdi. Yani o zaman bütün din adamları cihad ile ilgili olarak, onun ileri sürdüğü talimatın aynısını savunurlardı. Ne var ki bugün onların düşünceleri tamamen değişmiş, doğudan batıya tersine dönmüştür.

Hindistan'ın dar-ul İslam olduğuna dair fetvalar

Müslüman Ahmediye Cemaati baş düşmanlarından Şureş Keşmirî bile şunu kabul etmeye mecbur olmuştur:

"Mekke müftüleri: Abdullah Şeyh Ömer oğlu Cemal Din (Hanefî) Zihni oğlu Ahmed (Şafi'i) ve İbrahim oğlu Hüseyin (Maliki)'den de fetvalar alındı ve bu fetvalar vasıtasıyla Hindistan'ın "Dar-ül İslâm" olduğu ilân edildi."²⁰

"Hakikat-i Cihad" adlı bir kitap yazmış olan Mevdudi, bu kitapta, ayrıca başka yazılarında, cihad hakkında, hiçbir aklı başında Müslüman'ın kabul edemeyeceği ve Resulullah'ın^{sav} da öğretmeyeceği zalimane düşünceler ileri sürmüştür. Bugün cihad hakkında en müteşeddidane ve sert düşüncelere sahi olan Mevdudi'nin partisidir. İşte bakın Mevdudi, Sud (Faiz) adlı kitabının birinci cildinde ne demektedir:

"İngiliz Hükümeti Hindistan'da İslâm Saltanatını yok etmek istediği zaman Hindistan "Dar-ül Harp" idi. O zaman İslâm Saltanatını savunmak amacıyla can vermek, başaramadıkları takdirde oradan hicret edip gitmek bütün Müslümanlar'a farzdı. Yalnız Müslümanlar yenildikten ve İngiliz Hükümeti yerleştikten sonra, ayrıca Müslümanlar da kişisel

²⁰ Seyyid Ataullah Şah Buhârî, s.131

hukuk (Personal Law) hürriyetine kavuşarak orada barınmayı kabul ettikten sonra artık bu ülke "Dar-ül Harp" olmaktan çıktı."²¹

Mevdudi "Dar-ül İslâm" demiyor, "Dar-ül Harp" diyor. İşte aynı şeyi Müslüman Ahmediye Cemaati de savunmaktadır. Yani birisi size saldırdığı zaman onunla çırpışın. Namuslarınızı, mallarınızı ve dininizi muhafaza edin. Çocuklarınızı ölüp yok oluncaya kadar silâhı bırakmayın. "Dar-ül Harp"'te her çeşit öz savunma İslâmî cihada girer.

Suudi Arabistan eski kralı Celâlet-ül Melek Faysal H.1385 yılında Hac münasebetiyle Mekke Rabıta-tül Âlem-il İslâmî'nin toplantısında şöyle demiştir:

"Saygıdeğer kardeşlerim! Hepiniz Allah yolunda cihad etmek gayesiyle çağırılmışsınız. Cihad ancak tüfek kaldırmak yahut kılıç sallamak demek değildir. Aksine cihad insanları Allah'ın^{cc} kitabına ve Resulullah'ın^{sav} sünnetine davet etmek, onlara uymak ve her çeşit zorluklara dert ve ızdıraplara rağmen kuvvetli bir şekilde onlara bağlı kalmak demektir."²²

Daha sonra o şöyle demektedir:

"(Gayr-i Müslim hükümetlerin idaresi altında bulunan Müslümanlar'a) vacip olan din hizmetini eda etmeleri ve Allah'ın^{cc} emirlerine uymalarıdır. Biz onlara kendi hükümetleri aleyhinde ayaklanmalarını tavsiye etmeyiz. Yalnız kendi aralarında, kendi inanç ve niyetlerine göre Allah'ın^{cc} Kitabını ve Resulullah'ın^{sav} sünnetini hakem (kadı) olarak kabul etmelidirler. Kendilerine asayiş bağışlayan hükümetlerle iyi geçinmelidirler. Kendi ülkelerindeki düzeni bozan

²¹ Sud, c.1 s.77-78; Haşiye, Mekteb-i Cemaat-i İslâmî, Lahor

²² Ümmelkura, Mekke, 24 Nisan 1965

bir anarşist olmamaları lâzımdır.”²³

Öyleyse Vadedilen Mesih'i^{as}, cihad kabul etmiyor hatta cihadı iptal ediyor ve el-iyazü-billah İngilizlere yağ çekiyor ve onlar uğruna fesat yaratıyor diyerek suçlayan ulema nerededir? Vadedilen Mesih'in^{as} o gün söylediği sözlerin aynısını çağdaş din adamları da söylemekteydiler. Vadedilen Mesih^{as} başkalarına söylediği sözün aynısını yandaşlarına da söylüyordu. İngilizlere söylediğinin aynısını kendi Cemaati'ne de bildiriyordu. Kendi zatında ve cemaatinde iki yüzlülük ve münafıklık yoktu. İlan ettiği cihadı zaten yapmaktaydı. Cihadın bu düşüncesi için yalnız lafla değil, hayatı boyunca canla başla mücadele etti ve Cemaati'ne de aynısını telkin etti.

Vadedilen Mesih'e^{as} isnat edilen bir suçlama da Kraliçe Victoria'yı övmesi ve bir rahmet sebebi olduğunu bildirmesidir. Şimdi bu ulema arasında Kraliçe'ye İslâmiyet'i telkin etmiş olan birisi var mıdır? Fakat Vadedilen Mesih^{as} büyük bir cesaretle Hıristiyanlığı tenkit etti ve onun batıl ve ölü bir din olduğunu savunarak zamanın kraliçesini İslâmiyet'i kabul etmeye davet etti. O zaman Kraliçe'nin imparatorluğu üzerinde güneş batmazdı. Vadedilen Mesih^{as} bir taraftan Kraliçe'nin hükümetini övdü. Diğer taraftan da açıkça onu İslâm'a çağırdı.

Diğer din adamlarının karakterine de bir göz atınız. Onlar Hindistan'a "Dar-ül İslâm" diyorlardı. Lâkin Vadedilen Mesih'in^{as} arif billah (Rabb'i'ni tanıyan) gözü Hindistan'ı hiçbir zaman "Dar-ül İslâm" olarak görmedi. Aksine "Dar-ül Harp" bildi. Çünkü o, cihadın gerçek irfanına sahipti ve cihadın anlamını biliyordu. Çünkü her nerede cihad vacip olursa orası "Dar-ül İslâm" değil, "Dar-ül Harp"tır. Yalnız hangi manada? Kendisi bu soruyu şöyle cevaplandırmıştır:

²³ Ümmelkura, Mekke, 24 Nisan 1965

"Burası "Dar-ül Harp"tır. Papazlara karşı rahat durmamalıyız. Yalnız bizim harbimiz de onlar gibi olsun. Onlar hangi silâhlarla meydana çıktılarsa aynı çeşit silâhları biz de elle-rimize almalıyız. İşte o silâh kalemdir. Zaten bu sebepten dolayıdır ki Allah bu âcize "Sultan-ül Kalem" (Kalemle hükmeden) ve kalemime de "Zülfikar" ismini vermiştir. Bundaki sır şudur: "Bu cenk ve savaş çağı değildir. Aksine bu kalem çağıdır."²⁴

Aynı şekilde o, Kraliçe Viktoriya'ya şöyle demiştir:

"Ey saygıdeğer Kraliçe! Kemal-i fazilet, ilim ve ferasetine rağmen İslâm dinini kabul etmediğine hayret ediyorum. Sen saltanat işlerini yürüttüğün gibi aynı feraset ve aynı gözle neden İslâmiyet'i incelemiyorsun? Zifiri karanlıktan sonra artık tekrar güneş doğmuştur. Bunu görmüyor musun? Allah yardımcın olsun! Bil ki İslâm dini nurlardan oluşmuştur. O, nehirlerin doğup aktığı pınardır; meyveli bir bostandır. Bütün dinler onun bir parçasıdır. Sen bu güzelliği gör ve bundan bolca rızıklandırılanlardan ve bahçelerinden istifade edenlerden ol. Hiç şüphesiz ancak bu din diridir; bereketlerle dolu olup mucizeleri göstermektedir. O iyi işleri emreder ve kötü işlerden vazgeçirir. Ona karşı duran yahut emrine uymayan muradına erişemez.

Ey saygıdeğer kraliçe! Dünya nimetleri bakımından Allah'ın^{cc} sana büyük bir lütfu vardır. Sen artık ahiret krallığıyla da ilgilen ve tövbe et; doğrulmuş olmayan ve krallıkta da bir ortağı bulunmayan tek ve bir Allah'a^{cc} boyun eğ. Sen onun yüceliğini beyan et. O'nun dışında da, hiçbir şeyi yaratamayan ve kendi yaratılmış olanları tanrı olarak mı kabul ediyorsunuz? Eğer bir şüphen varsa bana gel. Sana O'nun doğruluğuna dair mucizeler göstereyim. O her hal-ü kârda benimle birliktedir. Ben O'nu çağırdığım zaman O,

²⁴ Melfuzat; c.1 s.232

çağırma cevap vermektedir ve O'nu yardıma çağırduğım zaman daima yardıma gelir. O'ndan yardım talep ettiğim zaman bana yardımcı olur. Ben O'nun, her yerde bana yardımcı olacağına ve beni zayi etmeyeceğine inanıyorum. Hesap gününden korktuğun için benim mucizelerimi ve doğruluğumun kanıtını görmek ister misin? Ey Kraliçe! Tövbe et; tövbe et; ve kulak ver ki Allah^{cc} malına ve sahip olduğun her şeye bereket versin ve Allah'ın^{cc} rahmet gözüyle baktığı insanlardan olasın."²⁵

Şimdi, bu bir yağcının konuşma tarzı mıdır? Eğer siz yağcı değil idiyse size bu konuşma tarzı niçin nasip olmadı?

Vadedilen Mesih'in yaptığı İslâmî cihadın itirafı

Vadedilen Mesih'in^{as} sözü ve cihad düşüncesi ve ona bağlı kalması işte budur. Çağdaşı olan hiçbir din bilgininin Kraliçe'ye yağ çekmek dışında başka türlü hitap ettiğini duymazsınız. "Tövbe et" kelimeleri o devirdeki bir saltanat için bomba niteliğini taşımaktaydı. Bu çok yüce bir kelâmdır. Kraliçe Victoria açık bir şekilde İslâmiyet'e davet edilmiştir. Batıl bir dinden tövbe etmeye ve İslâm'a çağırılmıştır. İşte gerçek cihad budur. Vadedilen Mesih^{as} cihadın bu ruhunu anladığından Cemaati'ne bitmeyen bir cihad yolunu göstermiştir. Bizim geceyle gündüzümüz, her anımız cihad olmuştur. Pakistan'ın tanınmış tarih yazarı Şeyh Muhammed Ekrem Bey, bunu hissederek şöyle demiştir.

"Dünya Müslümanları arasından ilk önce Ahmedî Müslümanlar şu gerçeği kavramışlardır: Gerçi bugün İslâm siyasi bakımdan zeval halinde ise de, yine de Hristiyan ülkelerde propaganda faaliyetleri serbest olduğundan Müslümanların ellerine din tarihinde yeni olan bir fırsat geçmiştir ve

²⁵ Ayna-yı Kemalât-i İslâm, s.530-533

biz bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.”²⁶

“Müslümanlar genelde cihad bisseyf (kılıç ile cihad) inancına hayalî olarak inanmaktadırlar. Onlar ne gerçek olarak cihada katılırlar ne de İslâmiyet’i yayma cihadını dinî vecibe olarak kabul ederler ve onlar bu işte bir hayli başarıya ulaşmışlardır.”²⁷

Mevdudî’nin cihad düşüncesi

Sonunda size Vadedilen Mesih’in^{as} cihad düşüncesiyle Mevdudî’nin cihad düşüncesi arasında bir mukayese yapmak istiyorum. Ulemanın iki tane cihad düşüncesi olduğu bellidir. İngiliz hükümeti zamanında söyledikleri başkaydı. İngiliz hükümeti sona erdikten sonra söyledikleri başka türdür. Demek ki onların iki tane terazileri vardır. Onlar, namuslu bir Müslüman’ı eziyete boğan bir cihad düşüncesini Resulüllah’a^{sav} isnat ederler. Onların cihad düşüncesi sinir bozucudur. Vadedilen Mesih’e^{as} itiraz edenler arasında ve kendisini suçlamak konusunda Mevdudî’nin Cemaati ilk başta gelir. Mevdudî’nin cihad düşüncesini size sunmadan önce Gayr-i Müslim olan Binbaşı Ausburn’un bir yazısını okumak isterim. O Resulüllah’a^{sav} eziyet edilirken emrettiği talimatı şöyle özetlemiştir:

“Teklif ettiği usullerden bir tanesi de dinde zorlama yapılmamasıdır. Fakat (eliyazübillah) başarının kendisine verdiği sarhoşluk, iyi düşüncelerinin sesini çok önce susturmuştu. O, savaş için bir genel emir vermişti. (Bunun neticesinde) Arabistan ahalisi bir elinde Kur’an, diğerinde kılıç tutarak, yanan şehirlerin alevleri ve mahvolmuş ailelerin çığlıkları arasında kendi dinlerini yaydılar.”²⁸

²⁶ Mevc-i Kevser, s.187

²⁷ A.G.E., s.179

²⁸ İslam Under The Arab Rule, s.46

İslâmiyet'in yayılışının bu ne zalimane ve pis bir düşünce-sidir. Bu düşünceyi İslâm düşmanı bir müsteşrik savun-maktadır. Mevdudi bile aynı düşünceyi sanki ince bir iplik-le kumaşı işler gibi sözünü fesahat ve belagat perdesi ar-kasında saklayarak şöyle ileri sürmektedir:

“Resulüllah^{sav} on üç yıl Arapları İslâm'a davet etti; vaaz ve nasihatın en etkileyici yollarına başvurdu. Kuvvetli deliller ileri sürdü. Açık olarak ispat etmeye çalıştı. Fesahat ve be-lagata dayanan konuşma gücüyle onların kalplerini ısın-dırdı. Allah tarafından akıllara durgunluk veren mucizeler gösterdi. Kendi ahlâkı ve temiz hayatında iyiliğin en güzel örneğini verdi. Doğruluğunu ispat eden ve bu konuda faydalı olabilen hiçbir yol bırakmadı. Fakat kavmi, doğru-luğu güneş gibi aydınlanmış olmasına rağmen davetini kabul etmedi. Doğruluk onlara açık bir şekilde belirmiş idi. Onlar gözleriyle hadilerinin çağırdığı yolun doğru olduğu-nu görmüşlerdi. Bununla birlikte o yolu benimsemelerini, kâfirlikteki serbest yaşayışlarında alıştıkları lezzetleri bı-rakmaya hazır olmayışları engelliyordu. Fakat vaaz ve nasi-hatlerinde başarısız kaldıktan sonra...

Eliyazübillah! Demek ki Resulüllah^{sav} vaaz ve nasihatlerinde başarısız kalmış! Mevdudi'nin kaleminden çıkmakta olan bu söz ne kadar cahilane, tehlikeli ve zalimane sözdür. O Allah'tan^{cc} hiç korkmamaktadır. Bir taraftan onun sesini dinleyin, öte yandan Kur'an-ı Kerim'in şu sesine (87:10) kulak verin:

فَذَكِّرْ إِن نَّفَعَتِ الذِّكْرَىٰ

“Ey Muhammed! Nasihat et, çünkü senin nasihatın hiçbir zaman başarısız olamaz. Senin tavırların değişiktir. Senin nasihatinde, başarısızlığa uğramayan bir kuvvet vardır. Yalnız nasihatine rağmen birisi ikna olmazsa Biz yine de sana zor kullanma izni veremeyiz. Neden? Çünkü Allah

(88:22-25'de) şöyle buyurur:

فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢٢﴾ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ ﴿٢٣﴾ إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ﴿٢٤﴾ فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿٢٥﴾

Yani senin nasihatinde bir güzellik, bir sevgi vardır. Sözlerin çekicidir ve tesir yaratmamasına bir sebep yoktur. Biz sana kesin olarak söyleriz ki eğer bir bedbaht sözlerinden yüz çevirirse ve onları kabul etmezse, yine de Biz sana zor kullanma izni veremeyiz. Biz seni zorlayıcı yapmadık. Sen yalnız nasihat edicisin. Ondan sonra da kabul etmeyi Biz yakalarız ve cezalandırırız. İşte bu Allah'ın Kelâmı'dır. Fakat o, Mevdudi'nin Kelâmı'dır: "Vaaz ve nasihatlerinde başarısız... "İnna lillahi ve inna ileyhi raci'un." Üzüntüden dolayı bu cümleyi okumak zordur. Mevdudi'nin sözü şöyle devam ediyor:)

İslâm daisi (çağrıcısı) eline kılıç aldı ve:

أَلَا كَلْ مَأْثَرَةٌ أَوْ دَمٌ أَوْ مَالٌ يُدْعَىٰ فَهُوَ تَحْتَ قَدَمَيَّ هَاتَيْنِ²⁹

diyerek nesilden nesile gelen bütün üstünlükleri sona erdirdi. Namus ve iktidarın bütün geleneksel putlarını kırdı. Memlekette düzenli ve kuvvetli bir hükümet kurdu. Ahlâk yasalarını zorla yürürlüğe koyarak onları sarhoş etmiş olan kötülük ve günah serbestliğini yoketti ve ahlâk güzellikleri ve insanın iyi adetleri için daima gerekli olan asayiş sağladı...

²⁹ Bunun tercümesi şöyledir: Sakın! Her çeşit imtiyaz ve uğruna savaşa teşvik ettirilen kan davaları ve mallar, bugün iki ayağımın altındadır. Resulullah'ın bu ilânı ne zaman yaptığını biliyor musunuz? O, bu ilânı Haccetül Veda (son hac) zamanında yaptıydı. Bu yaptığı son ilândır. Gördünüz mü, hadiseler nasıl birbirine karıştırılmaktadır? Bir din bilgininin bu ilânın ne zamana ait olduğundan haberdar olmayışına imkân yoktur. Fakat görüyorsunuz ki o, bunu hangi duruma yakıştırmak istemektedir.

(Ausburn aynı sözü şöyle söylemiştir: "Dullarla yetimlerin tehlikeli çıgılıkları arasında kendi dinini yaydı. Ondan sonra ise ağlayıp sızlayanlar en sonunda zaten uyuyup kalırlar." Mevdudi bu duruma "Teskin" ismini vermiştir. Yani artık hiçbir taraftan muhalifane bir ses yükselmektedir.)

İşte o zaman pas tutmuş kötölük ve fesat kalplerden yavaş yavaş yok olmaya başladı; huylardan fasit maddeler kendi liğinden çıkıp gitti ve ruhların kesafetleri sona erdi.

Sözde İslam düşünürünün cihad tasavvuru

Kuvvet-i kudsiye, nasihat, hatırlatma hepsi külliyeten başa-rısız kaldı (böyle bir söz söylemektense Allah'a^{cc} sığınınız) ve Mevdudi'nin sözüne göre o zaman kılıç sallandı ve bütün işler başarıldı.

Gözlerden perdeler kalkarak doğruluk nuru aydınlanmış oldu.

(Hangi perde vardı? Allah bu konuda (2:7-8) şöyle der:

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةً

Sonra der ki:

سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

Burada hiç imanı olmayanlar zikredilmişlerdir. Allah'ın^{cc} buyurduğu gibi zulüm ve haksızlık perdeleri yırtılmaz. Fakat Mevdudi der ki Allah ne bilecek! Ben daha iyi bilirim. Kılıç kullanılıncaya kadar perdeler yırtılmamıştı ve o ana kadar Allah'ın^{cc} dediği doğruydu. Fakat kılıç kullanılınca bütün bu perdeler yırtılmış oldu!!!)

Hatta hak ortaya çıktıktan sonra insanları Allah'a^{cc} boyun eğmekten alıkoyan boyunlardaki o diklik ve başlardaki o eski bencillik baki kalmadı. Arabistan gibi diğer ülkelerin

İslâmiyet'i bu kadar süratle kabul etmelerinin, yani bir çeyrek asırda bütün dünyanın Müslüman oluşlarının sebebi ise, İslâm kılıcının onların kalpleri üzerindeki perdeleri yırtmış olmasıdır."³⁰

³⁰ El-Cihad Fil İslâm, s.137-138

Hız. Resulüllah'ın^{sav} kuvvet-i kudsiyesi ve duaları inkılap yarattı

Öyle yazılar ancak tarih bilgisinden yoksun birisine ait olabilir. Endonezyalı her Müslüman o yazının her kelimesini yalanlamaktadır; Çin'in tamamen İslâmiyet'e girmiş olan dört eyaleti de bu yazının yanlış olduğunu kanıtlamaktadır. İslâm'ın hiçbir kılıcı ne Endonezya'ya ne de Malezya'ya ne de Çin'e ulaşmamıştır. Onların her çocuğu; her kadını her erkeği, her genci ve her yaşlısı; Mevdudi'nin bu ilânını yalanlamaktadır. Vallahi Muhammed'in^{sav} kılıcı değil, onun güzelliği bizi çekmiştir; Muhammed'in^{sav} kuvvet-i küdsiyesi ve ruhanî gücü bizim kalplerimizi fethetmiştir diye ilân etmektedir. Bu inkılap nasıl gerçekleşti? Resulüllah^{sav} hangi cihad neticesinde o kadar muazzam bir zafer elde etti? Vadedilen Mesih'in^{as} dediğine göre, Resulüllah'ın^{sav} yarattığı inkılap, Hız. Resulüllah'ın^{sav} duaları neticesinde gerçekleşmiş idi. O, bu konuda şöyle demektedir:

"Arabistan gibi viran bir memlekette cereyan eden o fevkalade hadise, yani yüzbinlerce ölünün birkaç günde tekrar dirilmesi ve nesilleri bozulmuş olanların İlâhî bir renkle renklenmiş olması; gözü kör olanların tekrar görme kuvvetine kavuşmuş olması; dilsizlerin İlâhî bilgileri izah etmeye başlamış olmaları; kısacası dünyada daha önce hiç kimse- nin ne gördüğü ne işittiği bir inkılâbın birden gerçekleşmiş olması; biliyor musunuz o neydi? Onlar bir fani fillah'ın (Allah'a ermiş birisinin) karanlık gecelerinin dualarıydı ki dünyada o kadar büyük yankılar uyandırdı ve o güçsüz ve Ümmi'den (tahsil görmemiş olandan) beklenemeyen olağanüstü mucizeler gösterdi. Allahümme salli ve sellim ve barik aleyhi ve alihi."³¹

Vadedilen Mesih'in^{as} bu yazısını okuyarak Mevdudi'nin

³¹ Berekat-üd Dua; s.7

yazısıyla bir karşılaştırma yapınız. Her ikisi arasında belli bir fark, kutuplar kadar yani Doğu ile Batı arasındaki fark gibi bir ayrılık vardır. Bir tarafta, Vadedilen Mesih'in^{as} temiz kalbinde kendini gösteren Hak ile İslâm ruhu konuşmaktadır ve pak sözler olarak onun mübarek dilinden dökülmektedir. Bize galebe-i İslâm'ın kuvvetinin kaynağının yolunu gösteren ve susamış ruhlarımızın susuzluklarını gideren ses işte budur. Bu ses bize, şu ezeli ve ebedi doğruluğu gösterdi ki, Hz. Muhammed'in^{sav} galibiyetinin, kuvvetinin ve yüceliğinin sırrı, onun kuvvet-i kudsiyesindendir. Bu kuvvet, bir sağanak halini aldı ve Arabistan çölünü, kuru ve yaşı, denizi ve karayı suladı. O çölleri çimenlere ve viraneleri bağlara döndüren ve cansız toprakları yeniden diriltten ab-ı hayatı (hayat veren su) yağdırdı.

Mevdudilik ruhu

Kısacası bir tarafta bu Hak ile İslâm ruhunun sesi, diğer tarafta Mevdudi ağzıyla konuşan, zulüm ve haksızlığın acayip güllerini vermekte olan Mevdudilik ruhu bulunmaktadır. İslâmî talimatları ömrü boyunca okuyup inceledikten sonra o, çıkarttığı neticeyi şöyle ileri sürmektedir: "Vaaz ile nasihatleri başarısız kaldıktan sonra...!" İnnâ lillahi ve inna ileyhi raciun. Duyduğumuz bu ses, "Mizaç Şinas-i Nübüvvet"ⁱⁿ³² sesi midir? Yok, yok! Mizaç Şinas-i Nübüvvet demeyelim. Bu ses İslâm düşmanlarının sesleriyle uyuşmaktadır. Bu ses, Binbaşı Ausburn'un kanında gazap ateşi olarak dolaşan aynısıdır. Bu ses, binlerce İslâm düşmanını Resulullah^{sav} aleyhinde haset ateşinde yakmış olan mekruh yangındır. Benim vücudum ise bu yazıyı okuyunca titremeye, bedenim yanmaya başlar. Bu kelâm değil, peygamber aşığı her insanın kalbini yaralayan keskin ve kan akıtan bıçaktır. Bu bıçağın yaraları çok acı ve çok ızdırıp vericidir.

³² peygamberlerin mizacını ve huyunu bilen ve anlayan

Bizim duyduğumuz bu ses "Mizaç Şinas-i Nübüvvet" in sesi midir? Hayır, hayır! Müslümanların kalplerini kan ağlatan bu ses, Binbaşı Ausburn ve İmad-üd din adlı papazın sesidir. Allah aşkına buna İslâm ruhu demeyelim; Mevdudilik ruhu diyelim. Buna İslâm ruhu diyenlere yazık! Nerede Vadedilen Mesih'in^{as} arifane İslâm'ın üstünlüğü düşüncesi ve cihad düşüncesi, nerede bu çehresini değiştirerek yüzbinlerce perde arkasında saklanmış, fakat bunca perdelere rağmen zehrini saklamayan ve bıçakları bu perdeleri yırtarak bizi yaralamakta olan bu Mevdudi'nin sözleri!

Mevdudi'nin cihad düşüncesinin İslam ile hiçbir alakası yoktur

Demek ki Hz. Resulüllah'a^{sav} ve İslâm'a yapılmış olan en çirkin suçlamalar işte bu sözlerdir. Biz bu cihad düşüncesini nasıl kabul edelim? Bu ortadan silinmeye ve reddedilmeye değer bir cihad düşüncesidir. Bir an için bile böyle bir düşünce Hz. Resulüllah'a^{sav} isnat edilemez. Biz aslâ onu kabul etmeye razı değiliz.

Kısacası bu ulemanın durumuna baktığımız zaman kalplerimizi tuhaf bir ürperti kaplar. Bunlar İslâmiyet adına, fakat onun ruhundan tamamen uzak kalarak, Allah'ın^{cc} seçkin kişilerine zalimane bir şekilde saldırırlar; zamana göre seslerini değiştirirler ve biz ne demekteyiz ve ne yapmaktayız; lisanımız nedir ve hareketlerimiz nasıldır diye hiç korkmazlar.

İslâm âlemi zorluklarla karşılaşınca, İslâmiyet uğruna ilk saflarda düşmana karşı çarpışan ve İslâm'ın ızdıraplarını kendi kalbinde hisseden kimdi? Acaba onlar Ahmedî Müslümanlar mıydılar yoksa saf Müslümanları aptal yerine koyan ve bugün bile onları aptal yerine koymakta olan bu ulemalar mıydı? Vakit çok geçmiştir; o yüzden Allah'ın^{cc} izniyle ben gelecek hutbemde bu konuyu aydınlatacağım.

Hindistan'da Müslümanların milli çıkarları ve Cemaatimiz

22 Şubat 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 22 Şubat 1985 Cuma günü, Londra'nın Fazl Camiinde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra kendileri aşağıdaki ayetleri (61:8-10) okudular:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَىٰ إِلَى
الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا
نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٩﴾ هُوَ
الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿١٠﴾

Ondan sonra söze şöyle başladılar: Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yayınladığı resmi bildiride sık sık tekrarlanan bir suçlamaya göre, neuzü billah, bu Cemaat İslâm düşmanı, millet ve vatan düşmanı imiş! Bu Cemaat'in hıyanetinden kavim, vatan ve millet çok tehlikeydeymiş! Bu Cemaat yalnız İslâm için bir tehlike unsuru olmakla kalmayıp, bütün İslâm Ümmeti ve İslâm ülkeleri için bile büyük bir tehlike imiş! Hükümet'in yayınladığı resmi bildiriye göre bu suçlamanın delili şöyledir: Bu Cemaat İslâm ülkelerinde gelişemediğinden, bu ülkelerin mahvolmasını ve Gayr-i Müslim kuvvetlerin ellerine düşmelerini istemekte ve bu amaç uğruna çaba sarfetmektedir!

Bu suçlamanın incelemesi çok geniş olacağından bu kısa zamanda onu ele alamayız. Yalnız incelememiz gereken bir mesele vardır. O da şudur: İslâm yahut Müslümanlar bir tehlikeyle karşılaştıkları zaman ilk saflarda cihad eden acaba Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri miydi, yoksa bu Cemaat'i suçlayanlar mıydılar? Ben bugün bu konuda bazı

tarihî olayları size hatırlatmak niyetindeyim.

Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri “İslâm ülkelerinde gelişemediklerinden o ülkeleri mahvetmek istemektedirler!” konusuna gelince; bu çok tuhaf, tamamen batıl ve gerçek dışı uydurmalara dayanan tezatlarla dolu bir suçlamadır. Meselâ bu Cemaat İslâm ülkelerinde bir gelişme gösteremediğinden bu ülkelere öç almak niyetiyle bu ülkeleri mahvetmek istemektedir safsatasını kabul edecek olursak, bunun tabii bir neticesi olarak, Cemaat’ın Pakistan’da gelişme göstermesi sebebiyle, Pakistan için bir tehlikesi yoktur gerçeğini kabul etmemiz gerekecektir. O zaman Pakistan’da bu Cemaat’e uyguladığınız yasaklara ne gerek vardır?

Sözde “Şeriat Mahkemesi”nde bile değişik avukatlar aynı delili ileri sürdüler. Yani bu Cemaat sürekli gelişmektedir, biz bu duruma tahammül edemeyiz, dediler. Bu Cemaat aleyhinde 1974’de ve daha önce birçok defa başlatılan hareketlerde en fazla dikkati çeken propaganda, Bütün çabalara rağmen Bu Cemaat’in yayılışının durdurulamadığı aksine günden güne çoğalmakta olduğudur. Öyleyse bu Cemaat’in herhangi bir ülkede çoğalmaması ve gelişmesi diye bir tehlike söz konusu olamaz. Veyahut ta bu Cemaat Pakistan’da gelişme gösterdiğinden Pakistan bir İslâm ülkesi değildir diye karar vermemiz lâzımdır. Eğer bu bir İslâm ülkesi değilse, o zaman siz İslâm koruyucuları olarak nereden çıktınız? Sizin o zaman bu konu ile hiçbir alâkanız olmamalıdır. Bir gayri İslâmî ülkede ne olursa olsun bundan size ne? Fakat eğer bu bir İslâm ülkesi ise, zaten İslâm adına kurulduğu için bir İslâm ülkesidir, Cemaatimiz hiç şüphesiz bu toplumun her kısmında gelişme gösterdiğinden “bu ülkede gelişmemiz mümkün değildir” diye nasıl endişe duyabilir? O zaman bu Cemaat hiçbir İslâm ülkesinde gelişme gösteremediğinden bu ülkeleri

mahvetmek istemektedir gibi uyduruk safsatalarınızın ne değeri vardır?

Şimdi ben tarihî hadiseleri ele alacağım. Herkes bunun üzerinde soğukkanlılıkla düşünmelidir. Bu hadiseler tarih yapraklarında silinmez bir şekilde yazılıdır. Muhaliflerimiz, aleyhimizde ne kadar propaganda yaparlarsa yapsınlar; yeni bir tarih hazırlama uğruna ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, artık tarihe mal olmuş hadiseleri değiştirebilecek hiç kimse yoktur. Bu çok uzun bir hikâyedir. Özetlemeye çalışmama rağmen bunun uzayacağını zannediyorum. Mafih Cemaat'in buna tahammül göstereceğinden eminim, çünkü Cemaatimizin baki kalabilmesi ve çıkarları uğruna itiraz edenlere detaylı ve etkileyici bir cevap vermesi gerekir ki kamuoyu da onu anlayabilsin ve kimin doğru kimin yanlış olduğunu öğrenebilsin.

Hilafet hareketi

Arkadaşlarıma "Hilafet Hareketi" konusunda bilgi vermek istiyorum. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyada yalnız politik değişiklikler başgöstermekle kalmayıp, bazı önemli coğrafi değişiklikler de meydana gelmiştir. Bu değişikliklerden bir tanesi de, Almanlarla işbirliği yaparak birleşik (müttefik) kuvvetlere karşı savaşa katılmış olan Türkiye ile ilgilidir. Bu savaşta Almanlar yenilgiye uğradılar ve birleşik kuvvetler zafer elde ettiler, Türk sultanı Abdülhamid azledildi. Ondan sonra Türkiye'de "Hilafet" adına kurulan bir saltanat sona erdi. Bunun üzerine Hindistan Müslümanları Hilafet'in tekrar ihya edilmesi için bir hareket başlattılar. Aslında bu hareket İngilizler aleyhindeydi. İngilizler bir İslâm Hilafetini sona erdirmişti; o yüzden Müslümanlar, özellikle Hindistan Müslümanları İngilizler aleyhinde cihad etmelidirler denildi. Yalnız bu cihadın sesi hiçbir Arap ülkesinden gelmedi. Hindistan'dan, bazı din adamları ve siyasî

kişilerden oluşan delegeler Türkiye'ye gönderildi. Bu delegeler Kemal Atatürk'le görüşerek kendisinden halife olmasını istediler ve halife olduğu takdirde kendisini destekleyeceklerini ifade ettiler. Kemal Atatürk büyük bir hayretle onları dinledi. Sonunda onların isteklerini reddetti ve şöyle dedi: "Bana ne düşüncelerle geldiniz? Ben büyük zorluklara katlanarak Türkiye'yi bu eski düşüncelerden kurtardım. Gereksiz yere genişlemiş olan sınırlarını daraltarak memleketi iç ve dış tehlikelerden korudum. Siz artık hangi ümit ve düşüncelerle bana geldiniz?"

İşte böylece Kemal Atatürk onların isteklerini toptan reddetti. Fakat Hindistan'da o zaman büyük bir heyecan vardı. Ulemanın zaten dünyada ne olup bittiğinden haberleri yoktu. Hatta onlar kendi çevrelerinin durumunu dahi bilmiyorlardı. Onlar sadece yarın ne olacağından değil, geçmişlerinden hatta bugünlerinden bile habersizdirler. Onlar zamanın çizdiği dersi okuyamazlar. Bu hocalar büyük bir coşkuyla Müslümanlar arasında muazzam bir hareket başlatmışlardı. Hâlbuki aslında bu hareketin arkasında Hindu parmağı vardı ve Hindular bu hareketi sinsice idare etmekteydiler.

İşte bu vahim durumda bir tek ses, Müslüman Ahmedî Cemaati'nin merkezi olan Kadiyan'dan çok kuvvetli bir şekilde yükselen bir ses vardı. Bu ses sık sık Müslümanları uyarmakta ve şöyle demektedir: "Bu hareket sizleri altından kalkamayacağınız bir zarara uğratacaktır. Bu anlamsız bir harekettir ve mantığa aykırıdır. Bundan vazgeçiniz. Bu hak ve doğruluk sözünü söylediklerinden dolayı Müslüman Ahmedîler'e o derece şiddetli zulüm yapıldı ki, Ahmedîler'e karşı fiilen tam bir hareket başlamış oldu. Çok acı olaylar cereyan etti. Birçok yerde Müslüman Ahmedîler aforoz edildiler. Bu hareketi destekleyenler, şiddetli sıcak günlerde Ahmedîler'in sularını kestiler. Ahmedîler gecele-

yin dışında uyuduklarında taşlanırlardı. O günlerde pervaneler ve vantilatörler revaçta değildi. Halk bile nispeten fakirdi. O çok şiddetli sıcak günlerde, Müslüman Ahmediler, çocuklarıyla birlikte odalarda yatmaya yahut uyumak için çaba sarfetmeye mecbur olurlardı. O zaman bunlar, Müslüman Ahmediler aleyhinde işte böyle bir hareket başlatmışlardı ve şöyle demektedirler: Sizler neden Hilafet Hareketi ve Terk-i Mevalat Hareketi'ne karşı çıktınız? Biz İslâm'a hizmet etmekteyiz. Sizler ise buna muhalefet etmektesiniz. O yüzden ceza olarak size İngilizlere davrandığımız gibi davranmalıyız ve size de dayak atmalıyız. Yine de Kadiyan'dan o zaman yükselen o ses sık sık Müslümanlar'ı uyarmakta ve çok tehlikeli bir harekete katıldıklarını bildirmektedir.

“Terk-i Mevalat” ne demektir?

Terk-i Mevalat adlı bu hareket neydi? Bu, Hindistan'daki Müslümanları, mallarını terk etmeye teşvik eden bir hareket idi. Aslında bu hareket, Hindular'ın lideri Gandi'nin fikriydi. Bu hareket, Hindu Kongre Partisi'nden para yemiş olan hocalarca yürütölmekteydi. Sonunda bu hareket o derece güç kazandı ki, Hindu Kongre Partisi'ne mensup olsun veya olmasın, ülkenin ileri gelen bütün dinî ve siyasî liderleri, bu harekete katıldılar.

Bay Gandi şahsen Müslüman ulemalara giderek bu hareket lehinde fetvalar aldı ve şöyle dedi: “Bakın İngilizler ne kadar büyük zulmetmişler yani Halifeliği ortadan kaldırmışlardır. Ey Müslüman ulemalar! Bu konuda sizin fetvanız nedir? Eğer başka türlü karşı koymak mümkün olmazsa o zaman ne şekilde cihad yapılabilir? Güya bir Hindu lider, Müslümanlar için fetva sormaktadır! Bay Gandi böylece Müslümanlardan fetva sorduğu zaman, en ileri gelen beş yüz din adamı Gandi'ye şu fetvayı verdi: “Müslümanlar için

artık bir tek seçenek kalmıştır. O da şudur ki İngilizlerle ilişkilerini tamamen koparsınlar ve kendi memleketlerini terkederek başka bir İslâm ülkesine hicret etsinler. Ondan sonra da oradan tekrar gelerek İngilizlere saldırıp onları Hindistan'dan kovsunlar.

Bu hareketin arka planı

İşte bu fetvaya dayanarak "Terk-i Mevalat" adlı bu hareket başlatıldı. Bu hareketi başarıya ulaştırmak için Müslümanlar arasında öyle bir coşku vardı ki Hindistan'ın bir ucundan öbür ucuna kadar onlar her yerde canlarını vermeye hazır bulunuyorlardı. Mevlâna Abdülmecid Salik adlı tanınmış bir yazar bu konuda gördüklerini "Sergüzeşt" adlı eserinde şöyle dile getirmiştir:

"O gece Hindu Kongre Partisi'nin toplantı salonunda Hilafet Konferansı toplantısı düzenlendi. Toplantı başkanı Gandhi mi yoksa Mevlâna Muhammed Ali miydi şu anda hatırımda değil. Her neyse, bildiğim kadarıyla bütün ileri gelenler bu toplantıya katıldılar. Bay Gandhi dahil olmak üzere birçok Hindu ve Müslüman lider oradaydı. Mevlâna Muhammed Ali, İngilizce olarak söze şöyle başladı: "Bizim için artık bu ülkeden hicret edip gitmekten başka şer'î bir seçenek yoktur. O yüzden biz bu ülkeyi terkedip gideceğiz ve evlerimizi, camilerimizi, (burada cami kelimesi dikkate şayandır) atalarımızın mezarlarını, her şeyimizi emanet olarak Hindu kardeşlerimize bırakırız. Ta ki tekrar bu ülkeye gelip İngilizleri buradan kovuncaya kadar. İşte o zaman emanetlerimizi Hindu kardeşlerimizden geri alacağız. Bin yıldan beri birlikte yaşadığımız Hindu kardeşlerimizin bu kadar bir hizmeti bize çok görmeyeceklerinden eminim."¹

"Hindu kardeş" tabiri de ilginçtir. Bu tabir daha önce de

¹ Ser güzeşt, s.107-108

kullanıldığı gibi bugün bile Pakistan'da kullanılmaktadır. Bir Ahmedi Müslüman, kardeş sayılmamakta fakat bir Hindu ve Hristiyan, kardeş sayılmaktadır! Neden olmasın? Hindular ile Hristiyanlar bin seneden beri Müslümanlarla birlikte yaşamıyorlar mı? Mevlâna Salik, daha sonra şöyle der: "Ondan sonra Breli'li bir Hindu lider söze başladı. Konuşması coşkulu ve çok ilginçti. O, şöyle dedi: "Eğer Müslüman kardeşlerimiz İslâm şeriatı emirlerine göre bu ülkeden hicret etmeye mecbur iseler, o zaman, Hindular bile burada kalıp ne yapacaklardır? (Ne kadar acıklı bir cümledir!!!) Eğer Müslümanlar giderlerse, Hindular da "Hicret" konusunda onlarla birlikte olacaklardır. Böylece biz bu ülkeyi bir viraneye dönüştürürüz ve İngilizler de bu viraneden ürkererek kaçıp giderler."²

Mevlâna Salik burada şöyle bir yorum yapmaktadır: "Bunlar ne kadar mantık dışı sözlerdir. Ancak hissiyat dünyası başkadır. O zaman toplantıda birçok kimse hüngür hüngür ağlamaktaydı ve Hilafet Kongresi matem meclisine dönüşmüştü."³

Gandi'nin Müslümanlarca yüceltilmesi

Bay Gandhi o günlerde yalnız Hindular'ın değil Müslümanların da lideri olmuştu. İslâm şehitlerinin meseleleri, son karara bağlanmak üzere Gandhi'ye sunuluyordu. Mevlâna Salik şöyle der:

"Sayın Gandhi toplantıdan önce "Zamindar Gazetesi"⁴ bürosuna teşekkür buyurdular. Kendileri orada Hilafet Hareketi liderleriyle konuşmaktaydılar. Ben ise Çalkot Gore ve Habibullah Han Muhacir Şehit ile ilgili evrakla birlikte Sayın

² A.G.E., s.111

³ A.G.E., s.124

⁴ Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlığını üstlenmiş olan bir gazeteydi.

Gandi'nin huzurunda bulunuyordum. Konuşmalarını bitirince ben bütün meseleyi kendilerine arzettim.”⁵

Demek ki şehitlerle ilgili evrak Hindu bir lider olan Gandhi'ye sunulmaktadır! Mevlâna Salik devam ediyor:

“Bu esnada toplantıya katılan binlerce insan Zamindar Gazetesi⁶ bürosu önünde toplandı ve: Yaşasın Gandhi; yaşasın Hindistan, yaşasın Hindularla Müslümanlar; Bande mataram; Allahü Ekber; Sat Siri Akal! diyerek bağırmaya başladılar.”⁷

Zaten onların geleneği işte hep budur. Bugün Müslüman Ahmediye Cemaati camilerinin duvarlarında “La ilahe illallahü Muhammed-ür Resulüllah” yazılı gördükleri zaman İslâm sevgisi(!) yüzünden, acıdan canları çıkmaktadır. Neden olmasın? Bunlar öteden beri tezatlarla dolu bir mizaca sahiptirler. Ahmedi Müslümanlar, imamları olan Vadedilen Mesih Ahmed Hazretleri hakkında “Yaşasın” diyerek slogan attıkları zaman bunlar itiraz ederler. Bugün Pakistan’da, Kelime-i Şehadet’i camilerimizin duvarlarına yazmamız ve rozetlerini yakamıza süs olarak takmamız, onları derin bir üzüntüye boğmaktadır. Böylece Allah’ın^{cc} birliğini ve Hazret-i Muhammed’in^{sav} risaletini ilân etmemiz onlara eziyet vermektedir.

Kısacası Mevlâna Salik, Bay Gandhi'nin Müslümanların toplantısına katılışını şöyle dile getirmektedir:

“Sonunda Bay Gandhi kalktı ve toplantıya katılmak üzere yola koyuldu. Görev başındaki gönüllüler kalabalık arasından yol açtılar. Gandhi toplantı yerine geldiği zaman dinleyiciler sonsuz coşku içindeydiler. Daha önce diğer liderler

⁵ Sergüzeşt, s.124

⁶ Bu gazete bürosu Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlığını üstlenmiş olan Ahrar Partisi’nin merkezi idi.

⁷ Sergüzeşt, s.124

birer konuşma yaptılar. En sonunda Bay Gandhi kalabalığa hitaben konuşmaya başladı... Birkaç hafta sonra Bay Gandhi tekrar teşrif buyurdu. Bu sefer o bütün liderleri kapsayan bir toplulukla geldi... Sihler, Mevlâna Ebülkelâm'ın ellerini öpmekte; Hindular da Mevlâna Muhammed Ali'nin ayak tozunu gözlerine sürme yapmaktaydılar. Müslümanlar Gandhi'ye, sanki ermiş bir evliya Lahor'a gelmiş gibi sevgi ve saygı göstermekteydiler.”⁸

Bu tür olaylardan dolayı Müslümanlar kendilerini duygu-sallığa kaptırmışlardı. Bu cahilane davranışı protesto ettikleri için Hindistan'ın her yerinde Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri şiddetli bir şekilde cezalandırılmaktaydı. Mevlâna Salik Müslümanların duygularını şöyle dile getirmişti:

“Müslümanlarda, genel olarak Hindistan'dan hicret etmekten başka bir çare kalmadığı kanaati yaygınlaşmaktaydı. Bağımsız bölgelerle Afganistan'a göç etmeyi ve oralara giderek İngilizlere karşı üstünlük elde edebilmek üzere savaşa hazırlanmayı ve böylece Hindistan'ı bağımsızlığa kavuşturmayı tasarlıyorlardı. O zaman Amir Amanullah Han (Afgan Kralı) bile konuşmalarında buyurun gelin; ben size sığınak olurum demekteydi.”⁹

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanının şiddetli protestosu

İşte böyle bir durumda bu harekete karşı yükselen ve Müslümanların gözlerini açmaya çalışan ses hangisi idi? Kim büyük bir açıklıkla durumu inceleyerek “Terk-i Mevalat” hareketinin her yönden yanlış ve zararlı olduğunu vurguladı? Kim Müslümanları böyle bir hareket için İslâm Şeria-

⁸ A.G.E.; s.124-125

⁹ A.G.E.; s.115

tî'ni alet etmemeleri konusunda uyardı ve bunun hem İslâm Dinine hem de İslâm Peygamberine^{sav} aşırı derecede saygısızlık olacağını vurguladı? Bu politik bir hata değilse bile yine de dine ve Peygambere saygısızlık olduğundan, Müslümanların mutlaka cezaya çarptırılacaklarını kim bildirdi? İşte bu ses Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Halife-tül Mesih II hazretlerinin sesiydi. Bu ses şöyle demektedir:

"Bize ne kadar düşmanlık yapabilirseniz yapınız. Ben yine de mutlaka size doğruyu söyleyeceğim. Çünkü Müslümanlara karşı olan sevgim gerçektir."

"Terk-i Mevalat" adlı bu hareket uğruna sık sık şeriat kelimesi kullanılmakta ve Müslümanlar, şer'î fetva böyledir denerek aldatılmaktaydılar. O yüzden Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi, Müslümanlara hitaben şöyle dedi:

"Bay Gandhi'nin sözüne neden Kur'an gözüyle bakılmaktadır?.. Neden ona şeriat ismi verilmektedir? Çok istiyor iseniz, Gandhi böyle dediği için böyle yapmalıyız deyiniz. Fakat niçin İslâm şeriatı böyle fetva vermektedir diyorsunuz?.. Eğer "Terk-i Mevalat" yandaşları onu şer'î bir vecibe sayıyorsa, o zaman şeriate göre davranmaları lâzımdır. Lâkin eğer bu Gandhi'nin sözü olarak ileri sürülmekeyse, o zaman Müslüman halk, Kur'an-ı Kerim adına aldatılmasın ve İslâmiyet ile alay edilmesin."¹⁰

Yine başka bir yerde o, şöyle demiştir:

"Doğru bir yoldan saparak nasıl sendelediğinizi görmüyor musunuz? Bir defa bütün din bilgini ve fazilet sahibi hocaları terkederek Gayr-i Müslim bir Hindu'yu kendinize lider seçtiniz. İslâm o kadar düştü mü? Allah'ın^{cc}, bu tehlikeli

¹⁰ Terk-i Mevalat Or Ahkam-i İslâm; s.58-59

zamanda Resulüllah'ın^{sav} ümmetinden ve hizmetçilerinden, Müslümanlara başarı yolunu gösterebilen birisini ortaya çıkaracak kadar bile din hamiyeti yok muydu? Of! Sizin bu saygısızlıklarınız Müslümanları nereden nereye götürdü! Daha önce Peygamber Efendimizi^{sav} Mesih-i Nasirî'ye (İsa'ya) minnettar yapıyordunuz, artık şimdi bir Hindu olan Bay Gandhi'nin minnetine sokuyorsunuz! Mesih-i Nasirî yine de bir peygamberdir. Yalnız şimdi kendinize dinî bir lider olarak seçtiğiniz kişi, (Gandi) bir mümin bile değildir. Hazret, Resulüllah'a^{sav} yaptığınız bu saygısızlığın cezasını eskisinden daha ağır olarak göreceksiniz. Bu saygısızlıktan vazgeçmediğiniz takdirde Bay Gandhi'nin milleti olan Hindu milletinin köleliğini, sizin kendinizin de kölesi olduğunuzu kabul ettiğiniz İsa Mesih'in milletinin köleliğinden daha fazla üstlenmeye mecbur olacaksınız.”¹¹

İslâm ile vatan haini! (el-iyazü-billah) bir Cemaat'ın ileri gelenlerinin ve liderinin karakteri işte budur. Buna mukabil sözde İslâmiyet'e ve vatana bağlı olan kimselerin karakteri ise az önce belirtilmiştir. Müslümanların hayalleri fazla yürümedi; hicret gerçekleşiyse de binlerce saf Müslüman'ın ömür boyu kıyıda köşede biriktirdiği maddî imkânları yok etme pahasına gerçekleşti. Müslümanlar kendi mülklerini kendi elleriyle Hindu kardeşlerine(!) terk ederek, camilerini bomboş bırakarak ve ticaretlerini teperek gittiler. Değişik devlet dairelerindeki devlet memurları işlerinden istifa ettiler. O manzara ne kadar feciydi! Sizler olmazsanız biz burada ne yaparız diyen Hinduların ilk tepkisi şu oldu: Bir Müslüman istifa ettiği zaman onun yerine geçmek üzere on tane Hindu başvurmaktaydı. Bir tek Hindu bile Müslümanlarla birlikte hicret etmedi. Fakat diğer taraftan Müslümanlara doğru yol göstermeye çalışan ve onları gerçekten seven zat ve yandaşları çok şiddetli ceza-

¹¹ A.G.E.; s.85-86

lara çarptırılmaktaydı.

Hareketin başarısızlığına duyulan üzüntü

Kısacası bugün yine aynı kötü niyetleriyle Pakistan'a mu-sallat olmuş olan hocaların başlattığı hareket ve Müslü-manlara gösterdikleri yolun neticesi işte buydu. O devirde hocalar daha sonra kendine geldiler ama çok geç kalmış-lardı. Terk-i Mevalat hareketinin liderlerinden olan ve Hin-du Kongre Partisi yandaşı ulema arasında yüksek bir yeri bulunan, keza Hindu Kongre Partisi yandaşı Ahrari hoca-larla da derin ilişkisi olan Mevlâna Ebülkelâm Azad adlı din bilgini bakın bu konuda ne demiştir:

“İşleyen kafalar için ince saatler her gün gelmez. Fakat bu saatler geldiği zaman insan gerçekten sınanır. İlk olarak inkılab-ı hilafet haberleri bizim kafalarımıza ulaştığı saat de işte böyle bir saat idi. İşte o saat, bizim kafalarımızın ne derece işlediğinin, bu gibi konuları ne derece anlayabildi-ğimizin ve inceliklerinin içinden nasıl çıkabileceğimizin, keza dostun yanlışlığıyla düşmanın alaylarına takılıp yolu-muzu kaybetmemek konusunda ne kadar güce sahip ol-duğumuzun sınanabileceği saat de işte o saatti. Aramızda-ki düşünce ve hareket sahibi kimselerin tam olarak dikkatli ve titiz davranmaları lâzımdı ve kalplerinin ve dillerinin tam olarak kontrol altında bulunması gerekirdi... Acelecilik ve aşırı serbestlik çok tehlikeli ve tedavisi bulunmayan netice-ler doğurabilir. Fransızca'da bir deyim vardır: “Atılmış olan kurşun, ne kadar isterseniz isteyin, yarı yoldan geri dön-mez.” Biz üzülererek şunu ifade etmeye mecburuz ki kurşun atıldı ve neticesi de bizim için hayırlı değildir.”¹²

Muhammed Mirza Dehlevî'nin “Müslümanan-ı Hind Ki Hayat-ı Siyasî” adlı bir eseri vardır. Bu eserde Mirza Deh-

¹² Teberrukat-ı Azad; Gulam Resul Mihr; s.238

levî, bu hareketin başarısızlığını üzülererek şöyle dile getirmişti: "Bu bir Hindu düzenbazlığı idi. Bunun liderleri de Hindulardı. Bu bunalımda Müslümanların durumu, Hindu-
ların maşası olmaktan başka birşey değildi. Hindular ihtiya-
yaçları süresince Müslümanları kullandılar ve onlara ihtiya-
yaçları kalmayınca bu hareketi sona erdirdiler."

Müslüman Ahmediye Cemaati size bunun bir Hindu entri-
kası olduğunu söylediği zaman siz, Cemaatin İmamı'na "En
büyük millet haini" diyordunuz. O zaman böyle bir söz
dinlemeye hazır değildiniz. Müslüman Ahmediler de doğ-
ruyu söyledikleri için cezaya çarptırılıyorlardı. Fakat o tufan
geçince kendi dilinizle bunun bir Hindu entrikası olduğunu
söylemeye başladınız!

Mevlâna Abdül Mecid Salik, Sergüzeşt adlı eserinde bu
hareketin nasıl sona erdiğini şöyle dile getirmektedir: "İn-
san hislerinin durumu çok acayıptır. Bu ihlas sahibi ve coş-
kulu Müslümanlar, dinî bir vecibeye göre davranarak (!)
büyük bir coşkuyla vatanlarını terketmekteydiler. Yalnız
birkaç ay sonra Afganistan kralı Amir Amanullah Han'ın
hükümeti, bu kalabalık kitleyi yerleştirmekten usanınca,
ortada kalan bu muhacirlerin büyük bir çoğunluğu yanık
kalpleri ve ağlayan gözleriyle geri döndü. Böylece yalnız
gelip geçici hislere dayanan bu hareket, utanç verici bir
şekilde sonuçlandı."¹³

Dostla düşmanı ayırdedemeyen Müslümanlar

Müslümanların durumu tuhaftır. Onlar sık sık Hindu Kong-
re Partisi'ne mensup din adamları tarafından zarara uğra-
tıldılar. Yine de dostla düşmanı ayırdedemezler. Bu molla-
lar Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde de sık sık ya-
lan söylerler. Müslümanları, her önemli durumda Müslü-

¹³ Sergüzeşt; s.116

man Ahmediye Cemaati'nin dostluğundan ve önemli olaylarda, zamanı geldiğinde nasıl doğru hareket edebilecekleri konusunda yol gösterme yeteneğinden mahrum bırakmak isterler. Hilafet Hareketi de aynı şekilde sonuçlandı. Müslüman Ahmediye Cemaati zaten bu konuda Müslümanları önceden uyarmıştı. Bu hocaların yalan yanlış sözlerle avuttuğu Müslüman kabileler, az önce belirtildiği şekilde Hindistan'dan yola çıktılar. Onlar ömürleri boyunca dişlerinden tırnaklarından arttırarak biriktirdiklerinden oldular. Mülklerini yarı fiyatına sattılar ya da geri alınmayacak şekilde Hindulara emanet bıraktılar. Ellerindeki mallar da, tarih yazarlarının bildirdiğine göre, yer yer Afgan kabileleri tarafından pusu kurularak yağma edildi ve böylece ellerinde kalan son malları da ellerinden alındı. Öldürücü hastalıklar başgösterdi, birçok kişi açlıktan bir kısmı da mallarını savunurken hayatlarını kaybetti. Kısacası Müslüman kabileler çok perişan halde geri döndüler. Aralarında refaha alışmış olan zenginler de vardı. Onlar da paçavralar içinde, hiçbir dayanakları olmadan geri döndüler.

İşte Müslümanlara böyle bir akıl veren, sözde Müslümanları seven bu din bilginleriydi. Onların Müslümanlara yaptıkları nasihatlerin neticesi de bu şekilde utanç vericiydi. Diğer taraftan eliyazübillah İslâm ve vatan haini (!) Müslüman Ahmediye Cemaati üyelerinin ihlas dolu nasihatleri vardı ki Müslümanlar o nasihate kulak vermediklerinden dolayı, böyle utanç verici bir sonuca ulaştılar. Dün "Terk-i Mevalat" şeklinde yükselmiş ve çok utanç verici bir şekilde sonuçlanmış olan yalan ve aldatmaca dolu ses, bugün Pakistan'da tekrar yükseltilmektedir.

Şüddi Hareketi ve arka planı

Şimdi size "Şüddi Hareketi" hakkında bilgi vermek istiyorum. Hindistan'da Şüddi Hareketi sonucunda İslâm, şid-

detli bir tehlike ile karşılaşınca Müslüman Ahmedi Cemaati'nin karakteri neydi? Ayrıca şanssızlıkla şu anda Pakistan'a musallat edilmiş olan Ahrar Partisi'ne mensup hocaların karakteri neydi? Kim gerçekten İslâm'ı sevmekte ve kim yalandan İslâm'ı sevdiğini ileri sürmekteydi? Bu konulara Şüddi Hareketi açıklık getirmiştir. Şüddi Hareketi neydi? Hindistan'ın Agra civarındaki Malakana bölgesi denen yerlerde 1923'te, hatta bir müddet daha önce ve bir müddet daha sonra, Hindular bir hareket başlattılar. Bunun amacı, daha önce Hindu olan o bölge Müslümanlarını tekrar Hindu dinine geri döndürmektir. Bu hareket uzun müddet gizli olarak devam etti ve Müslümanlar uzun süre bundan haberdar olamadılar. İlk olarak bazı gazetelerde bu konuda haberler yayınlanınca, bazı Müslümanlar "Dev Band" ile Luknau'daki "Dar-ün Nedve"den¹⁴ yardım istedikler. Bunun üzerine bir kıyamet koptu. Her yönden: Hindu- ların bu çabalarını başarısızlığa uğratmalıyız; Müslümanların İslâm Dini'ne bağlı kalmaları konusunda cihad başlatmalıyız gibi sesler yükselmeye başladı. İşte o zaman Kadiyan'ın buna gösterdiği tepki çok muazzam oldu. Kadiyan'da o kadar kuvvetli ve o derece şiddetli bir hareket başlatıldı ki o Şüddi Hareketi'ni terse döndürerek, Hinduları mağlup etti.

Bu uğurda başlatılmış olan diğer hareketlerin, özellikle Şüddi adına başlamış olan Ahrar hareketinin sonu ne oldu ve Ahrarlar bu hareket uğruna ne gibi işler başardılar? Ben burada Ahmedi olmayan Müslüman ve Hindu gazetelerin ışığında, bu konuları aydınlatmak istiyorum.

Hinduların istekleri

Müslüman Ahmediye Cemaati muhaliflerinin tutumlarını

¹⁴ Dev Bend ile Dar-ün Nedve, Hindistan'daki ulemanın mezun oldukları mekteptir.

belirtmeden önce, Hinduların isteklerini onların kendi dilinden, kendi kelimeleriyle, belirtmek istiyorum. Hinduların tanınmış bir gazetesi "Tic Dehli" büyük bir samimiyetle şu ilânı yayınladı: "Şüddi dışında Hindularla Müslümanlar birleşmezler. (Yani Hindu-Müslim birliği ne demektir? Bir tek çaresi vardır. O da şudur: Bütün Müslümanlar Hindu dinine geri dönsünler. Bundan daha iyi başka hiçbir birlik yolu yoktur.) Bütün Müslümanlar Şüddi yoluyla Hindu dinine girince her tarafta Hindular gözükeceklerdir. İşte o zaman dünyanın hiçbir gücü onların bağımsızlığına mâni olamayacaktır. Eğer Şüddi uğruna büyük ızdırıp çekmeye mecbur olursak dahi, yine de yolumuzda ilerlemeliyiz."¹⁵

Yine başka bir Hindu gazetesi "Partab" şöyle bir haber yayınladı: "Agra civarındaki Racputlar hızlı bir şekilde Şüddi yoluyla Hindu yapılmaktadır. Şimdiye kadar Racput, Malakane, Gucar ile Cat (gibi değişik kabilelere mensup Müslümanlardan) kırk bin üç yüz kişi Hindu olmuşlardır. Bu gibi insanlar Hindistan'ın her yerinde mevcuttur ve sayıları da beş altı milyondan az değildir. Hindular bu insanları kendi içlerine çekip sindirmeye devam ederlerse, sayılarının on milyona çıkabileceğine şaşmam."

Müslüman Ahmediye Cemaati İmamının tepkisi

İslâm'a yapılan bu saldırı çok tehlikeliydi. İşte o zaman tepki gösteren kimdi? Kim İslâmiyet uğruna her şeyi feda ederek cihad için ortaya çıktı? Ahrar Partisi ile yandaşları mı yoksa Müslüman Ahmediye Cemaati mi? Altı Kıta'da, Müslüman tarihinin bu hassas döneminde İslâmiyet'i tam anlamıyla kim temsil etti? Buyurun bunu hep birlikte tarih kitaplarından öğrenelim.

¹⁵ Tic Gazetesi ; Dehli, 20 Mart, 1926

Hindular bir bölgede Müslümanları Hindu dinine çevirirken Kadiyan'dan buna mukabil bir ses yükseldi. Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mesih'in İkinci Halifesi, 9 Mart 1923 günü şu duyuruyu yaptı:

"O bölgede görev yapacak yüz elli kişiye acele olarak ihtiyacımız vardır. Bunların her biri şimdilik üç aylık bir süre için kendini vakfedecektir. (Yani kendini İslâmiyet'i yayma çabalarına adayacaktır.) Biz onlara bir kuruş bile vermeyeceğiz. Onlar kendilerinin ve ailelerinin geçiminden yine kendileri sorumlu olacaklardır. Memur olanlar izine çıksınlar. Memur olmayıp da ticaretle uğraşanlar işlerinden zaman ayırsınlar ve yılın hangi üç ayında bu işe hazır olacaklarını bize bildirsınlar. (Bu iş öncelikle bir yıl için başlatılmış idi. İlk üç ay için yüz elli kişi gerekmektedir. İkinci üç ay için yine yüz elli kişi lâzımdı. Keza her üç ay için bu kadar gönüllüye ihtiyaç vardı.) Bütün işlerini kendileri yapacaklar. Gerekirse yemeklerini pişirecekler. Ormanda yatmaya mecbur olurlarsa, yatacaklar. Böyle bir zorluğa ve meşakate katlanabilecek olanlar gelsinler. Onlar kendi şeref ve haysiyetlerini kurban etmeye hazır olacaklardır."¹⁶

Bu iş için gönüllü olan Müslüman Ahmediler'in bu çağrıya verdikleri cevap, çok hayret vericidir ve fedakârlıklar yapan dinî cemaat ve milletlerin tarihinde daima saygı ile anılacaktır. Müslüman Ahmediye Cemaati tarihinde bu devir altın harflerle yazılacaktır. Genç, yaşlı, kadın, erkek, zengin, fakir, herkes bu yolda o kadar yüce fedakârlıklar yapmıştır ki bu hadiseler hakkında yüzlerce sayfalık bir eser yazmak mümkündür. Ben şu anda yalnız bir iki örnek vermekle yetineceğim. Bir Ahmedi Müslüman kadın, İmamı'na şöyle bir mektup yazmıştır:

"Efendim! Ben Kur'an okumasını, biraz da Urdu dilini bili-

¹⁶ El-Fazl Gazetesi, 15 Mart 1923

yorum. Çocuğumdan, Müslümanlar'ın İslâmiyet'ten döndüklerini, bu sebepten dolayı sizin Ahmedilere oraya gitmeleri gerektiği konusunda emir buyurduğunuzu duydum. Bana da emrederseniz, hiç zaman kaybetmeden hemen oraya gitmeye hazırım. Allah adına yemin ederim ki her zorluğa katlanırım.”¹⁷

Küçük kızlar bile hiç değilse başörtülerini verdiler. Bir keçi ile geçimini sağlayan fakir kadınlar da o keçiyi bu iş için verdiler. Cemaat'in verdiği az para ile geçinen ihtiyar kadınlardan birisi biriktirdiği iki Rupî'yi (ki o devirde bu büyük para idi) Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi'ne sundu ve şöyle dedi:

“Bu başörtümü bile bana Cemaat vermiştir; elbiselerim bile Cemaat'in parasıyla hazırlanmıştır. Hatta ayakkabımı bile bana Cemaat vermiştir. Hiçbir şey benim değildir. Bu durumda ben ne verebilirim ki? Efendim! Cemaat'in bana verdiği paradan, bir ihtiyacımı karşılamak üzere biriktirdiğim ancak şu iki Rupim vardır. Ben bunları size takdim ediyorum, yeter ki bu zalimane Şüddi Hareketi'ne karşı konulsun.”¹⁸

Olağanüstü fedakarlıklar

Müslüman Ahmedî Cemaatî'nin gösterdiği tepki ve yaptığı fedakârlıklar işte bu şekildedir. Şüddi Hareketi'ne karşı yükselen bu sese cevaben bu Cemaat her şeyini feda etmeye hazırlandı. Meselâ Kari Naim-üd Din adlı yaşlı bir Bengali, Vadedilen Mesih'in^{as} İkinci Halifesi'ne şöyle bir mektup yazdı:

“Gerçi Zill-ür Rahman ve Muti-ür Rahman adlı çocuklarım bana söylemediler fakat ben sizin, Racputane'ye giderek

¹⁷ Karzar-ı Şüddi ; s.46

¹⁸ A.G.E. ; s.46

tebliğ yapmak ve İslâmiyet'i yaymak için zaman ayırmamız hakkında çağrı yaptığınızı öğrendim. Bu iş için koyduğunuz şartlar da bir hayli ağırdır. Çocuklarım belki de bu iş için kendilerini takdim ettikleri takdirde yaşlı babalarının acı çekebileceğini düşünüyorlar. Fakat ben Rabbim'i şahit göstererek size arz ediyorum ki ben onların gitmeleri ve bu iş için eziyet çekmelerinden zerre kadar gam yemem ve acı duymam. Açık olarak söylüyorum ki eğer bunların her ikisi Allah yolunda şehit düşerlerse bile ben yine de tek damla göz yaşı dökmem. Tam tersine Allah'a^{cc} şükrederim. Hatta üçüncü çocuğum Makbul-ür Rahman bile İslâm hizmetinde ölse ve on tane çocuğum olsa ve her biri bu uğurda can verse, ben yine de gam yemem. Denebilir ki bir insanın çocuklarının ölümüne sevinmesi birşey değildir. Bazı kimseler, akrabalarının ölümüne gülerler. Bu bir hastalıktır. Fakat ben şunu söylüyorum ki eğer ben kendim bile Allah yolunda ölürsem benim için sevinç kaynağı olacaktır.”¹⁹

İşte İslâm ile vatan haini (!) dediğiniz kimseler bunlardır. Bunlar dün oldukları gibi bugün de haindirler ve huyları değişmemiştir. Sizin kılıçlarınız, sizin mızraklarınız, gece gündüz Ahmediyet aleyhinde kullandığınız keskin dilleriniz, hiçbirisi Müslüman Ahmedilerin dinini değiştiremez. Biz dün yaptığımız hainliklerin (!) aynısını bugün de yapmaktayız. Siz de dün yaptığınız İslâm hizmetinin (!) aynısını bugün de yapmaktasınız. Her iki tarafın karakteri de zerre kadar değişmemiştir.

Şüddi Hareketi ve Ahmediler

Bu dinî savaş neydi? Hindular bu savaşta kimi tehlikeli bulmaktaydılar? Hinduların başlattığı Şüddi hareketinin yönünü kim değiştirdi? Bu konuyu yenilgiye uğratılmış

¹⁹ El-Fazl Gazetesi ; 15 Mart 1923

olan Hindulardan dinleyelim. Hinduların daha düne kadar beş altı milyon, hatta on milyon Müslüman'ı Şüddi yoluyla Hindu yapacaklarını açıkça söylemekte olan "Tic Gazetesi" şöyle yazmaya mecbur oldu:

"Veda vahiye dayanmaktadır; gök (Tanrı) ile ilgili ilk sahidir ve mükemmel bilgidir. Kadiyaniler (Ahmedi Müslümanlar) Kur'an-ı Kerim'in Allah'ın Kelâmı olduğunu, Hazret-i Muhammed'in de "Hatem-ün Nebiyyin" olduğunu ileri sürmektedirler. Bu münakaşanın neticesi olarak artık ister Hristiyan olsun ister Müslüman, hiçbirisi din olarak Hindu dinine girmeyi kabul etmemektedir."²⁰

Dikkat buyurun. Bu gazete cihad meydanında, İslâm uğruna savaşmakta olan Kadiyan'lı (Ahmedi) Müslümanlar'dan başka hiç kimseyi göremedi. Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanı Ahrar Partisi'ne mensup hocalar o zaman neredeydiler? Hindular tarafından, Müslümanlar aleyhinde Şüddi Hareketi başlattığı zaman, meydanda bu hareketi tersine çeviren yalnız Ahmedi Müslümanlar bulunmaktaydı. Tic Gazetesi başka bir yerde şöyle yazmaktadır:

"Bizim düşüncemize göre bütün dünya Müslümanları arasında en sağlam, etkili ve durmadan çalışan cemaat yalnız ve yalnız Müslüman Ahmediye Cemaati'dir. Biz de doğrusu en fazla bu Cemaat'e karşı gaflet içindeyiz. Bugüne dek bu tehlikeli Cemaat'i anlamaya bile çalışmamışız."²¹

Şimdi görüyoruz işte. Hindular sayıca yüz milyonlarca olmalarına rağmen, kendilerinden sayıca çok az olan Müslüman Ahmediler karşısında tir tir titremektedirler. Yine de Ahrar Partisi'ne mensup hocalar ile Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, hiç utanmadan Müslüman Ahmediye Cemaati'ni, bazen Hindu, bazen Hristiyan ve bazen de Yahudi

²⁰ Tic Gazetesi Delhi ; 25 Temmuz 1927

²¹ A.G.E.

ajanı olmakla suçlamaktadır. Biraz da Allah'tan^{cc} korkunuz. Yalan söylemenin de bir haddi vardır. "Hindu Dharam Or İslâhi Tahriken" adlı eserinde Hindu yazar şöyle demiştir:

"Hindu Aryalar, Şüddi adı altında pak olmayanlar için bir hareket başlattılar. Bu vesile ile Arya mezhebine mensup Hindular, İslâmiyet'i yaymak üzere tebliğ yapmakta olan bir Müslüman Cemaat yani Ahmediye Cemaati ile karşı karşıya geldiler."²²

Bugün sözde İslâm bayraktarları olan ve İslâmiyet uğruna fedakârlıklar yaparak canlarını bile vermeye hazır olan bu din adamları neredeydiler? Bugün din uğruna kılıç kullanmanın ve bir kimseyi zorla Müslüman yapmanın caiz olmadığını ve böyle bir işin cihad sayılamayacağını ileri sürdüğü için Müslüman Ahmediye Cemaati'ni gece gündüz İslâm haini olarak suçlayan bu kimseler, o zaman neredeydiler? Din uğruna gerçek olarak cihad edebilecek bir durumda, kim korkusuzca savaş meydanına atladı? Ahmedi arslanları mı yoksa Ahmediyet'i suçlayan sizler mi? İslâm düşmanları savaş meydanında hiçbir zaman sizin izinize rastlayamamıştır. Düşmanın karşısında gördüğü hep Ahmedi Müslümanlar olmuştur. Hindu yazar şöyle der:

"Hindu Aryalar, Müslümanların İslâmiyet'i yaymaya çalışmakta olan bir cemaat, yani Ahmediye Cemaati ile karşı karşıya geldiler. Hindu Aryalar'a göre Veda vahiye dayanmaktadır. Bu gök (Tanrı) ile ilgili ilk sahifedir ve mükemmel bilgidir. Kadiyaniler ise Kur'an-ı Kerim'in Allah'ın^{cc} Kelâmı olduğunu; Hazret-i Muhammed'in de "Hatem-ün Nebiyin" olduğunu ileri sürmektedirler."²³

Bu yazının son kısmını daha önce de okumuş bulunuyorum. Tekrar okumamın amacı şudur: Bugün bile Pakistan

²² Hindu Dharam Or İslâhi Tahriken; s.43

²³ A.G.E., s.43-44

halkını açıkça uyarmakta olan bir gerçek vardır. O da şudur: Her ne zaman İslâm dini zor bir durum ve tehlike ile karşılaşacak olursa, daha önce olduğu gibi, gelecekte de daima İslâm savunuculuğunda, Müslüman Ahmediye Cemaati ön saflarda fedakârlık gösterecektir.

Şüddi Hareketi hakkında "Arya Patrika Bareli" adlı başka bir Hindu gazetesi 1 Nisan 1923 sayısında şöyle yazmaktadır:

"Şu anda Malakana Racputlarını Hindu Racput kardeşlerine katılmaktan vazgeçirmek gayesiyle ne kadar encümen ve cemaat çalışmaktaysa, aralarından Kadiyan'lı Müslüman Ahmedi Cemaati'nin çabaları gerçekten methedilmeye değerdir."

Bir Müslüman gazetesi olan "Maşrik Gorakpur" adlı gazete, 15 Mart 1923'deki sayısında şöyle yazdı:

"Müslüman Ahmediye Cemaati özellikle Hindu Aryalar'ın düşüncelerine aşırı bir darbe vurmuştur. Bu Cemaat'in İslâmiyet'i yaymak üzere gösterdiği çabalar, yaptığı fedakârlıklar ve çektiği ızdırap, bu çağda öteki cemaatler arasında bulunmamaktadır."

Eşsiz hizmetler

Kısacası, Müslüman Ahmediye Cemaati Şüddi Hareketi'ne karşı büyük bir çaba sarf etti. Ülkenin yayın organları bundan çok söz etmiştir. Yalnız bu, başka hiçbir cemaatin meydana çıkmadığı anlamına gelmez. Değişik cemaatler hiç şüphesiz meydana çıkmıştır ancak düşman, onların yumruklarının şiddetini hissetmemiştir. Zaten aralarında anlaşmazlıklar vardı. Bu yüzden cihad meydanında bile yalnızca aralarındaki anlaşmazlıklar sonucu birbirleri ile uğraşmışlardır. "Zamindar Gazetesi" 24 Haziran 1923'deki sayısında bu olaylardan bahsederken şöyle yazmıştır:

"İrtidat" yani dinden dönme ile ilgili gazetelerden alınan bilgiye göre, Müslüman Ahmedi Cemaati'nin İslâm'a eşsiz hizmetler yaptığı açık olarak ortaya çıkmıştır. Onların gösterdiği fedakârlık, çalışkanlık, iyi niyet, Allah'a^{cc} güvenmek vs., eğer bugün Hindistan Müslümanları arasında eşsiz değilse bile yine de hiç şüphesiz olağanüstü ve sonsuz bir saygı gösterilmeye ve değer verilmeye layıktır.

Bakın "Şüddi Hareketi" esnasında Ahmediler nasıl Müslüman sayılmaktadırlar! Neden olmasın? İslâm uğruna çarpışmıyorlar mı? Çok aşikâr olan bu olay aldanmaya meydan vermemektedir. Bu gazete değişik zamanlarda Müslüman Ahmediler'i, İslâm dışı bir cemaat ilân etmiştir. Aynı gazete daha sonra onların Müslüman olduklarını kabul etmeye mecbur olmuştur. Zaten öyle yapmasaydı dünya onu lanetleyecekti.

"Gayr-i Müslim!" dedikleri Ahmediler'in hareketlerine ve adetlerine bakınız. Bu "Gayr-i Müslimler'in!" alışkanlıkları ne güzeldir; özveri, yılmadan çalışmak, iyi niyet, Allah'a^{cc} tevekkül! Eğer bunlar Gayr-i Müslim adetleri ise siz de bu adetleri edinin çünkü bunlar hayat verici alışkanlıklardır. Bu adetleri edinmeden milletler dirilmezler. Neden akıllanmıyorsunuz ve niçin gerçekleri görmüyorsunuz? Yaşama ilkeleri ve görgü kuralları nelerdir; buyurun bizden öğrenin. İşte düşman bu özelliklere sahip olan Ahmedi Müslümanları görmekteydi. Fakat Müslüman Ahmediye Cemaati'ne muhalefet etmek üzere hayatlarını bile bağışlamış olan sizin "Müslümanlarınızı!" düşman görmekte miydi? Hayır, hiç ama hiç görmemektedir.

Ahmedilere düşman kesilen Zamindar gazetesi daha sonra şöyle yazmaktadır:

"Bizim meşhur sufilerimiz, seccade nişinlerimizin (tekke pirleri) hissiz ve hareketsiz kaldıkları durumlarda, bu azimli

Cemaat olağanüstü ve eşsiz hizmetler vermiştir.”

Şimdi eğer yapabilirsiniz bütün bu tarihî değiştiriverin. Bu artık kayıtlara geçmiştir. Kalemleri, olayları işte böylece yazıya dökmüştür. Sizin kendi ellerinizden, sizin kendi kaleminizden çıkmış olan kelimeler, bu gerçeği tasdik etmektedirler. Artık ne kadar çaba sarfederseniz edin, bu tarih gerçeklerini asla dünya tarihinden silemezsiniz.

Hizmetler methedilir

Değişik cemaatler tarafından orada çalışmakta olanlardan birisi de Cehlum'lu Şeyh Gulam Hüseyin'dir. Bu zat “Zamindar Gazetesine” bir mektup yazmış ve bu mektup gazetenin 29 Haziran 1923 sayısında yayınlanmıştır. O, mektubunda şöyle der:

“Ahmediler olağanüstü fedakârlıklar yapmaktadırlar. Aşağı yukarı yüz kişilik bir propaganda grubu, amirlerinin liderliğinde değişik köylerde görev yapmaktadır. Bunlar gözle görülür işler başarmışlardır. Bütün bu mübelliğler (propagandacılar) bir kuruş maaş veya yol masrafı almadan çalışmaktadırlar. Biz Ahmedi değiliz fakat yine de Ahmedilerin yüce hizmetlerini methetmekten de geri duramayız. Ahmediye Cemaati'nin gösterdiği yüce karakterin, benzeri “Mütekaddimler” (Eshabın dönemi) hariç hiçbir yerde bulunmaz.”

Şimdi bakın Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Vadedilen Mesih^{as} bir şiirinde: Beni bulmuş olan, beni bulunca Ashab-ı Kiram'la birleşmiş olur” dediği zaman mollalar çok öfkelenirler ve: “Bu ne biçim söz” diyerek kızarlar. Yalnız fiili olarak İslâm savunması söz konusu olunca, Allah'ın^{cc} melaikeleri ağzınızdan da aynı söz ve aynı kelimeleri söyletirler. Yani Ahmedilerin bir karşılık beklemeden yaptıkları fedakârlıkları görünce “Mütekaddimler”i hatırla-

maktayız. "Mütekaddim" kelimesi, Hz. Muhammed Resulullah Efendimiz'in^{sav} zamanını bulmuş ve o zamanlarda yaşamış olan büyüklerimiz demektir.

Gazeteye mektup yazan Şeyh Gulam Hüseyin daha sonra şöyle demiştir:

"Bunların her mübelliği (tebliğ eden) ister fakir olsun ister zengin, yol ve yemek giderlerini almadan cihad vazifesini yapmaktadır. Her türlü iklim şartlarında bile bunlar Amirlerinin emrine göre hareket ederek İslâmiyet'i yaymaktadır."

Bu ve buna benzer değişik gazetelerde çıkmış olan birçok yazı ve Müslüman ileri gelenlerin sözleri; Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Şüddi Hareketi'nde İslâm'a en iyi şekilde hizmet ettiğini ispat etmektedir.

Durmadan tek yönlü olarak İslâm'a saldırmakta olan ve bu konuda Müslümanlarla konuşmak bile istemeyen kendini beğenmiş Hindu Arya liderleri Müslüman Ahmedi Cemaati'nin şiddetli baskısı sonucunda boyun eğmeye mecbur oldular ve barış yapmaktan başka bir çareleri kalmadığını anladılar. Barış için yapılan toplantıda her iki taraftan da en üst düzeydeki liderler bir araya geldiler. O zaman çok ilginç bir olay oldu. O toplantıya, Müslüman Ahmediye Cemaati dışında bütün partiler davet edilmişlerdi. Bir tek Müslüman Ahmediye Cemaati temsilcisi bu toplantıda yoktu. Hindu ve Müslüman liderler barış şartlarını tespit etmek üzere bir salonda toplandıklarında Hindular, Müslüman Ahmediye Cemaati temsilcisini orada göremeyince, hemen itiraz ettiler ve şöyle dediler: Sizler ne demektesiniz? Bizimle çarpışanlar salon dışında oturlurlarken sizinle barış yapıp da ne yapacağız. Sizler Malakana meydanında görmediğimiz kimselersiniz. Bizim korktuğumuz ve tehlikeli gördüğümüz kimseler serbest olarak bize saldırmaya

devam mı etsinler?

Bunun üzerine toplantı hemen ertelendi ve Vadedilen Me-sih ve Mehdi Hazretleri'nin İkinci Halifesi'ne telgraf çekile-rek özür dilendi ve hemen bir temsilcinin gönderilmesi için kendisine ricada bulunuldu. Ayrıca Ahmedi temsilcisi ol-madan toplantının başarıya ulaşamayacağı ifade edildi.

İslâm tarihî işte budur. Artık bu, tarih yapraklarından sili-nemez. Hiçbir diktatör bu yazıları silerek ilâhî takdiri değiş-tiremez. Bunlar Allah'ın^{cc} gerçekleştirmiş olduğu kaderler-dir. Değil bir tek ordu, bütün ordular birleşse bile yazılmış ve kayda geçmiş olan bu yazıları silemezler. Çünkü bunlar artık tarih sayfalarına malolmuş yazılardır.

Müslüman Ahmediye Cemaatinin yüce karakteri

Cemaatimizin karakteri işte budur. Bu dün de böyleydi; bugün de böyledir ve yarın da böyle kalacaktır. Ey Muha-liflerimiz! Bize ne kadar düşmanlık yapabilirsiniz yapın ne kadar nankörlük edebilirsiniz edin. Canım elinde bulunan Allah adına yemin ederim ki, yarın da karşılaşacağınız bir bela karşısında Müslüman Ahmediye Cemaati ilk olarak göğüs gerecektir. İslâm'a bizden daha fazla vefakârlık gös-terecek hiç kimse ortaya çıkamaz. Müslümanları bizden daha fazla seven, bizden daha fazla bu din uğruna fe-dakârlıklar yapmakta olan hiç kimse yoktur. Geçmiş size bunu gösterdi, fakat siz bunu unuttunuz. Yarın da size bunu gösterecektir. Keşki gözleriniz açılıp dostla düşmanı-nızı görebilseniz.

Bu olaylar çok geniş kapsamlıdır. Ben Pakistan kurulmadan önceki olayları özet olarak belirtebileceğimi zannediyor-dum. Ancak daha bu hikâyenin yarısı bile bitmiş değıl. İn-şallah gelecek hutbemde bu konunun geri kalan kısmını bitirmeye çalışacağım. Daha sonraki hutbemde, Allah na-sip ederse, Pakistan kurulduktan sonraki olayları ele alaca-

ğım ve ister Pakistan içinde olsun ister Pakistan dışında, İslâm yahut vatan hizmeti için bir fırsat doğduğu zaman, Müslüman Ahmediye Cemaatinin karakterinin ne olduğunu ve bu Cemaat'i suçlayanların karakterinin ne olduğunu belirtmeye çalışacağım. Bu ilginç karşılaştırmayı inşaallah, olaylar ışığında gelecek hutbelerimde yapacağım.

Müslümanlar için Cemaatimizin fedakarlıkları

1 Mart 1985 Cuma Hutbesi

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} Dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed hazretlerinin 1 Mart 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camiinde verdiği Cuma hutbesinin metnidir.

Kelime-i Şehadet, İstiaze ve Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra şu ayetleri (14:45-53) okudular:

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا
 أَخِّرْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَتَتَّبِعِ الرُّسُلَ أَوَلَمْ
 تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلُ مَا لَكُمْ مِنْ زَوَالٍ ❀ وَسَكَنْتُمْ فِي
 مَسَاكِينِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ
 وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ ❀ وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ
 مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ❀ فَلَا تَحْسَبَنَّ
 اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ❀ يَوْمَ تُبَدَّلُ
 الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ❀
 وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ❀ سَرَابِيلُهُمْ مِنْ
 قَطَرَانٍ وَتَعْشَىٰ وُجُوهُهُمُ النَّارُ ❀ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا
 كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ❀ هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ
 وَلِيُنْذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُوا
 الْأَلْبَابِ ❀

Ondan sonra söze şöyle başladılar: Okuduğum bu ayetler, İbrahim Suresinin son ayetleridir. Hutbemde fazla detaylara geçmeden sırf bu ayetlerin mealini açıklamakla yetineceğim. Yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Ey Muhammed! (İsmi zikredilmemiş olmasına rağmen, muhatab Peygamber efendimizdir^{sav}) İnsanları, azabın geleceği güne karşı uyar. O gün zalimler şöyle diyeceklerdir. Ya Rabbi! Bizim

kötü kaderimizi az bir müddet için de olsa geciktir. O durumda biz mutlaka davetini kabul ederiz ve peygamberlere uyarız. (Bunun üzerine Allah:) Siz daha önce de yemin edip azabın size gelmeyeceğini iddia edenlerden değil misiniz?"

Burada "Nettebi'ur rüsüle" kelimeleri özellikle dikkate şayandır. Ayetin bu kelimelerinin başka bir gaybi haberle de devrin bir alâkası vardır. Kur'an-ı Kerim bu konuda "Ve izerrüsülü ukkitet" (77/12) ayet-i kerimesinde peygamberlerin belli bir zamanda getirileceğini bildirmiştir. Müfessirlere göre bu ayet-i kerimede Mahşer gününden bahsedilmiştir. Detaylara geçme zamanımız yoktur. Ancak bu konuşmadan da anlaşılacağı gibi burada açık bir şekilde bu dünyadan söz edilmiş ve bu dünyada azabın ertelenmesi arzu edilmiştir. Güya bu dünyada şöyle denecektir: Eğer bize mühlet verilirse biz bağışlanmayı dileriz ve peygamberlere uyarız.

Burada Hz. Mehdi'ye^{as} gelen şu vahiy de hatırdan tutulmalıdır:

جَرِيُّ اللَّهِ فِي حُلِّ الْأَنْبِيَاءِ

"Peygamberlerin elbisesinde Allah'ın^{cc} yiğidi!" Hak Teala^{cc} daha sonra şöyle buyurur: "Siz, kendilerine zulüm edenlerin meskenlerinde oturaktasınız. Bizim onlara karşı nasıl davrandığımızı da açık olarak bilmektesiniz. Biz size birçok örnek açıkladık (ve böylece size nasihat ettik fakat heyhat!) Onlar her hileye başvurdular (ve sonuna kadar gittiler). Yalnız, eğer, onların hileleri dağları bile yerlerinden kımlıdabilirse yine Allah katında hilelerinin cezası bulunmaktadır. Sen Allah'ın peygamberlerine verdiği sözleri yerine getirmediğini asla zannetme. Allah şüphesiz daima üstün olan ve hesabı çabuk görendir. Bir gün yer başka bir yere, gökler de başka göklere değiştirilecektir ve onlar da tek ve

kahredici Allah'ın huzuruna çıkarılacaklardır. İşte o gün suçluları hep birlikte zincirlere vurulmuş görürsün. (Hz. Mehdi'nin^{as} tefsirine göre yerin değiştirilmesi yeryüzünde yaşayan insanların düşüncelerinin değiştirilmesi demektir.) Onların gömlekleri katrandan yapılmış olacak ve yüzlerini de ateş kaplayacaktır. Allah her nefse, onun kazandığı amellere göre karşılığını verir ve Allah hesabı çabuk görür. Bu insanlara açık bir mesajdır ki onlar böylece uyarılsınlar ve Allah'ın ibadete lâayık tek varlık olduğunu bilsinler. Keza sağduyu sahipleri bu sözlerden nasihat alsınlar.”

Daha önce de söylediğim gibi detaylara girmeye zamanımız yoktur. Zaten sağduyu sahipleri, bugünkü hutbemin bu ayetlerin fiili bir tefsiri olduğunu anlayabilecekler. Ben geçen birkaç hutbemden beri, Pakistan Sıkıyönetim hükümetinin aleyhimizde yayınladığı broşürü ele almaktayım. Bu broşürde Müslüman Ahmediye Cemaati, Müslüman ülkelere düşman bir cemaat olarak gösterilmiştir. Hindistan Müslümanlarının tarihine gelince, bu tarihi Pakistan'dan önce ve Pakistan'dan sonra olarak ikiye ayırmak mümkündür. Pakistan'dan önceki birkaç hadiseden geçen hutbemde örnek olarak söz etmiştim, birkaç hadiseden bugünkü hutbemde bahsetmek istiyorum. Gerçek şudur ki, her ne zaman Hindistan Müslümanları bir musibet ile karşı karşıya gelseler yahut herhangi bir şekilde dinî bakımdan rencide edilseler Yüce Allah'ın^{cc} inayetiyle Müslüman Ahmediye Cemaati o zorlukları uzaklaştırmak ve kardeşlerine yardım etmek konusunda daima fedakârlık yapanların başında bulunmuştur. Birçok kere değişik zamanlarda başlatılan İslâmiyet aleyhtarı hareketlere engel olmaya çalışan yalnız Ahmediye Cemaati olmuştur. Şüphe yoktur ki böyle durumlarda Müslümanlar arasından birçok kimse Müslüman Ahmediye Cemaati ile iş birliği yapmış; yine de Müslümanların hizmeti uğruna geçen zamanlarda Hindistan'da

başlatılan o büyük hareketlerin liderliğini ancak Ahmediye Cemaati üstlenmiş ve Allah'ın^{cc} inayetiyle İslâm âlemine yüce hizmetlerde bulunmuştur.

1927 senesinde, Hz. Resulullah^{sav} aleyhinde "Rangila Resul" adlı çirkin bir kitap yayınlandı. Bu çirkin kitapta Peygamber Efendimiz'in^{sav} kutsal kişiliğine saldırılarda bulunuldu. Bu iğrenç kitabın yazarı "Rac Pal" aleyhinde bir hareket başlatıldı. Derken bu Hindu kadın yazar, Vertman adlı bir Hindu Arya dergisinde, Peygamber Efendimiz^{sav} aleyhinde, bir insanın okuyamayacağı bir makale neşretti. Müslüman bir yana, alelade bir insan bile bu makale yazarını lanetlemekten kendini alamadı. Herhangi bir dinin kurucusu aleyhinde o kadar çirkin bir yazı yazılamaz. Bütün insanların efendisi, ermişlerin ermişi, efendilerin efendisi, önderlerin önderi, kâinatın yaratılışının sebebi, yalnız kendisi pak olmakla kalmayıp ötekileri de pak eden, yalnız temiz olmakla kalmayıp ötekileri de temiz kılan, feyzi ve bereketiyle bütün peygamberlerin pak olarak yaratıldığı; Muhammed Resulullah^{sav} aleyhine yapılan o çirkin saldırılardan söz etmek bile güçtür. İşte böyle bir durumda bu çirkin saldırılar aleyhinde başlatılan hareketlerin liderliğini kim yapmıştır? Hindu Kongre yanlısı ulemalar mı; Mevdudi Partisi'ne mensup ulemalar mı, yoksa Müslüman Ahmediye Cemaati mi? Yüce Allah'ın^{cc} yardımıyla sırf alelade bir çaba sarfetmedi, bilakis Hindu yazarlar aleyhine başlatılan hareketin başını çeken yine Müslüman Ahmediye Cemaati idi. Konunun çok uzun olacağı endişesiyle ben özetle, Hindistan'ın Müslüman bir gazetesinin bir yazısını ve aynı şekilde iki Hindu gazetesinin yazılarını size sunmak üzere seçtim. İslâm âleminin üzüntülü anlarında Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Müslüman kardeşlerine nasıl yardım ettiği bu iktibaslardan açık bir şekilde anlaşılmaktadır.

Meşrik Gazetesi Gorakpur, 23 Eylül 1927 sayısında, şöyle

yazmaktadır:

“Müslüman Ahmediye Cemaati Baş İmamı'nın bütün Müslümanlara minneti vardır.

Onun isteğiyle Vertman dergisi mahkemeye verildi. Rangila Resul adlı iğrenç kitap aleyhinde muazzam bir hareketi o başlattı; hatta hapishaneye girmekten bile çekinmedi. Onun yazdığı broşür genel Valiyi insafa getirmeyi başardı. O broşüre el konulduysa da etkisi ortadan kaldırılamadı. Müslüman Ahmediye Cemaati hiç yılmadan, hiç korkmadan çaba sarfederken, Hindistan'da bulunan öteki bütün Müslüman Cemaatler, şu yahut bu sebepten dolayı İngilizlerden, Hindulardan yahut öteki kavimlerden korkmaktadır. Bir tek Müslüman Ahmediye Cemaati; Asrı Saadet'teki Müslümanlar¹ gibi hiçbir kişi yahut toplumdan korkmaya-
rak tam İslâmî bir hizmet üstlenmiştir.”

Bu bir Müslüman Gazetesi'nin yazdığı yazıdır. Hindu gazetelerine göre de o devirde Hindu saldırılarına en etkili bir şekilde cevap veren ancak Ahmedi Müslümanlardı. O devirde Hindular, bugün Ahrar'lı hocaların yaptığını yapmakta ve Müslümanları, Ahmediler aleyhinde galeyana getirmeye çalışarak Ahmedilerin Müslüman olmadıklarını ileri sürmekteydiler. Hindu bir gazete olan “Guru Gantal Gazetesi” şöyle yazmaktadır:

“Ahmedilerle öteki Müslümanlar arasında anlaşmazlık bulunmaktadır. Müslümanlar Ahmedilerin Müslüman olmadıklarına inanırlar. Daha birkaç gün önce Cemiyet-ül Ulema Delhi'li Kifayetullah adlı hocanın Ahmedilerin Müslüman olmadıklarına dair bir fetvası yayınlanmış ve Müslümanların Ahmedilerden uzak durmaları gerektiğini vurgulanmıştı.

¹ Asr-ı Saadet: Resulüllah^{sav} ile Ashab-ı Kiram dönemi demektir.

Fakat ne şanssızlıktır ki bugün Ahmediler, Müslümanlara liderlik yapmaktadırlar. "Muslim Out Look" Gazetesi'nin Ahmedî olan yazı işleri müdürü Sn. Dilaver Şah Buharî'nin yakalanması üzerine öteki Müslümanlar son derece rahatsız olmuşlardır. Dilaver Bey mahkemeye verildiği zaman, ne yapması gerektiğini danışmak üzere Müslüman Ahmedîye Cemaati Baş İmamı'na müracaat etti. O da Dilaver Bey'e asla özür dilememesini aksine seve seve hapse girmesi gerektiğini tavsiye etti ve Hz. Muhammed Resulüllah^{sav} uğruna hapse girmekten sakınmaması gerektiğini söyledi. Kısacası bu hareket her bakımdan Ahmedî bir harekettir."²

Bugünün bütün İslâm tarihinin şeklini değiştirmek isteyen Pakistan tarihçileri nerededirler? Onların yazdığı Pakistan tarihini tanıyabilmek bile güçtür. Hz. Resulüllah^{sav} aşkı ve sevgisi uğruna başlatılmış olan o hareket, muhaliflerin ifadesine göre bile "tam Ahmedî bir hareket" idi. Aynı şekilde "Partab Gazetesi" ve ona benzer birçok Hindu Gazetesi bu konuda yazılar yazdılar ve kuvvetini hissederek karşı saldırının yalnızca Ahmediler tarafından düzenlendiğini ifade ettiler.

Keşmir Müslümanlarına yardım

Hindistan Müslümanları için eziyet verici ve tehlikeli ikinci mesele Keşmir'de başgösterdi. Hindistan Müslümanlarının politik hayatı ve varoluşları bu meseleden dolayı son derece tehlikeye girmişti. Keşmir'in Müslüman olmayan Mihra-ce'si (hükümdarı) Müslümanların haklarını ihlal etmeye başlamıştı. O, Hinduların çoğunlukta oldukları yerlerde Müslümanların haklarını nasıl gasp edebildikleri konusunda kötü bir örnek ileri sürmüştü. Böyle bir durumda Müs-

² Guru Gantal Gazetesi; Lahore 11 Temmuz 1927

lumanlar çok ızdırap içindeydiler. Hindistan'ın Kuzeyinden Güneyi'ne kadar Müslüman düşünürler bir çare arayışı içinde idiler. Günün Müslüman liderlerinin gözleri Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi Kadiyan'a çevrilmişti. Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} İkinci Halifesi'ne mektuplar yazıp mesajlar göndererek kendisinden bir çare bulmasını istediler. Bu liderler arasında, bugün Ahmediye Cemaati düşmanlığında ön saflarda yer aldığı söylenen Dr. Muhammed İkbal bile vardı. O, 5 Eylül 1930 günü Halife Hazretleri'nin Özel Kalem Müdürü'ne şu mektubu yazdı:

"Sizin Cemaatiniz çok düzenlidir ve birçok faal üyeniz bulunmaktadır. Dolayısıyla siz Müslümanlar uğruna çok faydalı işler başarabilirsiniz. Komite kurmak konusuna gelince o daha iyi bir düşüncedir ve üyeliği için bendeniz de hazırım. Ancak bendeniz fazla hareketli ve atak olmadığım için başkanlık için başka birisi seçilmelidir."

Vadedilen Mesih'in^{as} İkinci Halifesi bu ve buna benzer mektuplar neticesinde, 1931'de Nüvvab Sir Zülfikar Ali'nin evinde bir toplantı düzenledi. Bu toplantıya iştirak edenler arasında Dr. Muhammed İkbal, Sir Zülfikar Ali Han, Şems-ül Ulema Hoca Hasan Nizami, Kuncpura Nüvvabı (kralı) ve daha birçok ileri gelenler bulunmaktaydı. Bu toplantıda Dr. İkbal şöyle dedi:

"Keşmir Hareketi'ni başarıya ulaştırmak istiyorsanız Ahmediye Cemaati Baş İmamı Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud'un ismini teklif ediyorum. Kendisinden daha uygun başka birisi yoktur."

Bunun üzerine Vadedilen Mesih'in^{as} İkinci Halifesi başkan seçildi. Meşhur şair Dr. İkbal kendisine hitaben şöyle dedi:

"Efendim! Siz başkanlığı kabul etmedikçe bu iş yürümez."³

Müslüman Ahmediye Cemaati, Hindistan'daki Müslüman kardeşleri için ne gibi fedakârlıklar yapmıştır? Bu sorunun cevabını Keşmir'in her fidanı ve her çiçeği hal lisanıyla verecektir. Bu Cemaat'in bilgilisi bilgisizi, zengini fakiri, toplumun her kesimine mensup bütün kişiler kendi cebinden para harcayarak oraya giderler ve Müslüman kardeşlerine hizmet ederler, fakat yerli ahaliye yük olmazlardı. Onlar broşürler dağıtırlar, Mihrace'nin zulmüne maruz kalarak hapse atılırlardı. Daha sonra avukat kafileleri gider, karşılık beklemeden ve para almadan cezaya çarptırılmış olan mazlum kardeşlerine yardım ederlerdi. Bu çok uzun bir hikâyedir ve bu konuda pek çok kitap yazılmıştır. Ahmediye Cemaati'nin hizmetlerinden söz etmeden Keşmir tarihini yazabilmek mümkün değildir. Örnek olarak birkaç Müslüman gazetesinden bazı paragrafları aşağıda naklediyoruz. Seyyid Habib, "Tarih-i Keşmir" adlı kitabında şöyle demiştir:

"Keşmir mazlumlarının yardımına yalnız iki cemaat yetişti. Bunlardan birisi "Keşmir Komitesi" öteki de "Ahrar"dır. Bir üçüncü cemaat hiç ortaya çıkmadı. Ben Ahrara güvenmiyordum. Bugün Ahrar'ın Keşmir dulları, yetimleri ve mazlumları için toplanan parayı hain ve hırsızlar gibi yediği su yüzüne çıkmıştır. Aralarında bu suçu işlememiş olan bir tek lider yoktur... Benim için "Keşmir Komitesi" ile işbirliği yapmaktan başka çare yoktu ve ben bağıra bağıra söyleyebilirim ki Müslüman Ahmediye Cemaati Baş İmamı ve "Keşmir Komitesi" başkanı Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed Bey, son derece samimi, çalışkan, aynı zamanda güçlü bir iradeye sahip olup, iyi niyet ve ciddiyetle mücadele vermekle kalmamış bu amaç uğruna kendi maddî imkânla-

³ Lahore Dergisi ; 5 Nisan 1965 s.12

rını da kullanmıştır. Bu bakımdan ben kendisine karşı son derece saygı duymaktayım.”⁴

İnkılap Gazetesi yazı İşleri Müdürü ve meşhur lider “Sergüzeşt” adlı eserinde şöyle demiştir:

“Ahrar Cemaati gereksiz olarak Müslüman Ahmediler aleyhinde kargaşalık yaratınca, Keşmir uğruna başlatılan hareket zayıflamaya başladı. Bunun üzerine Ahmediye Cemaati Baş İmamı Keşmir Komitesi’nin başkanlığından istifa etti ve yerine meşhur şair Dr. İkbâl getirildi. Bazı komite üyeleri, Ahmediler’e, yalnız Ahmedi oldukları için muhalefet etmeye başladılar. Bu durum Keşmir hareketinin amaçlarına aykırı idi.”⁵

Şimdi bir de Hindu basınına da kulak verelim. Hindular hangi Müslüman cemaatten korkmaktaydılar? Hinduların düşüncesine göre Keşmir Müslümanları uğruna kim mücadele vermekteydi? Hindu bir gazete olan “Milap Gazetesi” 1 Ekim 1931 sayısında şöyle yazar:

“Ahmediye Cemaati Baş İmamı, Keşmir Komitesi’ni ancak Keşmir Hükümetini sona erdirmek üzere kurmuştur. Bu amaçla o, Keşmir’in her köyünde propaganda yapmış, para sarfetmiş, avukatlar göndermiştir. Ayrıca o, bu amaçla yüksek devlet görevlileriyle iş birliği yaparak Hindular aleyhinde entrikalar çevirmiştir.”

Bugün ben Pakistan Sıkıyönetim Komutanına soruyorum; Ahmediye Cemaati’ni Müslümanlar aleyhinde entrikalar çeviren bir cemaat (!) olarak gösteriyorsunuz. Allah’tan korkmanız lâzım. Suçladığınız Ahmediye Cemaati, düşmanları tarafından daima Müslümanlar lehinde entrikalar çeviren bir cemaat olarak sunulmuştur. Kur’an-ı Kerim’in

⁴ Tarih-i Keşmir s.42

⁵ Sergüzeşt ; s.342

belirttiği gibi (9/61) bu Cemaat “Üzünü Hayril leküm” yani İslâm âleminin iyiliğini isteyen bir Cemaat’tir.

Hindu gazete “Milap” 30 Eylül 1931 sayısında şöyle yazmıştır:

“Ahmediler Keşmir’de yaramazlık yaptılar. Onların vaizleri köyden köye dolaştılar hem Urdu dilinde hem de Keşmir dilinde broşürler bastırılarak bedava dağıtıldı. Ayrıca para bile dağıtıldı.”

Pakistan’ın kurulmasında Ahmediye Cemaatinin örnek rolü

Pakistan kurulmadan önceki devir Hindistan Müslümanları için hayati bir önem taşımaktaydı. O devirde yerli Müslümanlar düşman saldırılarından kurtulup sığınabilecek bir barınak arıyorlardı. Öyle bir sığınak arıyorlardı ki içinde dinlerine; siyasetlerine ve ekonomilerine bir saldırı yapılmasın. İşte o sığınağı bulabilmek için Müslüman düşüncüler, düşüncelerini Pakistan şeklinde gerçekleştirmeye çalıştılar. Pakistan bütün Müslümanların sesi idi. O devirde, bugün Müslüman düşmanlığı ile suçlanan Ahmedi Cemaati’nin rolü ile bugün Pakistan’a musallat edilmiş olan diğer cemaatlerin rolü neydi? Müslümanlar uğruna canını vermeye amade olan, canla başla mücadele veren kimdi? Bu sorunun cevabını Seyyid Reis Ahmed Caferi’nin “Hayat-ı Muhammed Ali Cinnah” adlı eserinde bulabiliriz. O, şöyle der:

“Şimdi Pakistan’la ilgili olarak ikinci büyük bir hizibin, yani Müslüman Ahmediye Cemaati’nin her iki kolu, “Muslim Leag”in birliğine; Pakistan’ın gerekliliğine ve Cinnah’ın siyasî liderliğine içtenlikle inanmaktadırlar.”

O devirde bu amaçla Müslümanların katlandığı eziyetlerin ve yaptığı fedakârlıkların hikâyesi çok uzundur. Hindis-

tan'ın Doğu Pencap eyaletinde Müslümanlar öyle katledildiler, kanları öyle akıtıldı ki bütün o tarihî kayda geçirip anlatabilmemiz mümkün değildir. Hiçbir kalp o acıklı hikâyelere dayanamaz. Fakat o eziyet verici durumda Ahrar Cemaati ve Mevdudi'nin Cemaat-i İslâmi'sinin durumu ve ona karşılık Müslüman Ahmediye Cemaati'nin durumu neydi? Bu soruyu açıklamamız gerekir. O devir yalnız tebliğ devri olmayıp kılıçla cihad devriydi. Müslüman kadınların ırzlarına geçilmekte ve çocuklar kılıçtan geçirilmekteydi. Yağma edilmiş Müslüman kabilelerinin acıklı hikâyesini dile getirmemiz zordur. Bütün Müslümanlar genel olarak tarihten haberdardır. Benim dile getirmek istediğim şudur ki fiili cihad başlayınca Müslümanlık uğruna ilk saflarda çarpışan ancak Ahmedî Müslümanlardı. Ahmediye aleyhtarı bir Ahrar gazetesi olan "İhsan Gazetesi" 25 Eylül 1947 sayısında şöyle der:

"Kadiyan'lı Ahmedî gençler Hind ordusunun zulmünden bile korkmamaktadırlar. Onların tek isteği kadın, çocuk ve yaşlıları çıkarıp emniyete götürmektir. Bu gençler ölüm kiskacının yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı. Hiçbir Müslüman'ın Hindistan'dan çıkarılmayacağını söyleyen Nehru hükümeti, Kadiyan'lı Müslümanları zorla çıkarmaya azimlidir.⁶ Ahmedî gençler bazen gece gündüz nöbet tutarak yirmi dört saat tetikte beklerler. Uykusuzluk ve rahatsızlık yüzünden sıhhatleri bozulmuştur. Fakat yine de onlar ölüm korkusuyla kaçmak yerine ölümlle yarışmaya karardılar. Orada Müslüman ordusu yoktur. Hind ordusuyla Sih polisi onları korkutmaktadır. Hindu yüzbaşı, dolu bir tabanca ile Ahmedîler'i korkutmak için sağa sola dolaşır durur."

Aynı gazete, 2 Ekim 1947 sayısında şöyle yazar: "Sözü uzatmaya gerek yoktur. Şu anda en az elli bin kişi, Kadi-

⁶ Bugün Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, Ahmedîler'in Hindistan ajanları olduğunu ileri sürmektedir !

yan'a⁷ sığınmış bulunuyoruz. Yaşayabilmemiz için Ahmedi-ler tarafından bize yiyecek verilmektedir. Hatta bazıları-mıza ev bile verilmiştir. Fakat bu küçük kasabada fazla yer yoktur. Binlerce kişi açıkta yerde yatmaktadır. Onlar hem güneşten yanmakta hem yağmurdan ıslanmaktadırlar."

Geçenlerde Pakistan Savunma Bakanlığı tarafından "Ker-van-ı Saht Can" adlı bir kitap yayınlanmıştı. Bu kitapta şöy-le denmiştir:

"Kadiyan, bir sanayi ve ticaret merkezi olmanın yanında Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi olması dolayısıyla tanınmaktadır. Kadiyan civarında hep Sihler yaşamaktadır. Pakistan kurulduğu zaman otuz beş, kırk kilometre uzak-taki Gayrı Ahmedi Müslümanlar bile Kadiyan'a sığınmak üzere gelmişlerdi. Bu sayı yavaş yavaş yetmiş altı bine ulaştı. Kadiyan'a sığınan bu mazlumlar, zalim ve cani Sihler tarafından yağma edildikleri için, Kadiyan'lı Ahmediler bu zavallıların sorumluluğunu üstlendiler. Bu kadar büyük bir kalabalığa yiyecek ve barınacak yer sağlamak kolay bir iş değildir. Özellikle yiyeceğin kıt ve pahalı olduğu günlerde binlerce kişiye bakmak çok zordur. Fakat bu zoraki misafir-ler, Pakistan Hükümeti araya girmedigi sürece Kadiyan'lı Ahmediler'in gözetim ve korumasında kaldılar."⁸

Bu binlerce kişiye yemek verildiğini ben iyi hatırlıyorum. Gittikçe kötüleşmekte olan durumdan dolayı tehlikeyi ön-ceden sezen Ahmediye Cemaati Baş İmamı büyük miktarda buğday satın alarak gelecek için biriktirmişti. Bunun neticesinde Allah'ın^{cc} lütfuyla bir tek Müslüman açlıktan ölüme terkedilmedi. Bununla kalmayıp ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidermek üzere sandıklardaki çeyizler bile onlara dağıtıldı. Sonradan Vadedilen Mesih'in^{as} Üçüncü

⁷ Kadiyan, Hindistan Ahmedi Cemaati'nin merkezidir.

⁸ Karvan-ı Saht Can; Pakistan Savunma Bakanlığı; 1951 s.142

Halifesi seçilen Mirza Nasir Ahmed^{ar}, kendi eşinin elbisele-
rini dağıtarak bu işe öncülük etti. Bilindiği gibi zevcesi Ma-
ler Kotla'nın kral ailesindendi. Elbiseleri arasında, kendisi-
nin bile giymeye kıyamadığı çok değerli ve eşi bulunmaz
antika ata yadigârları vardı. Vadedilen Mesih Hazretleri'nin
İkinci Halifesi'nin oğlu olan Hz. Mirza Nasir Ahmed, herke-
sin gözleri önünde ve ilk önce kendi evinden başlayarak
elbise sandıklarını açmaya başladı ve çok geçmeden o
fakirlerin hayal bile edemediği eşi bulunmaz elbiselerini
onların arasında dağıtıverdi. Bu elbiseleri alanlar hep Gayrı
Ahmedi Müslümanlardı. Ondan sonra her evin, her odanın
ve her bavulun ağzı açılıverdi. İçinde ne varsa hepsi malları
yağma edilmiş olan zavallı Gayrı Ahmedi Müslümanlara
dağıtıldı. Sonunda ben Kadiyan'dan çıktığım zaman ya-
nımda, içinde bir tek takım elbise bulunan bir çanta vardı.
Bu demek değildir ki bir şey getiremiyorduk. Aslında bü-
tün evlerimiz bomboştu ve içinde ne var ne yok hep dağı-
tılmıştı.

Ahmediler'e düşman kesilen "Zamindar Gazetesi" 3 ve 16
Ekim 1947 sayılarında şöyle bir yorum yapmıştır:

"Gurdaspur ilinde birçok yerde Müslümanlar kuşatma al-
tında iseler de üç kamp büyüktür. Birinci kamp Batala'da-
dır. Oradaki Müslümanların durumu çok fecidir. Ne bir
barınakları vardır ne de yiyecekleri mevcuttur. Hindu as-
kerler sanki kıyameti kopartmışlar. Mücevherler ile diğer
malları yağma etmekle kalmayıp şimdi Müslüman kadınla-
rın ırzına bile geçiyorlar. İkinci kamp Siri Gobind Pura'da-
dır. Onun durumu da Batala kampından az değildir. Üçün-
cü kamp Müslüman Ahmediye Cemaati merkezi Kadi-
yan'dadır. Hiç şüphe yok ki Ahmedi Müslümanlar mülteci-
leri çok iyi bir şekilde korumuşlardır. Şu anda binlerce mül-
teci Ahmediler'in evlerinden yemek yemektedirler. Kadi-
yan'lı Ahmediler, Hindistan hükümetinden erzak istemedi-

ler. Buna mukabil Kadiyan başkomiseri Kadiyan'daki yiyecekleri yağma ederek yerli ahaliyi ve mültecileri açlıktan öldürmek niyetindedir. Dünyada, yeryüzünde bundan daha büyük haksızlık olur mu?"

Sözde Müslümanların karakterleri

Evet! Ben bundan daha büyük haksızlık ve zulüm yapılabileceğini söylüyorum. Bu bir gerçektir. Yabancıların yaptığı haksızlık ne kadar büyük olursa olsun insana, kendi arkadaşının verdiği eziyet kadar acı veremez. Bizi korur diye ümit ettiğimiz eller, bizi destekler diye beklediğimiz diller eğer bize düşmanlık besleyip bizi yaralamaya başlar ve olaylar kendi öz arkadaşları aleyhinde çevrilirse, işte o zaman bir kişi yahut bir millet bundan dolayı yabancıların verdiği eziyetten ve yaptığı haksızlıktan daha fazla rahatsız olurlar. Bir "Ahrar"⁹ gazetesi olan "Zamindar Gazetesi" köşe yazarına ben cevap veriyorum. Evet! Sizlerin verdiği eziyet ve sizlerin yaptığı haksızlık, yabancıların yaptığı haksızlıktan daha fazladır. Ahrar'ın ve Mevdudi'nin Cemaat-i İslâmi'sinin Müslümanlara verdiği eziyet ve yaptığı haksızlıkları hiçbir Hindu yahut Sih cemaati vermemiş ve yapmamıştır. Bir Sih yahut Hindu'nun verdiği eziyet, bir Müslüman'ın öteki Müslüman kardeşine verdiği eziyetten daha acı verici olamaz. Pakistan için hayati bir önem taşımakta olan bir devirde; Müslümanların ölüm kalım mücadelesi verdiği bir devirde Müslüman Ahmediye Cemaati, kardeşleri uğruna fedakârlıklar yapıyordu. Fakat o mücadele sonunda kurulan Pakistan hakkında Mevdudi ne fetva veriyordu? Mevdudi'nin Pakistan'la ilgili düşüncesi şöyledir:

"Ram Das adlı Hindu yerine Abdullah adlı Müslüman iktidarı eline geçirirse bu İslâm değildir. Aksine bu tam bir

⁹ Ahrar; Pakistan'ın kurulmasına karşı çıkmış Ahmediye düşmanı fanatik bir gruptur. (Çev.)

milliyetçiliktir. Bu "İslâm Milliyetçiliği" bile Allah'ın^{cc} şeria-
tinde "Hindu Milliyetçiliği kadar melundur."¹⁰

Gördünüz mü? Müslümanları Hinduların kölesi yapmak için ne kadar bahaneler uydurulmaktadır. Hindu milliyetçiliği uğruna didinmek caizdir; fakat İslâm Milliyetçiliği melundur!

Mevdudi daha sonra şöyle der:

"Ne Hindularla bir anlaşmazlığımız vardır ne de İngilizlerle vatan uğruna bir kavgamız bulunmaktadır. Keza sözde bazı Müslümanların ilâh sayıldıkları sözde Müslüman ülkelerle de bir alâkamız yoktur. (Hindistan'da Müslüman) azınlıkları korumamıza da gerek yoktur. (Müslümanların çoğunlukta oldukları bölgelerde hükümet kurmak da istemeyiz. Elden ne giderse gitsin. İsa'nın dediği gibi, cübbe elden gidiyorsa, gömleği de bırakmaya hazırlanın"¹¹

Bu Müslüman ülkelerden petrol fışkırmadığı müddetçe Mevdudi'nin bu ülkelerle bir alâkası yoktu. Artık oradan petrol fışkırmıştır. Mevdudi zavallı ne yapsın? Vadedilen Mesih'in^{as} Birinci Halifesi, bir hocanın; nikâhı kıyılmış olan bir kadının başka birisiyle ikinci kez nikâhını kıydığını duymuş. Bunu duyunca hocayı çağırıp bunun doğru olup olmadığını sormuş. Hoca: "Efendim! Doğru, nikâh üzerine başka bir nikâh kıyılmaz. Yalnız adam elime para sıkıştırdınca ben ne yapabilirdim ki" demiş.

Mevdudi'nin ve partisinin daha düne kadar Müslüman Arap ülkeleriyle bir alâkası yoktu. Ona göre daha düne kadar bazı Müslüman liderler "ilâh" olmuşlardı. Yalnız artık oradan petrol fışkırmıştır. Mevdudi ne yapsın? Din başka para başkadır. Para gözlerini kamaştırmışsa Mevdudi ne

¹⁰ Müslüman Or Mevcudah Siyasî Keşmekeş; c.3 s.125

¹¹ A.G.E.; s.147-149

yapsın?

Zalim! Sen Hz. Resulüllah'ın^{sav}: "Canını malını ve namusunu korurken öldürülen bir Müslüman şehittir" buyurduğunu niçin hatırlamadın? O zaman kaç Müslüman kadının namusu tehlikede idi; Resulüllah'ın^{sav} mübarek isminin hürmeti tehlikede idi. Bütün bunlar Müslümanlar için ölüm kalım meselesiydi. Neden o zaman aklına gelmedi? O zaman sen Resulüllah'ın^{sav} hiçbir sözünü hatırlamadın. O zaman hatırladığın bir tek Hz. İsa'nın^{as} sözde bir sözü idi. Bugünse bizi suçluyorsun ve cihadı inkâr ettiğimizi ileri sürüyorsun!

Mevdudi daha sonra şöyle der:

"Müslümanların çoğunlukta oldukları yerler Hindu egemenliğinden kurtulur ve orada cumhuriyet düzeni kurulursa, böylece "İlâhî Hükümet" kurulmuş olur diyenler yanlış düşünmektedirler. Aslında böylece kurulan ancak Müslümanların kâfirane hükümeti olacaktır. Böylece bir hükümete "İlâhî Hükümet" ismini vermek bu pak ismi rezil etmek demektir."¹²

Nava'i Vakıt Gazetesi'nin kurucusu Hamid Nizami, Mevdudi Cemaati hakkında ne doğru söylemiştir:

"Biz suçlarız ki Mevdudi öteden beri Pakistan ve Cinnah hakkında taşıdığı kinini bugünde taşımaktadır. Biz yine suçlarız ki Mevdudi'nin Cemaati, İslâmi ve dinî bir hareket değildir. O Hasan Bin Sabah gibi siyasî bir amaç taşımaktadır. Amaçları da dinin yüceltilmesi değil, politik iktidarı ele geçirmektir."¹³

O bakımdan bu suçlamayı reddetmemize gerek yoktur. Yalnız bu kadarla kalmayıp 1953'te Ahmediler aleyhinde

¹² A.G.E.; s.175-176

¹³ Nava'i Vakıt Gazetesi; 15 Temmuz 1955 s.3

mollalar tarafından başlatılan hareket üzerine, Pakistan hükümeti bu meseleyi Yüksek Mahkeme'ye götürdü. Bu mahkemenin özel oturum üyeleri Sn.M unir ile Sn. Kiya-ni'nin hazırladığı raporun bir bölümünü aşağıda açıklıyoruz. Bu kişilerin her ikisi de uluslararası seviyede tanınmış hukuk uzmanlarındandır. Pakistan'ın dostu kim düşmanı kimdir? Bu sorunun cevabını aşağıdaki kelimeler verebilir:

"Mevdudi Cemaati "Muslim Lig"¹⁴ Pakistan (temiz yer) düşüncesine açık olarak karşı idi. Pakistan kurulduğundan beri bu Cemaat onu "Na Pakistan" (pis yer) diye adlandırmaktadır. Bu Cemaat'ın bize sunulan yazılarının hiçbirinde Pakistan'ın lehinde olan küçük bir işaret bile yoktur. Aksine bu yazılar birçok teoriyi kapsamakta ve hepsi de Pakistan'ın kurulmasına ve mevcut şekline karşı çıkmaktadır."¹⁵

İşte bugün Müslüman Ahmediler'in baş düşmanı olan Mevdudi'nin Cemaati'nin karakteri buydu. İkinci sırada, şu anda Pakistan'a musallat edilmiş olan Ahrar Cemaati bulunmaktadır. Pakistan'ın kurulmasında Ahrar'ın karakteri nasıldı? Müslümanların Hindularla ölüm kalım savaşı yaptıkları bir devirde Ahrar'lı hocalar Müslümanlara ne öğretmekteydiler? Bu konuda bazı iktibaslar sunuyorum. Ahrar lideri, sözde Amir-i Şeriat, Ataullah Şah Buharî şöyle demiştir:

"Hindular Müslümanları yiyip bitirirler diye onlardan korkmaktasınız. Bakınız horoz bacağına bile yiyeilmekten âciz olan, sizleri nasıl yiyebilir ki. Aslında Hinduların sizlerden korkması lâzımdır. Çünkü onlar sizden zayıftırlar... Parmanad (yani Hindu) kardeşimiz yufka yüreklilik gösterirse haklıdır."¹⁶

¹⁴ Pakistan'ın kurucu partisinin ismidir. (Çev.)

¹⁵ Rapor; s.361

¹⁶ Reis-ül Ahrar; s.205

Sözü şöyle devam etmektedir:

“Hindular bizi yerler diyorlar. Süphanallah! Müslüman tam deveyi yiyip bitiriverir. Hindu bir serçeyi bile yemekten âciz iken sizleri nasıl yiyebilir?”¹⁷

Bunların “cihad” dedikleri işte budur. Bunlar gıda kelimesinin başında bulunan “G”nin gazisidirler. Çünkü güçleri ancak inek ve deveyi yemekle yetinmektedir. Ama diğer milletler gerçekten onları yiyip bitirmek üzere geldikleri zaman onların cihad inancı kayboluveriyor. Böyle bir durumda onları kurtarmaya gelen varsa bir tek Ahmedi gençlerdir. Bu olay her devirde cereyan etmiştir. Cihad meydana hiçbir Ahrar’lı yahut Mevdudi Cemaati’ne mensup birisini göremezsiniz. Filistin’de çarpışmakta olan kaç kişileri vardır? Keşmir Hareketi’ne katılan kaç üyeleri bulunmaktadır? İslâmiyet’in yahut Müslümanların tehlikeye düşmesi üzerine bunların, ön saflar şöyle dursun, son saflarda bile çarpıştıklarını aslâ göremezsiniz. Bugün meşhur şair Dr. Muhammed İkbal’in ismi çok anılmaktadır. Dr. İkbal’in Pakistan düşüncesini ileri sürdüğü ve düşüncesinin de ilham ve vahiy derecesinde olduğu ileri sürülmektedir. Daha düne kadar Ahrarlı’lar şöyle demektedirler:

“Pakistan düşüncesi bir “Siyasî Vahiy”dir. Bu asla “Rabbanî” vahiy değildir. Aksine bu (İngiliz Kraliçesi’nin ikamet ettiği) Buckingham Sarayı’nın Londra’dan geri dönmek üzereyken Dr. İkbal’e bahşettiği vahiydir!”¹⁸

Bugün Dr. İkbal’e, Allah tarafından gönderilen bir vahiy olarak ileri sürülen Pakistan düşüncesinin daha düne kadar Buckingham Sarayının vahyi olduğu ileri sürülmekteydi. Ahrarlılar Hindu liderlere nasıl tutkundular ve onlara nasıl yağ çekiyorlardı. Bu konuda meşhur gazeteci Zafer Ali Han

¹⁷ Tercümün-ül İslâm; 22 Eylül 1961 s.12

¹⁸ Tehrik-i Pakistan Par EK Nazar ; s.18-19

şöyle demektedir:

"Ahrar başkanı Sn. Habib-ur Rahman Ludhiyanavi çok galeyana geldi. Öfkeli bir şekilde dedi ki, bin Cinnah (Pakistan'ın kurucusu), Şevkat ile Zafer (Müslüman liderler), Cevahir Lal Nehru'nun (Hindu lider) ayakkabısına bile eşit olamaz."¹⁹

Bunlar nasıl cihad başlattılar? Ne gibi yüce! işler gerçekleştirdiler? Bu iktibastan iyice anlaşılmalıdır:

"1928'de Müslim Keşmir Kongresi yapıldı. Ahrar Partisi başkanının teklifi üzerine Pandit Moti Lal Nehru, Kongre başkanı seçildi. Yüz bin Hindu ve Müslüman kongreye katıldı. O günlerde "Nehru Rapor" yüzünden Pencap eyaletinde Hindu, Sih ve Müslümanlar, Nehru'nun aleyhindeydiler. Fakat Ahrar'ın politikası durumu değiştirdi."²⁰

Bu kadarla kalmayıp Ahrarlar Doğu Bengal'da ne yapmak-taydılar? Şu iktibas okunmaya değer:

"Pakistan adına 1946'da seçim yapılacaktı. Müslüman liderler Doğu Bengal'a giderek halkı Pakistan lehine oy vermeye davet ettiler. Bunun üzerine Hindular, para vererek kiraladıkları hocaları Doğu Bengal'a gönderdiler. Bu hocalar Müslüman liderlerin birer kâfir olduklarına fetva verip Pakistan hareketinin de bir İngiliz oyunu olduğunu ileri sürerek bu hareketi başarısızlığa uğratmak için ellerinden geleni yaptılar."²¹

Şimdi sizlere High Court (Danıştay) raporunu sunmak istiyorum. Ahrar'lı hocaların Pakistan'a nasıl karşı çıktıkları ve milleti nasıl aldattıkları; keza iğrenç amaçları uğruna İslâmiyet'in kutsal ismini nasıl suistimal ettikleri bu rapor-

¹⁹ Çamanistan ; s.165

²⁰ Reis-ül Ahrar ; s.74-75

²¹ Tulu'i İslâm Dergisi (Karaçi); 26 Mart; 1955 s.11

dan anlaşılmaktadır:

"Ahrar'ın geçmişinden anlaşılacağı gibi, onlar Pakistan kurulmadan önce, Pakistan'ın kurucusu Kaid-i Azam Muhammed Ali Cinnah ve diğer Müslüman güçlere karşı çıktılar. Bu Cemaat hâlâ kalben Pakistan'ı kabul etmemiştir... Bunların tek amaçları Müslümanlar arasında anlaşmazlık yaratmak ve Pakistan'a zarar vererek halkın güvenini sarsmaktır. Kısacası bunların gayesi dinin kutsal ismi altında Müslüman hizipleri birbirine düşürmek ve Müslümanların birliğini yoketmektir."²²

Aynı raporda daha sonra şöyle bir yorum yapılmıştır:

"Ahrar'ın rolü hakkında daha nazik kelimeler kullanmamız mümkün değildir. Onların karakteri özellikle çirkin ve nefrete şayan idi. Onlar maddî çıkarları uğruna dini alet ederek kutsal dinimizi küçük düşürdüler."²³

Ahrar liderlerinin tutumu hakkında şöyle denmiştir:

"Ahrarlar Pakistan'a muhalif idiler. Ahrar'lı bir lider olan Muhammed Ali Calandari "Pakistan" (temiz yer) için "Palandistan" (pis yer) kelimesini hem Pakistan kurulmadan önce hem de kurulduktan sonra kullanmıştır. Ataullah Şah Buharî adlı başka bir Ahrar lideri ise: "Pakistan Ahrar'ın mecburen kabul ettiği bir fahişedir" demiştir."²⁴

Sözde İslâm mücahidlerinin yaptığı büyük işler işte bunlardır. Yalnız onların entrikaları daha bitmiş değildir; aksine Pakistan aleyhindeki çabaları artık yeni boyutlara ulaşmıştır. Ahrarlar daha önce Pakistan aleyhinde her çareye başvurdular. Kimi zaman Müslüman Ahmediye Cemaati'ni bahane ederek, kimi zaman başka bahaneler uydurarak

²² Rapor; s.150

²³ A.G.E.; s.150

²⁴ A.G.E.; s.275

Pakistan'ı yok etmeye çalıştılar. Her seferinde entrikaları başarısız kaldı ve Yüce Rabbimiz Pakistan'ı korudu ve onlar hüsrana uğradılar. Fakat onların Pakistan'ı yok etmek üzere yaptıkları mücadele artık çok tehlikeli bir devreye girmiştir. Pakistan'ın gerçek kuvveti, Kelime-i Şehadet'tir. Pakistan, Kelime-i Şehadet kuvvetiyle kurulmuştur. Bu hainler şimdi Kelime-i Şehadet'i silmeye çalışıyorlar; çünkü ancak bu vesile ile Pakistan'ı yok edebileceklerine inanıyorlar. Onların şimdiki çabaları çok çirkindir. Pakistan'ı yok etmek için Kelime-i Şehadet'i bile yok etmeye kararlı gibi görünüyorlar. Bu amaçla Pakistan'da genel bir hareket başlatılmıştır. Ne şansızlıktır ki Pakistan'ı korumayı amaç edinmiş ve vatanı uğruna her fedakârlığa hazır Ahmediler'i bahane ederek Pakistan'ın can damarı olan Kelime-i Şehadet'e saldırıda bulunulmuştur.

Bu konuda edinilen bilgiye göre şimdi, Hz. Mehdi'ye^{as} gelen bir vahiye uygun olarak insanların düşünceleri değişmeye başlamıştır. Kelime-i Şehadet'i sildirmekle ilgili olarak gelen haberlere göre, Pakistan polisi birçok yerde bu iş için Ahmediye Camileri'ne girdiği zaman, Ahmedilerin ağlayıp gözyaşı dökmelerinden ve Allah'a yalvarmalarından korkarak bu işten vazgeçmiş, hatta bu işi yapamayacağını kaymakama bildirmiştir.

Bir defasında emniyet görevlileri kaymakamla birlikte Ahmediye Camisinin duvarına yazılı Kelime-i Şehadet'i sildirmek üzere gelmişler. Başkomiser kaymakama: "Ben ve bana tabi olan hiçbir memur bu işi yapmayacaktır" demiş. Pakistan'da polisin adı çıkmıştır; onlara zalim, dinsiz, merhametsiz, utanmaz denir. Fakat Kelime-i Şehadet'in sevgisi onların da kalplerini değiştirmiştir. Birçok yerden buna benzer haberler bize ulaşmaktadır.

Bazı yerlerde kaymakamlar başları eğik, üzüntülü bir şekilde gelmişler. Devlet görevlisi olduklarını söyleyerek mec-

bur olduklarını ileri sürmüşler ve Ahmediler'den Kelime-i Şehadet'i silmelerini rica etmişlerdir. Ahmediler'in bu çirkin işi yapmayacaklarını söylemeleri üzerine, Ahmedi olmayan birisini bu iş için görevlendirmişlerdir. O, da Kelime-i Şehadet'i silmek üzere ilerlediği zaman Ahmediler hep birlikte ağlamaya başlamışlar, bunun üzerine bu işten vazgeçilmişlerdir.

Bu çeşit birçok hadiseler olmuştur. Her seferinde ben Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} şu vahyini hatırladım:

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ

Yani yeryüzünde yaşayanların düşünceleri değiştirilecektir. Müslümanların kalbinde Kelime-i Şehadet'in sevgisi genel olarak mevcuttur. Bu Allah'ın^{cc} bir lütfudur. Pakistan Müslümanları bu konuda hükümetle işbirliği yapmağa niyetli değildirler. Yine de bazı çirkin olaylar da olmuştur. Onları görünce, Allah bu memleketi cezalandırabilir diye korkmaktayım. Bir yerde Ahmedi bir öğrenci Kelime-i Şehadet rozetini ceketine takmıştı. Emniyet görevlileri onu yakalayıp karakola götürmüşler. Başkomiser bu öğrenciyi beş yüz Rupî para cezasına çarptırmış. Zavallı öğrencinin cebinde ancak üç yüz Rupî bulunuyormuş. Onu ödemiş; fakat Kelime-i Şehadet rozetini aslâ çıkarmayacağını söylemiş. Bunun üzerine o öğrenci adamakıllı dövülmüştür.

Ahmediye Cemaati üyeleri kaldıkları ülkelere her yerde vefalı olduğu gibi Pakistan'da bulunan Ahmediler de Pakistan'a vefalıdırlar. Kelime-i Şehadet'i küçük düşürmek isteyen Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'ne yazıklar olsun!

Bundan daha feci bir olay da şöyledir: "Bir köydeki bütün köy halkı Ahmediye Camisinin duvarından Kelime-i Şehadet yazısını silmeyeceğini söylemiş. Bunun üzerine kaymakam bir Hristiyan'ı getirtmiş ve ona bu işi yapmasını em-

retmiştir. O, da papaza sormadan bu işi yapamayacağını söylemiş; papaz da Hristiyanlar'ın bile Allah'ın^{cc} vahdaniyetine (tek oluşuna) inandıklarını; çünkü Ekanim-i Selase yahut Teslis inancının da temelde Allah'ın^{cc} birliği şeklinde özetlenebileceğini ileri sürerek "La İlahe İllallah" (yani Allah'tan başka ilâh yoktur) yazısını silemeyeceğini; ancak "Muhammed-ür Resulullah" (yani Hz. Muhammed Allah'ın resulüdür) yazısını silebileceğini ileri sürmüştü. Bunun üzerine zavallı Hristiyan "La İlahe İllallah" yazısını silmeyip "Muhammed-ür Resulullah" yazısını silmiştir.

Ben Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'ni uyarıyorum. Yüce Allah kendi ismini sevdiği gibi Yüce Peygamberi'nin^{sav} mübarek ismini de sever. Bizim Rabbimiz ne Kendi yok olacaktır ne de Mübarek Peygamberi, yüce habibi Hz. Muhammed'in^{sav} kutsal isminin yok olmasına müsaade edecektir. Ey Pakistan halkı! Gelin ve bizimle birleşin! Hep birlikte Allah'ın^{cc} vahdaniyetini ve Hz. Muhammed'in^{sav} risaletini koruyalım. Hiçbir diktatörden; hiçbir ordu ve polisten korkmayınız. Bu her türlü fedakârlık yapma zamanıdır. Bu Allah'ın^{cc} vahdaniyetini ve Hz. Muhammed'in^{sav} risaletini koruma zamanıdır.

Ey Pakistan halkı! Eğer baki kalmak istiyorsanız Kelime-i Şehadet'i koruyun. Bu mübarek Kelime kendini yoketmek isteyenleri yoketmek gücüne de sahiptir. Allah sizlere akıl versin. Âmin

Keşmir ve Filistin lehine Cemaatimizin hizmetleri

8 Mart 1985 Cuma Hutbesi

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin Dördüncü Halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed'in 8 Mart 1985 Cuma günü verdiği hutbenin metnidir.

Kelime-i Şahadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Mirza Tahir Ahmed Hazretleri, Âl-i İmran Suresi'nin şu ayetini (3:65) okudular:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٥﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: "Demin okuduğum ayet-i kerime, Âl-i İmran Suresi'nin 65.'inci ayetidir. Hak Teala^{cc} Hz. Muhammed'e^{sav} hitaben şöyle buyurur:

"Ey Habibim! Kitap ehline de ki, hiç olmazsa aramızda ortak olan kelimeye doğru yöneliniz. Yani Allah'tan başka hiç kimseye ibadet etmeyeceğimiz ve O'na ortak koşmayacağımız üzerine birleşelim. Keza aramızdan bazı varlıkları Rab kabul etmesinler. Ancak eğer onlar yine de yüz çevirirlerse ve sözünüze önem vermezlerse, onlara de ki artık siz, bizim Müslüman olduğumuza şahit olunuz. (Yani artık bu sesi duyduktan sonra yine de yüz çevirenlerin din ile hiçbir alâkaları kalmamıştır.)

Kur'an-ı Kerim çok hikmet dolu bir kelâmdır ve bütün anlaşmazlıkları bir tarafa iterek, Kitap Ehli ile Kur'an Ehli arasında bir merkez teşkil eden birliğe doğru insanları davet etmektedir. Kur'an-ı Kerim, Kitap Ehli'nin Hz. Muhammed'i^{sav} haşa, yalancı saydıklarını; kendisine can düşmanı olduklarını, dinine de azılı düşman kesildiklerini belirtmekte ve İslâm dini ile kurucusuna zarar vermek üzere hiçbir fırsatı kaçırmadıklarına da ehemmiyet vermemektedir. Bunca adavete rağmen Kur'an-ı Kerim, Kitap Ehli'ni birliğe

davet etmektedir ve bütün anlaşmazlıkları bir tarafa atmaları için onlara çağrı yapmaktadır. Bu bakımdan bile bu kitap hayret vericidir. Bu doğruluk ruhundan çıkmış olan yüce bir kelâmdır. Bir yönden kullarla diğer yönden Yaratıcılarıyla derin bir alâka bulunmadıkça böyle bir kelâm hiçbir ağızdan çıkamaz. Yüce Rabbimizin, kullarla, renk ve nesillerine yahut din ve milletlerine bakmadan ve dinden daha yüce olan bir alakası bulunmaktadır.

O da Yaratıcı ile yaratılmış olanlar arasındaki alâkadır. Yüce Rabbimiz'in bu Kelâmı eğer vahiy edilmeseydi, böyle bir düşünce bile insanların aklına gelemezdi. Bu kelâma itaat etmekle dünyanın bütün anlaşmazlıklarını yokedebiliriz. Ortak bir değere davet etmek demek, insanları hayra davet etmek demektir. Kötülükler ile zulümleri görmemezlikten gelerek bir düşmanın, düşmanlığında ne derece ilerlediğine bile önem vermemek bize büyük bir ders vermektedir. O da şudur ki eğer bir tek ortak değer varsa insanları ona doğru davet etmelidir. Bu çok yüce bir ders olup hem din hem politika ve hem de iktisat dünyasında bütün kilitleri açabilecek bir anahtar mahiyetindedir. Ancak maalesef dünya insanları ve milletleri bu yüce talimatı unutarak dünyadaki hayatlarını cehenneme çevirmişlerdir. Hem kendileri değişik musibetlere yakalanmışlardır hem de dost olsun düşman olsun, bütün insanların türlü problemlerle karşı karşıya kalmalarına sebep olmuşlardır. Şüphe yoktur ki bugün dünyanın bütün problemlerinin çaresi ortak değerler üzerinde birleşmektir. Diğer milletler bir yana, maalesef İslâm adına kurulmuş olan Pakistan hükümeti bile İslâm sevgisini iddia etmesine rağmen bu temel dersi anlayamamaktadır.

Şu son günlerde Pakistan'da Müslüman Ahmediye Cemaa-ti aleyhinde büyük bir hareket başlatılmıştır. Bu hareketin özeti, bütün ortak değerleri yok etmektir. Kur'an-ı Kerim'in

talimatı da bunun tam tersidir. Özeti ise şöyledir: Bütün anlaşmazlıkları unutunuz ve insanları varolan ortak değerlere davet edinizdir. Ancak Pakistan'da Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yürütülen kampanya bunun tam tersinedir. Bizim düşmanlarımız Allah'ın^{cc} sözüne ve meleklerin sözlerine aykırı inanmaktadırlar ve gidişatları Allah'ın^{cc} yüce kaderine aykırıdır. Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanları bütün ortak değerleri yokedecek ve bütün anlaşmazlıkları körükleyecek gibi görünmektedirler. Sanki onlar bu Cemaat'in düşmanlığından dolayı körlere dönmüşlerdir. Nitekim onların bu Cemaat'e yönelttikleri suçlamaların gerçekte uzaktan yakından bir ilişkisi bulunmamaktadır.

Geçen hutbemde ben, bugün bizi suçlamakta olanların kendi lisanından Müslüman Ahmedi Cemaati'nin İslâm'a ve Müslümanların çıkarlarına daima bağlı kaldığını ve bunları daima koruduğunu ispat etmişim. Keza bizi suçlayanların kendilerinin suçlu olduklarını açıklamışım. Bu arada Pakistan'ın kuruluşundan önceki tarihten ve değişik gazete ve dergilerden referanslar vermişim. Müslüman Ahmediye Cemaati, Allah'ın^{cc} lütfuyla, bütün tehlikelerde daima İslâmiyet'in ve Müslümanların çıkarlarını savunanların ilk saflarında bulunmuş ve düşmanların saldırılarına daima büyük bir kuvvetle karşılık vermiştir. Buna mukabil bugün bu Cemaat'i suçlamakta olan Ahrar ile Cemaat-i İslâmi'nin çabaları daima İslâm çıkarlarına ters olmuştur. Bu bir suçlama olmayıp tarih gerçekleri bunu açık olarak kanıtlamaktadır.

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nce yayınlanan broşürde birçok suçlamalar yapılmış, ancak detayları açıklanmamıştır. Meselâ Ahmediye Cemaati'nin İslâmiyet ve İslâm âlemine düşman bir cemaat olduğu iddia edilmiştir. Şimdi bu suçlama, sözde Cemaat-i İslâmi ile Ahrar tarafından ileri

sürülen ve sık sık tekrarlanan, ayrıca değişik broşürler şeklinde propaganda edilen birçok suçlamayı kapsamaktadır. Bu konuda Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince zekât ile diğer İslâmî fonlardan para sarfedilerek hazırlanan birçok kitap neşredilmiştir. Bununla birlikte Hükümet bu çirkin hareketleri desteklemekle övünmüştür. Bu arada Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yöneltilen suçlamalar bile çok tuhaftır. Meselâ bu Cemaat'ın Hindistan'la Hindu dininin ajanı olduğu iddia edilmiştir. Aynı şekilde Ahmedilerin hem komünizm ile komünistlerin hem de sömürgecilerin ve kapitalizmin ajanları olduğu dile getirilmiştir. Şimdi Ahmediler'in hem Rusya'nın hem de İsrail'in ve birbirine ne kadar çelişkili olursa olsun, dünyanın bütün güçlerinin ajanları olduğunu iddia etmek ne büyük akılsızlıktır! Bu suçlamayı analize ettiğimiz zaman bambaşka bir gerçek gözümüze çarpmaktadır.

Hindistan ve Hindu dininin ajanı olduğumuza gelince bu tamamen bir uydurmadır. Bu suçlama baştanbaşa uyduruk hikâyelere dayanmaktadır. Gerçek şudur ki, Müslüman Ahmediye Cemaati, Kur'an-ı Kerim ile Sünnet-i Seniye'ye dayanan açık ve kesin bir inanca sahiptir. Bizim inancımıza göre bir Ahmedi Müslüman, hangi ülkede yaşıyorsa ve hangi ülkeye ait ise, o ülkeye bağlı ve vefalı olacaktır. İngiltere'deki Ahmedi İngiltere'ye, Pakistan'daki Ahmedi Pakistan'a bağlı olacaktır ve ülkesine sadık kalacaktır. İşte bizim inancımız budur ve bunun dışındakiler hep safsatadır. Eğer muhaliflerimiz, Pakistan'ın çıkarları uğruna, diğer ülkelerde yaşamakta olan Ahmediler'in yaşadıkları ülkelere hainlik yapmalarını istiyorlarsa, bu da İslâmiyet talimatlarına aykırıdır. Böyle bir istekte bulunmak, Pakistan dışında yaşayan Ahmediler'i, bütün dünyada ülkelerinin hainleri haline getirmek demektir. Bu suçlamayı yapanlar bile böyle bir inanca sahip değildirler. Acaba İngiltere, Arap ülkeleri,

Afrika ve diğer kıtalarda yaşayan Müslümanlar kendi ülkelerinin hainleri midirler?

Demek ki bu tamamen aldatmacadır ve bu suçlamayı ileri süren Ahrar ile Cemaat-i İslâmi mollaları kendileri haindirler. Dış dünya, Pakistan Hükümetinin niçin bu çeşit cahillane hareketler peşinde olduğunu sorduğu zaman, Hükümet bu partilerin Pakistan halkını kışkırtarak hükümeti baskı altında tuttuğunu ileri sürmektedir. Ancak aslında Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bu iki partiyi kendi çıkarları uğruna kullanmakta, bu partiler bile kendi menfaatleri uğruna Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti ile iş birliği yapmaktadırlar. Her ne zaman hükümet ile bu partilerin çıkarları birbirleriyle çelişecek olsa, o zaman onlar birbirinden hemen ayrılacaklardır. Bu dostluk, çıkarlar dostluğu olup daha önce olduğu gibi, şimdi bile her an bozulmaya mahkumdur.

Sözde Cemaat-i İslâmi ve Ahrar Cemaati'ne mensup mollalar, Pakistan kurulmadan önce ne durumdaydılar? Onların düşünceleri ve hareket tarzları nasıldı? Müslüman ülkelere karşı davranışları nasıldı? Bu sorulara gelince, bazı örnekler vererek bu soruları cevaplandırmak istiyorum. İlk olarak Ahrar Cemaatini ele alıyorum. Bu Cemaat nasıl kuruldu? Keşmir bağımsızlığı için harcanan mücadeleleri ele alan "Freedom Movement In Kashmir" adlı meşhur eserde yazarı Gulam Hasan Han bu soruyu şöyle yanıtlamaktadır:

"Meclis-i Ahrar, Hindu Kongre Partisi'nin yıllık toplantısında, Hindu Kongre Partisi kürsüsünde kurulmuştur. Ataullah Şah Buharî adlı meşhur hoca bunun ilk başkanı seçilmiştir ve bu partiye "Meclis-i Ahrar-i İslâm-i Hind ismi verilmiştir... Hindu panditleri (din adamları) Müslümanların hep birlikte yürüttükleri harekete zarar vermek üzere bu partiyi kullanarak Müslümanların anlaşmazlıklarını kışkırttılar."

Demek ki Hindu Kongre Partisi'nin, Ahrar Meclisi'ni kurduğu ve özel menfaatleri için kullandığı bilinen bir gerçektir. (Ahmediler'in koyu bir düşmanı olan) Zamindar Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Zafer Ali Han, Ahrar Partisi'nin ileri gelen liderlerinden birisidir. Bu zat daha sonra bu partiden ayrıldıysa da ilk günlerde kendi gazetesinde bu partiyi en iyi şekilde temsil etmiştir. Hindistan'da "Hilafet Hareketi" adı altında büyük bir hareket başlatılmış ve İngilizler'in Osmanlı Hilafetini sona erdirdiği, dolayısıyla Müslümanların İngilizlerle alâkalarını keserek Afganistan'a hicret etmeleri gerektiği propaganda edilmişti. İşte o günlerde Zafer Ali Han, meşhur Hindu lideri Gandhi hakkında bir şiir yazmış ve şiirinde şöyle demiştir:

* "Gandi bugün savaşı ilân ederek hak ile Batı'lı birbirine çarpıştırmıştır.

* Hindistan'a yeni bir hayat aşilayarak vatandaşların bağımsızlıklarını kesin bir duruma kavuşturmuştur.

* O, Hilafet uğruna her şeyi feda ederek varını yoğunu Allah yolunda harcamıştır.

* İnsanların derecelerini en iyi bilen yüce Rabbimiz, tanıyıp bilerek Gandhi'yi bu yüce mertebeye ulaştırmıştır."

İşte Ahrarlar'ın mürşitleri ve sözde Hilafet muhafızları Hindulardır. Güya Hilafeti koruyabilecek bir tek Müslüman bulunmadığından dolayı, Hak Teala^{cc} bilerek Gandhi adlı bir Hindu'yu bu kutsal iş için görevlendirmiş! Yine Hindularla Müslümanlar arasındaki birlik konusunda bu yazar şöyle der: "Beş yıl önce bu birliği hayal etmek bile imkân dışındaydı. Hindularla Müslümanlar, bu birliğin Gandhi, Lalah Lacpat Ray, Malvi Ci, Moti lal Nehru gibi Hindu liderleri tarafından gerçekleştirildiğini zannederler. Ancak bu liderler daha önce mevcut değil miydiler? Bence bu ilâhî ve manevî bir kuvvettir. Artık Hindularla Müslümanların arası-

nı açmak mümkün değildir. Hindularla Mahatma Gandi'nin Müslümanlara yaptığı minnetlerin mükâfatını verebilmek bizim elimizde değildir.”

İşte Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, Hinduların ajanları olduğunu savunan insanlar bunlardır. Daha önce de söylediğim gibi her ülkede yaşamakta olan Ahmedi, ülkesine bağlıdır. Hiç çekinmeden Hindistan'da yaşayan Ahmediler'in, Kur'an-ı Kerim talimatlarına göre Hindistan'a bağlı olduğunu ilân edebilirim. Kur'an-ı Kerim'e göre her vatan-daş kendi vatanına bağlı olmalıdır. Aslında bizim muhaliflerimiz güya Pakistan'da yaşamakta olan Ahmediler'in Hindularla Hindistan'ın ajanları olduğunu propaganda ederler ve Pakistan'a bağlı olmadıklarını ileri sürerler. Bu tamamen yalan ve iftiradır. Kaldı ki Hindular'a bağlı olup Hindistan'ın ajanları olanlar kendi yazılarıyla bunu itiraf etmişlerdir. Meselâ sözde Cemaat-i İslâmi'nin İslâmiyet'e ve İslâm ülkelerine ne derece bağlı olduğuna bir göz atalım. Daha önce de söylediğim gibi, Arabistan'da petrol bulunmadığı müddetçe, bu Cemaat'in kurucusu Mevdudi, İslâmiyet'in nerede bulunduğunu ve Arap ülkelerinin İslâmiyet'le ne alâkaları olduğunu sanki asla bilmemekteydi. Ancak petrol bulunup o yerler zengin olunca Mevdudi, Allah'ın^{cc} orada bulunduğunu ve Arabistan ahalisi ve yöneticilerinin Allah^{cc} ile alâkaları olduğunu görmeye başladı. Petrol bulunmadan önce Mevdudi onlar hakkında şöyle demektedir:

“Şah Abdül Aziz ile ondan sonra gelen Suudi prenslerin başında bulunduğu Hicaz hükümeti sayesinde Arabistan'a cahiliye musallat olmuştur. Kâbe yöneticileri, (Hinduların kutsal saydıkları) Banaras ile Hardavar'ın Hindu din adamlarına dönmüşlerdir.”¹

¹ Hütubat Seyyid Ebülala Mevdudi; s.195-197

Bu yazıyı okuyunca insan hayrete kapılır. Bu yazı büyük bir inada işaret etmektedir. Sanki uzun zamandan beri düşmanlık beslemekte olan Mevdudi bu yazıyla kalbinde yatmakta olan düşmanlığını açığa vurmuştur.

Kendisinin haktan yana olduğunu zanneden, dolayısıyla gördüğünü olduğu gibi açığa vurduğunu düşünen birisi, Mevdudi'nin belki de diğer Müslümanlara karşı sevgi beslediğini hayal edebilir. Ancak Mevdudi diğer İslâm âlemine karşı da aynı düşmanlığı beslemekte olup hiçbir zaman bundan asla vazgeçmemiştir. Bir yazısında o, şöyle der:

“Gerçek bir Müslüman olarak dünyaya bir göz attığım zaman Türklerin Türkiye'ye; İranlıların İran'a, Afganların Afganistan'a hâkim olduklarında sevindirici hiçbir sebep görmemekteyim.”

Demek ki eğer bu İslâm ülkelerine Hindular, Rusya'daki komünistler yahut İngilizler hakim olsaydılar o zaman Mevdudi memnun olabilirdi. Ancak Mevdudi Türkiye'nin Türk idaresi altında olduğunu; keza Afganistan'ın Afganlar ve İran'ın da İranlılar tarafından idare edildiğini görmekteydi. Bu ülkeler ne Mevdudi'nin ne de diğer yabancı milletlerin idaresi altında bulunmamaktaydı. Dolayısıyla Mevdudi o ülkenin kendi vatandaşları tarafından idare edildiğinden nasıl memnun olabilirdi. Daha sonra o, sanki İslâmî bir mazeret ileri sürerek şöyle demektedir:

“Bir Müslüman olarak ben insanların, insanlar uğruna yine insanlar tarafından idare edilmesini asla kabul etmemekteyim.”

Güya Mevdudi'ye göre demokratik idareler İslâmî değilmiş ve dolayısıyla o, İslâm ülkelerindeki demokratik idarelere sevinemezmiş. Belki Mevdudi'nin bir karşılaştırma yaptığı ve kâfirlerle müşriklerin demokratik idarelerinin Müslümanların demokratik idarelerinden daha üstün olduğun-

dan dolayı, böyle bir fikir ileri sürdüğü akla gelebilir. Ancak Mevdudi'nin aşağıdaki fetvası bu düşüncenin batıl ve temelsiz olduğunu ilân etmektedir.

"Gayr-i Müslimler "Addâlliyn" (doğru yoldan sapmış olanlar) hükmünde iseler, Müslümanlar da "Mağdubi Aleyhim" (Allah'ın^{cc} gazabına uğramış olanlar) durumundadırlar."

Mevdudi, Mısır hakkındaki fikrini şöyle sergilemektedir:

"Bugün Mısır'ın orduya dayalı diktatörlerinin halka yaptığı zulüm, geçmiş Firavunları, aklımıza getirmektedir."

Kısacası, Mevdudi, Müslüman hükümetler aleyhinde büyük bir öfke ve kin beslemektedir. İşte Cemaat-i İslâmi (Mevdudi'nin Cemaati) bugün Mevdudi'nin bu düşüncelerine tabidir. Maalesef bunlar kendi davranışlarını unutarak Müslüman Ahmediye Cemaati'ni suçlamaktadırlar. Müslüman ülkeler hakkında, Ahmediye Cemaati'nin düşüncesi ve davranışı nasıldır? Geçmişte olduğu gibi bugün de bu Cemaat'in İslâm âlemi lehinde yaptığı hizmetler nelerdir ve bundan böyle ne olacaktır? Tarih sayfaları bu soruları en iyi şekilde cevaplandıracaklar.

Broşürde Müslüman Ahmediye Cemaati açık bir şekilde vatan haini bir Cemaat olarak suçlanmış ve bu Cemaat'in tanınan bir üyesi olan Muhammed Zaferullah Han'ın, Keşmir çıkarlarına hıyanet ettiği ileri sürülmüştür. Keza Ahmediye Cemaati'nin Keşmir aleyhinde çaba sarfettiği iddia edilmiştir. Bu suçlama tamamen iftira ve yalandır. Muhaliflerimiz Yüce Rabbimiz'den hiç korkmadan böyle bir suçlamayı yapmışlardır. Pencap Yüksek Mahkemesi üyesi Sn. Münir Bey, 1953 Ahmediye aleyhtarı olaylar hakkında hazırladığı raporda özellikle bu konuya değinmiş ve muhaliflerimizin bu suçlamasını hayretle yalanlamıştır. Bu yüce hâkime göre, Keşmir ve Pakistan'ın önde gelen mücahitteri, düşmanlık ve hainlikle suçlanmışlardır! Gerçek şudur ki,

Pakistan'ın kurulmasından sonraki durumu incelediğimiz zaman Keşmir'in bağımsızlığı için hiçbir Müslüman Cemaat'in Müslüman Ahmediye Cemaatin'den daha yüce hizmetler sunduğunu görmemiz mümkün değildir. Meselâ "Tulu-i İslâm" adlı dergi Mart 1948 sayısında, Muhammed Zaferullah Han'ın Keşmir için yaptığı yüce çabaları inceleyerek şöyle bir yorum ileri sürmüştür:

"Tesadüfen Pakistan'a çok yetenekli bir hukukçu nasip oldu. O, hakka dayanan bu davayı en iyi şekilde ileri sürdü. Onun delilleri ve ispat ettiği gerçekler Musa'nın asası gibi muhaliflerin yılanlarını yutuverdi. Dünya kamuoyu, batılın hakka karşı duramayarak kaçtığını kendi gözleriyle müşahade etti."

Sn. Münir Bey, sınırlar komisyonunda bir üye olarak kalmıştı. 1953'de Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yürütülen hareketleri incelemek üzere kurulan özel mahkemede, bu Cemaat'in muhalifleri, Zaferullah Han aleyhinde bazı suçlamalar ileri sürdüler. Sn. Münir bunları enine boyuna değerlendirerek şöyle demiştir:

"Zaferullah Han Bey, Müslümanlara çok halisane bir şekilde hizmet etmiştir. Buna rağmen bazı dinî cemaatler mahkemede, onun ismini büyük bir nankörlükle utanılacak bir şekilde zikrettiler."

Keşmir'in bağımsızlığı için ilk olarak bir cihad başlatan Müslüman Ahmediye Cemaati'nin İkinci Halifesi'dir. Keşmir uğruna çaba sarfedilmesini sağlayanlara öncülüğü de o yapmıştır. Müslüman Ahmediye Cemaati gençleri ve yaşlıları, tecrübelisi ve tecrübesizi, kısacası Cemaat'in bütün üyeleri bu cihada katıldılar. Onlara Cemaat tarafından hem silâhlar sağlandı hem de parayla yardım yapıldı ve bir düzen kuruldu. Böylece Keşmir'in bağımsızlığı için cihad yapıldı. Bunlar tarih gerçekleridir. Muhaliflerimiz isteseler de

bu gerçekleri unutamazlar ve bu tarihî yokedemezler. Bu arada Keşmir'in bağımsızlığı için yapılan bu cihad ve onu gerçekleştirenler aleyhinde Mevdudi'nin fetvalar savurduğunu da unutmamamız lazım. Ona göre bu asla cihad değilmiş! Buna katılmak haram imiş! Buna her ne denilirse denilsin, asla cihad olarak adlandıramazmış! Demek ki mazlum bir ülkede Müslümanlar ölüm kalım savaşı versinler; Bütün çevre Müslümanları kardeşlerine yardım etmek üzere harekete geçsinler ve ellerinden geldikince kardeşlerini korumaya çalışsınlar; Tam bu sırada Mevdudi bu çabaların cihad sayılamayacağına ve Müslümanların buna yanaşmamaları gerektiğine; bu cihadı yaparken ölenlerin bile şehit değil aksine hain sayılacaklarına dair fetva versin! Artık bu duruma ne diyebiliriz? İşte bu fetvalar neşredilirken Müslüman Ahmediye Cemaati kendi hesabına düşmanlarla savaşmak üzere hükümete bir askeri bölük sağlamıştır. Bunun bütün masraflarını Cemaatimiz kendi üzerine almıştır. Bu bölük Pakistan hükümeti tarafından tanınmıştır ve savaş anında büyük işler becermiştir. Bazı anneler tek evlatlarını bile bu bölüğe vermişlerdir. Bu gerçekler tarih evraklarında saklıdır. Hz. Mehdi'nin İkinci Halifesi Hz. Muslih-i Mev'ud, Keşmir'in bağımsızlığı için silâhlı bir çabaya girişmek üzere Müslüman Ahmediye Cemaati'ne bir çağrı yaptığı zaman köylüler buna pek aldırış etmediler ve bu çağrının mahiyetini anlayamadılar ve bunun alelade bir çağrı olduğunu sandılar. Dinî, yahut Cemaat hizmeti uğruna yapılan çağrılara daima kulak veren Cemaat üyeleri; Keşmir'in bağımsızlığı için yapılan çağrıyı alelade bir çağrı zannederek, diğer Müslümanlar varken Keşmir cihadına katılmazsak da farketmez diye düşünmüşler. Muslih-i Mev'ud bir köye temsilcisini gönderdi. O, köydeki Ahmediler'e Hz. Muslih-i Mev'ud mesajını ilettili. Fakat onlar pek aldırış etmediler. Tam o arada bayanlardan birisi ayağa kalktı ve: "Halife Hazretleri'nin çağrısına kulak vermediği-

nizi hayret ve üzüntü ile müşahede etmekteyim. Benim bir tek oğlum vardır. Ben oğlumu asker olarak Keşmir cihadına gönderiyorum. Yüce Rabbim onu şahadete kavuştursun ve yüzünü görmemi bana nasip eylesin diye Cenab-ı Hak'a dua ediyorum" dedi.

Hz. Muslih-i Mev'ud bir konuşmasında bu bayandan bahsetmiştir ve: "Bu ses kulağıma ulaştığı zaman Allah adına yemin ederim ki, Ya Rabbi! Eğer bu bayanın oğlu için şahadet mukadder kılındıysa, onun yerine benim oğullarımdan birisini al ve bu ananın oğlunu ona geri ver diyerek Yüce Rabbim'e dua ettim" buyurmuştur.

İşte Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri bu hislerle Keşmir'in bağımsızlığı için cihad ettiler. Bugün siz onları suçlamaktasınız. Sizin oğullarınız o zaman neredeydiler? Ata-ullah Şah Buharî yahut Mevdudi'nin evlatları ve yandaşları neredeydiler? Onlar savaş meydanından çok uzaklardaydılar. Zaten hiç kimse onların cihad meydanına çıktıklarını asla görmemiştir. Hz. Mehdi'nin İkinci Halifesi cihadı ilân etmekle kalmayıp fiilen kendi oğullarını Keşmir savaşına gönderdi. Onlar savaş alanında çok büyük zorluklarla karşılaştılar. Büyük hastalıklara yakalandıkları halde onların savaştan dönmelerine izin verilmedi. Hatırladığım kadarıyla bazı oğulları çok acınacak durumdaydılar. Durum çok feciydi. Bazıları kanlı ishal hastalığına yakalandılar ve geri dönmek için izin istediler. Ancak Hz. Muslih-i Mev'ud dönmelerine izin vermeyip savaş alanında kalarak vatan ve milletlerine hizmet etmelerini emretti. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin bu hizmetleri Ahmedi olmayan birçok Müslüman tarafından bile takdir edildi. Meselâ Cemaat Elmeşaih Sialkot Başkanı Hekim Ahmed Din Bey, "Kaid-i Azam" adlı derginin Ocak 1949 sayısında şöyle der:

"Bugün Ahmediye Cemaati bütün Müslüman Cemaatler arasından birinci durumdadır. Bu Cemaat öteden beri dü-

zenli bir Cemaat olup namaz oruç vb. dinî vecibelere bağlıdır. Bu ülkede olduğu gibi yabancı ülkelerde bile bu Cemaat'ın din adamları başarılı bir şekilde tebliğ görevini sürdürmektedirler. Pakistan'ın kuruluşunda ve Müslim Lig'i (Pakistan'ı Kur'an partisi) başarılı kılmak üzere bu Cemaat çok faal bir rol oynamaktaydı. Ayrıca bu Cemaat Keşmir cihadında, Keşmir mücahitleriyle başbaşa savaşmıştır ve büyük bir ihlas ve sevgiyle bu çabalara ortak olmuştur. Başka hiçbir Müslüman cemaat şimdiye kadar bu Cemaat gibi cesaretle Keşmir cihadına adım atmamıştır. O bakımdan harcadıkları bu çabalardan dolayı biz Ahmediye Cemaati büyüklerine teşekkür borçluyuz ve içtenlikle tebrik ederiz. Cenab-ı Hak vatan, millet ve dine daha da hizmet etmeyi bu Cemaat üyelerine nasip eylesin. Yüce Rabbimizden bunu niyaz ediyoruz."

Günün Genel Kurmay Başkanı, Furkan Alayı'nın (Ahmedi Cemaati'nin alayı) hizmetlerini takdirle karşıladı ve bu alaya mensup askerlere birer takdirname vererek onların hizmetlerini en yüce bir şekilde methetti. Bu sertifika uzundur. Bundan örnek olarak kısa bir iktibas vermekle yetiniyorum:

"Sizin alayınız toplumun değişik şubelerinden gelen gönüllülerden oluşmaktaydı. (Daha önce de söylediğim gibi bütün gönüllüler bir kuruş maaş almadan askerlik görevlerini yapmaktaydılar.) Genç çiftçiler, öğrenciler, öğretmenler, esnaf, herkes Pakistan'ın hizmeti konusunda birbirleriyle yarış halindeydiler. Sizler gönüllü olarak halisane bir şekilde canlarınızı vatana feda ettiniz ve hiçbir karşılık istemediniz. Hatta herhangi bir şöhret bile istemediniz. Keşmir savaşında önemli bir cephe size teslim edilmişti. Size olan güvenimizi çok geçmeden yerine getirerek ispat ettiniz. Bu savaşta düşmanın kara kuvvetleri bizden kat kat fazlaydı. Keza hava kuvvetleri bile bizden çok üstündü.

Buna rağmen sizin alayınız bir karış vatan toprağını bile düşmana teslim etmedi ve görevini en iyi şekilde yerine getirdi.”

İşte bugünkü Sıkıyönetim Hükümeti’nin suçladığı, Pakistan, İslâm ve Ümmet hainlerinin hikâyesi budur. Eğer bunlar hain iseler, siz de bunlar gibi hainleri gösterebilir misiniz?

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti en azından kendi askerlerini küçük düşürmemeliydi. Özellikle “Sitare-yi Kaid-i Azam” ve “Hilal-i Cüret” gibi büyük madalyalar kazanmış olan ve Pakistan tarihine cesaretleriyle damga vurmuş olan kahramanlarını unutmamalıydı. Ancak maalesef bugün sırf Ahmedi Müslümanlardan oldukları için onlara bile dil uzatılmakta, böylece nankörlük yapılmaktadır. Ahmediye Cemaati düşmanlığından dolayı, alelade dergilerde bile onlar aleyhinde yazılar neşredilmektedir. Güya onların hepsi hain imiş gibi bir intiba uyandırılmak istenmektedir. Meselâ General Ahtar Malik ile General Abdül Ali Malik adlı iki Ahmedi generalimiz aleyhinde, insanı hayrete düşüren yazılar neşredilmektedir. Halbuki bu generallerin vatana yaptıkları hizmetler unutulacak gibi değildir. “Hilal-i Cüret” madalyasını kazanmış olan (emekli) General Serferaz Han, Pakistan ordusunda isim kazanmış bir generaldir. O, Cang Gazetesi, Lahor: 6 Eylül 1984 sayısında Pakistan’la Hindistan arasındaki savaşı değerlendirerek hatıralarını şöyle sergilemektedir:

“Ahtar Malik’in büyük bir üstünlük ve uzmanlıkla Çamb’a saldırmasına büyük bir zafer dışında başka bir isim verilemez. Çamb cephesinde düşman yenilgiye uğramıştı ve Ahtar Malik, Coriyan şehrini ele geçirmek üzere ilerleyebilme imkânına sahip idi. Düşman ordusu Coriyan şehrini boşaltmak üzere Pakistan ordusunun ilerleyişini beklemekteydi. Ancak maalesef buna izin verilmedi. Hazırlanan

plâna göre bu başarı Yahya Han'a mal edilecekti. Bundan dolayı o, Ahtar Malik'in yerine tayin edildi. Fakat böylece Hindistan'ı tam olarak yenilgiye uğratmak imkânı elden çıkmış oldu. Dolayısıyla hangi tarafın zarara uğradığı düşünülebilir."

İşte hain olarak suçladığınız Ahmediler bunlardır. Bu konuda Pakistan'ın değişik gazete ve dergilerinde yazılar çıkmıştır. Şu anda hepsini zikretmek mümkün değildir. Bu konuda şu gazete ve dergilerde detayları bulmak mümkündür: Cang Gazetesi, 10 Eylül, 1984; 12 Nisan 1983; Hikâye Dergisi, Nisan 1973; El-Fatih Dergisi, 20 Şubat 1976. Ayrıca "Vatan Ke Pasban"; Mektebe-yi Aliye; Aybek Road Lahor'da Pakistan'daki Ahmediler'in kahramanlıklarından bahsedilmiştir. Bu da Ahmedi Müslümanların Pakistan'a ne kadar bağlı olduğunu ve vatanları uğruna ne büyük fedakârlıklar yaptıklarını kanıtlamaktadır.

Cang Gazetesi 16 Şubat 1983 sayısının verdiği bir habere göre Hindistan Başbakanı Şastari, Ahtar Malik'in Hindistan için büyük bir tehlike olduğunu, dolayısıyla Hindistan Hava Kuvvetleri'nin onu yoketmesi gerektiğini söylemişti. Cang Gazetesi'nin bu yazısı eski bir yazı olmayıp yalnız iki sene önceki yazıdır.

Bir Ahmedi, İslâm; Ümmet-i Muhammed^{sav} yahut kendi vatani uğruna savaş meydanına çıkarak savaştığı zaman, görenlerin göz bebeği haline gelir. Hatta onun düşmanları bile, ona küfrettiği halde, savaş anında onu övmekten geri duramaz. İçten gelen doğruluk sesine hiç kimse engel olamaz. Meselâ Şureş Keşmirî, ömrünü Ahmediye Cemaati düşmanlığında geçirmiş bir şairdir. Ancak o, bile Ahtar Malik adlı Ahmedi generalin kahramanlıklarını görünce:

* "Delhi toprağı bizleri çağırmıştır, arkadaşlar! Ahtar Malik ile elele yürüyelim. Ona yardım ederek ilerleyelim.

* Ganga vadilerine bizim kimler olduğumuzu söyleyelim.

* Kılıç savurarak Camna vadisi üzerine yürüyelim”

demekten kendini alamamıştır. Savaş esnasında Şureş Keşmiri, elele verebileceği başka hiçbir generali göremektedir. Ona göre Delhi toprağının seslendiği bir tek Ahmedî ananın evladıdır. Bu Ahmedîye düşmanının gördüğü tek kahraman, savaş alanında en iyi şekilde savaşan tek asker Ahmedîdir. Ahtar Malik, dünya çapında tanınan, cesareti dillere destan olan Ahmedî bir general idi. Artık o, Allah'ın^{cc} rahmetine kavuşmuştur. Maalesef Ahmedîye Cemaatî düşmanları vefat etmiş olan bu vatan kahramanının ruhunu rencide etmekten bile geri durmamaktadırlar. Fakat General Abdül-Ali Malik hayatta olup emekli olmuştur. Bu general daha düne kadar kahramanınızdı. Çavindah cephesi tehlikedeyken o, daha üst makamlardan Çavindah'ı savunamayacağı, dolayısıyla geri çekilmesi gerektiği konusunda direktif almaktaydı. Ancak o, geri çekildiği takdirde Pakistan ordusunun Ravalpindi'ye kadar hiçbir yerde duramayacağını, bir karış toprağı bile düşmana teslim etmeyeceğini ve gerekirse vatan uğruna canını bile aynı yerde feda etmeye hazır olduğunu ileri sürmekteydi. İşte o zaman o, Hak Teala'nın^{cc} yardımı ve lütfuyla zaferi elde etti. Bunun üzerine yalnız Pakistan ordusundaki meslektaşları değil, hatta ileri gelen din adamları ve meşayih bile onun gerçek bir kahraman olduğunu ve gerçek anlamda cihad yaptığını söylediler. Meselâ Dai Meclis-i Ulema-yı Pakistan, Elhac İrfan Rüşdi Bey, “Marîke-i Hakkü Batıl” adlı eserinde şöyle bir şiir söylemiştir:” Abdul-Ali, gazilere kumandanlık ederken; düşman saflarında sel gibi akmakta olan da yine Abdül-Ali idi.”

Daha düne kadar o, sel gibi akmaktaydı. Bugün ise sizin damarlarınızda kan yerine yalan akmaktadır. Hiç çekinme-

den, utanmadan suçladığınız bu kahraman kim bilir ne düşünmektedir. Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin hain olduğunu ileri sürerek suçladıkları ve küçük düşürmek niyetiyle dil uzattıkları bu vatan kahramanı kim bilir ne kadar rencide edilmekte ve kalbi nasıl kırılmaktadır?

Filistin meselesi ve Ahmediler

Filistin meselesine gelince, bu konuda elimdeki malzeme çok fazladır ve bu konuyu bu hutbemde bitirebilmem mümkün değildir. Ancak en azından bir tanıtım yapmak uygun olur. Filistin konusunda Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yapılan suçlamalar şunlardır:

(A) Bu Cemaat'in üyelerinden olan Muhammed Zaferrullah Han, Filistin meselesinin başarısızlıkla sonuçlanması'nın başlıca sorumlusudur. O olmasaydı ve bu mesele başka birisi tarafından ele alınsaydı, şimdiye kadar çoktan halledilmiş olurdu. Güya o, bilinçli bir şekilde ve kasten İslâm çıkarlarına hıyanet etmiştir.!

(B) Ahmediler İsrail'e bağlıdırlar ve altı yüz Ahmedi, İsrail ordusunda görev yapmaktadırlar. (Geçen onbeş seneden beri bu sayı asla değişmemiştir! Bu altı yüz asker, savaşlarda asla ölmemektedirler. Sayıları ne azalmakta, ne de çoğalmakta olup aynen devam etmektedir!) İsrail'de Ahmediler'in bir tebliğ merkezleri bulunmaktadır. Bu da Ahmediler'in İsrail'e bağlı olduklarını kanıtlamaktadır!

Bu konuda ilk olarak incelememiz gereken soru şudur: "Tebliğ Merkezi (yahut misyon) nedir? Muhafızlarımız "Ahmedi Cemaati'nin Tebliğ Misyonları" adlı kitapta "Misyon" kelimesini okuyarak hemen itiraz etmeye başlamışlardır. Onlar ya kendileri aldanmakta yahut ta dünya kamuoyunu aldatmaktadırlar. Sanki bu merkez (yahut İngilizce karşılığı olan "mission" yani misyon) hükümetlerin mer-

kezleri (yahut misyonları) gibi imiş; sanki bütün İslâm âlemi İsrail ile alâkasını kesmiş iken Ahmediler orada bir misyon yahut bir elçilik kurmuşlar imiş gibi yanlış bir intiba uyandırılmaya çalışılmaktadır. Sade halk bu propagandayı hayretle kabul ederek aldanmaktadırlar. Burada önemle üzerinde durmamız gereken gerçek, Ahmediler'in dünyanın hiçbir ülkesinde hükümetlerinin olmayışdır. Hiçbir ülkede çoğunlukta olmayan ve hiçbir yerde iktidarda bulunmayan Ahmediler'in elçilikleri nasıl bulunabilir?

Demek ki "Misyon" kelimesi aslında "Tebliğ Merkezi" anlamında kullanılmıştır. Bu tebliğ merkezi Yahudilerin İslâmiyet'e yönelttikleri batıl itirazlara cevap vermek üzere kurulmuş olan bir merkezden başka birşey değildir. Bu merkez, batıl aleyhinde cihad ederek Yahudileri Müslüman yapmak için uğraşmaktadır. Bize itiraz edenler, Yüce Allah'a dua ederek bu gibi "misyonları" kurmaya niçin çalışmamaktadırlar? Kendilerinin bile bu gibi merkezler açabilme saadetine nail olmayı neden Cenab-ı Hak'dan niyaz etmemektedirler?

Kısacası muhaliflerimiz bizim aleyhimizde ancak bir yaygara koparmaktadırlar ve bazı terimleri uydurarak yalanlar vasıtasıyla onları yaymaya çalışmaktadırlar. Bu da sade halkımızın İslâmiyet'i sevdiğini kanıtlamaktadır. Bu sevgiyi suiistimal eden mollaların bize yaptıkları haksızlıkları unutarak, İslâmiyet'e içten bağlı olan Müslümanlarla irtibat kurarak onlara gerçeği bildirmemiz lâzımdır.

Hak Teala^{cc} İslâmiyet'i sevenleri asla başarısız kılmaz. O bakımdan, ister Endonezya, Malezya yahut Arap ülkelerinde yaşamakta olan Müslümanlar olsun, isterse Afrika ülkelerinde ikamet etmekte olan Müslümanlar olsun, yahut ta her nerede olursa olsunlar; eğer onlara Müslüman Ahmediye Cemaati ve inançları konusunda tam olarak bilgi verilirse onların bu Cemaatten yana olmamaları ve etkilen-

memeleri mümkün değildir. İslâm, Kur'an ve Hz. Muhammed^{sav} kimden yana ise, gerçek Müslüman da hiç şüphesiz ondan yana olur. Başka bir ifadeyle onlar doğruluktan yana olurlar. Şu anda onlara, Müslüman Ahmediye Cemaati, sanki İslâmiyet'e düşman olan bir cemaat gibi gösterilmektedir. Sanki İsrail'de bu Cemaat'ın bir merkez açmış olması, bunun İsrail'in ajanı olduğunu göstermekteymiş!

Şimdi bu gerçek dışı ve çok aptalca bir propagandadan başka birşey değildir. Meselâ Rusya'da Pakistan'ın bir merkezi bulunmaktadır. Bu, Pakistan'ın bir Rus ajanı olduğunu mu kanıtlamaktadır? Aynı şekilde Amerika, İngiltere ve dünyanın birçok ülkesinde Pakistan'ın birer merkezi bulunmaktadır. Şimdi acaba Pakistan bütün bu ülkelerin ajanı mıdır?

Kısacası İsrail'de Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, bir ülkenin başka bir ülkedeki gibi bir merkezi yoktur. Böyle bir merkezin bulunduğunu varsaysak bile çıkarılan netice çok cahilanedir. Ahmedi Müslümanların İsrail'de ne gibi hareketler yaptığı konusu aydınlanmamıştır ve Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bu hususta ülke kamuoyuna bir bilgi vermemiştir. Diğer bir ifadeyle Müslüman Ahmediye Cemaati'nin, İsrail'den veya başka herhangi bir dış mihraktan, bir kuruluş bile yardım aldığı tespit edilmemiştir. Zaten bu Cemaat, Allah'ın^{cc} lütfuyla böyle bir yardıma asla muhtaç değildir.

Öyleyse muhaliflerimizin biraz da kendi tarihçilerinin kaleme aldığı tarih evraklarına bir göz atmaları gerekir. Hindistan'daki Raçput asıllı Müslümanları Hindu dinine geri çevirmek üzere yürürlüğe konan "Şuddi" adlı hareket aleyhinde Müslüman Ahmediye Cemaati'nin çabalarını da hatırlamamız lâzımdır. Keza Hindistan'la Pakistan arasında vuku bulan savaşlarda, özellikle yaşlı, genç, çiftçi, öğrenci, tüccar, hukukçu, kısacası her çeşit Ahmedilerin bir kuruluş

karşılık almadan vatanları uğruna savaşa katıldıklarını göz önünde bulundurmamız gerekir. Bütün bunlar vatana hainlik yapmak mıdır? Bundan İsrail'e ne çıkar sağlanabilir? Asıl hain kimdi? Bu soruyu ben daha sonra cevaplandıracağım ve gerçek vatan ve İslâm haininin kimler olduğu konusunu aydınlatacağım.

Demek ki Müslüman Ahmediye Cemaati'nin İsrail'de bir merkezi olduğu ve bunun da bu Cemaat'ın İsrail'in ajanı olduğunu kanıtladığı propaganda edilmektedir. Gerçek şudur ki İsrail'in kuruluşundan çok daha önce Filistin'de Müslüman Ahmediye Cemaati bulunmaktaydı ve bu Cemaat kolu hâlâ devam etmektedir. Her nerede Ahmediler varsa genellikle oralarda bizim merkezlerimiz bulunmakta ve ulemalarımız Cemaat üyelerini dinî konularda aydınlatmaktadırlar. Ayrıca şu anda Yahudilerin ellerinde bulunan Filistin topraklarında birçok Müslüman hizipler ve onların merkezleri ve imamaları bulunmaktadır. Acaba onlar İsrail'in ajanları mıdır? Eğer bütün İslâm âlemi İsrail'in ajanı ise, o zaman Ahmediler'in İsrail ajanları olmalarında ne kaba-hat bulunabilir?

Gerçek şudur ki Filistin'de Yahudi iktidarı kurulduğundan bu yana oralarda Müslüman Ahmediye Cemaati'nin hiçbir merkezi kurulmamıştır. Yeni bir merkezimizin açılmış olduğunu ileri sürmek tamamen yalandır.

Doğrusu şudur ki ilk olarak 1924'de Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından dinî görevliler (mübelliğler) o yerlere gönderildiler. Keza ilk olarak 1928'de orada Cemaatimizin merkezi açıldı. İsrail'in 1948'de kurulduğunu da unutmayalım. Demek ki İsrail'in kuruluşundan yirmi dört yıl önce Allah'ın^{cc} lütfuyla Filistin'de Müslüman Ahmediye Cemaati üyeleri bulunmaktaydılar ve tam teşekküllü olarak dinî vecibelerini yerine getirmekteydiler. İşte Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti buna "İsrail'in ajanı" lakabını takmaktadır!

Filistin Kebabir Cemaatimiz'e mensup İbrahim adlı bir dostumuz, Ahmediler'in İsrail'in ajanları imiş propagandasını duyunca, Filistin'deki Arap ulehasının bundan haberdar olmadığını sezmiş ve onlarla irtibat kurarak onları da bu temelsiz propagandadan haberdar etmiş. Yani Pakistan'lı mollaların, İsrail ordusunda görev yaptıklarını ileri sürerek Ahmedi Müslümanları suçladıklarını ve İsrail'in ajanları olduklarını propaganda ettiklerini İbrahim Bey, Filistinli ileri gelen din adamlarına bildirmiş. Filistinli bu din adamları Yüce Allah'tan^{cc} korkan ve haktan yana olan insanlardır. Bu liderler, İbrahim Bey'e mektup yazarak Müslüman Ahmediye Cemaati'nin gerçekten Müslüman bir cemaat olduğunu, tek olan Yüce Allah'a^{cc} inandığını, siyasetten uzak olup içtenlikle dinî ve İslâmî konularla ilgilendiğini, bu Cemaat üyelerinin saygıya değer yüce karakterli insanlar olduklarını ve bütün insanları sevdiklerini, dinî talimatları koruduklarını ve doğru bir Cemaat olduklarını itiraf ettiler. Keza bu Cemaat üyelerinin İsrail ordusuyla asla bir alâkalı bulunmadığını, dünya eğlencelerinden uzak kalarak yasalara bağlı olduğunu ifade ettiler ve bu konuda İbrahim Bey'e damgalı sertifikalar vererek, bu sertifikaları istediğimiz şekilde kullanabileceğimize ve bunları yayınlatabileceğimize açık izin verdiler.

Bu yazıları veren ileri gelen Filistin'li liderler şunlardır:

* Akka ile Hayfa Şer'î Kadısı Muhammed Abdül Aziz İbrahim Bey;

* Şifa Belediye Başkanı Sn. Nemir Hüseyin;

* Yerel Kurum Başkanı Sn. Amir Hümeysr Devriş;

* Büyük Millet Meclisi üyesi Sn. Muhammed Vatad Bey;

* Hukuk uzmanı Sn. Muhammed Halit Masaru Bey;

* Müslüman Invitation Komitesi Genel Sekreteri Sn. Fetih

Turani

* Lise Müdürü Sn. Mahmud Masahih;

* Hayfa Üniversitesi öğretim üyesi Sn. Sami Meri Bey;

İbrahim Bey adlı bu dostumuz büyük bir hikmetle cemiye-
tin her kısmından sertifikalar toplamıştır. Yüce Allah kendi-
sinden razı olsun.

Pakistan'da "Rabvah'tan Tel Aviv'e" adlı bir kitap yayın-
lanmıştı. Bunun üzerine ben Pakistan din adamlarına şöyle
bir çağrı yapmıştım: "Siz ulema dınsınız, Allah'tan^{cc} kork-
manız gerekir. Siz İsrail ordusunda altı yüz Ahmedî'nin
görev yaptığını propaganda etmektesiniz. Peki siz bunu
nereden biliyorsunuz? Bir İsrail ajanı mı size bilgi vermiş
acaba? Bu askerlerden birisinin adını söyleyebilir misiniz?
İster Pakistanlı olsun isterse Pakistan dışından bir ülkeden
olsun, İsrail ordusunda görevli bir tek Ahmedî'nin ismini
söyleyiniz. Uydurma bir isim yahut vefat etmiş olanlardan
birisinin ismini söyleyerek seçimde oy almak belki Pakis-
tan'da mümkün olabilir. Ancak dış dünyada bir isim verir-
seniz, onun tam adresini de vermeniz gerekecektir. Böyle-
ce isteyen herkes böyle birisinin olup olmadığını araştırı-
bilir." Benim bu çağrım hâlâ cevapsız kalmıştır.

İslâm ve Filistin çıkarlarına gelince, Müslüman Ahmedîye
Cemaatî'nin bunlara olan bağlılığı bilinmeyen bir gerçek
değildir. Müslüman Ahmedîye Cemaatî çok eski zamanlar-
dan beri Filistinli Müslüman kardeşlerimizin çıkarlarıyla
ilgilenmektedir. Sizler daha Filistin ismini bile bilmezken
bu Cemaat oradaki İslâmî meselelerle yakından alâkadar
olmaktaydı. Her tehlike anında Bu Cemaat'ın Halifeleri
Filistinli Müslüman kardeşlerini uyararak tehlikeler esna-
sında Müslüman Ahmedî Cemaatî'nin kendilerine hizmet
edebileceğini daima teklif ettiler. Hatta Pakistan'ın kurulu-
şundan önce bu Cemaat'e düşman olan Ahrar gazeteleri

bile bunu kabul ederek itiraf ettiler. Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Mirza Beşirüddin Mahmud'un İslâmiyet ve bu Ümmet'e olan sevgisinin, eşi ve benzeri bulunmayan bir sevgi olduğunu açıkça itiraf etmeleri takdire şayandır.

Meselâ "Zemzem" adlı Ahrar'lı bir gazete Pakistan'ın kuruluşundan önce Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlığında şöhret kazanmış bir gazeteydi. Bu gazete 19 Temmuz 1942 sayısında şöyle der:

"Ahmediye Cemaati Başkanı Halife Mahmut Bey'in Mısır ile Hicaz-ı Mukaddes hakkında son günlerde gösterdiği alâka şüphesiz takdire şayandır. O, İslâm sevgisini göstererek Müslümanların hislerini en iyi şekilde temsil etmiştir."

Gördüğünüz gibi daha düne kadar bizim muhaliflerimiz bile bizim, Müslümanların en iyi temsilcisi olduğumuzu itiraf etmekteydiler. Onlara göre Müslümanları en iyi şekilde temsil eden Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Hz. Mehdi'nin İkinci Halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed idi ve bu Cemaat Müslümanlara hizmet etmek konusunda daima ilk saflarda bulunurdu. Bugün onların fikir değiştirmelerine ne denebilir? Dün söyledikleri ve kabul ettikleri gerçekleri unutmalarına ne mana verilebilir? Acaba onların kalbinde Allah^{cc} korkusu yok mudur ki kendi sözlerini bugün unutmaktadırlar!

Şimdilik bu kadarla iktifa ediyorum. Gelecek cuma hutbesinde referanslar vererek, Müslüman Ahmediye Cemaati üyesi Çodri Muhammed Zaferullah Han'ın Arap ve İslâm âlemine nasıl hizmet ettiğini ve Arap kardeşlerimizin, bu zatın imanı, ihlâsı ve İslâm sevgisini nasıl itiraf ettiklerini açıklayacağım. Bu arada Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mehdi'nin İkinci Halifesi, Mirza Beşirüddin Mahmud Hazretleri'nin nasıl harekete geçtiğini ve İslâm düşmanlarının buna nasıl tepki gösterdiğini aydınla-

tacağım. Bunlar çok ilgi çekici gerçeklerdir ve bu Cemaat üyelerinin bu gerçekleri bilmeleri gerekir.

Bu hutbeler hakkında Cemaat üyelerinden aldığım mektuplara göre, bazı Ahmedi gençlerin bu gerçekleri bilmediklerini öğrendim. Özellikle Almanya'da bulunan Ahmedi gençlerin bana yazdıklarına göre, daha önce onlar bu suçlamalara cevap veremezlermiş ve cevaplarının ne ve nasıl olabileceğinden haberdar değillermiş.

Fakat bu hutbeleri dinledikten sonra artık onlar iyice aydınlanmışlar ve muhalifleri, cevaplarından dolayı paniğe kapılmışlar. Hatta bazı yerlerde onlar artık birbirleriyle kavga etmekteymişler ve Ahmediler doğru biz haksız çıktık diyerek birbirlerine sitem etmekteymişler.

Kısacası doğruluğun sesi daima etkili olur. Ancak bizim doğruyu bilmemiz ve gerçeği tam olarak kavramamız gerekir. O bakımdan, Allah nasip ederse, gelecek hutbelerimde ben geri kalan suçlamalar konusunda Cemaatimizin üyelerine bilgi vereceğim ve Ahmediye Cemaati düşmanlarının kendi lisanından ve kaleminden çıkmış olan sözlerden referanslar vererek doğruluğu ispat edeceğim. Yüce Rabbimiz, lütfuyla onu bana nasip eylesin. Âmin!

Filistin sorunu ve Müslüman Ahmediye Cemaati

15 Mart 1985 Cuma Hutbesi

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 15 Mart 1985 Cuma günü verdiği hutbenin metnidir. Kendileri Kelime-i Şahadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Âl-i İmran Suresi'nin aşağıdaki (111.'nci, 114.üncü, 115. ve 116.'nci) ayetlerini okudular.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١١﴾ لَيْسُوا سَوَاءً مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ أَنْاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٢﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٣﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٤﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Bu ayette Kitap Ehli'ne mesajın ulaştırılması üzerinde durulmuş ve şayet onlar bu mesajı kabul etmezlerse kendilerinin sorumlu olacağı konusu aydınlığa kavuşturulmuştur. Hz. Muhammed'in^{sav} Ümmeti'nin bundan sorumlu tutulamayacağı; tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ederlerse ve hiçbir konuyu eksik bırakmazlarsa, yine de Ehl-i Kitap onların seslerine kulak vermezlerse Ümmet-i Muhammed'in^{sav} bundan sorumlu olmayacağı, çok hekimane bir şekilde beyan edilmiştir. Kur'an-ı Kerim, bütün Kitap Ehlini külliyeten reddetmenin ve sanki onlarda hiçbir hayrın baki kalmadığını ileri sürmenin caiz olmadığı üzerinde durmuştur. Kur'an-ı Kerim bir milletin külliyeten gazap ve lanet edilmiş bir millet olarak ileri sürülmesinin ve sanki onlarda hiç uslu ve hayırlı insan yokmuş gibi bir intiba uyandırılmasının tasvip edilemeyeceğini de belirtmiştir; çünkü böyle bir telakki, Yüce Rabbi-

miz^{cc} katında makbul değildir. Böylece Kur'an-ı Kerim, ölü zannedilen insanların bile manevî bir şekilde tekrar hayata kavuşturulabileceğini açıklayarak Ümmet-i Muhammed'in^{sav} onlara İslâmiyet'in mesajını ulaştırmak konusunda ihmalkârlık yapmamalarını bu Ümmete tavsiye etmiştir. Bu ayetlerin meali şöyledir: "Siz, insanların yararına meydana getirilmiş olan en iyi ümmetsiniz. Siz iyiliği yapmalarını ve fenalıktan sakınmalarını da insanlara tavsiye edersiniz. Keza Yüce Allah'a^{cc} da inanırsınız. Eğer Ehl-i Kitap da inanmış olsalardı kendileri için hayırlı olurdu.

(Yani Ümmet-i Muhammed^{sav} tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ettiğinden Ehl-i Kitap'ın onlara kulak vermemelerinin sorumluluğu artık Ümmet-i Muhammed'e^{sav} ait olmayıp Kitap Ehli'ne aittir.) Ehl-i Kitap arasında inananlar da vardır. Ancak onların çoğu fasıktırlar... Ehl-i Kitap'ın hepsi bir değildir. Onlar arasında Hak'tan yana olan ve geceleyin Allah'ın ayetlerini okuyarak secdelere kapananlar da vardır. Onlar Allah'a ve ahiret gününe inanırlar ve iyiliği telkin ederler, fenalıktan insanları menederler. Hayırlı işler işlemek için acele davranırlar. Hiç şüphesiz onlar salihlerdendir. Onlar her ne hayırlı iş işlerlerse takdirle karşılanacaktır ve onun sevabı kendilerine verilecektir. Allah sakınanları iyi bilendir."

Bu ayetlerde Müslümanlara, Kitap Ehli'ne Allah'ın^{cc} mesajını ulaştırmaları tavsiye edilmiştir ve şayet onlar İslâmiyet'i kabul etmezlerse bunun sorumluluğu kendilerine ait olacaktır denmiştir. Hz. Muhammed'in^{sav} Ümmeti tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ederlerse, inanmayanlardan sorumlu tutulmayacaklardır buyurulmuştur. Bu ayetlerde bütün Ehl-i Kitap'ın haktan ve hayırdan tamamen uzak olduklarını ileri sürmenin doğru olmayacağı üzerinde de durulmuştur. Kur'an-ı Kerim, bir milletin Allah'ın^{cc} rahmetinden uzak ve lanetlenmiş olduğunu ve bunda hiçbir is-

tisna bulunmadığını ileri sürmenin doğru olmadığını beyan etmiştir. Yüce Rabbimiz'in talimatına göre ölümlerden dirilerin çıkması imkânsız değildir. Hak Teala^{cc}, Ümmet-i Muhammed'in^{sav} ölü milletlerden bile gafil kalmamaları gerektiğini Ümmet'e tavsiye etmiştir ve manen ölü gibi kabul edilen kavimler hakkında ümitsizliğe kapılmanın yersiz olduğunu açıklamıştır.

Dünyanın başka hiçbir kitabında bu talimatı görmemiz mümkün değildir. Kur'an-ı Kerim, hayret verici bir şekilde düşmanlarının iyiliklerinden bahsetmiştir. Böyle bir kelâm ancak Yüce Allah'a^{cc} ait olabilir. Biz bütün dünya insanlarına meydan okuyup kendi kitaplarından buna benzer bir tek ayet bile çıkaramayacaklarını iddia edebiliriz. Şüphe yoktur ki Yüce Rabbimiz'in Kelâmı daha önce de birçok kişilere vahyedilmiştir. Ancak Hak Teala^{cc} kelâmını Hz. Muhammed'e^{sav} vahyettiği gibi başka hiç kimseye vahyetmemiştir. Bu kelâm Yüce Rabbimiz tarafından vahyedildiği gibi, Hz. Muhammed'in^{sav} kalbi, düşmanlarına karşı nasıl sevgi beslemekteyse, kendisine vahyedilen kelâm da aynı özellikleri taşımaktadır. Fakat Maalesef bugün Hz. Muhammed'in^{sav} Ümmeti olduğunu iddia eden bazı kişiler, Müslüman Ahmediye Cemaatine itiraz ederler ve Yahudilere bile tebliğ yaptığını ileri sürerek bu Cemaatin İsrail'de bir merkezi bulunduğunu, dolayısıyla Yahudilerin ajanı olduğunu propaganda ederler. Bu suçlama ne kadar cahilanedir. Bu suçlamayı yapanların Kur'an-ı Kerim ve Sünnet-i Seniye'den haberleri yoktur. Kur'an-ı Kerim, Ümmet-i Muhammed'in^{sav} tebliğ feyzinden hiçbir milleti mahrum etmediğini, hatta düşmanlarını da kapsadığını, şayet birisi bu feyzi kabul etmezse bunun sorumluluğunun Ümmet-i Muhammed'e^{sav} değil, kabul etmeyene ait olacağını apaçık beyan etmektedir.

Bu konuda Hz. Resulullah'ın^{sav} örneği gözümüzün önün-

dedir. Daha sonra adı Abdullah Bin Selâm^{ra} olarak değiştirilen; İslâmiyet'i ilk olarak kabul eden Yahudi, Hz. Resulül-lah'ın^{sav} şahsî çabaları ve tebliği sonucunda Müslüman olmuştur. Hz. Resulüllah^{sav} daha sonra onun vasıtasıyla diğer Yahudileri toplayarak tebliğ farızasını yerine getirmiştir.

Kısacası, Hz. Resulüllah'ın^{sav} hayatında, Yahudilere tebliğ yapmayı yasakladığı yahut kendisinin onlara tebliğ yapmadığı yahut da Yahudilere karşı iyi davranışı yasak ettiği bir tek hadise yoktur. Bir defa bir Yahudi kadın, oğlunun ölüm döşeğinde can çektiğini ve ölmeden önce Resulül-lah'ın^{sav} görmek istediğini kendisine bildirerek evine teşrif buyurmasını rica etti. Bunun üzerine Allah'ın^{cc} Habibi^{sav} hemen hastayı ziyaret etti ve can çekişmesi anında bile tebliğ yapmaktan çekinmedi. Nitekim çocuk ölmeden önce İslâmiyet'i kabul etti ve Müslüman olarak can verdi. İşte bağlı olduğumuz yüce örnek budur. Bizim muhaliflerimiz ise bizi bundan alıkoymak isterler!

Bir defa bir ölü mezara taşınmaktaydı. Kortej, Resulül-lah'ın^{sav} önünden geçtiği zaman Allah'ın^{cc} Habibi^{sav} ölüye saygı göstererek ayağa kalktı. O sırada ölünün Yahudi bir kadın olduğu sesleri yükselmeye başladı. Bunun üzerine Resulüllah^{sav}: "Bütün insanların üzüntüleri eşittir. Ölmeden önce bu kadının canı yok muydu?" buyurarak insanlık şerefine ehemmiyetini belirtti. Uğruna bütün kâinatın yaratıldığı Resulüllah^{sav}, Yahudi bir kadının cenazesi geçerken ayağa kalkar. Bugün maalesef, bu yüce örneğe tabi olduğumuzdan dolayı, nefreti telkin eden kişilerce suçlanmaktayız! Bu kişiler sanki Hz. Muhammed'in^{sav} güzel örneğine tabi olmayınız, aksine bizim mekruh örneğimize tabi olunuz demektedirler!

Müslüman Ahmediye Cemaati olarak biz asla onların talimatlarını benimseyemeyiz. Bizim tabi olduğumuz yüce

örnek daima Hz. Muhammed'in^{sav} örneği olmuştur ve biz bu yüce örneğe bağlı olarak yaşayacağız ve bunun üzerinde can vereceğiz. Allah^{cc} nasip ederse Allah'ın Habibi'nin^{sav} kurban olduğum Sünnet-i Seniyesi'nden asla ayrılmayacağız.

Ahmedi Müslümanların Yahudilerin ajanı olup Yahudiler yararına çaba sarfettikleri suçlamasına gelince, bu tamamen asılsız ve batıl bir suçlamadır. Gerçekleri incelediğimiz zaman bunun tam tersine bir durum karşımıza çıkmaktadır. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda, Filistin'i bölmek üzere zalimane bir plân karara bağlanınca, hangi ses bütün İslâm âlemini uyarmıştı? Bütün Arap ve Arap olmayan diğer İslâm ülkeleri kimin sesiyle uykularından uyandırılmıştı? Bu içten uyarı, Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi'nin sesiydi. O, çok sayıda bildiri yayınlayarak İslâm ülkelerini uyarmıştı. "Bugün Batı size düşman kesildiyse, Doğu'nun size dost olacağını; Doğu sizin düşmanınızsa Batı'nın size arkadaş olacağını zannetmeyiniz. Bugün ne Amerika ne de Rusya hiçbirisi size dost değildir. Onlar İslâmiyet düşmanlığı üzerinde anlaşmışlardır ve ondan dolayı kendi aralarındaki düşmanlıklarını unutmuşlar ve birleşmişlerdir. Bugün siz de İslâm sevgisi uğruna anlaşmazlıklarınızı unutarak anlaşamaz mısınız?" Diyerek bütün İslâm âleminin birliği için çağrı yapmıştı.

Bu çağrı çok etkileyici idi ve bütün Müslümanları uyardığı gibi bunun yankısı uzun müddet Arap âleminde duyuldu. Daha sonra Filistin'in bölünmesi zalimane bir şekilde karara bağlanınca o, bir yazı daha yazarak çok sayıda neşretti. Bu yazıda o, bu karardan sonra Müslümanların bu yenilgiyi zafere dönüştürmek üzere ne gibi adımlar atmaları gerektiği konusu üzerinde durdu. O zaman Arap dünyası ne durumdaydı ve Müslüman Ahmediye Cemaati'ne nasıl teşekkür borçluydu? Bu konu çok geniştir. Ben günün

Arap dünyasının bu yazıya nasıl tepki gösterdiğini ve sömürgeci güçlerin bu sese nasıl kulak verdiğini aydınlatmak üzere ancak bir iktibas vermekle yetineceğim.

Irak'tan yayınlanan "El-Anba" gazetesi yazı işleri müdürü meşhur gazeteci Üstad Ali Elhayyat Efendi, gazetesinde şöyle bir yazı yazdı: "Bu yabancı güçler daima Müslümanlar'a nifak sokmak ve onları yermek üzere çaba sarfetmişlerdir. Bu arada bazı hizipleri Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhine çekmek istemişlerdir... Aslında bu çabaların sömürgeci güçler tarafından harcandığını ben şahsen biliyorum. Aynı güçler geçen Filistin savaşı esnasında bizzat beni de bu iş için alet etmeye çalıştılar. O günlerde ben bir mizah dergisinin müdürüydüm ve dergi sürekli olarak hükümeti tenkit ediyordu. Bir gün Bağdat'ta bulunan yabancı bir devletin temsilcisi beni çağırarak benimle görüşmek istedi. Görüşme esnasında o, dergimi methederek, Müslüman Ahmediye Cemaati'nin dinden çıkmış olduğunu vurguladı ve bu Cemaat'i küçültücü bir şekilde yermemi istedi. (Sanki sömürgeci bir güç İslâmiyet'i savunmak üzere çalışıyormuş! Müslüman Ahmediye Cemaati'nin küçük düşürülmesi sözde bir Gayr-i Müslim sömürgecinin kalbinde yatmakta olan İslâm sevgisinin bir parçasıymış!) Bu, 1948'de Kutsal Topraklar'ın bir kısmını Siyonist bir idareye teslim ederek orada İsrail devletinin kuruluşu günlerindeki hadisedir. Bence Filistin'in haksız olarak bölünmesi üzere aynı yıl Müslüman Ahmediye Cemaati'nin yayınladığı iki bildiri üzerine o yabancı sefaretin bu Cemaat'e verdiği cevap buydu. Bu bildirilerin ünvanı "Heyet-ül Ümemil Müttehede Ve Karar-ü Taksimi Filistin" (Birleşmiş Milletler Müessesesi ve Filistin'i Bölme Kararı) idi. Bu bildiride Filistin limanlarını Yahudilere teslim etmek üzere Batı'lı sömürgeci ve Siyonist güçlerin hazırladıkları entrikalar açığa vurulmuştu. İkinci bildirinin ünvanı "El-Küfrü Milletün Vahide"

(Bütün Kâfirler birdir) idi. Bu bildiride Müslümanlar tam bir birlik ve kardeşliğe davet ve teşvik edilmişti... İşte bu hadiseye ben bizzat şahit oldum. Ahmedi Müslümanlar, sömürgeci güçlerin kurduğu İsrail Hükümetini sona erdirmek üzere Müslümanları birliğe davet ettikçe, bu sömürgeci güçlerin Ahmediler aleyhinde nefret uyandırmak ve bu Cemaat'i yermek maksadıyla bazı kişi ve hizipleri kışkırtmak için ellerinden geleni yapmaya devam edeceklerine inanıyorum.”¹

Kısacası günün Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı'nın neşrettiği söz konusu iki bildiri hayret verici etkiler uyandırdı. Sömürgeci güçler titremeye başladı ve gazeteleri satın alarak Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bir hareket başlatmak üzere yabancı sefaretlere talimatlar vermeye başladı.

Bir suçlama da, Müslüman Ahmediye Cemaati üyesi Sn. Sir Zaferullah Han'a yapılmıştır. Güya o, Filistin aleyhinde bazı konuşmalar yapmış ve Filistin'in çıkarını zedelemiş! Bu suçlama hayasızlığın bariz bir örneğidir. Sanki bütün Arap dünyasının bilmediğini Pakistanlı mollalar biliyorlarmış! Bu zat gecesini gündüze katarak varolan gücüyle Araplar için çaba sarfetti. Onun gaddar oluşunu! Araplar anlayamamış. Ancak Pakistan'ın Ahrar'lı mollaları, sözde Cemaat-i İslâmi ve Pakistan Sıkıyönetim İdaresi için gerçeğini anlamışlar! Arap dünyası o zaman olduğu gibi, Pakistan'da Ahmediye aleyhtarı hareketlerin şiddetlendiği son zamanlara kadar, Zaferullah Han'ın Arap dünyasına yaptığı hizmetleri hem iyi bilmekte hem de bu hizmetlere teşekkür borçlu olduğunu beyan etmektedir. Meselâ Abdülhamid El-Katip, El-Arabî adlı derginin Haziran 1983 sayısında şöyle demiştir: "Filistin savunmasında er kişi olduğunu ispat etmiş olan

¹ El-Anba Gazetesi; Bağdat; 21 Aralık 1954

tek zat Zaferullah Han'dır. O, Allah vergisi olan konuşma yeteneğini, yasa ve siyaset becerikliliğini, kısacası Yüce Rabbimiz'in kendisine bahşettiği bütün kuvvetlerini Arap çıkarlarını savunmak üzere kullanarak Filistin çıkarlarını korumaya çalışmıştır. Onun bütün konuşmaları gerçek İslâm talimatları ve İslâmiyet ruhuna uygun olurdu."

Filistin meselesi daha canlıyken, Sir Zaferullah Han'ın bu konuda sarfettiği çabalar artık tarihe malolmuştur. İşte o günlerde İslâm âlemini bu yüce zatın hizmetlerinden mahrum bırakmak üzere sömürgeci güçler tarafından bir entrika yürürlüğe kondu ve Filistin Müftüsü, sömürgeci güçlere alet olarak Zaferullah Han Bey aleyhinde bir fetva neşretti. Bunun üzerine Arap Lig Genel Sekreteri General Abdürrahman Azzam Paşa, fetvayı neşreden dergiye mektup yazarak yazı işleri müdürüne şöyle ikazda bulundu: "Kadiyaniler ve Pakistan Dışişleri Bakanı Sayın Zaferullah Han Bey aleyhinde sözde bir müftünün fetvasını, dinî bir fetva olarak telakki etmenize hayret ediyorum. Eğer bu fetva kabul edilirse, insanların inançları, saygınlıkları, hatta bütün gelecekleri birkaç cahil mollanın eline düşmüş olacaktır. Biz Zaferullah Han Bey'in sözü ve ameliyle gerçek bir Müslüman olduğunu iyi biliriz. Yeryüzünün her bölgesinde o, başarılı bir şekilde İslâmiyet'i savunmuştur. İslâm müdafaası uğruna benimsenen ortak politikayı başarılı bir şekilde savunmak Zaferullah Han'ın daima özelliği olmuştur. Onun için Müslümanlar kendisini sevmektedirler ve onların kalpleri kendisine teşekkür borçludurlar."²

Dünyadaki Müslümanların bir kısmı Pakistan'da bulunuyor mu? Bütün İslâm âleminin, hatta İslâm nurunun çıktığı Arabistan'daki Müslümanları en iyi şekilde müdafaa ettiğinden dolayı Zaferullah Han'a teşekkür borçlu olduğunu

² El-Büşra Dergisi ; c.13; Aralık 1953; s.115-116

bilmiyorlar mı?

El-Misri adlı başka bir Arap dergisi Haziran 1952 sayısında "Ey Kâfir! Yüce Rabbimiz Şanını Arttırsın" başlığı altında şöyle demiştir: "Müftü Bey, Zaferullah Han'ın kâfir olduğunu ileri sürmüştür. Buyurun hep birlikte Zaferullah Han'a selâm gönderelim. Onun gibisi nerede? Bugün İslâm âlemi onun gibi yüzlerce kâfire muhtaçtır."

Mısır'ın "Ezzaman" adlı başka bir gazetesi 25 Haziran 1952 sayısında şöyle bir yorum yapmıştır: "Ben bu fetvadana dolayı çok üzüntü duydum. Sebebi şudur ki; Muhammed Zaferullah Han, İslâm ve Arap dünyasına; özellikle Mısır'a büyük hizmetlerde bulunmuştur. Bütün İslâm âlemi onun hizmetlerine daima teşekkür borçlu kalacaktır."

Aynı şekilde "Elyevm" adlı başka bir gazete 26 Temmuz 1952 sayısında şöyle bir yorum ileri sürmektedir: "Sömürgeciliğe büyük bir kuvvet, fesahat ve doğrulukla karşılık veren; Yüce Allah'ın^{cc}, diline ve kalbine hak ve doğruluk nuru ihsan ettiği bir kimse eğer kâfir ise, ermiş kişilerin çoğu böyle bir kâfir olmayı temenni edecektir."

"Beyrut Elmesa" gazetesi şöyle bir yorum yaptı: "Şeyh Mahluf ile Zaferullah Han arasında açık bir fark vardır. Şeyh Bey, hiç hayırlı işleri bulunmayan bir Müslüman'dır. İş gücü de Müslümanlar'ın arasına nifak sokmaktır. Buna mukabil Zaferullah Han daima hayır işleyen bir Müslüman'dır. Yüce Rabbimiz^{cc} Kur'an-ı Kerim ayetlerinde iman ile amel-i salih daima aynı anda birlikte zikretmiştir. Yazık! İman ve amel-i salihle rağmen Müslümanlar'a kâfir demek ne kadar mantık dışıdır?"³

Kısacası İslâm âlemi ne zaman bir tehlike ile karşı karşıya bulundursa, Müslüman Ahmediye Cemaati daima Müslü-

³ El-Fazl Gazetesi ; Lahore; 10 Temmuz 1952

man kardeşlerini uyararak onlara yol göstermiştir. Cemaat liderleri yani Hz. Mehdi'nin^{as} halifeleri daima ilk olarak İslâm âlemine doğruyu salık vermişlerdir ve bu Cemaat her çeşit hizmette bulunmuştur. Ancak Maalesef İslâmiyet'e düşman olan sömürgeci güçler, Müslümanları kışkırtarak daima bu Cemaat'i cezalandırmıştır ve vicdan hürriyetini savunduğu için daima rezil etmeye çalışmıştır. İslâm âlemi hem dıştan, İslâmiyet'e düşman olan güçler tarafından, hem de içten sömürgeci ajanların kullanılmasıyla, tehlikelere maruz kalmış ve zarar görmüştür.

Bugün bile İslâm âlemi böyle bir tehlikeyle karşı karşıya bulunmaktadır. Ancak daha önce bu korkunç tehlike İslâm âlemi tarafından tarih boyunca asla hissedilmemiştir. Bugün bu tehlike Rusya, Amerika, Budistler, Siyonistler, Doğu yahut Batı tarafından değil, Müslüman olduğunu iddia eden ve İslâm sevgisini alet ederek iktidara gelen ve Pakistan Müslümanlarına musallat olan sözde Müslüman bir hükümet tarafından duyulmaktadır. İslâm âlemi daha önce hiçbir zaman böyle bir tehlikeye maruz kalmamıştır. Gayr-i Müslimler tarafından Kelime-yi Şehadet'i yoketmek üzere sarfedilen çabalar tarih boyunca var olmuştur. Bu korkunç çaba ilk olarak Resulullah^{sav} zamanında sarfedilmeye başlanmıştır. Ancak İslâmiyet'e mensup olan bazı şanssız kimseler tarafından böyle bir çaba harcanacağı aslâ düşünülemezdi. Müslümanların kendi elleriyle Kelime-i Şehadet'i yokedecekleri akla gelmezdi. Maalesef bugün Pakistan'ın diktatör idaresi böyle bir çaba içinde bulunmaktadır. Pakistan'da bugün yepyeni fakat çok korkunç ve kanlı bir tarih yazılmaktadır. Bugün Pakistan'da İslâm temellerine; yani Tevhit ve Risalet-i Muhammed'e saldırmanın en büyük İslâm hizmeti olacağı savunulmakta ve propaganda edilmektedir. Ahmedî Müslümanlar eğer Tevhit ve Risalet'ten vazgeçmezlerse, şiddetli bir şekilde cezalandırılma-

ları gerekir denmektedir. Bugün sözde bir İslâm ülkesinde Allah'ın^{cc} Birliği ve Hz. Muhammed'in^{sav} risaletine karşı yapılan ve ortalığı bulandırmakta olan korkunç saldırı işte budur.

Bu saldırılar nasıl yapılmaktadır? Bunun sadece bir tek örneğini zikretmekle yetineceğim. Kelime-i Şahadet getirmek suçundan yakalanarak Pakistan'ın diktatör idaresi tarafından ceza görmüş olan Ahmedi bir genç bana şöyle yazdı: "Polis memuru beni yakalayıp dövmeye başladı. Daha sonra başka bir polis memuru da geldi ve her ikisi birden beni tokatlamaya başladı. Daha sonra beni bir odaya götürüp bir tahta sandığa yatırdılar ve dövdüler. Ben bu arada yüksek sesle Kelime-i Şehadet'i getirmeye devam ettim. Oradan beni at arabasına bindirerek Bağbanpura karakoluna götürdüler. Yolda da beni dövmeye ve tokatlamaya devam ettiler. Bu arada ben: "Rabbena afriğ aleyna sabren ve sabbıt akdamena vensürna alalkavmil kâfirin" duasını okumaya devam ettim. Bağbanpura (Gucranvala) karakoluna vardığımızda polis memurlarından birisi, bunu yatırın ve dövün, dedi. Bana yere yat dediler. Ben yatmadım. Bunun üzerine iki üç memur beni yakaladı. Birisi saçımdan, diğeri kolumdan tuttu. Birisi de ayaklarımı çekti. Böylece beni yere yatırdılar. Polis memurlarından birisi sopa ile beni dövmeye başladı ve yedi sekiz darbe indirdi. Her seferinde ben yüksek sesle Kelime-i Şehadet'i okudum. Bunun üzerine: sen kâfirlerdensin; sen kim oluyorsun da Kelime-i Şehadet'i getiriyorsun, diyerek beni dövmeye devam ettiler. Bununla da İslâm hizmeti! heveslerinin tamamlanmadığını hisseden memurlardan birisi bana "şalvarını çıkar" dedi. Ben şalvarımı çıkarmadım. Bunun üzerine yedi sekiz polis memuru zorla benim şalvarımı çıkardı ve çırılçıplak yere yatırarak dövdüler. Hak Teala^{cc} bu durumda bile Kelime-i Şehadet'i getirmemi bana nasip eyledi. Bu

arada birkaç polis memuru daha geldi ve senin mürşidin nerede doğdu ve nerede öldü? Bunu söylesene! Onlar bana ve Mehdi Hazretlerin'e ana avrat küfrettiler. Yarım saat kadar sövdüler ve ben Yüce Rabbim'e dua etmeye devam ettim. Onlar aynı sopa ile popoma, başıma ve omuzlarıma sayısızca darbe indirdiler."

İşte Pakistan'da bugün Kelime-i Şahadet ile İslâm hizmeti düşüncesi budur. Bu hadise size Bilal-i Habeşi'yi^{ra} hatırlatmadı mı? Kelime-i Şehadet'i getirdiğinden dolayı Arabistan'ın sıcak çölünde yerlerde süründürüldüğü aklınıza gelmedi mi? Allah'ın^{cc} birliği ve HzMuhammed'in^{sav} risaletinin özü ve hülâsası olan Kelime-i Şehadet'i getirmek suçundan inananlar nasıl cezalandırılırdı? Müminlerin vücutları nasıl su toplar ve topladığı su ile o ateşi nasıl söndürürlerdi?

Kısacası, yüzlerce sene önce, Hz. Resulüllah^{sav} zamanında Kelime-i Şehadet'i yeryüzünden silmek üzere nasıl acıklı olaylar yaşandıysa ve Arabistan'da kefereler nasıl Allah'ın^{cc} Birliği ve Hz. Muhammed'in^{sav} risaletini yoketmek gayesiyle müminlere nasıl eziyet verdilerse, bugün Pakistan'da da aynı hadiseler yaşanmaktadır. İşin acı tarafı şudur ki bugün sözde Müslüman bir ülkenin yöneticileri bu olaylardan sorumludurlar. Bugün şeytandan daha memnun hiç kimse olamaz. Çünkü bir zamanlar Hz. Muhammed'in^{sav} can düşmanlarının yaptığıı bugün, sözde onun ümmetî yapmaktadır ve şeytan onları kışkırttığından dolayı, onlar bu gibi çirkin hareketleri yapmaktadırlar.

Onlara, ne yapıyorsunuz, sizde akıl ve mantık yok mu? diye sorduğunuz zaman çok tuhaf deliller ileri sürerler. Bunlardan biri şudur: "Siz pis kimselersiniz. Kelime-i Şehadet'i okumanız yahut onun rozetini göğsünüze takmanız bu yüce Kelimeyi küçük düşürecektir. Biz de buna tahammül edemeyiz." Bu delil ne kadar tuhaftır. Kelime-i Şahadet'in

gayesi pis olanları tertemiz yapmaktır. Bu kelime pis insanları pak yapmak üzere indirilmiştir. Eğer Ahmediler sözde pis iseler, Kelime-i Şahadet'in onları tertemiz yaptığını düşünerek memnun kalmanız gerekir. Bu, yüce Allah'ın^{cc} birliğini ve Hz. Muhammed'in^{sav} risaletini dile getiren pak bir ifadedir. Kelime-i Şahadet insanları tertemiz kılan, en Yüce Peygamber'in^{sav} Kelimesi'dir. Kelime-i Şahadet, asırların sapık ve çirkinlerini, ahlâkı bozulmuş pisleri dahi tertemiz kılmış ve pak yapmıştır. Bu, pakları pis yapan bir molla yahut temizleri çirkine dönüştüren bir diktatörün malı değildir. O bakımdan eğer Müslüman Ahmediye Cemaati pis ise, ona gerekli olan bütün pisleri tertemiz kılan Yüce Rab-bimiz ile sevgili Peygamberi'nin Kelime-i Şahadet'i'dir. Başka hiçbir kimsenin kelimesine ihtiyacımız yoktur.

Muhalliflerimiz, Ahmediler'in Kelime-i Şahadet'i içten okumadıklarını; "Muhammed" kelimesini ifade ettikleri halde içten "Ahmed" dediklerini ve Mirza Gulam Ahmed Kadiyani'yi kastettiklerini ileri sürerler. Bu iddia ne kadar cahilanedir. Bizi Kelime-i Şahadet'ten ayırmak üzere yaptıkları mekruh bir hareket yanında, bir de haşa Allah olduklarını ve Peygamber Efendimiz'den^{sav} daha üstün olduklarını iddia etmiş oluyorlar. Hz. Muhammed^{sav}, Kelime-i Şahadet'i getirenin yalan söylediğini, içi ile dışının birbirini tutmadığını asla iddia etmemiştir. Hatta, Hak Teala'nın "iman daha kalbinize girmemiştir" buyurduğu kimselerin bile, dillerinin ifadesinin kalplerinin ifadesinden ayrı olduğunu aslâ ileri sürmemiştir. Buna mukabil Hz. Muhammed'in^{sav} yüce şanını ispat eden bazı hadiselerle karşılaşmamız mümkündür.

İslâm tarihinde bu gibi hadiseler mevcuttur. Meselâ Usame^{ra}, Müslümanlara sık sık saldıran birisini öldürdü. Hz. Usame^{ra} onu öldürmeden önce o, Kelime-i Şahadet'i getirdi. Fakat Usame^{ra} onun Kelime-i Şahadet'i okumasına

rağmen yine de onu öldürdü. Bu hadiseyi Hz. Resulullah'a^{sav} bildirdiği zaman Allah'ın^{cc} esulü: "Lâ ilâhe illallah" demesine rağmen sen onu öldürdün! diyerek üzüntüsünü belli etti. O, korkudan Kelime-i Şehadet'i getirmişti, dediği zaman Hz. Resulullah^{sav}: "Onun kalbini yarıp ta içine baktın mı?" diye karşılık verdi ve bu cümleyi defalarca tekrarladı.⁴

Demek ki birisi Kelime-i Şehadet'i getirdiği zaman Hz. Resulullah^{sav} asla, onu okuyanın dili ile kalbinin birbirini tutmadığını ne kendi iddia etmiştir ne de kendisine tabi olanların böyle bir iddiada bulunmalarına izin vermiştir. Maalesef bugünün cahil mollaları davranışlarıyla hem hazır hem de gaybı bildiklerini, Hz. Resulullah^{sav} ve ashab-ı kiramdan^{ra} daha üstün olduklarını! ve insanların kalplerini de okuyabildiklerini iddia etmektedirler.

Başka bir rivayete göre Usame Bin Zeyd^{ra}: "Ya Resulullah, o "Lâ ilâhe illallah" sözünü kılıç korkusundan dolayı söylemişti" dediğinde Peygamber Efendimiz^{sav}: "Onun, Lâ ilâhe illallah demesine rağmen sen yine de onu öldürdün. Kıyamet günü "Lâ ilâhe illallah" şahadet ettiği zaman sen ne yapacaksın?" buyurdu." Bunun üzerine Usame Bin Zeyd^{ra}: Ey Allah'ın Resulü! "Allah'ın^{cc} beni bağışlaması için dua et" diye yalvardı. Ama Peygamber Efendimiz^{sav}: "Lâ ilâhe illallah, kıyamet günü karşına çıktığında sen ne yapacaksın" kelimelerini tekrarlamaktan başka birşey söylemedi.

İşte bugün Pakistan'da bu olaylar aynen böyle yaşanmaktadır. Bugün orada diktatör idaresi maalesef İslâmiyet'in temeline saldırmaktadır ve İslâmiyet adına iktidara gelen bir general, bu yüce dinin kökünü kazımaya çalışmaktadır. Bu arada İslâm âlemi maalesef gaflet uykusuna dalmıştır.

Filistin tehlikeye düştüğü zaman Mehdi Hazretleri'nin İkinci Halifesi Müslümanları şöyle uyarmıştı: "Bugün söz konu-

⁴ Müslim ; Kitab-ül İman

su olan Filistin değil Medine'dir. Bugün Kudüs tehlikede olmayıp Mekke-i Mükerrreme tehlikededir. Bugün Ahmet yahut Mehmet değil, Hz. Muhammed'in^{sav} haysiyeti söz-konusudur. Bütün anlaşmazlıklarına rağmen bugün düş-manımız İslâmiyet düşmanlığı için birleşmiştir. Müslüman-lar bugün binlerce sebep bulunmasına rağmen birleşme-yecekler mi?"⁵

Bugün Pakistan'da Kelime-i Şahadet'in tehlikeye girmesi üzerine ben bütün İslâm âlemini uyarıyorum. Bugün ne Filistin ne Kudüs ne de Mekke-i Mükerrreme hiçbir sözko-nusu değildir. Bugün, adıyla bu beldelerin hürmet kazan-dığı Yüce Rabbimiz'in Celâli sözkonusu olup, vahdaniyeti (tek oluşu) tehlikededir. Bugün Hz. Muhammed'in^{sav} risale-ti tehlikededir. Müslümanların kalbinde hiç Allah ve Pey-gamber sevgisi yok mu? Sözde bazı Müslümanların Keli-me-i Şahadet'e saldırdığını görünce Ümmet-i Muham-med'in kalbi rencide olmamakta mıdır?

İşin en acı tarafı şudur ki, Müslümanların bu işe alet olma-yacaklarını gören Pakistan'ın dikta rejimi, İslâm düşmanları olan Hristiyanları kullanarak onlara Kelime-i Şahadet yazı-larını sildirmektedir. Hatta bu çirkin iş için hapisanelerden tutuklular ve suçlular getirilmektedir ve onların eliyle Yüce Allah'ın^{cc} Birliği ve Hz. Muhammed'in^{sav} risaleti demek olan Kelime-i Şahadet yazıları sil-dirilmektedir. Ziya-ül Hak adlı bir diktatör hem bu dünyada hem de ahirette bunun baş-lıca sorumlusudur. O, yüce Rabbimiz'in^{cc} Celâlin'e ve Habi-bi'nin^{sav} mukaddes ismine ve yüce risaletine saldırdığı için ne maddî ne de manevî hiçbir güç onu Allah'ın^{cc} cezasın-dan kurtaramayacaktır.

Bugün Ahmedi Müslümanlar Kelime-i Şahadet uğruna her fedakârlığı yapmaya hazırdırlar. Onlar asla yılmayacaklar-

⁵ El-Fazl Gazetesi ; 21 Mayıs 1948

dır. Fakat ey İslâm âlemi! Siz neden bu saadetten mahrum kalmaktasınız? Acaba kalplerinizde İslâmiyet ve Kelime-i Şahadet sevgisinden bir emare bile kalmamış mıdır? Bugün ben, bütün İslâm âleminin ortak mirası olan ve İslâmiyet'in temeli olup hakkında ne Şiiler ne Sünniler, ne Vahhabiler ne de diğer Müslüman hizipler arasında hiç bir anlaşmazlık bulunmayan Kelime-i Şahadet'e sizi davet ediyorum. Kelime-i Şahadet, İslâmiyet'in temelidir. Maalesef bugün bu temele saldırıda bulunulmuştur. Bugün ben sizleri, Hira mağarasından çıkıp bütün dünyaya ürperti vermiş olan o yüce sese ve onu canı gibi korumuş olan Bilâl-i Habeşi'ye^{ra} davet ediyorum. Buyurun, Kelime-i Şahadet uğruna, düşüncesinin bile insana ürperti verdiği eziyetlere katlanmış olan o köleden ders alalım ve o yüce köleye selâm gönderelim.

Eğer bu hayırlı işte Ahmedi Müslümanlarla birlikte olursanız, daima yaşayabileceğinizi size müjdeleyebilirim. Bu durumda dünyanın hiçbir kuvveti sizi asla yok edemeyecektir. Siz hem bu dünyada hem de ahirette mükâfatlandırılacaksınız. Yüce Rabbimiz'in bereketleri daima sizinle beraber olacaktır. Ancak Yüce Rabbiniz'in vahdaniyetinin ve Habibi'nin^{sav} risaletinin tehlikeye girmesi üzerine, Hz. Resulüllah'a mensup olduğunuz halde siyasî çıkarlarınızı yeğ tutarak harekete geçmezseniz, sizden daha büyük suçlu hiç kimse olmayacaktır ve gökyüzü ile yeryüzü size asla rahmet ve selâm göndermeyecektir!

Sözde din bilginleri ve Ümmet-i Muhammed

22 Mart 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mesih Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed'in 22 Mart 1985, Cuma günü Londra'nın Fazl Cami'in'de verdiği cuma hutbesi metnidir. Kendileri İsti'aze ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra şu ayetleri (59:14-16) okudular:

لَا تَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا
يَفْقَهُونَ ﴿١٤﴾ لَا يَفْقَهُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ
وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ
شَتَّى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٦﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Okuduğum bu üç ayet-i kerimede Yüce Allah^{cc}, sevgili Habibi'ne^{sav} hitaben şöyle demektedir: (Ey Habibim!) Düşmanlarınız üzerinde sizin korkunuz, Allah korkusundan daha fazla olmuştur. Sebebi de şudur ki düşmanlarınızın düşünme güçleri yoktur. Bunlar sizinle toplu olarak ancak kalelerinde yahut sığınaklarında iken savaşırlar. Fakat açık olarak sizinle savaşamazlar. Aslında onların kendi aralarında kuvvetli kavgalar vardır. Siz onları bir arada zannedersiniz, fakat aslında aralarında bir birlik yoktur. Bu da akılsızlıklarından dolayıdır. Bunlar da kendilerinden az bir zaman önce geçmiş kavimler gibidirler. Onlar yaptıklarının cezasını nasıl çektilerse, bunlar da aynı şekilde cezalarını bulacaklardır.

Bu ayetlerin mealinin arkasınd, öteki ayetlerde olduğu gibi, birçok derin mefhumlar bulunmaktadır. Meselâ, düşmanlarının Hz. Resulüllah^{sav} ile Ashab-ı Kiram'dan korktuğu iddia edilmiştir. Bu iddia insana biraz tuhaf gibi gelir. Çünkü Müslümanlar güçsüz zannedilmekteydiler. Herkes Resulüllah^{sav} ve Ashab-ı Kiramı küçük düşürmeye çalışmak-

taydı. Sokak çocukları bile onları taşlayıp küfretmekteydiler. Onlar yurtlarından sürgün edildiler. Yine de rahat bırakılmadılar. Düşmanlar acımasızca onlara saldırmaya devam ettiler. Durum böyleyken yine de düşmanların Müslümanlardan, Allah'tan da daha fazla korktukları belirtilmektedir. Bu korku neydi? Aslında bu İslâmiyet'in üstün geleceği korkusuydu. Bu korku, Müslümanların ispat gücünden duyulan korkuydu. Düşmanlar daima müminlerin ispat edebilme kuvvetinden çok korkmuşlardır. Bu korkuya nazaran onların Allah korkusu, yok gibidir. Doğru yolda olanların muhalifleri, onların bütün delillerini unuturlar ve Allah korkusunu terkedip takvadan uzaklaşarak onlara saldırırlar. Bu yola başvurmaları onların Allah^{cc} korkusundan uzak olduklarını gösterir. Eğer Allah'tan korksalardı, doğruluk aleyhinde küçültücü hareketlere başvurmazlar ve yalan söyleyip aldatmaya çalışmazlardı. Kısacası, düşmanlar gelişip ilerlemekte olan, fakat onlardan daha zayıf görünen kuvvetten korkarlar. Zayıf görüldüğü için düşmanları ona karşı saldırırlar. Zaten Resulullah^{sav} ile Ashab-ı Kiram'a yapılan saldırılar da bu yüzdendi.

Kısacası bu korku, İslâm'ın delil ve ispat gücü ile üstün geleceği korkusudur. Bu korku sanki karanlığın aydınlıktan duyduğu korkudur. Nasıl ki gece sabah ışıklarından korkuyorsa, gerçeklere düşman olanların korkusu da aynı şekildedir. Bu korku onların gerçek aleyhinde düzenledikleri saldırılardan da belli olur. Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yapılan saldırılarda da aynı korku hissedilmektedir. Ayet-i kerimde belirtildiği gibi bu saldırılar sanki kaleler içinden yapılmaktadır. Yani Müslüman Ahmedilerin cevap vermeleri yasak olan bir ülke tarafından yapılmaktadır. Bu saldırganlar, maddî bakımdan güçlü hükümetlerin desteğinde bu saldırıları düzenlerler. Fakat açık yerlerde bunlar Ahmediler'in karşısına çıkmaktan korkarlar. Kur'an-ı Ke-

rim'in ileri sürdüğü bu gerçek ne kadar yücedir. Yani tek taraflı olarak saldırılar düzenlemeleri ve Ahmediye kitaplarına el koymaları onların korkak olduklarını göstermektedir.

Onlar İslâmiyet'in düşmanlarına karşı harekete geçmekten bile korkarlar. İslâm düşmanlarına kim karşı koymaktadır? Bu sorunun cevabını ben daha sonra veririm.

Hak Teala'nın buyurduğu gibi Ahmediye düşmanlarının birliği aslında sırf Ahmediye düşmanlığından kaynaklanmaktadır. Kendi aralarında büyük düşmanlıklar vardır. Fakat Ahmediye düşmanlığı yüzünden onlar kendi düşmanlıklarını unutmuş gibidirler. Aynı gerçek "El-Küfrü milletün vahidetün" kelimeleriyle de ifade edilmiştir. Yani dinsizlerin, olumlu bir sebepten dolayı değil, ancak gerçeği inkâr ettiklerinden dolayı aralarında bir birlik bulunmaktadır. Böyle bir birliğin arkasında bir mantık yoktur. Yalnız birlik, kendi zatında bir anlam taşımaz. Birçok hadisede insan ve hayvan hep birlikte toprak altında kalarak ölürlər. Mantıklı kimseler daima olumlu gerçekler üzerinde birleşirler. Aralarında bulunan sevgi yüzünden onların kalpleri birbirine bağlanır. Kuran'ın belirttiği gibi "Rühemâü beynehüm" yani onların birliği aralarında bulunan bir sevgi üzerinde kurulur.

Şu anda Pakistan'da Müslüman Ahmediye Cemaati'nin durumu bu ayetlerin gerçek mefhumunu arz etmektedir. Ahmedi Müslümanlara hem dil hem de kalem ile saldırılarda bulunmaktadır. Ayrıca onlara fiziki eziyet edilip hapse atılarak her çeşit zulüm reva görülmektedir. Birçok değerli kardeşimiz şehit edilmiştir. Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin aleyhimizde yayınladığı broşür bunun açık bir örneğidir. Broşürde 1953'deki Ahmediye aleyhtarı olaylardan bahsedilmiş ve şöyle bir netice çıkarılmıştır: "Bu Cemaat'ın başlangıcı emperyalist bir gücün yardımıyla

oldu. Gün geçtikçe bu problem karışık bir hal almaya başladı ve Hindistan'daki Müslümanlar arasında ikilik yaratmakla kalmayıp dünyanın diğer Müslüman kavimleri, özellikle Afrika'daki Müslümanlar arasında huzursuzluk ve ayırım yarattı.”¹

“Aynı problem Pakistan politikasında nefret ve ikilik uyandırmaya başladı. Bunlar yurt dışına delegeler göndermeye başladılar ve kendileri için tebliğ merkezleri kurmaya giriştiler. Afrika, Avrupa ile Kuzey ve Güney Amerika'da bu çeşit merkezler yaptılar. Yalnız sayıca hiçbir yerde hissedilir bir güç teşkil edememişlerdir. Pakistan'da ise buna mukabil, sayıları oldukça göze çarptığı ve iyice kuvvet kazandığına göre, öteki ülkelerde bunların hesabı kolay görüldü.”²

Bu yazı tamamen yalan ve iftiradır. Fesat ve nefret uyandıran kimdi? Bu sorunun cevabını neden “High Court Inquiry Report” (Danıştay Raporu)'tan okumadılar? Bu raporu hazırlayan Justice Münir ve Justice Kiyani seçkin birer hukuk uzmanı ve hâkimdirler. Bu rapordan bir alıntıyı okumak istiyorum. Bundan düzenbaz ve fesatçının kim ve hangi Cemaat olduğu iyice anlaşılacaktır. Raporda şöyle denmiştir: “Yazı işleri müdürü görevini Seyyid Ebu Zer Buharî'nin üstlendiği “Mazdur” adlı Urduca gazete Multan şehrinden neşredilir. Bu gazetenin 13 Haziran, 1953 sayısında bir makale neşredildi. Söz konusu makalede Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı aleyhinde Arapça olarak bir mektuptan bahsedildi. Bu mektup o derece alçakçadır ki terbiye, tekrar bahsetmemize engeldir. Eğer kelimeler Ahmediye Cemaatine üye olan birisinin önünde söylenecekti ve o da bu sözü söyleyenin kellesini koparsaydı biz buna aslâ hayret etmezdik... Kullanılmış olan kelimeler son derecede alçaltıcı ve mekruhtur. Bu kelimelerle, Kur'an-ı Kerim ve Hz.

¹ A.G.E. ; s.1

² A.G.E.; s.38

Resulüllah'ın³ lisaniyla sanki alay edilmiştir.”³

Bu hukuk uzmanlarının ve yüksek hakimlerin fikridir. Kim fesat çıkarmaktaydı? Kim sabretmekteydi? Bütün bu soruların cevabı bu kelimelerle verilmiştir. Şu anda bile sözde zekât adına halktan milyonlarca Rupî toplanarak bu parayla sözde din adamları yetiştirilmiştir. Bu mollaların işi, ancak Müslüman Ahmedilere küfretmektir. Halkı terbiye edecekleri, İslâm dinini yayacakları yerde, onların din hizmeti ancak yalan söylemek, Ahmedilere küfretmek, İslâm adına evleri yağmalayıp milletin malını yemektir. Onların din hizmetlerinin özü budur. Bununla birlikte Ahmedilerin Müslümanlar arasında nefret yarattığını söylemektedirler. Bizim elimizde bu din adamlarının (!) konuşma bantları mevcuttur. Ahmedilere küfrederek halkı onlar aleyhine kışkırtan bunlardır. Yalnız Pakistan'da değil; Norveç vs. deki konuşmaların bantları da elimizdedir.

Bütün bu durumun üç yönü vardır. Bunlardan bir tanesi 1953'teki Ahmediye aleyhtarı hareketle ilgilidir. Güya Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Mirza Gulam Ahmed'den önce bütün Müslümanlar arasında bir birlik varmış. Aralarında hiçbir ayrıcalık, hiçbir bozukluk yokmuş. Bütün emperyalist güçler onlardan korkmaktaymış. Bunun sonucunda güya onlar Müslümanlar arasında ihtilâf yaratmak üzere Ahmediye Cemaatini ortaya çıkarmışlar ve böylece İslâm'dan duydukları tehlikeyi yok etmeye çalışmışlar. Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı kitapçıkta bu imaj yaratılmaya çalışılmıştır. Halbuki gerçek tamamen başkadır. Pakistan Diyanet ve Vakıflar Bakanlığı'nın yayınladığı "Kadiyaniyet" adlı eser birçok dillere tercüme ettirilerek neşredilmiştir. Bu kitapta şöyle denilmiştir: "Öte yandan İslâmî fırkalar (hizipler) arasındaki anlaşmazlık

³ Rapor; s.87-88

çok tehlikeli boyutlara ulaşmıştı. Her hizip diğer hizipleri küçük düşürmeye çalışmaktaydı. Dinî tartışmalar çok yaygındı. Bunun neticesinde birçok defa birbirini dövmek, öldürmek ve sonunda mahkemeye başvurmak gibi olaylar çok olurdu. Bütün Hindistan'da bir din kargaşası mevcuttu. Bu durum bile bir huzursuzluk, ilişkiler arasında gerginlik ve zihnî kargaşaya yol açtı... Müslümanlar genel olarak yeis ve ümitsizlik içinde olup sanki yenilgiye uğramış gibiydiler. Halk, 1885'te başlatılan çeşitli dinî ve askerî hareketlerin başarısızlığını görerek, alelade yöntemlerle durumun düzeleceğinden ümit kesmişti. Müslüman halk, gaipten ermiş ve Allah'tan vahiy alan ve Allah tarafından desteklenen bir er kişinin çıkmasını beklemekteydi.”⁴

Bu arka plânı gözönünde bulundurursak, bunun arkasında gizli olan gerçekler kendiliğinden su yüzüne çıkmış olur. Bununla ilgili Müslüman düşünürlerin birçok yazısı elimizde mevcuttur. Bütün bu yazılarda Müslümanların derbederliği dile getirilmiştir. Bu da Pakistan Hükümetinin çıkardığı broşürün ne derece asılsız olduğunu kanıtlamaktadır. Vekil Gazetesi 15 Ocak 1927 sayısında bu konuda şöyle der: “Bu hastalık yeni değildir. Aksine bunun başlangıcı çok eskilere dayanmaktadır. Müslümanlar ilk olarak kişisel yaşayışlarında Yahudilerle Hristiyanları taklit etmeye başladılar. Daha sonra toplum olarak aynı yolu takip ettiler. Bunun sonucu da hilâfetin sona erdirilmesi oldu.”

“El-Cemiyet” adlı Delhi'de neşredilen başka bir gazete şöyle bir yorum yapmıştır: “Eğer Ümmet-i Müslime, aralarında birlik ve beraberlik olan bir toplumun adı ise, bütün dünya böyle bir toplumun bugün asla var olmadığını açık bir şekilde görmüştür. Aksine bu Ümmet, bugün savrulmuş taneceklerle, birbirinden kopuk evraklara ve ağılları bulunma-

⁴ Kadiyaniyet; Seyyid Ebul Hasan Ali Nedvi; s.16-17

yan başında hiçbir bekçinin de olmadığı başıboş ve şaşkın koyunlara benzemektedir.”⁵

“Zamindar” adlı başka bir gazete 18 Eylül 1925 sayısında, Resulüllah’ın^{sav} lisanından Müslümanlara hitaben şöyle bir uyarıda bulunmuştur: “Sizler benim ümmetimden olduğunuzu ileri sürüyorsunuz. Fakat Yahudilerle putperestlerin işini yapıyorsunuz. Sizin yolunuz, âlemlerin Rabbi’ni terkederek putlara tapan eski kavimlerin yoludur. Sizlerden çoğunuz Beni küçük düşürüyorsunuz.”

Peki bütün bu işleri Ahmediye Cemaati mi başlatmıştır? Allah’tan^{cc} korkmak ve hiç kimseye iftira etmemek gerekir. Din ve dünya bakımından zaten ölüye benzeyen Müslümanları öldürmeye ne gerek vardır? Nitekim bu ölümler arasından, Hz. Ahmed^{as} vasıtasıyla dirilen olmuştur. Ötekiler ise hâlâ ölüye benzemektedirler. “El-Beşir” gazetesi Atavah; Eylül 1925 sayısında şöyle demektedir: “Resulüllah^{sav} zamanında Hristiyanlarla Yahudiler arasında ne kadar ayrıcalık varsa, onların tarihinden bu konuda bilgi edinerek, bugünün İslâm din adamlarıyla onlar arasında bir karşılaştırma yaptığımız zaman, bugünün İslâm din adamlarının geçmiş Hristiyan ve Yahudi din adamlarının birer kopyası olduğunu görmemiz mümkündür.”

Müslüman şairlerin şiirleri de çok etkileyicidir. Meselâ Eltaf Hüseyin Hali adlı meşhur şair şöyle der:

* “Ne din baki kalmış ne de İslâmiyet; ancak İslâm’ın adı baki kalmıştır.

* Bir bağ göreceksin; dağ olmuş gitmiş! Bu bağda aslâ bir yeşillik yok. Yaş dalları kuruyup yanmış, yok olmuş! Her an kara kuru toprağı savrulur. Bu bağda hiç çiçek açmaz. Ağaçları bile kurumuş odun olmuş!

⁵ El-Cemiyet; 14 Nisan 1926

* Ey peygamberlerin baş tacı! Bu artık dua vaktidir. Senin Ümmetin çok tehlikeli bir duruma düşmüştür.

* Vatanından büyük bir şanla çıkmış olan dinin, artık gurbet ellerde çok perişandır.

* Bu yüce din bir zamanlar Kayser ile Kisra'yı davet etmekteydi. Fakat bugün artık miskinlerin misafiri olmuştur!

* Bütün yeryüzünü aydınlatmış olan bu dinin artık yanan bir tek mumu bile kalmamıştır.

* Bunun durumunun düzeleceği yoktur. Kim bilir belki de kader böyledir!

* Ey Ümmet'in sahibi! Ey bu Ümmetin gemisinin kaptanı! Sana yalvarıyoruz! Bu gemi batmak üzeredir. Gel de onu kurtar!"

Dr. Muhammed İkbal adlı meşhur şairin sözü sanki ilâhî kelâm imiş gibi, broşürde övgü ile bahsedilmiştir. Ahmediyet düşmanlığında da onun sözü sanki son söz olarak ileri sürülmüştür. Dr. İkbal ise Müslümanlar hakkında şöyle demiştir:

"Görünüş bakımından bunlar Hristiyanlara, yaşayış bakımından da Hindulara benzemektedirler. Bu Müslümanların durumundan Yahudiler bile utanır."

Mevdudi'ye "Mizaç Şinas-i Nübüvvet" denir. Güya o, Resulüllah'ın^{sav} mizacını en iyi bilen zattır. Bakınız o, ne söylemektedir: "Çarşılar gidiniz ve genelevlere bakınız; Sözde Müslüman fahişeleri ve Müslüman zanileri görürsünüz. Hapishanelerle ceza evlerine gidiniz; Müslüman hırsızlar, Müslüman kabadayılar ve Müslüman zorbalarla karşılaşsınız. Devlet daireleriyle mahkemeleri dolaşınız; Rüşvet, sahte tanıklık, yapmacılık, alavere dalavere, zulüm, her çeşit ahlâk bozukluğu ile Müslüman kelimesini bir arada bulursunuz. Toplumumuzda geziniz; Kimi yerde Müslüman

kumarbazlar, kimi yerde ise Müslüman müzisyen, şarkıcılar vs. ile karşılaşsınız. Gördünüz mü? Müslüman kelimesi ne derece küçük düşürülmüş ve ne derece pis özelliklerle birlikte kullanılmaya başlamıştır. Müslüman zani, Müslüman sarhoş ve içkici, Müslüman kumarbaz, Müslüman rüşvetçi. Eğer bir Müslüman, bir kâfirin yaptıklarının hepsini yaparsa, dünyada o zaman bir Müslüman'ın varoluşuna ne gerek vardır?"⁶

Mevdudi'nin sözü şöyle devam eder:

"Bu sözde Müslüman toplumu incelerseniz, içinde her çeşit Müslüman! görürsünüz. Müslüman'ın o kadar fazla çeşidi var ki sayamazsınız bile. Sanki bir hayvanat bahçesi gibi; içinde ak baba, karga, keklik, güvercin vs. binlerce kuş görürsünüz ve bunlardan her birisi sanki bir serçedir."⁷

Bu Mevdudi'nin yorumudur. O, Müslümanları nasıl gördüyse aynen yazmıştır. Şimdi Mevdudi'nin gözünde insanlara bile benzemeyen ve hayvanlara benzemekte olan Müslümanları bozguna uğratma pahasına mı İngilizler bir adam çıkardılar? Evet, Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, Vadedilen Mesih ve Mehdi olduğunu ileri sürerek hayvanlara benzemekte olan bu sözde Müslümanlara bir canlılık kazandırdı. Mevdudi "Hütubat" adlı eserde şöyle bir yorum yapmıştır:

"Allah'ın^{cc} şeriatinde, Ehl-i Hadis, Hanefî, Devbendî, Barelevî, Şii, Sünni vs. gibi ayrı ayrı ümmetlere izin verecek hiçbir mahal yoktur. Bütün bu ümmetler cehalet ürünüdür."⁸

Müslüman halk ile Müslüman kavime gelince, Mevdudi bu konuda şöyle demiştir: "Müslüman olarak adlandırılan bu çapulcular güruhunun binde 9.999 üyesi İslâmiyet hakkın-

⁶ Müslüman Or Mevcude Siyasî Keşmekeş; c.3; s.28-29

⁷ A.G.E.; c.3; s.31

⁸ Hütubat; s.74 Dördüncü baskı

da aslâ bir bilgiye sahip olmayıp, hak ile batılı birbirinden ayırdetme yeteneğinden bile yoksundur. Bunların ahlâk düşüncesi ve yeteneği bile İslâmiyet'e göre değişmemiştir. Babadan oğla, oğuldan toruna ancak birer Müslüman adı verilmişlerdir. Sırf o yüzden bunlar Müslümandırlar.”⁹

Şimdi Müslümanların geri kalmışlığının sorumluluğunu Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yüklemek zulüm değil de nedir? Bu konuda Hindistan, Arabistan, Mısır, Irak, Türkiye gibi bütün ülkelerdeki İslâm bilginlerinin sözleri birçok kitap ve gazetede mevcuttur.

Broşürde ileri sürüldüğüne göre Ahmediye Hareketi önce Pakistan'da kargaşalık yarattı. Daha sonra bu hareket Avrupa ile Afrika gibi dünya ülkelerine yayıldı. Hâlbuki Müslüman Ahmediye Cemaati Pakistan kurulmadan çok önce yeryüzüne yayılmıştı. Birleşik Amerika Devletleri'nde 1920'de, İngiltere'deyse 1913'de merkezler kurulmuştu. Şu anda ibadet etmekte olduğunuz bu caminin tapusu 1920'de alınmıştı ve İngiltere'nin ilk mübelliği Çodri Fetih Muhammed Siyal Bey^{ra} idi. Gana ve Nijerya gibi Batı Afrika'nın birçok ülkesinde 1920'den itibaren merkezlerimiz açılmıştı. Doğu Afrika'da ise 1896'dan önce Cemaatimizin üyeleri mevcuttu ve 1934'de merkezler işe başlamıştı. Macaristan, Polonya ile Çekoslovakya'da 1930'da birer merkezimiz mevcuttu. Keza İspanya, İtalya ve Arnavutluk'ta 1936'dan itibaren tebliğ merkezlerimiz bulunmaktaydı. Birmanya'da ise 1935'de tebliğ ve irşat merkezimiz vardı. Kısacası bütün dünyada hemen hemen her yerde Cemaatimizin varolduğunu müşahade edeceksiniz. Bu Cemaatin gerçekleştirdiği büyük işler konusunda kendisine muhalif olan Zamindar Gazetesi Ocak 1926 sayısında şöyle bir yorum yapmıştır: “Müslümanlara soruyoruz: Kutsal dininizi

⁹ Müslüman Or Mevcude Siyasî Keşmekeş; c.3; s.130

dünyaya yaymak için ne gibi çaba sarfediyorsunuz? Hindistan'da yetmiş milyon Müslüman vardır. Onların kurduğu sözedilmeye değer Batı'da bir tek merkez var mıdır? Evlerinizde rahat rahat otururken Ahmedileri kötülemek pek kolaydır. Lâkin hiç kimse, sadece bu Cemaat'ın mübelliğlerini (İslâmiyet'i yayan din bilginlerini) İngiltere ve diğer Batı ülkelerine gönderdiğini inkâr edemez. Öteki ilmî ve dinî kuruluşlar hak dinî yaymak üzere neden çaba sarfedemiyorlar? Hindistan'da öyle zenginler var ki onlardan her birisi isterse hiç zorlanmadan bir tebliğ ve din merkezinin masraflarını üstlenebilir. Bütün bunlar varken ne yazıktır ki onlarda bir istek ve irade gücü yoktur. Boş kavgalarla zaman öldürmek ve birbirini küçük düşürmeye çalışmak bugünün Müslümanlarının alışkanlığı olmuştur. Yüce Allah bu sapık millete acısın."

"İnkılap" gazetesi de 2 Mayıs, 1930 sayısında şöyle demiştir: "Müslümanların bugünkü uyuşukluğunu görünce, ellerinde zerre kadar bir gerçek yok demekten başka çare yoktur. Yoksa neden dinlerini bütün dünyaya yaymıyorlar? Bunların karşısında Müslüman Ahmediye Cemaati vardır. Bu Cemaat'ın muhalifleri yalnız öteki dinlerden değil, hatta Müslüman kuruluşlar bile, bu Cemaat'e düşmandır. Mameh bu ufak cemaat, gece gündüz İslâmiyet'i yeryüzüne yaymaya çalışmakta ve yalnız kendisi bu gerçek dinden istifade etmekle kalmayıp bütün insanlığa bu dini tanıtmaya çaba sarfetmektedir."

Bu yazıdan Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde çıkardığı broşürün ne kadar asılsız olduğu anlaşılmaktadır. Broşür, Pakistan'da Müslümanları karıştırma işini başaramayarak Ahmediye Cemaati'nin 1953'ten sonra öteki ülkelere yayıldığını ileri sürmektedir. Buna da araştırma (!) adı verilmektedir. Bunların kendi gazeteleri, İslâm'ın temsilcisi olarak bu Cemaat'in

bütün dinlerle mücadele etmekte olduğunu; bütün dinlerin bu Cemaat'e düşman olduğunu, hatta ne yazık ki bazı Müslüman kuruluşların bile bu Cemaat aleyhinde çaba sarfettiğini ileri sürmektedir. Peki fesat çıkaran kimdir? Eziyet veren kimdir? Ahmediye Cemaati mi yoksa ona düşman olan sözde Müslüman kuruluşlar mı?

"Hanif Dergisi" Kasım 1925 sayısında, Daram Pal Gazi Mahmud'un bir makalesi yayınlandı. Söz konusu makalede şöyle denilmektedir: "Zafer Ali Han'ın Ahmediler'in kâfir ve mürted (dinden dönmüş) olduklarına dair Zamindar Gazetesinde yayınlanan yazılarının her birisi yüreğimi parçalamaktadır. Birçok defa söylediğim gibi ben Ahmedi değilim ve Ahmediler'in bazı inançları konusunda ciddi olarak onlarla anlaşmazlığım vardır. Fakat bütün ihtilâflara rağmen ben onları Müslüman kabul ediyorum. Ayrıca hem Hindistan'da hem de Hindistan dışında İslâm dinini Gayr-i Müslimlerin saldırılarından korumak konusunda yaptıkları yüce hizmetleri takdirle karşılıyorum."

Ahmediler'in yaptığı ve bütün dünyada İslâm aleyhinde (!) gerçekleştirdiği fesat bu mudur? Londra'dan çıkan "The African World" adlı derginin şu yazısı da dikkate şayandır: "Nijerya'da vatandaşlara haklarını sağlamak konusunda harcanan çabalarda Müslüman Ahmediye Cemaati ilk sıralarda yer almaktadır. Geçen birçok seneden beri gerçekleştirdiği hizmetlere baktığımız zaman gelecek birkaç yıl içerisinde Ahmedi avukatlarla Ahmedi doktorların her yerde hizmet edeceklerini rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü onlar gün geçtikçe Nijerya'da ilerlemektedirler... Onların çalışmalarını görünce Afrika'daki Müslümanların birkaç yıl içinde sosyal hayatın her aşamasında Hristiyanlarla yan yana geleceklerini kesin olarak söyleyebiliriz. Dünya politikasını iyi bilen bir düşünür bunu çok açık olarak görmektedir."

Bir defa, Pakistan'dan bir delege Nijerya'ya gönderildi.

Bütün masraflarını Pakistan Hükümeti üstlendi. Amacı yerli halkı kışkırtarak Ahmediler aleyhine çevirmek idi. O zaman Nesim Seyfi bizim orada temsilcimizdi. Bu delege hiçbir yerde itibar görmedi. Devlet radyo ve televizyonları bile bu delegeye zaman ayırmadı. Gazeteler bile bu delege hakkında hiçbir haber yayınlamadı. Sonunda onlar bizim temsilcimiz Nesim Seyfi'ye müracaat ederek yardım istediler. Seyfi Bey'in ricası üzerine Nijerya Hükümeti bu delege onuruna yemek vermeye karar verdi. Yemekte yaptıkları konuşmada Ahmediler aleyhine bazı sözler sarfetmekten çekinmediler. Seyfi Bey de oradaydı. Nijerya Başbakan Yardımcısı ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Bir zamanlar Afrika, kara kıta olarak tanınırdı. O zaman burada hep acılar vardı. Hiç kimse bize yardım etmezdi. Sizler daha doğmadan bizi düşünen, Hristiyan misyonerlerin elinden bizi kurtaran ve bize insan gibi yaşamayı öğreten, yalnızca Müslüman Ahmediye Cemaati idi. Şimdi bizleri böyle bir Cemaat aleyhinde kışkırtmaktasınız. Fakat biz nankör değiliz. Biz asla muhsinimiz olan bu Cemaat'e yüz çevirmeyiz. Lütfen bizi rahat bırakınız ve yurdunuza geri dönünüz."

Şimdi Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bütün bu gerçekleri inkâr etmeye çalışmaktadır. Yalnız bilsin ki dünya milletleri geçmişi iyi bilirler ve kolay kolay da unutmazlar.

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti yayınladığı broşürde Müslüman Ahmediye Cemaati'nin yeryüzünden yok edildiğini iddia etmiştir. Avrupa, Afrika, Amerika; her yerden silindiğini ileri sürmüştür. Bununla birlikte bu broşürü dünyanın dillerine tercüme ettirerek bütün dünyaya neşretmeye çalışmaktadır. Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin fesat çıkarmakla suçladığı Ahmediye Cemaati hakkında dünya ne demektedir? Nijerya eski Devlet Başkanı Sayın Şeyhü Şigari şöyle demiştir: "Ahmediye Cemaati okul ve hastane yapmak ve İslâm'ı en iyi şekilde yaymakta tam bir irade

gücü ve yılmaz kuvvetle ilerlemektedir. Bu da benim için çok tatmin edici ve huzur vericidir. Bu Cemaat'in çabaları takdire şayan ve gönüllü müesseseler için bir örnektir. Ahmediye Cemaati bununla ne kadar övünse azdır."

Sierra Leone Müslim Kongresi Başkanı ve Devlet Bakanı Mustafa Sinnusi şöyle demiştir: "Ahmediyet bir doğruluktur. Bu Cemaat gece gündüz içtenlikle bize hizmet etmektedir. Bunların idare ettiği 12 lise ve 50 ilkokulun sorumluluğunu yerine getirmek kolay değildir. Bu işi yalnız ihlas, ciddiyet, iyi niyet gibi özelliklere sahip olan kimseler başarabilirler."

Sierra Leone Ulaştırma Bakanı Honourable Kande Bore, Ahmediye Cemaati'nin eğitim ve öğretim alanındaki hizmetlerini şöyle değerlendirmiştir: "Ahmediye Cemaati çok kısa zamanda çok büyük işler başarmıştır. Eğitim ve öğretim alanında birçok ilkokul ve lise inşa ettirmiştir. Ahmedi doktorlar insanlara hizmet etmekte, Ahmedi mübelliğler de vatandaşlarımızın manevî ıslahı için ülkenin her bölgesinde çaba sarf etmektedir."

Pakistan Hükümeti tarafından Afrika ülkelerine gönderilen delege üyesi ve Pakistan Times Gazetesi yazarı Ferid S. Caferi, Afrika ziyaretini değerlendirirken şöyle demiştir: "Ahmedi din adamları ülkede çok sevilmektedirler. Hatta Cumhurbaşkanı Ncroma tarafından da takdir edilmektedirler. Onların gerçek anlamda insanlara hizmet ettiği bildirilmiştir. Gana gençlerine hem din hem de dünya bilgisini verirler ve insanlar arasında aslâ bir nefret ve anlaşmazlık yaratmazlar. Onlar gerçekten insanlar arasında birlik yaratmaya çalışırlar. Ahmedi din adamlarının halkla ilişkisinin Hristiyan misyonerlere göre daha sıkı olduğu bana bildirildi. Onlara yakınlık gösterilir ve sevgi ile hoş geldiniz de-

nilir.”¹⁰

Şimdi burada bir soru sormamız gerekir. Eğer Müslüman Ahmediye Cemaati fesat çıkarmıyorsa Müslüman ülkelerdeki fesat ve bozukluğun anlamı nedir? Onlar neden birbirlerine düşman kesilmişlerdir? Niçin birbirleriyle uğraşmaktadırlar. Bu sorunun cevabını Allah’ın^{cc} Habibinden^{sav} öğrenmemiz gerekir. Yüce Allah^{cc} sevgili Habibi’ne^{sav} kıyamete kadar vuku bulacak ümmetinin bütün hadiselerini bildirmiştir. Hz. Abdullah B. Amr’in^{ra} bildirdiğine göre, Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurmuştur: “Benim Ümmetim de İsrailoğullarının uğradığı bütün durumlara uğrayacaktır. Onlar, bir ayakkabı çiftinin birbirine benzediği gibi birbirine tıpatıp benzeyeceklerdir. İsrailoğullarından birisi kendi öz anasıyla zina işlediyse, benim ümmetimin içinde de aynen bu günahı işleyen olacaktır. İsrailoğullarının yetmiş iki fırkaya bölündüğü gibi benim ümmetim de yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Yalnız onlar arasından bir tek fırka (hizip) cennet yolunda olup ötekiler ise cehennem yolunda olacaklardır. Ashab^{ra} kurtulacak olan ve cennet yolunda olan hizbin hangisi olacağını sordular. Bunun üzerine Resulüllah^{sav}: Benim ve benim ashabımın sünnetini takip eden hizip (cennet yolunda olacaktır) buyurdu.”¹¹

Hz. Resulüllah’ın^{sav} bu sözünün hiç şüphesiz mutlaka yerine gelmesi lâzımdı. Yine Hz. Ali’nin^{ra} bildirdiğine göre Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu: “Bir zaman gelecek ki İslâm’dan ancak ismi, Kuran’dan da yalnız yazısı baki kalacaktır. Günün Müslümanlarının yaptığı camiler çok görkemli fakat hidayetten boş olacaktır. Onların din bilginleri gök kubbesi altında en iğrenç yaratıklar olacaktır. Bütün

¹⁰ Pakistan Times; Lahore; 14 Ağustos 1964

¹¹ Tirmizi, Ebvab-ül İman; El-Camiüssagir

fitneler onlardan çıkacak ve yine onlara dönecektir.”¹²

Demek ki bütün fitne ve fesadın sorumluluğu sapık ulema-lara ait olacaktır. Yalnız Hz. Resulüllah’ın^{sav} da bildirdiği gibi bu sapık din adamlarının Allah’ın^{cc} Habibi^{sav} ile hiçbir alâkası olmayacaktır. Mollalar bu hadisleri neden okumuyorlar? Hz. Resulüllah’ın^{sav} bir hadisini daha naklediyorum. Bu hadis Kenz-ül Ümmal’da mevcuttur:

تَكُونُ فِي أُمَّتِي فَرْعَةٌ فَيَسِيرُ النَّاسُ إِلَى عُلَمَائِهِمْ فَإِذَا هُمْ
قِرْدَةٌ وَخَنَازِيرُ

Yani öyle bir zaman gelecek ki benim ümmetim arasında ihtilâflar çıkacak ve kavgalar olacaktır. Müslüman halk, din adamlarına müracaat edecekler ve aralarındaki kavgaların neden cereyan ettiğini sorarak onlardan kendilerine bir çare bulmalarını isteyecekler. Fakat din bilginlerini maymun ve domuz olarak görecektir.¹³

Şimdi bu kelimeler benim değil, Allah’tan bilgi alarak insanlara aktaran Allah’ın^{cc} Habibinin buyruğudur. Sözde hocalar bu çeşit hadisleri neden açıklamıyorlar ve niçin gizlemeye çalışıyorlar?

Demek ki Hz. Resulüllah’ın^{sav} önceden bildirdiği gibi fitnelerin çıkması lâzımdı. Fakat o fitnelerin bütün sorumluluğu din adamlarına ait olacaktı. Bu Allah’ın^{cc} önceden verdiği karardır. Hz. Resulüllah’ın^{sav}, bir hadisini daha okuyorum: “Gerçek bilgi yok olacak. İnsanlar bilgisiz ve cahilleri lider seçecekler. Onlardan din meselelerini soracaklar. Onlar da bir bilgileri olmaksızın fetva verecekler. Böylece yalnız kendileri sapmakla kalmayıp ötekileri de saptıracaklar-

¹² Mişkat, Kitab-ül İlm; Kenzülümmal

¹³ Kenzülümmal; s.190/7

dır.”¹⁴

Ulema zannedilen kimselerin aslında cahil oldukları ve gerçek bilgi olmadan fetva verdikleri konusunda Pakistan Sıkıyönetim Komutanı'nın, 31 Ocak 1985 sayılı "Cang Gazetesi"nde yayınlanan bir beyanatı dikkate değer. Gazete Pakistan'da elli bine yakın imam bulunduğunu, bunların otuz altı bininin çok az tahsil gördüğünü ve geri kalanlardan on bir binin tamamen bilgisiz, zırcahil olduğunu ileri sürmüştür.

Gerçek bilginin yok olması, Allah'ın^{cc} bilgiyi yok etmesiyle olmaz. Yüce Allah böyle işler yapmaz. Bilgisizlik aslında âlimlerin vefat edip gitmesi ve cahil kişilerin onların yerine geçmesiyle olur. Bu bilgisiz kişiler, cahillikleri yüzünden yanlış fetva verirler ve böylece fesat çıkartırlar. Zamindar Gazetesi Lahor, 14 Ağustos 1915 sayısında bu gerçek şöyle dile getirilmiştir: "Gökte bir milletin sona erdirilme günü gelince, onun liderleri ve büyüklerinin hayır yapma yeteneği yok edilir ve onların kötülükleri sebebiyle o milletin son günleri gittikçe yaklaşır. Bu ilâhî sünnettir. Hindistan Müslümanlarının şanssızlığı ve kötü kaderi, çoktan beri yalancı pirlar ve bilgisiz hocalar ile gösterişe meraklı sufilerin şeklini almıştır. Bunların ne Allah korkusu vardır ne de Resulullah'a^{sav} hürmeti gönüllerinde mevcuttur. İslâm şeriatı ile geleneklerine de aldırış etmezler. Milyonlarca insanı aldatmakta olan bu kitle, İslâm adına öyle çirkin işler yaparlar ki iblis bile utanır."

Bu yazıların bir tek kelimesi bile bize ait değildir. Bu kelimeler onların kendi düşüncelerine aittir. Aynı gazete yazısını şöyle sürdürmektedir: "Bu çapulcu güruhunun müşrikane işleri geçen birkaç günden beri o derece fazlaşmıştır ki, eğer Yüce Allah^{cc}, onların işledikleri fasikane işler ve

¹⁴ Mişkât, Kitab-ül İlm

yaptıkları suçlardan dolayı, bütün Müslümanları yerle bir ederse yeri vardır.”

Aynı gazete 14 Haziran 1925 sayısında şöyle yazmıştır: “Müslümanların geri kalmışlığının gerçek sorumlusu bizce, daima kâfirlikten yana olan bu mollalardır.”

Aynı gazete 15 Nisan 1929 sayısında şöyle yazmaktadır: “Ben de mollaların cemaatine mensubum. O bakımdan ben onların gizli sırlarını da bilirim. Tam bir içtenlikle bütün Müslümanlara sesleniyorum. Bu mollalara bir dakika bile fırsat vermesinler ve onları kendi politikaları ve dinlerinden çıkarıp atsınlar. Çünkü onların ne politika ile ilgili bir bilgileri vardır ne de din bilgisine sahiptirler. Onlar yalnız alavere dalavere ile kandırmayı bilirler ve şahsî menfaatlerine de düşkündürler. Onlar lider değil, hırsızdırlar.”

Al-Aman gazetesi de 20 Haziran 1930 sayısında şöyle demiştir: “Müslümanlar arasında dinsizliğin sorumlusu aslında Hindu Kongre Partisi’nden yana olan mollalardır. Onlar gazetelere yazılar yazıp makaleler neşrederek Müslüman halkı doğru yoldan saptırmaya çalışmaktadırlar.”

Denebilir ki bu yazılar dinle ilgisi olmayan kimseler tarafından yazılmıştır. Eğer varsa, dinî bir derginin bu konudaki bir yazısı ileri sürülmelidir. “Tanzim Ehl-i Hadis” haftalık dinî bir mecmuadır. Bu mecmua 1 Mart 1968 sayısında şöyle bir yorumda bulunmaktadır: “Bu mollaların tavırlarını görünce Resulullah’ın^{sav} şu sözü akla gelir: Onların camileri zahirde dopdolu olacaktır fakat hidayet ruhundan boş olacaktır. Onların mollaları bütün fitnelerin kopmasının gerçek sebebi olacaklardır. Yine bütün fitneler eninde sonunda bu mollalara dönecektir.”

Eğer birisi bu yazıları okuduktan sonra yine Müslümanların, Resulullah’ın^{sav} haber verdiği duruma düşmediğini iddia ederse, o zaman Müslümanların yine düşünmeleri

gerekir. Eğer bugünkü din bilginleri ve mollalar Müslümanları bu duruma düşürdüyse, o zaman Resulullah'ın^{sav} haber verdiği mollalar Müslümanları nereye götüreceklerdir? İslâmiyet'i bütün yeryüzüne yayacak olan din adamları böyle mi olur?

H. Mehdi^{as} zamanında tanınmış bilginlerden birisi de Senaullah Amrit Sari'dir. (Kendisi Vadedilen Mesih'in başlıca düşmanlarından birisidir.) O, Ehl-i Hadis Dergisi'nin 23 Şubat 1906 sayısında şöyle demektedir: "Şirk ve bidatla ilgili ne kadar gelenek varsa hepsinin sorumlusu mollalardır. Kötülerin de kötüsü, bu kötü hocalardır."

Allah'ın^{cc} kaderi bunları nasıl konuşturmuştur! Demek ki fesadın gerçek sorumlusu Müslüman Ahmediye Cemaati değil, bugünün mollalarıdır. Aynı dergi 19 Nisan 1907 sayısında şöyle demiştir: "Kur'an-ı Kerim'de Yahudiler, Kitab'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr ettikleri için kötülenmişlerdir. Maalesef bugün Ehl-i Hadisler'de aynı ayıp bulunmaktadır. Muhaliflerimizi düzeltmek için başvurduğumuz yolda hidayet yerine dinsizlik yayılmaktadır."

Bu mollalar, H. Resulullah'ın^{sav}, gelecek Mesih'in peygamber oluşu ile ilgili hadisini saklayıp, yalnız otuz tane yalancı Peygamber'in çıkmasıyla ilgili buyruğunu ileri sürerler. Aynı şekilde mollalar hakkındaki hadisleri de gizlemeye çalışırlar. Ehl-i Hadis dergisi 20 Aralık 1921 sayısında bir yorum daha yapmıştır: "Bütün güçlerimiz bizden geri alınmış ve cesaretimiz yok olmuştur. Bizim azalarımız zayıf düşmüş ve içimizdeki İlâhî ateş sönmüştür. Sanki bütün vücudumuz ölmüş, fakat bir tek ağız ve içinde bir tek dil kalmıştır."

Bu ağız ve dil ne yapmaktadır? "Tanzim" adlı dergi 15 Eylül 1969 sayısında şöyle yazmaktadır: "Cemiyet-i Ulema-i İslâm liderleri, dillerini kullanarak küfürbaz bir nesil yetiş-

tirmişlerdir. Ancak bir gün bu nesil onlara da küfür edecektir. İşte o zaman onlar üzüleceklerdir, fakat iş işten geçmiş olacaktır.”

Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde kullanılan bu küfürbaz nesil, sonunda efendilerine de küfretmişlerdir. Keşki düşünecek bir kafa olsaydı! Hz. Şah Veliyullah Mühaddes Dehlevî^{ar} şöyle demiştir: “Eğer Yahudilerin örneğini müşahade etmek istiyorsanız, bugünün kötü hocalarına bakınız. Dünyayı seçmiş olan bugünün din bilginleri tıpatıp Yahudilere benzemektedirler.”¹⁵

Keza, İslâm düşünürleri arasında yüksek bir yeri olan İmam-ı Gazali^{ar} şöyle demiştir: “Ulemaların çoğu üzerinde şeytanın üstünlüğü vardır ve onların aşırılığı onları doğru yoldan saptırmıştır. Onların her biri maddî menfaate düşkün, hayrı şer, şerri de hayır saymaktadır. Din bilgisi yok olmuş ve dünya hidayet kandilleri sönmüştür. Ulemalar, insanları bilginin artık üç yolu olduğuna inandırmışlardır. Birincisi, hükümetin fetvası ki kadılar o fetva ile kabadayılar arasında karar verirler. İkincisi, kendini beğenmiş birisinin muhalifini susturmak için yaptığı tartışma. Üçüncüsü, bir vaizin halkı kendine doğru çekmek için kullandığı yapmacık ve çekici sözler.”¹⁶

Bu yazıdan da anlaşılabilceği gibi Müslümanlar arasındaki bozukluk uzun süreden beri başlamış ve gerçek din bilginleri çoktan beri Müslümanları uyarmaktadırlar. Nitekim Miraç olayını anlatırken Yusuf peygamber ile Züleyha'nın gerçek dışı uydurma olayları anlatılır, ve filmlerdeki iğrenç şarkılar okunur. Böyle iğrenç şarkılar ve yalan yanlış uydurma hikâyeleri Resulullah'ın^{sav} Miracı ile ilgili olarak ileri sürmek, Müslümanları acıya boğmaz mı? Bir de Mevdu-

¹⁵ El-Fevz-ül Kebir

¹⁶ Kitab-ül İmla An İşkalat-ül İhya

di'nin sözlerine kulak verelim. O, şöyle der: "Maalesef ulemalar İslâm'ın gerçek ruhundan uzaklaşmışlardır. Zaten içtihat kuvvetleri, din bilgisi, hikmet ile amel gücü onlardan çoktan kalkmıştır. Allah'ın^{cc} Kitabından ve Resulül-lah'ın^{sav} ilmî ve amelî hidayetinden İslâm'ın devam edecek olan ve bütün durumlarda geçerli olan prensiplerini ortaya çıkarabilme yeteneği onlarda zaten yoktur. Geçmişlerin körü körüne taklit etme hastalığı, bu ulemalar üzerine de musallat olmuştur. Dolayısıyla onlar her problemin çaresini, Allah'ın^{cc} Kitapları dışında ve zaman sınırından da üstün olmayan kitaplarda ararlar. Ulemalar, Allah'ın^{cc} peygamberleri olmayan, düşünceleri de zaman ve ahval şartlarından hür olan kimselere başvurarak onlardan medet beklerler. Durum böyle iken değişmiş olan çağda Müslümanlara kılavuzluk yapmaları nasıl mümkündür? Keza yalnız Allah'ın^{cc} görebildiği, peygamber olmayan başka hiçbir insanın gözünün, yüz yılların perdesini kaldırarak göremediği durumlarda ulemanın Müslümanlara yol göstermeleri nasıl mümkün olabilirdi?"¹⁷

Mevdudi'nin bu yorumu dikkate şayandır. Ona göre, değişmiş zamanlarda ortaya çıkan problemlerle İslâm'ın uğradığı afetlerin çaresini arayıp ileri sürmek vazifesi ulemalardan beklenirdi. Fakat Mevdudi'ye göre ulemaların böyle bir yetenekleri yoktu. Böyle durumlarda işe yarayacak olan, ya Allah'ın^{cc} gözü ya da İlâhî irfana sahip olan bir Peygamber'in gözü olur. Fakat Mevdudi'ye göre bunların hiçbirisi yoktu. Dolayısıyla asırların perdelerinin kalkması nasıl mümkündü? Mevdudi demek istiyor ki bütün ulema ve müceddidlerin, imamlarla ermiş kişilerin göremediğini ben görmekteyim. Benim kitaplarımda meselelerimizin çaresi bulunmaktadır. Onun için geliniz ve benim Cemaatime katılınız.

¹⁷ Tenkihat; s.27

Şimdi bu bir ilâh yahut bir peygamber olma iddiası mıdır? Eğer hiçbiri değilse o zaman demek ki Mevdudi yalan söylemektedir. Eğer o, bir yalancı olmasaydı o zaman, yeni afetler ve yeni musibetler anında Yüce Allah'ın^{cc} gerçek irfanına sahip bir peygamber gönderdiğini inkâr etmezdi. Çünkü meselelerin özünü göremez ve doğru çaresini ileri süremez. Bunun dışında bir çıkar yolu yoktur.

Evet! Sizin için bir tek yol vardır. Allah'ın^{cc} gerçek irfan bahşettiği ve Resulüllah'ın^{sav} müjdelediği zatı kabul etmek. O, Rabbinden bütün dertlerinizin çaresini getirmiştir. Siz onu reddettiniz. Artık neyi beklemektesiniz? Sizin ulemalarınızın yazılarını ben size okudum. Bunun dışında bir çareniz yoktur. Eğer hayat istiyorsanız, Hz. Resulüllah'ın^{sav} bütün fitnelerin sorumlusu olarak bildirdiği hocalardan kurtulmalısınız. İyi biliniz ki Resulüllah'ın^{sav} buyruğunu reddederek siz asla hayat yolu göremezsiniz. Resulüllah'ın^{sav} teşhis ettiği hastalığı mutlaka kabul edeceksiniz. Bugün kabul etmezseniz yarın nesilleriniz kabul edeceklerdir. Bu hastalığın çaresi olarak Allah'ın^{cc} Habibi'nin^{sav} buyurduğu gibi Hz. Mehdi'yi kabul etmeniz gerekecek ve Allah'ın^{cc} İslâmiyet'i tekrar yüceltmek üzere gönderdiği Mesih-i Mevud'u kabul edip ona inanmanız gerekecektir. Eğer onu kabul etmezseniz o zaman daimî bir ölüm size mukadder kılınmış demektir. Başka bir yolunuz yoktur.

H. Mehdi'ye yöneltilen değişik suçlamalar

29 Mart 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı ve Vadedilen Mehdi'nin^{as} Dördüncü Halifesi, Hz. Mirza Tahir Ahmed'in 29 Mart, 1985, Cuma günü Londra'nın Fazl Camii'nde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet; istiaze ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra şu ayetleri (43:52-55) okudular:

وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ
الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥٢﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا
الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٣﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ آسُورَةٌ
مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَأِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٤﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ
فَاطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٥﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Bu ayetlerde dikkatimizi çeken belli başlı iki mesele bulunmaktadır:

A- Firavun, kavmini Hz. Musa^{as} aleyhine kışkırttığı zaman Hz. Musa'nın^{as} çok önemsiz ve haysiyetsiz bir kimse olduğunu iddia etmiştir

B- Keza, Hz. Musa'nın^{as} doğru dürüst konuşamadığını ve kekeme olduğunu da ileri sürmüştü. Nitekim Hz. Musa^{as} kendisi bile bunu kabul ediyordu ve Yüce Rabbi'ne şöyle yalvarıyordu:

وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿٥٦﴾

Yani: Göğsüm daralıyor, dilim açılmıyor. Beni affet. Harun'a peygamberlik vererek benim yerime onu Mısırlılara gönder (26:14). Yüce Allah'ın^{cc} buyurduğu gibi Firavun kavmini küçümsedi. Bütün kavim ona boyun eğdi ve ondan korkarak Allah'ın^{cc} yüce bir Peygamberini reddetti. Bir zalimden korkarak Allah'ın^{cc} yüce bir Peygamberini reddeden o ka-

vim zaten fasık idi ve yoldan çıkmıştı.

Bu ayetlerden anlaşıldığına göre zalimler daima fasıklar üzerinde hüküm sürerler ve ancak onlara baskı yapabilirler. Eğer kavim sapık değilse hiçbir zalim onlara baskı yapamaz. Eğer böyle birisi onların başına geçerse bile, onlar asla inançlarından ve dinlerinden uzaklaşmazlar. Onlara Kuran-ı Kerim'de asla fasık denmemiştir. Yalnız bazı kimse-ler başlarında bulunan idareciden korkarak inançlarını terketmeye başlarlar ve dinlerine aykırı olan sözleri söylemeye başlarlar. İşte bu çeşit insanlara Kuran-ı Kerim'de fasık denmiştir.

Binlerce sene önce Mısır'da geçmiş hadiseler bugün Pakis-tan'da bulunmaktadır. Daima sapık kişilerin Allah'ın^{cc} seç-kin kulları aleyhinde kullandıkları yöntemler ve ileri sür-dükleri yakıştırmalarla suçlamalar bugün Maalesef Pakis-tan'da bile görülmektedir. Adı "Kadiyaniyet- İslâm Ke Liye Sangin Hatra" Yani "Kadiyaniyet- İslâm İçin Büyük Tehlike" olan Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı Ahme-diye aleyhtarı broşürde şöyle denilmiştir: "(Müslüman Ah-mediye Cemaati Kurucusu) Mirza Gulam Ahmed, Arapça kelimeleri doğru dürüst söyleyemezdi. Meselâ Kaf ile Sağır Keyf arasındaki ayırımı yapamazdı. Bazen ziyaretçiler buna itiraz ederler; fakat o, ise hiçbir cevap veremezdi. Bakınız El-fazl; 14 Eylül; 1938" ¹

Demek oluyor ki Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Mirza Ahmed'in^{as} bazı Arapça kelimeleri doğru telaffuz edemeyi-şi ve dilinin düzgün olmayışı, İslâm için büyük bir tehlike imiş!!! Bu ne büyük bir uydurmadır. Hz. Ahmed'in^{as} dili bazı Arapça harfleri doğru telaffuz edemiyorsa yahut dili tam olarak dönmüyorsa bunda İslâm'a ne tehlike olabilir? Bunların kendi inançlarına göre bir peygamber yahut

¹ A.G.E.; s.12

imamın dilinin tutuklamasına itiraz edilemez. Musa'nın^{as} dili tutukluk yapmıyor muydu? Hz. Harun^{as} Hz. Musa'dan^{as} daha iyi konuşmuyor muydu? Hz. Musa^{as} doğru dürüst konuşmadığı ve kekeme olduğu halde Allah'ın^{cc} yüce bir peygamberi değil midir? Peki acaba o, ilâhî din için bir tehlike mi oluşturunuyordu?

Peygamberlere düşman olanların öteden beri ileri sürdükleri suçlamalar ve yakıştırmalar, bugün Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu aleyhinde ileri sürülmektedir. Firavun'un Hz. Musa'ya^{as} yönelttiği itiraz bugün Pakistan'da bir diktatör tarafından Hz. Ahmed'e^{as} yöneltilmektedir! Ruh-ül Me'ani tefsirinde şöyle denmiştir: "Bir lisanı iyi bilenler bile şiddetli bir üzüntü ile karşılaşınca kalplerinde bir sıkıntı meydana gelir ve dillerinde bir kekemelik oluşur. Böylece onlar tam olarak muratlarını ifade edemezler. Aynı şekilde beğenmediği bir çevrede yetiştigi için Musa'nın dilinde bile bir kekemelik baş göstermişti."²

Aynı şekilde birçok İslâm büyükleri kekeme olup tam olarak konuşamazlardı. Hz. Bilal-i Habeşî^{ra} "Eşhedü" yerine "Eshedü" derdi. Ashab-ı Kiram bunu dinledikleri zaman duyulanıp gözlerinden yaşlar akmaya başlardı. Acaba Bilal^{ra} İslâmiyet için büyük bir tehlike miydi? Hz. Hüseyin^{ra} bile kekemeydi. Ruh-ül Me'ani tefsirinde şöyle denmiştir: "Hz. Hüseyin^{ra} kekemeydi ve dili tam çalışmazdı. Hz. Resulüllah^{sav}: "Hüseyin, bu kekemeliği amcası Musa'dan^{as} almıştır" buyurdu."³

Aynı tefsirde Hz. Mehdi^{as} hakkında şöyle denmiştir: "Gelecek olan Mehdi'nin kekeme olacağı açıklanmıştır. Mehdi me'alini ifade edemeyince, sağ elini sol baldırına vuracağı

² Tefsir Ruh-el Me'ani; c.19; s.65

³ Tefsir Ruh-el Me'ani; c.16; s.183

beyan edilmiştir.”⁴

Demek ki Hz. Mehdi'nin^{as} bazı kelimeleri tam olarak ifade edemeyişi İslâmiyet uğruna bir tehlike olmayıp, aslında doğruluğuna bir delildir.

En son olarak şunu da ifade etmek istiyorum ki Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde “El-Fazl Gazetesi; 14 Eylül 1938” bir kaynak olarak gösterilmiştir. Dikkatimizi çeken husus şudur ki 14 Eylül 1938 günkü El-Fazl Gazetesinde aslâ böyle birşey zikredilmemiştir! Broşürdeki bütün bu ifade başından sonuna kadar yalandır ve dünya insanlarını aldatmak gayesiyle tamamen uydurulmuştur!!!

Broşürde şöyle bir suçlama daha yer almaktadır: “Mirza Bey (Ahmed), ilk tahsilini kendi köyünde tamamladıktan sonra Siyalkot'a gidip valinin yanında küçük bir memur olarak işe girdi ve onbeş Rupî maaş almaya başladı. Bazı yazarların ifadesine göre Mirza Bey, evinde hırsızlık yaptığı için babası ceza olarak kendisini evden kovmuştu. Zaten o yüzden o, Kadiyan'dan çıkıp Siyalkot'a gitmeye ve az bir maaşla memur olarak çalışmaya mecbur olmuştu. En sonunda 1885'de işinden ayrıldı.”⁵

Burada Hz. Ahmed'e büyük bir iftira atılmıştır. O, aslâ ve aslâ hiçbir hırsızlık yapmamıştır. Biz bu itirazın kaynağını araştırdık ve şöyle bir rivayeti bulduk: “Bir defasında Vadedilen Mesih^{as} dedesinin emeklilik maaşını almak üzere Sialkot'a gitmiş. Kendisini takip eden Mirza İmamuddin, ondan parayı alıp kaçmıştır. Bunun üzerine Hz. Ahmed^{as} bu zarardan sonra aileme yüzümü nasıl göstereceğim düşüncesiyle Kadiyan'a gitmeyip Sialkot'ta işe girmeyi uygun

⁴ Tefsir Ruh-el Me'ani; c.16; s.183

⁵ A.G. Broşür; s.9

bulmuştur.⁶

Demek ki muhaliflerimiz tamamen yalan söylemişler ve Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Ahmed'e^{as} tamamen iftira atmışlardır! Bu hadise kendisinin gençken ne kadar temiz ve saf olup kurnazlıktan tamamen habersiz olduğunu göstermektedir. Ayrıca bu olay gençlik döneminde onun hayâ ve takva sahibi olduğunu kanıtlamaktadır. Hırsızlığa gelince, parayı alıp kaçan kendisinin büyük düşmanlarından biriydi. Broşür yazarlarının bu yakıştırmalarının gerçek içyüzünü bildiklerine inanıyorum. Böyle olduğu halde hiç korkmadan bunu Hz. Ahmed'e^{as} maletmişlerdir.

Aslında muhaliflerimiz peygamber olduklarına inandıkları zatlara bile bu çeşit iftiralar atmışlardır. Hz. Yusuf'un^{as} kardeşleri bile kendisinin hırsızlık yapmış olduğunu ileri sürmüşlerdi. Bu açık bir iftira idi. Ne var ki müfessirler bunu doğru kabul ederek Hz. Yusuf'un^{as} ne çaldığı konusunu aralarında tartışmaya başladılar. Kimisi bir altın put çaldığını ileri sürdü. Kimisi bir tavuk çaldığını, kimisi de yumurta çaldığını iddia etti. Bir müfessir, yoksullara dağıtmak üzere yemek çaldığını yazdı. Bu konuda Celâleyn; El-Hâzin; Feth-ül Kadir; Ruh-ül Me'ani vb. tefsirlere bakmak yeterli olur.

Kısacası peygamberler hakkında bu çeşit alışkanlıkları reva görenlerin, Hz. Ahmed'e^{as} böyle bir iftira atmaları yadırganmamalıdır. Hz. Ahmed^{as} ve Ahmediye Cemaati'nin koyu düşmanlarının şahadetlerini aşağıda nakledeceğim. Bunlardan anlaşıldığına göre çocukluğundan beri Hz. Ahmed'in^{as} karakteri çok sağlam idi. Hoca Zafer Ali Han'ın Babası Münşi Siracüddin, Vadedilen Mesih'in gençken Sialkot şehrinde geçirdiği günlerini şöyle özetlemiştir: "Gözlerimle gördüğüme göre, gençliğinde bile son derece salih ve takva sahibi bir evliya olduğuna şahadet ederim.

⁶ Siret-ül Mehdi; c.1 Rivayet No.49; s.43-44

İşten eve dönünce hep din konusunda kitaplar okurdu ve halkla pek görüşmezdi.”⁷

Büyük düşmanlarından olan meşhur din bilgini Muhammed Hüseyin Batalavî şöyle der: “Berahin-i Ahmediye yazarı (Mirza Gulam Ahmed) dost ile düşmanın tecrübesi ve müşahedesine göre Şeri’at-i Muhammediye’ye bağlı, haramdan sakınan, daima doğru söyleyen bir zattır.”⁸

Yukarıda beyan edilen suçlamanın belli başlı iki yönü vardır:

A- Hz. Ahmed^{as} küçük bir memurdu. O, nasıl peygamber olabilir? Burada Firavun’un Hz. Musa^{as} aleyhinde ileri sürdüğü sözün aynısı ileri sürülmüştür!

B- Peygamberler başka birisine tabi olup onun emri altında çalışmazlar. Hâlbuki Kur’an-ı Kerim açık olarak Hz. Yusuf’un^{as} örneğini ileri sürmektedir. Senaullah Amritsarî adlı meşhur din bilgini bu konuda şöyle der: “Kuran-ı Kerim’den Hz. Yusuf’un^{as} ülke yönetimi konusunda kâfir bir kralın emrinde çalıştığını öğreniyoruz. Bir tek Peygamberin örneği bile bizim için en güzel örnektir.”⁹

Aynı dergi başka bir sayısında şöyle bir fikri savunur: “Hz. Yusuf’dan^{as} Hz. İsa’ya^{as} kadar birçok resul ve nebi, zamanın (kâfir) hükümetleri emrinde çalıştılar.”¹⁰

Peki bu peygamberler ve resuller dinleri uğruna neden bir tehlike oluşturmadılar?

⁷ Zamindar Gazetesi; Mayıs 1908

⁸ İsha’atüssünne; c.7 s.9

⁹ Ehl-i Hadis Dergisi; 16 Kasım 1945

¹⁰ A.G.E.; 15 Ekim 1946

Vadedilen Mehdi'nin^{as} soyuna yöneltlen bir itiraz

Broşürde, Hz. Ahmed'e yöneltlen itirazlardan bir tanesi de şöyledir: "Mirza Gulam Ahmed Kadiyani, soyunun Orta Asya'daki Moğollar'dan geldiğini iddia etmektedir. İlk yazılarına göre o, Moğol Berlas kabilesinden gelmektedir. Daha sonra, soyunun İranlılardan geldiğini ve bunu da vahiy yoluyla öğrendiğini iddia eder. Böyle bir iddia ileri sürmesinin başlıca sebebi de, büyük bir ihtimalle, Hz. Resulullah'in^{sav} bir hadisidir. Bilindiği gibi Hz. Resulullah^{sav} İslâmiyet'i yayma konusunda İranlı Müslümanların rolünü methetmiştir. Bununla birlikte o, hangi soydan geldiğini ömrünün sonuna kadar tayin edemedi. İlk olarak Moğol kavminden geldiğini ileri sürmüştü. Bir müddet sonra o, Sadatlardan geldiğini ve Resulullah'in^{sav} evlatlarından olduğunu açıklamıştır. En sonunda, vahiy vasıtasıyla İran asıllı olduğunu öğrendiğini iddia etmiştir. Gerçekten İran asıllı olduğuna dair elinde sözde bir keşf dışında hiçbir delil bulunmadığını da kabul etmiştir."¹¹

Bu itirazda ele alacağım birçok konu vardır. Ben onları teker teker ele alacağım. Ancak ilk olarak şunu açıklamak istiyorum ki Hz. Resulullah^{sav} aslâ İranlıların İslâm hizmeti konusundaki rolünü methetmemiştir. Hiçbir Hadis'te İranlıların İslâmiyet'i yayma çalışmaları yahut rolleri asla ve asla methedilmemiştir! Bu tamamen asılsız bir iddiadır ve böyle bir hadis asla mevcut değildir! Broşür yazarının zikrinden kaçındığı hadis, Sahih-i Buhari'de mevcuttur. Bu hadise göre, Hz. Resulullah^{sav} Cuma Suresi'ni tefsir ederken şöyle buyurdu: "Eğer iman dünyadan yükselip ülker yıldızına bile varmış olursa, Selman-ı Farisî neslinden bir zat (yahut başka bir rivayete göre birkaç zat) imanı tekrar yeryüzüne

¹¹ Kadiyanilik; İslâmiyet İçin Büyük Tehlike; s.9-10

getireceklerdir.”

Broşür yazarı bu hadisi zikretmek cesaretini gösteremeyerek, bunun yerine asılsız bir hadis uydurarak onu Hz. Resulullah'a^{sav} maletmek günahını işlemiştir.

Hız. Mehdi'nin sülalesine gelince, bu konudaki yazılarını vermek istiyorum: “Bizim milletimiz Moğol Berlas'tır. Elimizde bulunan eski atalarımızın vesikalarından anlaşıldığına göre onlar bu ülkeye (Hindistan'a) Semerkant'tan geldiler. İki yüz kadar hizmetçi ve aile efradı da beraberinde olduğu halde bu ülkeye eşraf gibi girdiler.”¹²

Ailemiz zahirden anlaşıldığına göre Moğol bir aile olarak tanınmaktadır. Ancak gerçeği bilen Âlim-ül gayb Rabbimiz, sık sık bana vahiy ederek ailemizin Farisî bir aile olduğunu bana bildirmişti ve bana da Faris oğullarından olduğumu bildirerek beni öyle isimlendirmiştir.”¹³

Şimdi Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince, kesin olarak hangi soydan geldiğini bilmeyen, Farisî asıllı mı yoksa Moğol mu olduğunu anlamayan, ninelerinde seyyid sülâlesine mensup kadınlar bulunup bulunmadığını tam olarak kestiremeyen bir kimse İslâmiyet için büyük bir tehlikedir! Oysa burada bir çelişki söz konusu değildir. Burada bir tezat olduğunu iddia edenler akılsızdır. Gerçek şudur ki yukarıda zikredilen üç söz de doğrudur. Araştırmalarımıza göre Hz. Ahmed'in^{as} büyük atası, kendi açıkladığı gibi Semerkant'tan gelmiş idi. Bugün Semerkant, İran sınırları içinde değildir. Eğer Semerkant'tan geldikleri konusundaki rivayet doğruysa, aynı zamanda Moğol iseler, o zaman Faris ehli nasıl olabilirler? Hz. Ahmed^{as} aslâ yalan söylememiştir. Bir yandan Semerkant'tan geldiklerini açıklamış, diğer yandan tarihçilerin kendilerine Moğol dediklerini ileri sür-

¹² Kitab-ül Beriyye; Ruhanî Hazain; c.13 Dipnot s.162-163

¹³ Hakikat-ül Vahiy; Dip Not; s.80; Ruhanî Hazain; c.22

müş, mamafih Hak Teala'nın kendisine Farisî olduklarını bildirdiğini iddia etmiştir. Fakat Farisî olduklarına dair elinde bir delil bulunmadığını da kabul etmiştir.

Aslında dünya coğrafyası daima değişikliğe uğramış, ülkelerin sınırları hiçbir zaman aynı olmamıştır. Encyclopedia Britanica (Biritanica Ansiklopedisi) İran Şahı Feruz Şah Pur zamanında Semerkant'ın İran hududuna dâhil olduğunu ve Sog Diyana vilayetinin başkenti olduğunu, İran sınırının da Semerkant'tan yüz yirmi kilometre ileride olduğunu söylemiştir. Hüsrev Perviz (Peygamber Efendimiz^{sav} zamanındaki İran Padişahı) zamanında da Semerkant'ın İran'a dâhil olduğunu ve yüzyıllar sonrasına kadar İran'ın bir parçası olarak kaldığını yazmıştır.¹⁴

Kısacası Hz. Ahmed'in^{as} sözlerinde hiçbir çelişki yoktur ve Allah'ın^{cc} kendisine verdiği haber doğrudur. Atalarının Semerkant'tan Hindistan'a geçtiği bilinen bir gerçektir. O zaman Semerkant Faris'in bir parçasıydı ve Semerkant vatandaşları Farisîlerdendi. Kaldı ki o Moğol muydu; değil miydi? Bu soru pek önemli değildir. Zira yabancı ülkelerden gidip Hindistan'a yerleşmiş olan yabancılara yerlilerden daha beyaz oldukları için Moğol denmiştir. Hindistan'dakilere Hintli Moğol, Afganistan'dakilere Afganistanlı Moğol denir. Moğol denen her bir kimsenin illa Moğolistan'dan gelmesi gerekmez. Moğol tarihî hakkında "Medieval India Under Mohammadan Rule" adlı değerli bir eser yazmış olan Stainly Pool şöyle der:

"The Term Moghal... came to mean any fair man from central Asia or Afghanistan as distinguished from the darker native Indians. The various foreign invaders or governing Muslims class Turks, Afghans, Pathans and Moghals eventually became so mixed that were indifferently ter-

¹⁴ Encyclopedia Britanica; c.9

med Moghal.”

“Moğol kelimesi Orta Asya yahut Afganistan'a mensup beyazları Siyah Hint asıllı yerlilerden ayırdetmek için kullanılırdı. Hindistan'a saldıran Türk, Afgan, Patan ile Moğol gibi Müslüman kavimler sonunda birbirleriyle öyle kaynaşıtlar ki, aralarında bir ayırım yapılmadan hepsine Moğol denmeye başlandı.”¹⁵

Demek ki bu itiraz asılsızdır. O, Moğol muydu, değil miydi sorusu önemsizdir. Kendi ifadesine göre kendi ailesine Moğol deniyordu. Bir hata varsa bu Hz. Ahmed'e^{as} ait değildir. Fakat bir Farisî olduğu ispat edilmiş bir gerçektir.

Bir itiraz daha: Bazı akrabaların tutumu

Broşürde Hz. Ahmed'e^{as} yöneltilen itirazlardan bir tanesi de şöyledir: “Yakın akrabalarından bazıları şiddetli bir şekilde kendisine düşmandılar. Onlardan birisi, kayın biraderi ve oğlu Fazl Ahmed'in kayın pederi olan Mirza Şer Ali idi. O, çok yakışıklı, beyaz sakallı idi. Elinde tespih, daima “Behiştî Makbere”nin (Kadiyan'da bir mezarlıktır) yanında oturur ve ziyaretçilere şöyle nasihat ederdi: “Mirza Gulam Ahmed benim yakın akrabamdır. Ben neden onu kabul etmedim? Sebebi şudur ki ben onu iyi tanırım ve insanları kandırmak üzere bir dükkan açtığını iyi bilirim. Aslında bir geliri yoktu. Ağabeyi de onu mal mülkten yoksun bırakmıştı. Onun için bu dükkanı açtı. Onun eserleri ve broşürleri sizin elinize geçmektedir. Sizler de onun büyük bir evliya olduğunu zannediyorsunuz. Onun gerçek içyüzünü onun yanında oturan bizler biliriz. Bütün bunları sizin yara-

¹⁵ Medieval India Under Mohammadan Rule; T. Fisher Unwin LTD. 1926; s.197

15.Bask

rınıza söylüyorum.”¹⁶

Gerçek şudur ki bütün peygamberlerin baş tacı olan Hz. Resulullah'ın^{sav} durumu bile aynen böyleydi. Yakın akrabalarından bazıları Hz. Resulullah'a^{sav} şiddetli bir şekilde düşman idiler. Kuran-ı Kerim'de ismi “Ebu Leheb” olarak zikredilen aslında Hz. Resulullah'ın^{sav} amcasıydı. İnsanları caydırmaya çalışır, “Biz daha iyi biliriz. O bir sihirbaz yahut mecnundur, (haşa) yalancıdır” derdi.

Demek ki Hz. Resulullah'ın^{sav} bazı akrabaları bile kendisine düşman idiler. Eğer Hz. Ahmed'in^{as} bazı akrabaları ona düşman idilerse, bu onun bir yalancı olduğunu değil aslında doğru olduğunu kanıtlamaktadır.

Broşürde Vadedilen Mesih'in^{as} ikinci Halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed'in^{ra} 1945'de yıllık toplantıda yaptığı konuşması iktibas edilmiştir. Ancak konuşmanın son kısmı kasıtlı olarak verilmemiştir. Bu konuşmanın sonu şöyledir: “Bir defa iki saf köylü Kadiyan'a gelirken, Mirza Şer Ali onlardan birini durdurup onunla konuşmaya başladı. Şeklinden iyi bir insana benzediği için köylü söylediklerini dikkatle dinledi. Ama konuşması biter bitmez onu iki kolu arasında sıkıştırıp arkadaşına: “Koş buraya. Şeytanın şeklini değiştirip Peygamberlerin yolunda oturduğunu hep duymuştuk. İşte o Şeytan budur. Gel ve yüzünü sen de gör” dedi.

Muhallifler, Vadedilen Mesih hazretlerinin ailesinden ancak iki kişiyi bulabilmişlerdir. Onlardan biri hırsız olup öteki şeytandır. Halbuki bunun örnekleri her peygamber zamanında mevcuttur. Düşmanlık insanı nereden nereye götürür!

¹⁶ Kadiyanilik; İslâmiyet İçin Büyük Tehlike; s.12-13

Bir itiraz daha: Fakir iken zengin oldu

Broşürdeki suçlamalardan bir tanesi de şöyledir: “(Mirza Gulam Ahmed) hayatının ilk günlerini çok yoksulluk ve açlık içinde geçirmiştir. Hatta kendi ifadesine göre ayda on rupi kazanabileceğini bile beklemiyordu. Elindeki sermaye yok denecek kadar azdı.”¹⁷

Bu büyük bir aldatmacadır. Hz. Ahmed’in^{as} dediğine göre o, mal mülke değer vermez ve daima Rabbi’ni anardı. Keza dinî araştırmalarla zamanını geçirirdi. Ya camide bulunur ya da yoksulların yanında otururdu. Kendi yemeğini bile yoksullara dağıtırdı. Oysa düşmanlarının yukarıdaki ifadesine göre o, sanki elinde hiçbir sermaye yokken bir çarşıda oturup ancak cüzi birşey kazanabilen birisiymiş! Halbuki Hz. Ahmed’in^{as} delikanlılığı herkesçe malumdur. Hatta sonradan ona düşman kesilenlerin şahadetleri bile mevcuttur.

Delikanlılığında o, zengin olduğu halde fakirliği benimsemişti. Sofradan kendi yemeğini alıp dışarı çıkar ve yemeğini fakirlere yedirirdi. Kendi ya aç kalır ya çok az yemek yerd. Allah^{cc} rızası için zengin olduğu halde fakirlik yolunu seçmişti. Şimdi Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince böyle yapması İslâmiyet için büyük bir tehlike imiş! Birisinin kendi yemeğini aç ve fakirlere dağıtması İslâmiyet için büyük bir tehlike imiş!!!

Bundan sonraki suçlama şöyledir: “İddialarını ileri sürer sürmez, geliri alabildiğine çoğaldı. Hayatının sonuna doğru kazancı çok artmıştı. 1907'deki geliri iki yüz elli bine yaklaşmıştı. O devirde birisinin yüz bine ulaşması bile büyük bir şeydi. Ömrünün sonuna doğru o para içinde yüzüyordu. Onun hayat standardı da çok artmıştı. Hatta onun

¹⁷ A.G.E.; s.11

yandaşları bile yaşayış tarzını beğenmiyor; ona itiraz ediyorlardı.”¹⁸

Broşür yazarı, Hz. Süleyman'ı^{as} sanki unutmuştur. Değerli incilerle mücevherleri, mal mülkün fazlalığının geçmiş tarihinde bir benzeri yoktur. Kitab-ı Mukaddes'in dediğine göre Hz. Süleyman^{as} zamanında gümüşün değeri kalmamıştı. İki yüz kalkan ve üç yüz kadar diğer silah som altındandı. Kitab-ı Mukaddes bu konuda şöyle der: “Ve kral Süleyman dövme altından iki yüz büyük kalkan yaptırdı. Bir büyük kalkana altı yüz şekel altın gitti. Ve dövme altından üç yüz küçük kalkan yaptı, bir kalkana üç mına altın gitti; ... Ve kral Süleyman'ın içme kapları hep altından, ve Lienan ormanı evinin bütün kapları halis altındandı, gümüş de yoktu, Süleyman günlerinde gümüş bir şeyden sayılmazdı.”¹⁹

Kur'an-ı Kerim'e göre Hz. Davud^{as} ile Hz. Süleyman^{as} bugüne dek benzeri bulunmayan görkemli bir saltanata sahiptiler. Eğer onlar bütün haşmetlerine rağmen peygamber idiyse o zaman Hz. Ahmed'e^{as} yöneltilen bu itiraz nedendir? Kaldı ki bu suçlama tamamen asılsızdır ve broşür yazarının Allah korkusundan uzak olduğunu göstermektedir. Hz. Ahmed'in^{as} yaşayışı konusunda aşağıdaki yazılar dikkate şayandır. Onun yandaşlarından biri şöyle der: “Bir defa Cemaat'in Yıllık Toplantısı için dışarıdan birçok insan (Kadiyan'a) gelmişti. Onların yanında kışlık elbiseler (ve yorganlar) yoktu. Batala'lı Nebi Bahş Bey, Hz. Ahmed'in^{as} evinden yatak ve yorgan isteyip misafirlere dağıtmaya başladı. Yatsıdan sonra ben Hz. Ahmed'in^{as} yanına gittim ve üşümekte olduğunu gördüm. Küçük oğlu yanında yatıyordu. Hz. Ahmed^{as} pardösüsünü oğlunun üzerine sermişti. Bunu görünce kendi yorganını da misafirlere verdiğinin farkına vardım. “Efendim! Hava çok soğuk-

¹⁸ A.G.E.; s.11

¹⁹ 1 Krallar; 10:16-25

tur. Sizin elinizde örtünecek bir battaniyeniz bile yoktur" dediğimde o bana "Misafirler zorluk çekmesinler. Ben nasıl olsa geceyi geçiririm," buyurdu. Ben aşağı indim ve Nebi Bahş Bey'i azarladım. O, çok utandı fakat Hz. Ahmed'in^{as} vermiş olduğu yorganları artık geri alamayacağını belirtti. Bunun üzerine ben Müfti Fazlurrahman'dan yahut ismini şu anda tam olarak hatırlamadığım birisinden yastık ve yorgan alarak Hz. Ahmed'in^{as} yanına gittim. Hz. Ahmed^{as}: "Ben genellikle uyumuyorum. Siz bunları bir misafire veriniz," buyurdu. Her ne kadar ısrar ettiysem de Hz. Ahmed^{as} yorganla yastığı almadı ve bir misafire vermemi istedi. Bunun üzerine ben onları geri getirdim."²⁰

"Gençliğimde bazen hizmetçi olarak Hz. Ahmed^{as} ile beraber yolculuk ederdim. Daima beni ata bindirir, kendisi yaya giderdi. Bazen çok ısrar ettiğim zaman ata biner fakat çoğunlukla beni bindirirdi. Menzile varınca bana yemek yiye-bilmem için dört anah²¹ verir, kendisi ise bir analık çorba getirterek yahut leblebi yiyerek idare ederdi. Zaten çok az yemek yerdı."²²

Mevlevi Abdül Kerim Sialkotî hazretleri şöyle yazmaktadır: "Hz. Ahmed'in^{as} ailesi Ludhiyana'ya gitmişti. Ben Hz. Ahmed'i^{as} ziyaret etmek için evine gittim. Odası daha yeni yapıldığı için serindi. Ben yatağa uzanıverdim. Derken uyu-yakalmışım. Hz. Ahmed^{as} bir eser yazmaktaydı ve sağa sola yürüyüp düşünüyordu. Ben birden uyandım. Bir de ne göreyim ki Hz. Ahmed^{as} karyolanın yanında yerde yatmaktadır. Ben çok utandım ve hemen ayağa kalktım. Hz. Ahmed^{as} çok şefkatli bir şekilde: "Siz neden kalktınız?" diye sordu. Ben de: "Efendim! Siz yerde yatarken ben karyola

²⁰ Eshab-ı Ahmed; c.4; s.118

²¹ Hindistan'ın para birimi olan Rupî, o devirde on altı anah'dan müteşekkil idi

²² Siret-ül Mehdi; c.3; s.122-123

üzerinde nasıl uyuyabilirim," dedim. O, gülümseyerek, "Siz rahatınıza bakınız. Zaten ben sizin koruyuculuğunuzu yapmaktaydım. Çocuklar gürültü yaptıkları zaman onlara mani olmaya çalışıyordum ki rahat uyuyabilesiniz," buyurdu."²³

Hz. Mevlevi Abdülkerim'in rivayetine göre Hz. Ahmed^{as} bir defa Allah^{cc} adına yemin ederek şöyle dedi: "Cebim boş olunca Yüce Rabbim'e tevekkül etmenin zevkini ve lezzetini öyle alırım ki anlatamam. Bu durum cebim dolu olduğu zamandan çok daha rahat ve teselli verici olur."²⁴

Kısacası, Hz. Ahmed'in^{as} eline geçen para aynı şekilde tekrar Allah^{cc} yolunda harcanırdı. Yani bütün geliri din hizmeti uğruna sarfedilirdi. Her ne zaman cebi ve kesesi boş olursa o, bu yoksulluktan haz duyardı. Çünkü Yüce Allah'ın^{cc} işlerinde mutlaka kendisine yardımcı olacağını biliyordu. Bazen misafirler o kadar fazla gelirdi ki bütün paralar onlar için sarfedilirdi. Hatta bir seferinde eşinin mücevherlerini satmaya mecbur oldu. Daha sonra Yüce Rabbi yine kendisine yardımcı oldu ve böylece işlerini yürütebildi. İşte Pakistan Sıkıyönetim adına Ahmediye aleyhtarı broşür yazarının itiraz ettiği "rahat hayat" budur!

Hz. Münşi Zafer Ahmed^{ra} şöyle rivayet etmiştir: "Bir defa Hz. Ahmed^{as} akşam namazını müteâkip Kadiyan'ın Mübarek Camii'nin damında birkaç misafirle beraber gece yemeği beklemekteydi. Ludhiyana'lı Nizam Din adlı çok fakir ve elbisesi de yamalı olan bir Ahmedi, Vadedilen Mesih'e^{as} yakın oturmaktaydı. Onunla Vadedilen Mesih arasında sadece dört veya beş kişi oturmaktaydı. Derken birkaç zengin misafir daha gelerek Hz. Ahmed'in^{as} yanına oturmaya başladılar. Nizam Din, her gelen misafire yer vermek

²³ Siret Hz.Mesih-i Mev'ud; M.Abdül Kerim; s.36

²⁴ El-Hakem; c.3 No.32; s.4-5

için geri çekile çekile ayakkabıların bulunduğu yere kadar varmıştı. Yemek geldi ve bu manzarayı seyreden Vadedilen Mesih^{as} yemek tabağı ile birkaç yufka eline alarak Nizam Din'e hitaben: "Buyurun biz ikimiz içerde yemek yiyelim" buyurdu ve Nizam Din'le beraber Cami'ye bitişik odaya geçti. Orada Vadedilen Mesih ile Nizam Din, aynı tabaktan yemek yediler."²⁵

Hız. Ahmed'in^{as}, İslâmiyet için büyük bir tehlike olan sözde şaşalı hayatı işte budur! Broşür yazarına göre o, ömrünün sonuna doğru milyarları eline geçirmiş ve çocuklarına büyük bir servet bırakmış! Ömrünün başlangıcı fakirlik fakat sonu ise aşırı derecede zenginlik ve refah imiş! Oysa ölümdünden ancak bir gün evvelki durumu konusunda Hindu dinini bırakıp İslâmiyet'i kabul eden Bhai Abdürrahman Kadiyani şöyle der: "Vefat ettiği sabahtan bir önceki akşam Hız. Ahmed^{as} bir at arabasına binerek biraz gezinti yaptı. At arabasına binmeden önce bana şöyle buyurdu: "Abdürrahman! Bu faytoncuya söyle ve iyice bildir ki şu anda elimizde sadece bir Rupî vardır. Bizi ancak o kadar uzağa götürsün ki verdiğimiz ücret içinde evimize geri dönebileyim."²⁶

Vefatından sonraki durumu konusunda büyük kızı Hız. Nüvvab Mübareke Begüm^{ra} şöyle der: "Vadedilen Mesih vefat ettiği zaman annemiz bizi çağırırdı ve: "Çocuklar! Evi boş görünce, babanızın size hiçbir şey bırakmadığını zannetmeyiniz. O, gökte size bir dualar hazinesi bırakmıştır. Bu hazine lâzım olunca daima işinize yarar," buyurdu. Bugün ayyaş, para uğruna imanlarını satan, ekmek uğruna yalan ve iftiradan geri kalmayan, Allah'ın^{cc} ayetlerini az bir değere değiştiren ve yalan söyleyerek para kazanan insanlar Hız. Ahmed'e^{as} iftira etmekte ve müceddid olduğunu

²⁵ Sirat-ül Mehdi; s.252

²⁶ Rivayet Bhai Abdürrahman Kadiyani

iddia ederek milyarları eline geçirdiğini söylemektedirler. Eğer sırf müceddidlik iddia etmenin neticesi broşür yazarının dediği gibi olsaydı, o zaman her yalancı ve habis, müceddid olduğunu ileri sürerdi. Bu durumda siz dahi muhaliflerden olmazdınız. Aksine hepimiz müceddid olurdunuz. Yüce Allah^{cc} katından gelenlere karşı insanların davranışı bambaşka olur. Onlar zulüm edilirler. Malları yağma edilir. Onların yandaşlarının malları gaspedilir. Mağazaları yağma edilir. Bütün malları gözleri önünde kül edilir. Doğruların gördüğü muamele daima böyledir. Fakat yalancıların gördükleri muamele asla böyle değildir. Bizim daima müşahede ettiğimiz işte budur. Öyleyse siz Hz. Ahmed'e^{as} bunun tersini nasıl isnat edebilirsiniz? Gerçek şudur ki Hz. Âdem'den^{as} Hz. Ahmed'e^{as} kadar dünya daima şunu müşahade etmiştir: Herkesçe sevilmekte olan, Allah'ın^{cc} bir peygamberi olduğunu iddia edince, herkes ona düşman kesilir. Hem onun yakınları, hem de yabancılar. Herkes ona düşmanlık ve kin besler. Onu her nimetten yoksun bırakmaya çalışırlar. Hz. Ahmed'in^{as} gördüğü muamele bile aynen böyledir. Buna mukabil Cenab-ı Hak kendisine sayılmaz lütuflarda bulunmuştur. Broşür yazarı İslâm tarihinin verdiği dersi unutmıştır. Böyle çirkin saldırılar yaparak ve yalan söyleyerek o, kim bilir neye hizmet etmektedir. Hz. Ebu Hüreyre^{ra} açlıktan baygın düşerdi. Ancak o, Allah^{cc} rızası uğruna buna katlanırdı. Hak Teala^{cc} Hz. Ebu Hüreyre'nin^{ra} fedakârlıklarını unutmadı. İran şahı Kısra'nın süs için kullandığı mendil, İran fethedilince Müslümanların eline geçti. Hz. Ömer^{ra} o mendili Hz. Ebu Hüreyre'ye^{ra} hediye etti. O da mendile tükürdü ve: "Ancak Hz. Resulullah'ın^{sav} naçiz hizmetçisi olmak bereketiyle bugün Kısra'nın mendiline tükürmekteyim," dedi. Şüphe yoktur ki Hak Teala^{cc} Hz. Ahmed'e^{as} keseler dolusu para bahşetti. Ancak o, hiçbir zaman dünya parasını aziz tutmadı. Hiç şüphesiz bir zamanlar sofra artıkları onun yemeği idi. Ancak fakirlik

yüzünden değil, para bulunmayışından da değil, aslında dünyaya hiç rağbet etmediğinden böyle olurdu. Sonunda öyle bir gün geldi ki yüz binlerce insan onun sofrasında karnını doyurdu. Gördüğü gerçek zenginlik işte budur. Bugün Hz. Mehdi'nin Cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati bunu müşahede etmektedir. Yarın evlatları da aynı şeyi göreceklendir. Düşmanlarımız haset ateşi içinde tutuşup kül olacaklardır. Ey Ahmedi Müslümanlar! Yüce Rabbiniz size bereket verecektir. Hem mallarınızı hem de evlatlarınızı çoğaltacaktır. Allah^{cc} adına yemin ederim ki bir gün Kistraya eşit olan kralların mendilleri ellerinize geçecektir. Krallar ise Hz. Mehdi'nin^{as} elbiseleri için çırpınıp onlardan bereket arayacaklardır. Eskimiş olan, zamanın eskittiği, o zahirde değersiz eski püskü elbiseler! Allah adına yemin ederim ki krallar bu elbiselerden bereket toplayacaklardır ve Hz. Ahmed'e^{as} selâm ve rahmet göndereceklerdir. Onlar, Hz. Ahmed'e^{as} yalan yere iftira etmiş olan ve çirkin suçlamalarda bulunmuş olanlara lanet okuyacaklardır.

**H. Mehdi ve ümmet büyüklerinin destekleyici
açıklamaları**

5 Nisan 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Baş İmamı, Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi, Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 5 Nisan 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camiinde verdiği Cuma hutbesi metnidir. Kendileri Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra şu ayetleri (41:6-7) okudular:

وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ
بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ إِنَّا نَحْمِلُونَ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ
مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ
وَاسْتَغْفِرُوا لَهُ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ

Ondan sonra söze şöyle başladılar: Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yayınladığı broşürde ileri sürülen itirazlardan bir tanesi de şöyledir. *"Mirza Gulam Ahmed'in tuhaf davalarından bir tanesi de, manevî mertebesinin öteki peygamberlerden daha yüksek olduğudur. Bir örnek olmak üzere bazı yazılarını aşağıya nakletmekteyiz: "Hak Teala^{cc} bu Ümmet'e Mev'ud Mesih'i göndermiştir. O, bütün şanıyla önceki Mesih'ten daha üstündür. Canım elinde bulunan Yüce Allah adına yemin ederim ki eğer Meryemoğlu İsa^{as} benim zamanımda olsaydı, benim beceremediğim işleri asla beceremezdi ve benim gösterdiğim mucizeleri asla gösteremezdi."*¹

"Dünyadan gelip geçmiş ve ismi bana verilmemiş hiçbir peygamber yoktur. Berahin-i Ahmediye'de Allah'ın^{cc} bana bildirdiği gibi ben Adem'im, ben Nuh'um, ben İbrahim'im, ben İshak'im, ben Yakub'um, İsmail'im, ben Musa'yım, ben Davud'um, ben Meryemoğlu İsa'yım. Yani bürüzi bir şekilde (öyleyim). Yüce Allah'ın^{cc} bu kitapta bana bütün bu isimleri verdiği gibi ve hakkımda:

¹ Hakikat-ül Vahiy; s.153

جرى الله فى حلل الانبياء

Yani, bütün peygamberlerin elbiselerinde Allah'ın^{cc} peygamberi buyurduğu gibi, her Peygamber'in şanının bende bulunması gereklidir."²

Bu itirazdan başka, bir itiraz da şudur: Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Mesih-i Mev'ud^{as}, kendine gelen vahyin öteki peygamberlere gelen vahye benzediğini ileri sürmüştür. Aslında bu her iki itiraz birbirinin aynısıdır. Eğer Vadedilen Mesih peygamberler zümresine dahil ise, bu zümre hakkında Kuran-ı Kerim'de iki çeşit ayet bulunmaktadır. Yüce Rabbimiz^{cc} bir yerde şöyle buyurmaktadır:

"Biz peygamberler arasında hiçbir fark gözetmeyiz."³ Bu dava Hz. Akdes Muhammed-i Mustafa^{sav} ile sahabelerine isnat edilmiştir. Başka bir yerde Hak Teala^{cc} şöyle buyurur:

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ ...

"Bu peygamberlerin bazılarını ötekiler üzerine fazilet bahsettik."⁴

O bakımdan eğer Vadedilen Mesih^{as} peygamberler zümresine dâhil ise, o zaman her iki itirazın cevabı bu iki ayette mevcuttur. Vahiy bakımından peygamberler arasında bir ayırım yapılamaz. Eski peygamberlere indirilen pak vahyin aynısı Allah tarafından her peygambere indirilir. Allah'ın^{cc} pak kelâmında onun şanı, şevketi ve yüceliği, doğruluğu ve güzelliği bakımından hiçbir fark bulunmaz.

Mertebe meselesine gelince, bu da Allah'ın^{cc} işidir. O, Dilediğine yüce mertebe bahşeyler; dilediğine küçük merte-

² Tetimmey-i Hakikat-ül Vahiy; s.84

³ Bakara Suresi: Ayet 286

⁴ Bakara Suresi: Ayet 254

be verir. Kısacası o, bazı peygamberlere öteki bazı diğer peygamberlerden daha üstün mertebe vermiştir. Şimdi Mesih-i Mevud'un davasına gelince araştırılması gereken konu şudur: Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin, geçmişteki bazı peygamberlerden daha yüce bir mertebe bahşedildiğini iddia etmesi acaba uygun mudur?

Evliyalara da vahiy indirilmiştir

Ümmet-i Muhammediye'nin geçmişteki büyükleri ve müceddidleri açık bir şekilde gelecekteki Mesih ve Mehdi'nin alelâde bir insan olmayacağını bildirmişlerdir. Hatta bazıları çok sarih bir şekilde Mehdi'nin bazı peygamberlerden daha üstün olacağını yazmışlardır. Mesih ve Mehdi bir yana, bazı Ümmet büyükleri kendi zatlari ile ilgili olarak bu çeşit iddialari ileri sürmüşlerdir. Yani Ümmet-i Muhammediye'de hem vahyin indiğı, hem de bazı evliyaların geçmişteki bazı peygamberlerden daha üstün olduğı, aynen Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusunun iddia ettiğı gibi, iddia edilmiştir. Vahyin indiğı konusunda iki örnek sunuyorum:

(A) Hz. Muhyiddin İbn-i Arabî^{ar} kendisine vahyin geldiğini iddia etmekle kalmayıp miraca çıktığını da ileri sürer ve aşağıdaki ayetin indiğini iddia eder:

قُلْ أَمَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ
مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾

Yani: De ki biz Allah'a, bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub, ve evladına indirilene, Musa ve İsa'ya ve diğer peygamberlere Rabbleri tarafından verilene inanıyoruz. Onları birbirinden hiç ayırdetmeyiz ve biz O'na itaat ede-

riz.⁵

Daha sonra şöyle der:

فاعطاني فى هذه الاية كل الايات و قرب على الامر و
جعلها فتاح كل علم فعلمت انى مجموع من ذكرنى

Allah^{cc} bu ayet içinde bana bütün ayetleri ihsan eyledi ve benim işimi bana kolaylaştırdı. Yüce Allah^{cc} bu ayeti benim için her ilmin anahtarı yaptı. Ondan sonra ben, bana zikre-dilen bütün peygamberlerin Cem'î (bir arada toplandığı zat) olduğumu anladım.”⁶

(B) Hz. Hoca Mir derd Dehlevî “İlm-ül Kitap” adlı eserinde “Tehdis-i Nimet” konusu altında, kendisine indirilen vahiy-lerini zikretmiştir ve bu vahiylerin eski peygamberlere indi-rilen vahiylerle eşit olduğunu ileri sürmüştür. Vahiylerinden birkaç tanesi şöyledir:

○ و لا تتبع اهواءهم واستقم كما امرت
○ افحكم الجاهلية يبغون فى زمان بحكم الله باباته
مايشاء
○ ان تعذ بهم فانهم عبادك وان غفرلهم فانكم انت
العزیز الحکیم

İsa’dan daha üstün olmasının hikmeti

Hz. İsa’dan^{as} daha üstün olmasına gelince, Müslüman Ah-mediye Cemaati kurucusu Hz. Mehdi^{as} bunun hikmetini de belirtmiştir. Hz. Muhammed Resulullah’ın^{sav} üstünlüğüne inanan hiçbir Müslüman bu hikmete itiraz edemez.

⁵ El-Fütûhat-ül Mekkiye; Matbua Mısır; c.3 s.350

⁶ A.G.E.; c.3 s.350

Hz. Mehdi^{as} şöyle buyurmuştur: "Burada şunu da hatırd tutmak gerekir ki, bizim Efendimiz ve baş tacımız^{sav} bütün yeryüzüne peygamber olarak geldiği için, ben de bütün yeryüzünün ıslâhına bir hizmetçi olarak tayin edildim. Bu yüce hizmete tahsis edildiğim için, bu yükü taşımak üzere gerekli olan bütün kuvvetler ve yetenekler de bana bahşedilmiştir. Biz, talimatları bütün kemalâtı içeren ve bütün dünya için olan Kuran-ı Kerim'in varisleriyiz. Buna mukabil Hz. İsa^{as} ancak, talimatları tam olmayan ve belli bir kavime has olan Tevrat'ın varisi idi. Zaten o yüzdendir ki o, Tevrat'ta gizli bulunan ve kapalı olan sözleri İncil'de açıklamaya mecbur oldu. Fakat biz Kuran-ı Kerim'de bulunmayan hiçbir konuyu açıklayamayız. Çünkü Kuran-ı Kerim'in talimatları tam ve mükemmeldir ve Tevrat gibi hiçbir İncil'e ihtiyacımız yoktur."⁷

Peygamberlerden daha üstün olma iddiaları

Diğer büyük zatların üstünlük iddialarına gelince, bunun birçok örneği vardır. Meselâ, Şeyh Davud Bin Mahmud El-Kayserî, Şerh Füsûs-ül Hikem adlı eserinde Hz. Ali'nin^{ra} şöyle buyurduğunu kaydetmiştir:

“انا نقطته باء بسم الله انا جنب الله الذى فرطتم فيه و انا القلم و انا اللوح المحفوظ و انا العرش و انا الكرسي و انا السماوات السبع و الارضون”

Yani: "Ben Besmele'nin Ba harfinin noktasıyım. Ben, sizin tam önem vermediğiniz Allah'ın^{cc} bir yönüyüm. Kalem benim, Levh-i Mahfuz benim, Arş benim, Kursî benim, yedi gök ile yer benim."⁸

⁷ Hakikat-ül Vahiy; s.150-151

⁸ Şerh Füsûs-ül Hikem; Mukaddime; Fasıl 8; s.32

İmam Ebu Hanife'nin hocası ve Ümmet büyüklerinden olan İmam Cafer Sadık^{ar} Mehdi'nin^{as} şöyle iddia edeceğini bildirmiştir:

يَقُولُ يَا مَعْشَرَ الْخَلَائِقِ أَلَا وَمَنْ أَرَادَ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَ
إِسْمَاعِيلَ فَهَذَا أَنَاذَا إِبْرَاهِيمَ وَ إِسْمَاعِيلُ أَلَا وَمَنْ أَرَادَ أَنْ يَنْظُرَ
إِلَى مُوسَى وَ يُوشَعَ فَهَذَا أَنَاذَا مُوسَى وَ يُوشَعَ أَلَا وَمَنْ أَرَادَ أَنْ
يَنْظُرَ إِلَى عِيسَى وَ شَمْعُونَ فَهَذَا أَنَاذَا عِيسَى وَ شَمْعُونَ أَلَا وَمَنْ
أَرَادَ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى مُحَمَّدٍ وَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ
فَهَذَا أَنَاذَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ

Yani: Ey insanlar topluluğu! Her kim İbrahim^{as}) ile İsmail'i^{as} görmek isterse bilsin ki İbrahim ve İsmail benim. Her kim Musa^{as} ile Yuşa'yı görmek isterse bilsin ki Musa ve Yuşa benim. Her kim İsa^{as} ve Şem'un'u görmek isterse bilsin ki İsa ve Şem'un benim. Her kim Muhammed^{sav} ile Emir-ül Müminin'i görmek isterse bilsin ki Muhammed^{sav} ve Emir-ül Muminin (Ali^{ra}) benim. Her kim Hasan ile Hüseyin'i görmek isterse bilsin ki Hasan ve Hüseyin benim. Her kim Hüseyin neslinden olan imamları görmek isterse bilsin ki o imamlar benim."⁹

Demek oluyor ki Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, Hz. Mehdi'nin^{as} bu iktibaslarını ileri sürerek aslında Müslüman Ahmediye Cemaati'nin aleyhinde bir delil ileri sürmemiş aksine bu Cemaat'i desteklemiştir. Eğer gelecek olan Mehdi'nin mertebesi o kadar yüce değilse, geçmiş büyüklerin sözleri anlamsız kalır. Fakat eski büyüklerimizin önceden söylediklerine göre, doğru Mehdi İmam'ın bu iddiaları ileri sürmesi lâzımdı. Eğer o, Mehdi İmam olduğunu iddia

⁹ Bihar-ül Envar; c.13 s.202

etseydi fakat bu iddiaları ileri sürmeseydi böyle bir durumda o, doğru değil yalancı sayılırdı. Böyle bir durumda bu sözleri söylemiş olan büyüklerimiz bile (haşa) yalancı olurlardı. Kısacası İmam Cafer-i Sadık'ın sözüne göre Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Ahmed hazretlerinin doğruluğunu kabul etmeye mecburuz. Fakat eğer ona yalancı dersek o zaman İmam Cafer-i Sadık^{ar} hazretlerinin doğruluğu ve büyüklüğünü inkâr etmemiz gerekir.

Gelecek olan Mehdi^{as} bir yana, Şiiler'in Naib-i İmam dedikleri Humeyni, Şii imamlar hakkında şöyle demiştir: "Şüphesiz dinimizin temel inançlarından birisi de şudur ki hiçbir seçkin melek, peygamber yahut mürsel İmamlar'ın yüce mertebesine erişemez."¹⁰

Şeyh Abdülkadir Geylanî Hazretleri, Mesih yahut Mehdi olduğunu iddia etmemiştir. Mamafih onun erdiği yüce mertebeyi bugünün alelade bir hocası tam olarak idrak edemez. Şeyh Nuruddin Ebul Hasan Ali Bin Yusuf Bin Cerir Nahmî, Hz. Abdülkadir Geylanî'nin şöyle buyurduğunu yazıyor:

الانس لهم مشائخ و الجن لهم مشائخ والملئكته لهم مشائخ و انا
شيخ الكل لا تقيسونى باحد و لا تقيسوا على احدا

Yani: "İnsanların da şeyhleri vardır, cinlerin de şeyhleri vardır. Keza meleklerin de şeyhleri bulunmaktadır. Yalnız ben hepsinin şeyhiyim. Onun için beni başkasıyla ve başkasını da benimle karşılaştırmayın."¹¹

Keza İmam İbn-i Sirîn hazretleri şöyle demiştir:

¹⁰ Vilayet-ül Fakih, s.35

¹¹ Behcet-ül Esrar; s.21

قال ابن أبي شيبة في باب المهدي عن محمد بن سيرين قال: يكون في هذه الأمة خليفة خير من ابي بكر و عمر. قيل خير منهما؟ قال: قد كاد يفضل على بعض الأنبياء. و في لفظ: لا يفضل عليه أبو بكر و عمر. سيوطي كفته (أي قال السيوطي) هذا إسناد صحيح.

Yani: "İbn-i Ebi Şeybe Mehdi ile ilgili olarak Muhammed İbn-i Sirîn'in şöyle dediğini bildirmiştir: Bu Ümmet'te bir halife olacaktır. O, Ebu Bekir ve Ömer'den daha iyi olacaktır. Her ikisinden daha iyi mi olacak? diye sorulduğunda o, hatta bazı Peygamberlerden de daha üstün olacaktır, dedi. Ebu Bekir ve Ömer ondan daha üstün değildirler buyurdu. İmam Sayyuti bu sözün doğru olduğunu söylemiştir."¹²

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti tarafından bastırılan Ahmediye aleyhtarı broşürde Hz. Şah Velîyullah Muhaddis Dehlevî^{ar} bütün Ümmet'in saygı gösterdiği büyük bir din bilgini olarak takdim edilmiştir. Onun bir sözünü burada naklediyoruz:

"حَقُّ لَهُ أَنْ يَنْعَكِسَ فِيهِ أَنْوَارُ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ ﷺ. يزعم العامة أنه إذا نزل في الأرض كان واحداً من الأمة. كلا! بل هو شرح للاسم الجامع المحمدي ونسخة منتسخة منه. وشتان بينه وبين أحد من الأمة."

Yani: "Peygamberlerin baş tacı olan Hz. Muhammed'in^{sav} nurları Mehdi'de yansımalıdır. Bu Mehdi'nin hakkıdır. Alelâde insanlar, yere indiği zaman, onun (Mehdi'nin) Ümmet'ten alelâde birisi gibi olacağını söylerler. Haşa! Aksine o, bütün özellikleri ve güzellikleri kendinde toplamış olan Muhammed isminin şerhidir ve onun tam bir

¹² Hicac-ül Kirame; Nüvvab Siddik Hasan Han; s.386

kopyasıdır. Ümmet'ten birisi nerede ve o, nerede!"¹³

İmam Abdürrezzak El-Kaşanî^{ar} şöyle demiştir:

"المهدي الذي يجيء في آخر الزمان فإنه يكون في أحكام الشريعة تابعا لحمد ﷺ، وفي المعارف والعلوم والحقيقة تكون جميع الأنبياء والأولياء تابعين له كلهم. ولا يناقض ما ذكرناه لأن باطنه باطن محمد (ﷺ)

Yani: "Mehdi-yi ahir zaman şariat hükümlerinde Hz. Muhammed'e^{sav} tabi olacaktır ve marifetler, bilgiler ile hakikat konusunda bütün peygamberler ve evliyalara ona tabi olacaktırlar. Bu ifademiz daha önceki ifademizle çelişkili değildir çünkü onun (Mehdi'nin) bîatını (iç) aslında Hz. Muhammed'in^{sav} bîatıdır."¹⁴

Hz. Şah Velîyullah Muhaddis Dehlevî^{ar} Tefhimat-i İlâhiye adlı eserinde Hz. Mehdi'nin zuhûrunu şöyle açıklamıştır:

"...تارة أخرى بأن تشترك بحقيقة رجل من آل أو المتوسلين إليه كما وقع لنبينا ﷺ بالنسبة إلى ظهور المهدي."

Yani: "Bazen bir şahsın hakikatine ona tabi olanlar ve onunla ilişki halinde olanlar bile katılırlar. Bu da zuhûrun başka bir şeklidir. Nitekim Mehdi'nin zuhûru aslında Peygamber Efendimiz'in^{sav} zuhûru demek olacaktır."¹⁵

Kısacası bu sözler Ümmet büyüklerinin yani imamlarla müceddidlerin sözleridir. Ümmet-i Müslime bu zatlara daima saygı göstermiştir. Şimdi bugünün dar kafalı hocaları için iki yol vardır. Ya Müslüman Ahmediye Cemaati ve kurucusuna kâfir dedikleri gibi bu Ümmet büyüklerine de kâfir diyecekler; yahut insafı davranarak bu zatlar Mehdi'nin mertebesini ve yüce şanını nasıl açıkladıysa onu

¹³ El-Hayr-ül Kasir; Medine Mat.; Bacnor; s.27

¹⁴ Füsüs-ül Hikem Şerhi; El-kaşanî; s.35

¹⁵ Tefhimat-i İlâhiye; c.2 s.198

kabul ederek bu Cemaat'e yaptıkları itirazları geri alacaklar ve Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusunun bütün iddialarını kabul edeceklerdir. Ama ne yazık ki siz bu iddiaların neticesinde bütün Ahmedî Müslümanların öldürülmeleri gerektiğini ileri sürmektedir. Hatta evlerinin yakılmasının, mal mülklerinin ateşe verilmesinin, gözleri önünde karılarının ve evlatlarının katledilmesinin, çocukların gözleri önünde anne ve babalarının öldürülmesinin caiz olduğuna fetva vermektedir. Yalnız eğer bütün bunları reva görüyorsanız, eski imamların yandaşlarına da bütün bunları neden yapmıyorsunuz?

Bütün geçmiş Ümmet büyüklerine göre Mehdi'nin bütün bu iddiaları ileri sürmesi lâzımdı. Bu iddialar onun doğruluğunu kanıtlamaktadır.

Eğer Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu bütün bu iddiaları ileri sürmeseydi işte o zaman onu yalanlayabilirdiniz. Fakat eski geçmişteki imamların belirttiğine göre artık bu iddiaları ileri sürdüğü için onu yalanlayamazsınız.

Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Mirza Gulam Ahmed'e^{as} yöneltilen itirazlardan birisi de şöyledir: *"Daha önce de belirttiğimiz gibi Mirza Gulam Ahmed başlangıçta açık olarak peygamberlik iddiasında bulunmayı arzu etmedi. İlk olarak o, "Hatm-i Nübüvvet" konusunda zihinlerde bir kargaşalık yarattı. Daha sonra kademeli olarak fakat aynı zamanda hızlı bir şekilde amacına ulaşmaya başladı. En sonunda çekingen olarak ve çelişkili ifadeler kullanarak peygamber olduğunu ileri sürdü..... Gençliğinde o, sara ve sinir ağrıları hastalıklarından rahatsızdı. Bazen o, isteri nöbetinden dolayı bayılıp düşerdi. Ayrıca şeker hastalığı da vardı. Daha sonra o, her iki hastalığını kendi lehine birer delil olarak ileri sürdü. Bu da çok enteresandır. O, bu konuda şöyle demiştir: Bakınız! Benim hastalıklarım hakkında bile Peygamber Efendimiz^{sav} önceden haber vermiştir ve Mesih'in ineceği zaman iki sarı çarşaf giymiş olacağını ha-*

ber vermiştir. Nitekim aynen vuku buldu".¹⁶

Bu itirazlar iki ayrı kısma ayrılmaktadır. Dinler tarihinden haberdar olanlar, özellikle Avrupa oryantalistlerinin eserlerini okumuş olanlar, bu itirazların daha önce de aynen yapıldığını hatırlayacaklardır. Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bu dersi kimden almıştır? Bu konuda meşhur Ehl-i Hadis din bilgini Sanaullah Amritsarî'nin şu yazısı bize ışık tutacaktır: *"Mirza Gulam Ahmed'in peygamberliği konusunda soru sormak bizim hakkımızdır. Hristiyanlar ve Hindular Hz. Resulullah'ın^{sav} peygamberliğine nasıl itiraz ediyorlarsa, biz de aynı şekilde Mirza Gulam Ahmed'in peygamberliğine itiraz edeceğiz."*¹⁷

Demek ki bunlar bu itirazları Hristiyanlar'la Hindular'dan öğrenmişlerdir. Onlar Hz. Muhammed Resulullah'a^{sav} nasıl itiraz ediyorlar ve İslâmiyet'e nasıl saldırıyorlarsa bunlar da aynen öyle yapmaktadırlar.

Meşhur Hristiyan yazar William Mure Hz. Resulullah'a^{sav} şöyle itiraz yöneltmiştir: *"Bizim düşüncemize göre, şüphe ve çekingenlik devresinden geçtikten sonra Muhammed, Kuran'ın İlâhî mesaj olduğunu ve bütün talimatlarının Allah'ın^{cc} adıyla ileri sürüldüğünü iddia etti. Bu durum onun bütün hayatına hâkim olup hareketlerine katılmış oldu. O, önce bir hizmetçi idi. Daha sonra o, peygamber olduğunu ileri sürdü. En sonunda Allah'ın^{cc} yardımcısı olduğunu iddia etti. Onun iddialarının sınırları daima genişlemeye devam etti ve onların temeli de belirttiğimiz prensiplerdi."*¹⁸

Başka bir yerde o, şöyle demiştir: *"Mekke'de bir idarecinin olmayışı ve gruplara ayrılmış olan hükümet, Muhammed'e peygamberlik fırsatını sağladı... Medine'ye gelişinde Yahudiler'in oruç tuttuğunu gördü ve hemen onu benimsedi. Daha önce bu İslâmî emir yoktu. Muhammed'in dinini Yahudi*

¹⁶ Teşhiz-ül Ezhan; Haziran 1906

¹⁷ Ehl-i Hadis Gazetesi; 24 Mart 1911; s.2

¹⁸ Life Of Muhammed; William Mure; s.46-47

geleneği ile bağdaştırmak istediği bir devirde bu emir yürürlüğe girdi."¹⁹

Hastalıklara gelince, sara, isteri ve yilbik (peri hastalığı) Hz. Resulüllah'a^{sav} da isnat edildi. Bütün peygamberlerin baş tacı olan, baştanbaşa "Nur" olan, insanlarla peygamberlerin en seçilmiş olan Allah'ın^{cc} Habibi Hz. Muhammed Resulüllah^{sav} hakkında William Mure şöyle der: *"Peygamber çok karışık huya sahip, çelişkili, sinir hastalığına tutulmuş idi ve karanlıktan korkardı.*"²⁰

Lanetüllahi alel kâzibin! (Allah'ın^{cc} laneti yalancılara üzerine olsun). Benim için bu yazıyı okuyabilmek bile imkânsızdır. Hastalıkla ilgili daha detaylı bilgiye sahip olmak isteyenler "C.G. Funder" adlı papazın "Mizan-ül Hak" adlı eserini (s.459; 463) okumalıdır. Bu utanmaz yazar zevk alarak ve zayıf rivayetlere dayanarak, bazen de eski büyüklerimizin, hadis ve fıkıh bilginlerimizin sözlerinden yanlış neticeler çıkararak itirazlar ileri sürmüştür. Kısacası yalnız sara hastalığı değil çok daha düşük kelimeler Allah'ın Habibi'ne^{sav} isnat edilmiştir. Ben bu yazıyı ve buna benzer diğer yazıları okuyamam. Fakat bizim muhaliflerimiz isterse bu yazıları okusunlar. Zaten bu dersleri İslâm düşmanlarından öğrenmemişler midir? Şu da enteresandır ki, Ahmediye aleyhtarı bu broşürün yazarı Hz. Mirza Gulam Ahmed'in iki hastalığını ileri sürerek Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu ile alay etmiştir. Acaba o, Müslüman yazarların Allah'ın^{cc} peygamberleri hakkında yazdığı yazıları biliyor mu? Bu yazılar tamamen asılsız olup İsrailiyat'a dayanmaktadır. Örnek olarak bazı yazıları burada naklediyoruz. Hz. İdris^{as} hakkında şöyle denmiştir:

"Onun bir gözü ötekinden daha büyüktü."²¹

Hz. Şuayb^{as} hakkında şöyle denmiştir:

¹⁹ A.G.E.; s.32

²⁰ A.G.E.; s.200

²¹ El-ittikan Tefsiri; c.2; s.138 A.G.E.; c.2; s.138

"O, ömrünün sonunda kör olmuştu."²²

Yüce Allah, Kuran-ı Kerim'de belirtildiği gibi, peygamberlere ruhunu üfler ve onlara manevî bakımdan yeni bir hayat bahşederek peygamberlik ihsan eder. Fakat Hz. Eyüp^{as} hakkında şöyle denmiştir:

"فنفخ (إبليس) في منخريه اشتعل منها جسده، فخرج منها ثأليل مثل ألبات الغنم، ووقعت فيه حكة، فحك بأظفاره حتى سقطت كلها. ثم حكها بالمسوح الخشنة حتى قطعها. ثم حكها بالفخار والحجارة الخشنة فلم يزل كذلك حتى تقطع جسده وانتثى. فأخرجه أهل القرية، وجعلوه على كناسة، وجعلوا له عريشا، وهجره الناس كلهم إلا زوجته، رحمة بنت إفرائيم."

"Şeytan burnuna üfledi. Dolayısıyla bedeni ateşlendi ve koyun kuyruğu büyüklüğünde çıbanbaşı çıktı. Bütün bedeni de kaşıntı oldu. İlk olarak tırnaklarıyla kaşınmaya başladı. Fakat tırnakları düştü. Daha sonra o, sert bir kumaşla kaşınmaya başladı. Fakat kumaş da aşınıp yırtılınca o, çakıl ve sert taşlar kullanmaya başladı. Ancak kaşıntı azalmadı. Sonunda bütün vücudu yara içinde kalıp kokuşmaya başladı. Köy halkı kendisini köyden kovdu ve bir çöplüğe attı; üzerine de bir dam yaptı. Karısı Rahmet Bint Efraem dışında herkes kendisiyle alâkasını kesti."²³

Allah'ın^{cc} yüce peygamberlerinin peygamberlikleri hakkında bu çeşit çirkin düşünceleri olanların ve Allah'ın^{cc} yüce peygamberlerine bu kadar iğrenç saldırılarda bulunanların Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Mehdi'ye^{as} saldırmaları hayret verici olmamalıdır.

Gerçek şudur ki bütün bu durumlarda Müslüman Ahmediye Cemaati için bir teselli ve hamd yönü bile mevcuttur. Hz. Ahmed'den^{as} önce dünya insanları Yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed'e^{sav} çirkin saldırılarda bulunmaktaydı-

²² A.G.E.; c.2; s.139

²³ Haşiye-tül Celâleyn; Allame Ahmed Essavî El-Maliki; c.3 s.73

lar. Tam o dönemde Kadiyan'da doğmuş olan, Hz. Muhammed'e^{sav} deli gibi âşık olan bu zat, efendisine yapılan saldırıları önlemekle kalmayıp İslâm düşmanlarıyla mücadeleye başladı. Sonuç olarak düşmanlar Hz. Muhammed'e^{sav} saldırmaktan vazgeçerek kendisini hedef aldılar. Artık İslâm düşmanları Hz. Muhammed'e^{sav} saldırmıyorlar, aksine Hz. Muhammed'in^{sav} naçiz bir takipçisi olan Hz. Ahmed'e^{as} saldırmıyorlar. Ahmediye Cemaati'nin fedakârlığı işte bu kadar yücedir ve Hz. Ahmed'in^{as} iddiaları işte bu kadar doğrudur. Bu saldırılarda Hz. Ahmed^{as} için selâm ve rahmet bulunmaktadır. Hiç şüphe yoktur ki geçmiş asırlarda Yüce Rabbimiz, sevgili Habibi'ne yapılan o çirkin ve iğrenç saldırıları rahmet ve selâma dönüştürmekteydi. Hz. Muhammed'e^{sav} ne kadar küfür edildiyse ondan yüzlerce, binlerce, milyonlarca kat rahmet, gökten kendisine yağmıştır. Ne mutlu Hz. Muhammed'in Ümmetine! Ne mutlu Mehdi'nin Cemaati'ne! Ne mutlu efendisine yapılan saldırıları önleyen Mehdi'ye!

Sarı çarşafa gelince bu, yoruma tabi bir sözdür. Hz. Resulüllah^{sav} ahir zamanda Mesih-i Mevud'un iki sarı çarşafa sarılı olarak ineceğini söylemiştir. Bu konuda son kararını da Hz. Resulüllah^{sav} önceden vermiştir. Ya bu sözü zahirî manada alacağız, yahut ta yoruma tabi tutacağız. Ümmet-i Muhammed'in büyüklerinin yazdıklarına göre:

"والصفرة من الثياب كلها مرض وضعف لصاحب الثوب الذي يُنسب

ذلك الثوب إليه."

"Sarı elbise, sahibinin hastalığına ve güçsüzlüğüne bir işarettir."²⁴

Demek ki sarı çarşaf aslında hastalık demektir. Lâkin eğer bu sözü zahiri manada alırsak ve gelecek olan Mesih ve Mehdi'nin sarı elbisesiyle geleceğini zannedersek o zaman çok çirkin olur. Çünkü Allah'ın^{cc} Habibi^{sav} şöyle buyurmuş-

²⁴ Tatir-ül Anam; c.1 s.96

tur:

يروى عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنه قال: رَأَى
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَيَّ ثَوْبَيْنِ مُعَصْفَرَيْنِ فَقَالَ: "إِنَّ هَذِهِ مِنْ ثِيَابِ الْكُفَّارِ فَلَا
تَلْبَسُهَا."

H. Abdullah Bin Amr Bin El-As^{ra} diyor ki: "Resulullah^{sav} iki tane sarı elbise giydiğimi görünce; "bunlar kâfirlerin elbisesidir. Onun için bunları giyme," buyurdu."²⁵

Demek ki Ümmet-i Muhammed^{sav} sarı elbise giymemelidir. Çünkü sarı elbise aslında kâfirlerin elbisesidir. Bu bizim sevgili Peygamberimizin buyruğudur. Onun için eğer bize Ümmet-i Muhammed'e gelecek olan gerçek Mehdi ve Mesih lâzımsa, o zaman onunla ilgili düşüncelerimizi düzeltmeliyiz ve rüya tabirlerinin bize bildirdiği gibi sarı elbise hastalık olduğunu kabul etmeliyiz. Yalnız eğer zahirde sarı elbise giymiş Mehdi ve Mesih'i görmek istiyorsanız, o zaman sizin Mesihiniz ve Mehdiniz size mübarek olsun! Bizim Mehdi ve Mesihimiz ise, İslâm dininden aslâ dışarı çıkmamıştır ve efendisi H. Muhammed'in^{sav} itaatinden aslâ yüz çevirmemiştir.

Bugünkü hutbem için ancak bu iki itirazı seçmiştim. Daha sonraki hutbelerimde daha başka itirazları ele alacağım ve Allah'ın^{cc} izniyle onları teker teker inceleyip cevaplandırmaya çalışacağım.

²⁵ Sahih-i Müslim; Kitabüllibas

**“Hateme’n Nebiyyin” Ayeti ve Resulüllah’ın^{sav}
yüce şanı**

7 Nisan 1985 Jalsa Salana

Vadedilen Mehdi Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed'in 7 Nisan 1985 günü, İngiltere Müslüman Ahmediye Cemaati yıllık toplantısında yaptığı konuşmanın tam metni aşağıdadır.

Kelime-i Şahadet, istiaze ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra, Hz. Mirza Tahir Ahmed aşağıdaki ayetleri (33:41-43) okudular:

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ
وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا
كَثِيرًا ﴿٤٢﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٣﴾

İğrenç ve asılsız bir suçlama

Daha sonra söze şöyle başladılar: Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bastırılan broşürde ileri sürülen iftiralardan en çirkini ve üzücüsü de şudur: *Hizmet-i Muhammed'in "Hatem-ün Nebiyyin" olduğuna inanmazlar!!!*

Bu suçlama tamamen asılsız ve uydurmadır. Hz. Mehdi'nin yazılarını okumuş hiç kimse, bu iftiraya aslâ inanmaz. Ne yazık ki Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, sıkıyönetim yasalarına dayanarak, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin eserlerini yasaklamıştır. Hâlbuki bir araştırmacı bu eserleri okuyarak, böyle bir suçlamanın gerçek içyüzünü öğrenebilirdi.

Vadedilen Mesih'in^{as} ifadeleri

Hizmet-i Muhammed'in^{as} hem şiirinde hem de nesrinde bu konuda birçok yazı bulunmaktadır. Bunlardan anlaşıldığına göre, Hizmet-i Muhammed'in^{as} ve yandaşları tam içtenlikle Hizmet-i Muhammed Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" olduğuna inanırlar. Öteki ulema ise, bunun gerçek anlamını kavrayamamışlar-

dır. Hz. Ahmed^{as} şöyle demektedir:

“Şunu hatırdan çıkarmamak gerekir ki benim ve Cemaatim aleyhinde ileri sürülen, sanki biz Hz. Muhammed’i “Hatem-ün Nebiyyin” kabul etmiyormuşuz gibi bir suçlama tamamen yalan ve iftiradır. Biz tam bir kuvvet, yakın, marifet ve kalp gözü ile Hz. Resulüllah’ın^{sav} “Hatem-ün Nebiyyin” olduğuna inanırız. Muhaliflerimiz ise bu inancın yüzbinde birine bile sahip değildirler. Zaten onların buna gücü bile yetmez ve onlar “Hatem-ül Enbiya”nın, ve “Hatm-i Nübüvvet”in gerçek içyüzünü ve sırnı hiç anlayamamaktadırlar. Onlar ancak atalarından bir kelime duymuşlardır. Lâkin onun kapsamından habersiz olup, “Hatm-i Nübüvvet”in ne demek olduğunu ve ona iman etmenin ne anlam taşıdığını bilmemektedirler. Biz tam bir basiret ile Hz. Resulüllah’ın Hatem-ül Enbiya olduğuna inanırız ki bunu en iyi bilen yüce Rabbimizdir. Yüce Rabbimiz “Hatm-i Nübüvvet”in gerçek anlamını bize öyle anlatmıştır ki biz bu marifet şarabından özel bir lezzet duymaktayız. Bu pınardan içerek doymuş olanlardan başka hiçbir kimse bu lezzeti aslâ anlayamaz.”¹

Hz. Ahmed^{as} başka bir yazısında şöyle demiştir: “Bizim dinimizin özeti ve özü La ilâhe illallahü Muhammed-ür Resulüllah’dır. Bu dünyadaki hayatımızda inandığımız ve yüce Allah’ın^{cc} yardımı ve bereketiyle bu geçici âlemde birlikte göç edeceğimiz itikadımız şudur ki, eliyle din artık tam mertebeye erişmiş olan Hazret-i Seyyidüna ve Mevlana Muhammed-i Mustafa, “Hatem-ün Nebiyyin” ve Hayrül-mürselîn’dir. Bir kulun doğru yolu benimseyerek Yüce Rabbine erebileceği nimet artık o Yüce Peygamberin^{sav} eliyle kemale ulaşmıştır.”²

¹ Melfuzat; c.2; s.328

² İzale-yi Evham; c.1 s.137

"Resulüllah^{sav}, kalbinin temizliği, iç huzuru, ismeti, hayası, sıdkı ve sefası, tevekkül ve vefası, îlâhî aşkın bütün gereklilikleri bakımından bütün peygamberlerden daha üstün mertebeli, daha yüce şanlı, daha saf ve temiz idi. Onun, için Yüce Allah kendisini, kemalât-i hasse (özel yücelikler) güzelliğiyle, hepsinden daha fazla süsledi. Bütün geçmiş ve gelecek olan insanların kalbinden daha geniş, daha pak, daha masum, daha aydın ve daha âşık olan kalbi, bütün geçmiş ile gelecek olan insanlara indirilen vahiyden daha kuvvetli, daha yüce, daha üstün ve daha mükemmel olduğu gibi, îlâhî sıfatları göstermek için en temiz ve geniş bir ayna olan vahyin inmesine lâayık görüldü."³

Şimdi ben broşürde ileri sürülen yakıştırmaları teker teker ele alacağım. Bu broşür yalan iftiralarla doludur. Broşürde yalanla doğru birbirine karıştırılmıştır. Yahut doğru bir sözden yanlış bir netice çıkarılmıştır. Bazen tamamen asılsız ve yalan bir söz ileri sürülerek ondan yanlış neticeler çıkarmaya çalışılmıştır. Meselâ broşürde şöyle denmiştir:

*"Geçmiş bindört yüz sene esnasında "Hatem-ün Nebiyyin"ın bütün İslâm âleminde mealî şu olmuştur: Hz. Muhammed Allah'ın^{cc} son peygamberidir ve ondan sonra artık hiçbir peygamber gelmeyecektir. Hz. Muhammed'in^{sav} as-hapları bile "Hatem-ün Nebiyyin" gibi Kuran'a dayalı bir terimi aynı şekilde yorumlamışlardır. Aynı kesin inanca dayanarak, peygamber olduğunu ileri süren her kişiye karşı savaşılmaya devam ettiler. Daha sonra da bütün İslâm tarihî boyunca Ümmet-i Müslime, peygamber olduğunu ileri süren hiç kimseyi aslâ affetmemiştir."*⁴

"Tanınmış düşünür ve tarihçi İbn-i Haldun; İmam İbn-i Teymiye ve onun aydın fikirli öğrencisi İbn-i Kayyim; Şah

³ Sürme-i Çeşme-yi Arya; s.23

⁴ A.G.E.; s.6-7

*Veliyüllah Dehlevî ile Dr. Muhammed İkbal, "Hatm-i Nübüvvet" in ilmî, sosyal ve siyasî içeriklerini tartışmış olan büyük Müslüman düşünürlerdir. Bu konuda Allame İkbal'in düşüncelerini broşürde daha sonra okuyacaksınız.*⁵

İslâm tarihinde peygamber olduğunu ileri sürenlere karşı nasıl davranıldı ve bundan ne gibi mantikî netice çıkar-mamız mümkündür? Ben bu konuyu daha sonra aydınla-tacağım. İlk olarak şunu söylemek istiyorum ki "Hatem-ün Nebiyyin" ayetinin bütün tanınmış İslâm büyükleri tarafın-dan "Allah'ın^{cc} son peygamberi" olarak yorumlandığını iddia etmek tamamen yalandır ve Ümmet-i Muhammed'in geçmiş büyüklerine isnat edilmiş bir iftiradır. Bundan baş-ka bir anlamı yoktur. "Hatem-ün Nebiyyin" konusu çok geniştir ve çok derin anlamları kapsamaktadır. Bunun yal-nız olumlu yönlerini bile bir oturumda dile getirebilmek mümkün değildir. O yüzden ben şimdilik bize yöneltilen itirazları cevaplandırmakla yetineceğim.

İslam düşünürünün dinî durumu

İslâm düşünürlerine gelince, bir tek isim dışında, zikredilen isimleri biz de inkâr etmeyiz. Şüphe yoktur ki bu İslâm büyükleri İslâm düşüncesi ve İslâmiyet felsefesi konusunda çok yüce hizmetlerde bulunmuşlardır. Müslüman Ahmedi-ye Cemaati hepsinin büyük birer düşünür ve ilim ile mari-fet sahibi kimseler olduğunu aslâ inkâr etmez. Yalnız Dr. Muhammed İkbal gibi bir şairi büyük bir İslâm düşünürü olarak tanıtmaya meselesine gelince iş değişir. Dr. İkbal ne gibi bir İslâm düşünürü idi? Bu konuda İkbal'in, Prof. Sufi Gulam Mustafa Tebessüm Bey'e yazdığı bir mektuptan alınan şu iktibas dikkate şayandır. İkbal şöyle der:

"Benim dinî bilgim çok sınırlıdır. Benim ömrüm Batı felse-

⁵ A.G.E.; s.6-7

fesini araştırmakla geçmiştir. Batı düşüncesi artık ikinci huyum olmuştur. Ben, bilerek yahut bilmeyerek İslâm gerçeklerini Batı felsefesiyle araştırmaktayım.”⁶

Kuran-ı Kerim'in yüce talimatlarını Batı düşünürleri ve Batı felsefesine tabi olarak araştırmakta olan ve din bilgisi çok az ve sınırlı olan bir şairi büyük İslâm mütefekkeri olarak, sözünü de sanki bir standartmış gibi Ümmet-i Muhammed'in önüne sürmek, aklı başında hiçbir Müslüman'a yakışmaz!

Hatem-ün Nebiyyin ne demektir?

Broşürde "Hatem-ün Nebiyyin" tabiri mutlak son peygamber anlamında ileri sürülmüştür. Ümmet-i Muhammed'in büyükleri Resulüllah'ın^{sav} zaman bakımından son peygamber olduğu düşüncesini reddetmişlerdir. Bu ifade çok hikmet dolu çok derin anlamları kapsamaktadır. Bu konuda hem Hz. Mehdi'nin hem de geçmiş İslâm büyüklerinin birkaç yazısını vermek istiyorum. Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Ahmed^{as} şöyle der:

"Gerçek anlamda hiçbir peygamber Hz. Resulüllah'ın^{sav} kemalât-i kudsiyesine eşit ve ortak olamaz. Bu doğru bir sözdür ve bunda hiç şüphe yoktur. İnsanlar bir yana, hatta hiçbir melek Hz. Resulüllah'a^{sav} eşit olduğunu iddia edemez.”⁷

"Hatemiyyet" işte bu demektir: Yani bütün mahlukattan daha üstün olmak. Öyle yüce bir peygamber olmak ki melekler bile ona eşit olamasınlar. Kısacası "Hatemiyyet" ile "Miraç" aynı yüce mertebenin iki ayrı ismidir. Hz. Ahmed^{as} başka bir yerde şöyle ifade etmiştir:

⁶ İkbâl Name; c.1; s.46-47, Yayınlayan Şeyh Muhammed Aşraf Tacir Kütüp; Keşmiri Bazar Lahore

⁷ Berahin-i Ahmediye; s.258

"Bizim Resulü'müzün^{sav} zekâsı ve anlayabilme gücü, bütün Ümmet'in toplam zekâsından ve anlayabilme gücünden daha fazladır. Hatta, kardeşlerimizin gücüne gitmesin, benim inancım şudur ki bütün peygamberlerin zekâsı ve anlayabilme gücü Hz. Resulüllah'ın^{sav} zekâsı ve anlayabilme gücüne eşit değildir. Ben bunu delil ile ispat edebilirim."⁸

Demek ki "Hatemiyyet" bütün peygamberlik değerlerinden daha üstündür ve bunun bir bölümü de zekâ ve kavrama yeteneğidir. Bu yüce mefhuma biz ancak Vadedilen Mesih'in^{as} vasıtasıyla ulaştık. Kendisinden önce bile bazı yazarlar buna benzer düşünceler ileri sürmüşlerdir. Fakat bu konuda Hz. Mehdi'nin ifadeleri çok daha derin manaları kapsamaktadır. Meselâ o, şöyle demiştir:

"Hiç şüphe yoktur ki gerçek anlamda hiçbir peygamber Hz. Resulüllah'ın^{sav} kemalât-ı kudsiyesinde ona eşit ve ortak olamaz. İnsanlar bir yana, hatta melaike bile Hz. Resulüllah'a^{sav} eşit olduklarını iddia edemezler."⁹

Burada Resulüllah'ın^{sav} kuvvet-i küdsiyesinde onun "Hatemiyyeti"ne işaret edilmiştir. Yani yalnız feraset ve zekâ bakımından değil, kuvvet-i kudsiye bakımından bile o eşsizdir ve bütün peygamberlerle meleklerin toplam kuvvet-i kudsiyesini kapsamaktadır. Onun için o, Hatem-ül Enbiya lakabına nail oldu. Mehdi^{as} başka bir yerde şöyle der:

"Bütün peygamberlikler ve bütün risaletler, Hz. Resulüllah'ın^{sav} bünyesinde son noktaya erişerek kemale ulaştı."¹⁰

Yani ancak geçmiş peygamberlerin özellikleri Hz. Resulüllah'ın^{sav} kişiliğinde bir arada bulunmakla kalmayıp, her özellik son haddine vararak kemale ulaştı.

⁸ İzale-yi Evham; s.307

⁹ Berahin-i Ahmediye; s.258

¹⁰ İslâmi Usul Ki Filasafi; Ruhanî Hazain c.10 s.367

H. Ahmed'in^{as} bir yazısını daha veriyorum:

"Bizim Peygamberimiz^{sav} cami-i kemalât-i müteferrikdir. (Yani bütün peygamberlerin ferdî kemalâtına sahiptir.) Allah'ın^{cc} Kuran-ı Kerim'de

فَبِهْدْيُهُمْ اِقْتَدِهْ

buyurduğu gibi: "Ey Habibim! Bütün peygamberlere bahşedilen hidayetlerin arkasından yürü (6:91)." Bu demektir ki, her kim ayrı ayrı o hidayetleri kendi zatında toplarsa onun kişiliği, kolektif yahut toplayıcı olur ve o, bütün peygamberlerden daha üstün olur."¹¹

Burada H. Resulüllah'ın^{sav} Hatemiyeti'nden talim bakımından bahsedilmiştir ve dünyada geçmişteki bütün güzel talimatlar Peygamber Efendimiz'in^{sav} talimatında toplanmıştır. H. Ahmed^{as} başka bir yerde şöyle demektedir:

"Daha önce geçmiş olan peygamberliklerle kitaplara ayrı ayrı tabi olmaya gerek yoktur. Çünkü nübüvvet-i Muhammediye hepsini kapsamaktadır. Ondan başka bütün yollar kapalıdır. Yüce Allah'a götüren bütün doğruluklar bunun içindedir. Bundan sonra ne yeni bir doğruluk gelecektir ne de daha önce geçmiş bir doğruluk var ki bunun içinde bulunmasın. Onun için bütün peygamberlikler bununla sona ermiştir. Nitekim böyle de olmalıydı."¹²

Demek ki geçmişteki peygamberliklerle kitaplara ayrıca uymaya gerek yoktur. Bu da Hatemiyet'in bir gereğidir. Eğer doğruluğun yahut nurun herhangi bir yönü kapsam dışında kaldıysa işte o zaman ona uymamız gerekli olur. Ama eğer her doğruluk ve her nur "Hatm-i Nübüvvet" kapsamında ise, ve hatta yeni bir şekilde parlamaktaysa ve yeni bir kemale ulaşmışsa, o zaman insanı bütün diğer

¹¹ Çeşme-yi Mesihî; Ruhanî Hazain c.20; s.381

¹² El-Vasiyet; s.17-18

kapılardan müstağni bırakan Peygamber'e "Hatem" denir. Hz. Ahmed^{as} bir manzumesinde şöyle der:

لا شك أن محمدًا خيرُ الورى رَيِّقُ الكرامِ ونخبةُ الأعيانِ
تَمَّتْ عليه صفاتُ كلِّ مزِيَّةٍ خُتِمَتْ به نعماءُ كلِّ زمانِ
هو خيرُ كلِّ مقَرَّبٍ متقدِّمٍ والفضلُ بالخيراتِ لا بزمانِ
يا ربِّ صلِّ على نبيك دائماً في هذه الدنيا وبعثِ ثانِ

* Şüphe yoktur ki Muhammed mahlukatın en iyisidir. O, efendilerin en seçkini ve ileri gelenlerin en gözdesidir.

* Her güzellik kendisiyle sona ermiştir. Her çağın nimetleri de kendi zatında son bulmuştur.¹³

* O daha önce geçmiş olan her ermişten daha yücedir. Zaten üstünlük hayırdadır, zamanda değildir.

* Ya Rabbi! Kendi Peygamberi'ne hem bu dünyada hem de ahirette selât-ü selâm gönder"¹⁴

Farsça bir şiirinde Hz. Ahmed^{as} şöyle demektedir:

آل رسولے کش محمد هست نام دامن پاکش بدست ما مدام
هست او خیر الرسل خیر الانام هر نبوت را بروشد اختتام
ما ازو نوشیم هر آبه که هست زو شده سیراب سیرابے که هست
ما ازو یانیم هر نور و کمال وصل دلداری ازل بے او محال
هم چنین عشقم بروئے مصطفی دل پرد چون مرغ سوئے مصطفی

* İsmi Muhammed olan o yüce Peygamber'in mübarek eli daima elimizdedir.

¹³ Demek ki "Hatemiyet" zamanı bile kapsamıştır. Önce ile sonra, geçmiş ile gelecek arasında bir ayrım bırakmamıştır.

¹⁴ Ayna-i Kemalât-i İslâm

* O bütün Resuller'in ve bütün mahlukatın en iyisidir. Her peygamberlik onun vastasıyla sona ermiştir.

* Var olan her suyu biz onun vasıtasıyla içeriz. Kana kana içerek doymuş olan herkes onun sayesinde içip doygunluğa ulaşmıştır.

* Biz her nura ve kemale onun bereketiyle ulaşırız. Ezeli sevgiliye (Allah^{cc}) onun vasıtası dışında erişebilmek mümkün değildir.

* Muhammed Mustafa'ya olan aşkım işte böyledir. Benim kalbim bir kuş gibi Muhammed'e doğru uçmaktadır."

Bu şiirlerde "Hatemiyyet" in yeni bir yönüne işaret edilmiştir. "Hatemiyyet" bütün kemal dereceleri kendi zatında toplamakla sınırlı değildir. O, bünyesinde topladığı bütün feyizleri, kendisine itaat eden ve aşkla onun yolunda ilerleyenlere dağıtmakta ve ona köle gibi itaat edenler aldıkları feyizle kemale ermektedirler.

Hiz. Ahmed^{as} aynı konuyu bir Urduca şiirinde şöyle dile getirmektedir: "Ey peygamberlerin en üstünü! Biz de ancak senin bereketinle bütün ümmetlerin en üstünü olduk. Sen bütün peygamberleri geçtiğin için biz de senin sayende bütün ümmetleri geçtik."¹⁵

Size Hiz. Ahmed'in^{as} yazılarından ancak birkaç örnek sunmaya çalıştım. Bütün bunlardan anlaşılacağı gibi Hiz. Ahmed'in^{as} yazılarında, Hiz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" olması ile ilgili o kadar geniş ve o derece derin manalar bulunmaktadır ki muhaliflerimiz onun yüzbinde birini bile anlayamamışlardır.

Hiz. Ahmed^{as} efendisi ve efendimiz Hiz. Muhammed'i^{sav} nasıl tanıdıysa, muhaliflerimizin düşünceleri aslâ ona eri-

¹⁵ Dürr-i Semîn Urdu

şemez. Vadedilen Mesih Hazretleri'nin yazılarını okuyan her insaflı ve irfan sahibi, benim bu söylediklerimi onaylayacaktır. Eski Ümmet büyükleri ayrı ayrı bu mefhumlara değinmişlerdir. Fakat Hz. Ahmed'in^{as} yazılarında onların hepsi mevcuttur. O bakımdan Hz. Ahmed'e^{as} "Hatem-ül Uşşak" yani aşıkların hatemi diyebiliriz. Eskilerin sadece değinmekle yetindiği "Hatemiyet" in yönlerini Hz. Ahmed^{as} en ufak teferruatına kadar açıklamıştır.

Ümmet büyüklerinin ifadeleri

Şimdi ben geçmiş Ümmet büyüklerinin birkaç yazısını vermek istiyorum. İlk olarak Hz. Şeyh Ebu Abdullah Muhammed El-Hasan El-Hakim Et-Tirmizi'nin (öl.308 H.) yazısını veriyorum. O, şöyle der:

"ومعناه عندنا أن النبوة تمت بأجمعها لمحمد ﷺ، فجعل قلبه لكمال النبوة وعاءاً عليها ثم ختم."

"Bizce "Hatem-ün Nebiyyin" in anlamı şudur; peygamberlik, Hz. Resulullah'ın şahsında bütün yücelikleriyle toplanmıştır. Hak Teala^{cc}, Hz. Resulullah'ın kalbini, nübüvvetin kemallerini kapsamak bakımından bir kaba benzetmiş ve daha sonra üzerine mühür basmıştır."¹⁶

Gördüğümüz kadarıyla burada "mühür" kelimesi kullanıldığı için yani bütün kemalâtı kendi zatında toplayarak üzerine mühür bastığı için burada "sona erdirmek" mefhumu da okuyucunun aklına gelebilir. Oysa Hz. Ahmed'in^{as} buyurduğu gibi Hz. Resulullah'ın^{sav} feyizleri bir yerde durmuş değildir. Bu konuda "Dena Fetedella" ayet-i kerimesi hakkındaki yazıları okunmaya değerdir.

Hz. İmam Fahrüddin Razi (öl.H.544) şöyle demektedir:

¹⁶ Hatm-ül Evliya; s.241

"فالعقل خاتم الكل، والخاتم يجب أن يكون أفضل. ألا ترى أن رسولنا ﷺ لَمَّا كَانَ خَاتَمَ النَّبِيِّينَ كَانَ أَفْضَلَ الْأَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ." (التفسير الكبير للإمام الرازي تحت الآية: قال رب اشرح لي صدري)

"Hatem" in en üstün olması gereklidir. Görmüyor musun ki bizim Peygamberi'miz "Hatem-ün Nebiyyin" olduğu için bütün peygamberlerden daha üstündür."¹⁷

Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince yayınlanmış olan broşürde, İslâm büyüklerinin bir tanesi de Allame İbn-i Hal-dun'dur (öl.H.808). O, şöyle demektedir:

"وَيُمَثِّلُونَ الْوَلَايَةَ فِي تَفَاوُتِ مَرَاتِبِهَا بِالنَّبُوَّةِ، وَيَجْعَلُونَ صَاحِبَ الْكَمَالِ فِيهَا خَاتَمَ الْأَوْلِيَاءِ أَيْ حَائِزَ الرِّتْبَةِ الَّتِي هِيَ خَاتِمَةُ الْوَلَايَةِ، كَمَا كَانَ خَاتَمَ الْأَنْبِيَاءِ حَائِزًا لِّلْمَرْتَبَةِ الَّتِي هِيَ خَاتِمَةُ النَّبُوَّةِ." (تاريخ ابن خلدون ج ١ ص ٢٧١)

"Ulema, velayeti değişik mertebeleri bakımından nübüvve-te benzetirler. Hz. Resulullah^{sav} peygamberliğin en üstün mertebesine ulaştığı için Hatem-ül Enbiya mahlasına nail olduğu gibi, velayetin en üstün mertebesine ulaşmış olana da Hatem-ül Evliya denir. Demek ki o, artık velayetin en yüce mertebesine ulaşmıştır."¹⁸

Bu yazıdan anlaşıldığı gibi burada zaman bakımından sona ermek demek değildir. Aksine mertebe ve seviye bakımından en üstün ve en yüce makama ulaşmak demektir. Yoksa velayetin de sona erdiğini ve artık Ümmet'te hiçbir velinin bile ortaya çıkmayacağını kabul etmeye mecburuz.

H. Seyyid Abdülkadir Geylanî'nin müşşidi H. Ebu Said Mubarek İbn-i Ali (öl.H.513) şöyle demektedir:

¹⁷ Tefsir-i Kebir; İmam Razi; c.6 s.31

¹⁸ Mukaddime; s.271-272; Mısır

"والأخيرة منها أعني الإنسان إذا عرج ظهر فيه جميع المراتب المذكورة مع انبساطها ويقال له الإنسان الكامل. والعروج والانبساط على الوجه الأكمل كان في نبينا ﷺ ولهذا كان ﷺ خاتم النبيين." (تحفة مرسله شريف لأبي سعيد المُخَرَّمي، ترجمة وشرح: محمد عبد العزيز الجالندهری، ص ۵۱)

"İnsan yüceliklere doğru yükseldiği zaman, daha önce belirtilmiş olan bütün yüce mertebeler o insanın içinde en derin bir şekilde belirir. Böyle kimseye insan-i kâmil denir. Yüceliklere doğru hareket ederek en derin bir şekilde yüce mertebelere ulaşmak (miraç) tam olarak Peygamberimiz'e nasip olmuştur. Zaten onun için o, "Hatem-ün Nebiyyin" olmuştur."¹⁹

Bütün İslâm âlemin saygı gösterdiği Konya'da medfun Mevlana Celâlettin-i Rumî Hazretleri (öl.H.672) şöyle demektedir:

بسر این خاتم شد است او که بجود مثل او نے بود نے خواہند بود
چونکہ در صنعت برداست او دست تو نہ گوئی ختم صنعت بر تو است

"Eli açık olmak (ve feyizleri başkalarına aktarmak) bakımından ne daha önce birisi tam olarak ona eşit olmuştur; ne de daha sonra birisi ona eşit olacaktır. Onun için o, "Hatem" olmuştur. Bir usta kendi sanatında doruğa ulaştığı zaman ona: "Bu sanat seninle tamamlandı, bitti" demez misin sen?"²⁰

Mevlana Muhammed Kasım Nanotavî bu konuda fikrini şöyle sergilemiştir:

"Peygamberler, Allah'ın^{cc} buyruklarını insanlara ulaştırmak bakımından, valiler gibi, sanki Allah'ın^{cc} valileridir. Memurlukların en üstünü ve en yücesi valilik yahut bakanlıktır.

¹⁹ Tuhfe-yi Mürsile; s.51

²⁰ Mesnevi; c.6 Beyit No.171-172

Bütün memurlar ona tabi olurlar. O, ötekilerin emirlerini durdurabildiği gibi, hiç kimse de onun emirlerine karşı gelemmez. Onun bir tek sebebi vardır. O da bütün memurlukların onda sona ermiş olmasıdır. Aynı şekilde peygamberlik mertebelerinin "Hatem"inden daha üstün başka bir merteye yoktur. Varolan bütün mertebeler onun yetkisi altındadır."²¹

Hatemiyet zaman sınırı tanımamaktadır

Bu yazıdan anlaşılacağı gibi burada kemale ulaşmak ve yüceliğin doruk noktasına varmak mefhumu mevcuttur, zaman bakımından son olmak mefhumu burada yoktur. Hz. Ahmed^{as} bu konuyu, geçmiş peygamberlere Hz. Resulüllah'ın^{sav} bir minneti olarak da yorumlamıştır. Keza ona göre Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatem" olması ne zamanla ne de mekanla sınırlıdır. Aksine evrenseldir. Hz. Ahmed^{as} şöyle demektedir:

"Hz. Resulüllah^{sav} "Hatem" oldu. Fakat bu, ondan artık ruhanî bir feyzin başkasına geçmeyeceği anlamına gelmez. Aksine o, hatem (mühür) sahibidir. Onun mührü olmadan hiçbir feyiz başkasına geçmez. Onun ümmeti için kıyamete kadar hiçbir zaman mukaleme ve muhatebe-yi İlâhiye²² kapısı aslâ kapanmayacaktır. Ondan başka hiçbir peygamber "Hatem" sahibi değildir. Bir tek onun mührü ile, ümmeti olmayı gerektiren peygamberlik elde edilebilir."²³

"Ben O'nun Peygamberi'ne tam içten kalp huzuruyla iman ettim ve bütün peygamberliklerin onunla sona erdiğini bilirim. O'nun şeriatı "Hatemüşşerai"dir. Ancak bir çeşit peygamberlik sona ermemiştir. Yani ona tam olarak itaat

²¹ Mübahase-yi Şah Cihan Pur; s 24-25

²² Allah'ın (C.C.) kulu ile konuşması (Çev.)

²³ Hakikat-ül Vahiy; s.27-28

etmek şartıyla (itaat edene) bahşedilen ve onun nurundan nurlanan peygamberlik sona ermemiştir. Zira o, Muhammedî Peygamberliktir; onun gölgesidir. O'nun vasıtasıyadır. O'nun mazharıdır ve ondan feyiz almaktadır."²⁴

Ayrıca, Hz. Mehdi Ahmed^{as} başka bir yerde bildirdiği gibi, geçmiş bütün peygamberlerin Hz. Resulüallah'ın^{sav} mührü yani "Hatm-i Nübüvvet" in minneti altında olduklarını ve doğruluklarının da ancak bu mühür sayesinde kanıtlanabildiğini de açıklamıştır. Eğer Hz. Resulüallah^{sav} onları doğrulamış olmasaydı, biz aslâ onların doğru birer peygamber olduklarına inanmazdık. Bu ancak Hz. Resulüallah'ın^{sav} feyizidir ki sadece geçmiş bütün peygamberleri değil, dünyanın neresinde olursa olsun her yerde doğmuş olan peygamberleri doğrulamıştır ve böylece onlara büyük bir ih-sanda bulunmuştur. Demek oluyor ki Allah'ın^{cc} Habibi'nin "Hatemiyeti"nin feyzi, zaman bakımından hem geçmişe hem de geleceğe doğru devam etmektedir. Mekân bakımından ise onun bir sınırı yoktur.

Bu konuda Ehli Sünnet vel Cemaat'ın her gurubunda güvenilir bir zat olan, Hz. İmam Rabbanî Şeyh Ahmed Serhandî'nin (öl.H.1034) bir yazısını veriyorum. O, şöyle buyurmuştur:

حصول کالات نبوت مرتابعان را بطریق تبعیت و وراثت بعد از بعثت ختم
الرسول علیه وعلی جمیع الانبیاء و الرسل الصلوات و التحیات منافی خاتمیت
اونیست علیه وعلی آله الصلوة والسلام فلا تکلن من الستیرین

Hatmürrüsul^{sav} ve bütün nebilerle resullere salât-ü selâm olsun. Hz. Hatmürrüsul Muhammed-i Mustafa'nın^{sav} peygamber olarak ortaya çıkmasından sonra, kendisine tâbi olanların, tâbi olmak yoluyla yahut varis olarak, peygam-

²⁴ Çeşme-yi Marifet; s.324

berlik kemalâtını elde etmeleri, Hz. Resulüllah'ın "Hatem" oluşuna aykırı değildir, onun için ey muhatap! Sen şüphe içinde olanlardan olma."²⁵

Ümmetî bir peygamberin ortaya çıkması Hatemiye aykırı değildir

H. Ebu Cafer, İmam Bakir^{ar} ise şöyle demektedir:

"عن أبي جعفر عليه السلام في قول الله وَعَجَّلَ: ﴿فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا﴾ جعل منهم الرسل والأنبياء والأئمة، فكيف يقرّون في آل إبراهيم عليه السلام وينكرونه في آل محمد صلى الله عليه وآله. " (الصافي، شرح أصول الكافي، ملا خليل، كتاب الحجة، ج 3 ص 119)

"Hz. İmam Ebu Cafer^{ar}, Hz. İbrahim'in ümmetinde resuller, peygamberler ve imamlar bulunduğunu ileri sürerek şöyle buyurdu: "Bazı kimseler Hz. İbrahim'in^{as} ümmetinde resuller, peygamberler ve imamlar bulunduğunu kabul ederek, Hz. Muhammed'in^{sav} Ümmetinde onların varolabileceğini nasıl inkâr ederler?"²⁶

H. Mevlana Celâlettin-i Rumî, Türkiye'nin Konya şehrinde medfun, İslâm âleminin en önde gelen, sufi, imam ve mütefekkirlerinden birisidir. O, Farsça bir şiirinde şöyle demektedir:

مکرکن در راه نیکو خدمت تانبت یابی اندر امتی

"Hayır yolunda öyle bir hizmet etmeyi düşün ki Ümmet içinde nübüvvet (peygamberlik) elde edesin."²⁷

Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanları bu ulemalar

²⁵ Mektubat; c.I No.301; s.432

²⁶ Usul-ül Kafi Şerhi Essafi; c.3 s.119

²⁷ Mesnevi; Defter 5; s.42 Kanpur

aleyhinde şimdi ne fetva verecekler acaba? Broşürü yazanlar bu yazıların varlığından habersiz olamazlar. Demek ki bilerek gerçeği saklamaya çalışmışlardır. Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Ahmed^{as} peygamberliğin hangi manada devam ettiğini bildirmiştir? Onun bu konudaki bazı yazılarını sunmak istiyorum:

“Biz Hz. Resulüllah’a^{sav} içtenlikle ve tam olarak itaat etmeden ve tam olarak ona uymadan, şeref ve kemalin hiçbir derecesine ulaşamayız ve saygıyla yakınlığın hiçbir yerine varamayız. Bize her ne bahşedilirse Hz. Resulüllah’ın^{sav} bereketiyle bahşedilir.”²⁸

“Ben bu şerefe ancak Peygamber Efendimize^{sav} itaat ederek ulaştım. Eğer ben Resulüllah’ın^{sav} Ümmeti olmasaydım ve ona uymasaydım, bu durumda eğer amellerim dünyanın bütün dağlarına eşit bile olsaydı yine de aslâ İlâhî mukaleme ve muhatebe şerefine nail olamazdım. Sebebi de, artık Muhammedî nübüvvet dışında bütün nübüvvetlerin sona ermesidir. Artık şeriat sahibi bir peygamber gelemez. Yalnız yeni bir şeriat getirmeden peygamber olabilir fakat önce Ümmet’ten olması gerekir. Ben de ancak onun için hem Ümmet’ten biriyim; hem de nebiyim (peygamberim).”²⁹

“Bizim efendimiz ve yüce Peygamberimiz (üzerine binlerce salât ve selâm olsun), feyiz bakımından bütün peygamberlere üstün kılınmıştır. Çünkü eski peygamberlerin feyizleri belli bir sınıra varınca sona ermiştir. Artık o milletler ve o dinler ölüdür ve hiçbir hayat emareleri yoktur. Fakat Hz. Resulüllah’ın^{sav} ruhanî feyzi kıyamete kadar varolacaktır. Böyle bir feyzi bulunduğu için bu ümmetin, dıştan gelecek

²⁸ İzale-i Evham; s.138

²⁹ Tecelliyat-i İlâhiye; Ruhanî Hazain c.20 s.411-412

olan hiçbir Mesih'e ihtiyacı yoktur. Aksine Hz. Resulüllah'ın^{sav} sayesinde yetişmek, beni ulaştırdığı gibi hakir bir insanı bile Mesihlik rütbesine ulaştırabilir.”³⁰

Şimdi Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde bütün İslâm âlemince kabul edilmiş mütefekkirlerden olduğu ileri sürülen Şah Veliyüllah Muhaddis Dehlevî'nin bir yazısını okuyalım:

"امتنع أن يكون بعده نبى مستقل بالتلقى." (الخیر الكثير ص ٧٨)

"Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra, ondan feyiz almadan peygamberlik mertebesine ulaşacak hiçbir peygamber bulunamaz.”³¹

Bize yöneltilen itirazlardan biri de, biz bir yönden Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatem" oluşuna inanmakta fakat diğer yönden "Ümmetî Nebî"nin gelebileceğini ileri sürmekteyiz. Başka bir ifadeyle, şeriat bakımından son olduğuna inanıp şeriat dışındaki peygamberlik bakımından son olmadığına inanmaktayız. Bu konuda Hz. Mehdi'nin iki yazısını sunuyorum: "Hz. Resulüllah'a^{sav} şu özellik ihсан edilmiştir ki o, "Hatem-ül Enbiya"dır. Yani bütün peygamberlik kemalâtı kendi zatında sona ermiştir. Artık yeni bir şeriat getiren hiçbir resul, yahut ümmeti dışında bulunan hiçbir peygamber yoktur. Aksine mükaleme-yi İlâhiye şerefine nail olan her kimse ancak onun feyzi ve onun vasıtasıyla bu şerefe ulaşabilir. Böyle bir kimseye ümmetî denir, müstakil peygamber denmez.”³²

"Artık Muhammedî nübüvvet dışında bütün nübüvvetler kapalıdır. Artık şeriat sahibi hiçbir nebi gelemes. Yalnız şeriat getirmeden peygamber gelebilir, fakat öncelikle

³⁰ Çeşme-i Mesihî; Ruhanî Hazain c.20 s.389

³¹ El-Hayr-ül Kesir; s.111

³² Tetimme-i Çeşme-i Marifet; s.9 Ruhanî Hazain, c.23 s.380

ümmetî olması gerekir.”³³

Ahmaklarla cahillerin yorumu

İşte bu izahata itiraz edilmekte ve Ümmet büyüklerinin daima buna aykırı olan fikirler ileri sürdükleri beyan edilmektedir. Yani Hz. Resulüllah’ın^{sav} hem şeriat bakımından hem de zaman bakımından son peygamber olduğu ve kendisinden sonra hiçbir çeşit peygamberin aslâ geleme-yeceği iddia edilmektedir. Şimdi ümmet büyüklerinin bu konuda ne dediklerine bir göz atalım.

H. Ebu Abdullah Muhammed B. Ali Hüseyin El-Hakim Ettirmizî (öl.H.308) şöyle der:

" فَإِنَّ الَّذِي عَمِيَ عَنْ خَيْرِ هَذَا يَظُنُّ أَنَّ خَاتَمَ النَّبِيِّينَ تَأْوِيلُهُ أَنَّهُ آخِرُهُمْ
مُبَعَثًا. فَأَيُّ مَنْقِبَةٍ فِي هَذَا؟ وَأَيُّ عِلْمٍ فِي هَذَا؟ هَذَا تَأْوِيلُ الْبُهْلَةِ الْجَهْلَةِ."
(كتاب ختم الأولياء، ص ٣٤١)

"Hatem-ün Nebiyyin" in manasının Resulüllah’ın^{sav} ba'set³⁴ bakımından son peygamber olduğu zannedilmektedir. Peki bunda ne üstünlük vardır ve bunda ne ilmî izahat bulunmaktadır? Bu ahmaklarla cahillerin açıklamasıdır.”³⁵

Eğer bu izahatı kabul edersek o zaman Hz. İsa'nın^{as} tekrar geleceğinden de ümit kesmeliyiz. İşte bu izahatı ileri sürdüğümüz zaman, Resulüllah’ın^{sav} ba'set bakımından son peygamber olduğunu iddia ederler. Buna göre Hz. Resulüllah’ın^{sav} peygamber olarak ortaya çıkışından önceki peygamberlerden birisi tekrar gelirse bu Resulüllah’ın^{sav} son peygamber oluşuna aykırı değilmiş. Halbuki bu izahat Hz. Ebu Abdullah Muhammed B. Ali'nin ifadesine göre

³³ Ruhanî Hazain, c.20 s.411-412

³⁴ Ba'set: Hz. Resulüllah'a peygamberliğin gelişi ve kendisi tarafından ilân edilişi demektir.

³⁵ Hatm-ül Evliya; s.341

ahmaklarla cahillerin izahatıdır.

H. Şeyh Muhyuddin İbn-i Arabî (öl.H.638) şöyle demektedir:

"فالنّبوة سارية إلى يوم القيامة في الخلق وإن كان التشريع قد انقطع.
فالتشريع جزء من أجزاء النبوة." (الفتوحات المكية ج ٣ ص ١٥٩، الباب الثالث
والسبعون في معرفة عدد ما يحصل من الأسرار للمشاهد)

"Nübüvvet, halk arasında kıyamet gününe kadar caridir. Yalnız şariat sona ermiştir. Sebebi de, Şeriatin, nübüvvetin parçalarından ancak bir parça olmasıdır."³⁶

"فإن النبوة التي انقطعت بوجود رسول الله ﷺ إنما هي نبوة التشريع،
لا مقامها، فلا شرع يكون ناسخا لشرعه ﷺ، ولا يزيد في شرعه حكما
آخر. وهذا معنى قوله ﷺ: إن الرسالة والنبوة قد انقطعت، فلا رسول
بعدي ولا نبي. أي لا نبي بعدي يكون على شرع يخالف شرعي، بل إذا
كان يكون تحت حكم شريعتي، ولا رسول أي لا رسول بعدي إلى أحد
من خلق الله بشرع يدعوهم إليه. فهذا هو الذي انقطع وسدّ باب، لا مقام
النبوة." (المرجع السابق ص ٤)

"Hz. Resullullah'ın^{sav} kişiliğinde sona ermiş olan teşri'î nübüvvetir (yeni şariat getiren peygamberliktir); ama peygamberlik derecesi değildir. Artık onun şeriatini ortadan kaldıran yahut onun şeriatine yeni bir hüküm ilave eden peygamberlik olmayacaktır. Hz. Resulüllah'ın^{sav}: "Risalet ve nübüvvet sona ermiştir; benden sonra ne bir resul ne de bir nebi vardır" sözünün anlamı şudur; benim şeriatime muhalif bir şeriate bağlı olan bir peygamber olamaz. Aksi-ne ne zaman olacaksa benim şeriatimin emirleri altında olacaktır. "Bir resul yoktur" demek; benden sonra insanlara yeni bir şariat getiren ve onları o şeriate çağıran bir resul olmayacaktır. İşte sona ermiş olan ve kapısı kapanmış olan

³⁶ Fütuhât-i Mekkiye; c.2 s.100

budur. Yoksa peygamberlik rütbesi sona ermemiştir.³⁷

H. Şeyh Bali Efendi (öl.H.960) şöyle demiştir:

"فخاتم الرسل هو الذي لا يوجد بعده نبي مشرع." (شرح فصوص الحكم ص ٥٦)

"Hatemürresul" odur ki kendisinden sonra yeni bir şariat getiren peygamber yoktur."³⁸

H. İmam Abdülvehhab Eş'şaranî şöyle der:

"اعلم أن النبوة لم ترتفع مطلقا بعد محمد ﷺ، وإنما ارتفع نبوة التشريع فقط." (اليواقيت والجواهر، ج ٢ ص ٣٥)

"Biliniz ki mutlak (kayıtsız şartsız) peygamberlik sona ermemiştir. Sona ermiş olan teşri'î (yeni bir şariat getiren) peygamberliktir."³⁹

H. Seyyid Abdülkerim Ceylanî şöyle der:

"فانقطع حكم نبوة التشريع بعده، وكان محمد ﷺ خاتم النبيين، لأنه جاء بالكمال ولم ينجى أحد بذلك." (الإنسان الكامل ج ١ ص ١١٥)

"Hz. Muhammed'den sonra şeri'at artık sona ermiştir. Hz. Muhammed "Hatem-ün Nebiyyin" oldu. Yani o, peygamberliğin en yüce makamına ulaştı. Fakat başka hiç kimse o makama ulaşamadı."⁴⁰

H. Şeyh Abdülkadir El-kürdistani şöyle buyurmuştur:

"... أن معنى كونه خاتم النبيين هو أنه لا يُبعث بعده نبي آخر بشريعة أخرى." "تقريب المرام في شرح تهذيب الكلام" للشيخ عبد القادر الكردستاني ج ٢ ص ٢٣٣

³⁷ Fütuhât-i Mekkiye, c.2 s.73

³⁸ Şerh-i Fusus-ül Hikem

³⁹ El-yavakit Velcevahir; c.3 s.35

⁴⁰ El-İnsan-ül Kâmil; c.1 s.98

"Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" oluşunun anlamı şudur ki ondan sonra artık yeni bir şeri'at sahibi bir peygamber gönderilmeyecektir."⁴¹

Buna göre Hz. İsa'nın^{as} tekrar geliş yolu bile kapanmıştır. Demek ki o, bizzat gelmeyecektir. Çünkü o, Musevî şeri'ate bağlıydı.

Hız. Şeyh Veliyullah Muhaddis Dehlevî'nin^{ar} bir yazısını da nakletmek istiyorum. O, şöyle demektedir:

"وختتم به النبيون أي لا يوجد من يأمره الله سبحانه بالتشريع على الناس". (التفهيمات الإلهية، ج ٢ ص ٨٥)

"Resulüllah vasıtasıyla bütün peygamberler hatim edildi. Bu demektir ki artık Allah^{cc} tarafından seçilip insanlara yeni bir şeri'at getirecek olan herhangi bir peygamber yoktur."⁴²

Mevlana Muhammed Kasım Nanotavî bu konuda şöyle bir açıklama yapmıştır: "Alelade insanların düşüncesine göre Resulüllah'ın^{sav} "Hatem" oluşunun anlamı şudur ki onun zamanı geçmiş peygamberlerin zamanlarına nazaran daha sonradır ve o, en son peygamberdir. Ancak bilgili kimseler, zaman bakımından önce yahut sonra olmasında hiçbir fazilet ve üstünlük bulunmadığını iyi bilirler. Bu durumda Yüce Rabbimiz'in Resulüllah'ı methederek: "O Allah'ın Resulü ve Hatemünnebiyyindir"⁴³ buyurması nasıl doğru olabilir? Yalnız eğer bu ifadeyi meth kabul etmezsek ve bu ayete meth ayeti demezsek o zaman elbette "Hatemiyet"nin anlamı "zaman bakımından son olmak" şeklinde doğru olabilir. Fakat ben İslâm ehlinden hiçbirisinin bu açıklama-

⁴¹ Tekribülmeram; c.2 s.233

⁴² Tefhimat-i İlâhiye; s.53

⁴³ Ahzap Suresi; Ayet 41

ya tahammül edemeyeceğini iyi bilirim.”⁴⁴

Söyler misiniz şimdi? Ehl-i İslâm kimdir? Siz mi? Yoksa biz mi? Çünkü büyüklerinizden olan bu zat, Resulullah’ın^{sav} zaman bakımından son peygamber olduğunu ileri sürenin, İslâm ehlinden bile sayılamayacağını beyan etmektedir.

Ebülhasanat Abdülhay Firengi Mahalli, Dafiülvesvas adlı eserinde şöyle der: “Hz. Resulullah’tan^{sav} sonra, yahut onun zamanında başka birisinin peygamber olabilmesi muhal (imkânsız) değildir. Aksine yeni bir şeri’at getiren bir peygamberin varoluşu elbette imkân haricindedir.”⁴⁵

Aynı zat şöyle bir fetva vermiştir: “Ehl-i Sünnet ulemaları bile şu fikri ileri sürerler: Hz. Resulullah^{sav} zamanında, yeni bir şeri’at getiren bir peygamber olamaz ve Resulullah’ın^{sav} nübüvveti bilumumdur.”⁴⁶ Artık onunla hem-asır⁴⁷ olacak olan bir peygamber Muhammedî şeri’ate bağlı olacaktır.”⁴⁸

Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde şöyle denmiştir: “*Bütün İslâm tarihî boyunca “Hatm-i Nübüvvet”in bu kavramı (yani Resulullah’ın^{sav} zaman bakımından son peygamber oluşu) İslâm’ın temel usullerinden sayılmıştır. Müslümanların düşünce tarzı, karakterleri ve hisleri üzerinde bu kavramın çok derin izi bulunmuştur.*”⁴⁹

Şimdi tarih boyunca İslâm büyüklerinin sözlerine baktığımız zaman böyle bir ize aslâ rastlayamayız. Peki o durumda bu iz nereden alınmıştır? Kuran-ı Kerim bu konuda şöy-

⁴⁴ Tahzirünnas; s.3

⁴⁵ Dafiülvesvas; s.16

⁴⁶ Yani sonsuza dek devam edecektir. (Çev.)

⁴⁷ Hz. Resulullah’ın peygamberliği kıyamete kadar, hatta kıyametten sonra bile devam edeceğinden bu arada gelecek olan her peygamber Resulullah ile hem asır olacaktır.

⁴⁸ Mecmua-i Fetava; c.1 s.144

⁴⁹ A.G.E.; s.5

le der:

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ
بِهِ حَتَّى إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ
اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٥٠﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ
سُلْطَانٍ أَتَيْهِمْ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ
عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٥١﴾

"Daha önce Yusuf delillerle size gelmiştir. Ancak siz onun getirdiği talimatlar konusunda daima şüphe içinde kaldınız. O, vefat edince, artık Allah ondan sonra başka bir peygamber göndermeyecektir, dediniz. Allah böylece taşkınlık eden ve şüphe içinde olanın doğru yoldan saptığını beyan eder. Onlar ellerinde Allah'ın onlara verdiği kesin bir delil yokken Allah'ın ayetleri hakkında mücadele ederler. Allah katında ve müminler nezdinde onların yaptıkları çok kötüdür. Allah böylece kibirlenen ve taşkınlık edenin kalbini mühürler."⁵⁰

Gördüğünüz gibi bu inanç Hz. Yusuf^{as} zamanından kalma-
dır. Cin süresinde bile bu konu açıklanmış ve bunun man-
tik dışı olduğu beyan edilmiştir.⁵¹

Hatemiyet ve Resulüallah'ın^{sav} hadisleri

Broşürde Kuran-ı Kerim yerine daha çok Hadislerden ör-
nekler verilmiştir. Bu hadislerle göre Hz. Resulüallah^{sav} za-
man bakımından son peygamber imiş, kendisinden sonra
artık doğru peygamberlerin yolu kapalı olup sahte pey-
gamberlerin yolu açılmış.

Sunulan hadislerden bir tanesi şudur:

⁵⁰ El-Mümin, Ayet 35-36

⁵¹ Cin Suresi ; Ayet 5-8

"عن ثوبان رضي الله عنه قال، قال رسول الله ﷺ: إنه سيكون في أمتي كذابون ثلاثون، كلهم يزعم أنه نبي، وأنا خاتم النبيين ولا نبي بعدي." (أبو داود، كتاب الفتن)

"Bu Ümmet içinde otuz yalancı olacaktır. Onlardan her birisi peygamber olduğunu ileri sürecektir. Hâlbuki ben Hatemünnebiyyin'im ve benden sonra peygamber yoktur."⁵²

Buna göre iddia ediliyor ki artık hiçbir peygamber gelemes ve bu yol artık kapanmıştır. Bizce de Hz. Resulullah'ın^{sav} kapattığı yolu hiç kimse açamaz. Fakat aynı zamanda Allah'ın^{cc} Habibi'nin^{sav} açık bıraktığı bir yolu hiçbir kimse kapatamaz.

Peygamber Efendimizin^{sav} Vadedilen Mesih'e Allah'ın Peygamberi Demesi

Sahih-i Müslim; Kitab-ül Fiten'den alınan bir Hadisin ilgili kısımlarını naklediyorum:

"... يَحْصُرُ "نَبِيَّ اللَّهِ" عِيسَى وَأَصْحَابَهُ... فَيَرْغَبُ "نَبِيَّ اللَّهِ" عِيسَى وَأَصْحَابَهُ.... ثُمَّ يَهْبِطُ "نَبِيَّ اللَّهِ" عِيسَى وَأَصْحَابَهُ.... فَيَرْغَبُ "نَبِيَّ اللَّهِ" عِيسَى وَأَصْحَابَهُ إِلَى اللَّهِ." (مسلم، كتاب الفتن، باب ذكر الدجال وصفته وما معه)

Bu Hadiste Hz. Resulullah^{sav} gelecek olan İsa için dört defa Nebiyyullah (Allah'ın peygamberi) kelimesini kullanmıştır ve onun yandaşlarına da "Ashab" denmiştir. Demek oluyor ki bu, Resulullah'tan^{sav} sonra vuku bulacak bir hadisedir.

Görüldüğü gibi ne kadar deccal, yalancı ve sahtekâr gelirse gelsin; ister otuz isterse otuz milyon gelsin; Hz. Resulullah'ın^{sav} gelecek olan Mesih'e verdiği "Nebiyyullah" adını hiçbir kimse geri alamaz. Allah'ın^{cc} Habibi bir defa değil, iki

⁵² Ebu Davud ; Kitab-ül Fiten

defa değil, tam dört defa "Nebiyyüllah" kelimesini, geleceğini haber verdiği Mesih İsa için kullanmıştır. Artık kimse onu geri alamaz.

Otuz deccal meselesine gelince, Sahih-i Müslim şerhi İkmal-ül İkmal'de bu konuda şöyle denmiştir:

"هذا الحديث ظهر صدقه فإنه لو عدّ مَنْ
تَبَأَ مِنْ زَمَنِهِ ﷺ إِلَى الْآنَ لَبَلَغَ هَذَا الْعَدَدَ وَيَعْرِفُ ذَلِكَ مَنْ يَطَالَعُ
التَّوَارِيخَ." (شرح صحيح مسلم، المسمى بـ إكمال إكمال المعلم للإمام أبي عبد الله الأبي،
ج ٧ ص ٢٥٨)

"Bu Hadisin doğruluğu ispat olunmuştur. Çünkü eğer Resulüllah^{sav} zamanından bugüne kadarki yalancı peygamberleri sayarsak bu (otuz) sayının tamamlanmış olduğunu görürüz. Tarih araştırmacılığı ile meşgul olan her kimse bunu öğrenebilir."⁵³

Eğer, daha sonra yalancı bazı peygamberler daha çıkmıştır dersiniz o zaman demek oluyor ki, (el-iyazü-billah), hadis-teki sayı kesin değildir. Bu, Hz. Resulüllah'a^{sav} itiraz etmek olur ki hiçbir Müslüman onu aklından bile geçiremez. Ayrıca Mesih ve Mehdi olduğunu ileri süren Hz. Ahmed^{as} ile çağdaş olan Nüvvab Sıddık Hasan Han adlı ileri gelen bir din bilgini bu konuda şöyle demiştir: "Hz. Resulüllah'ın^{sav} kendi ümmeti içinden çıkacağını haber verdiği deccalların sayısı gerçekleşmiş ve sayı tamamlanmıştır."⁵⁴ Bu zat ehl-i hadistir. Demek oluyor ki artık bu hadise göre, peygamber olduğunu ileri süren mutlaka doğru olacaktır.

Binanın tamamlanması, şeriatın kemale ermesi demektir

Bizim muhaliflerimiz şu hadisi de ileri sürerek artık hiçbir

⁵³ İkmal-ül İkmal, c.7 s.258 ; Mısır

⁵⁴ Hicec-ül Kirame ; s.239

peygamber gelemeyeceğini iddia ederler. Hadis şöyledir:

"عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله ﷺ قال: مثلي ومثل الأنبياء من قبلي كمثل قصر أحسن بنيانه فترك منه موضع لبنة. فطاف به النظار يتعجبون من حسن بنيانه إلا موضع تلك اللبنة... فكنت أنا سددت موضع تلك اللبنة فتم بي البنيان وختم بي الرسل. وفي رواية قال: فأنا اللبنة وأنا خاتم النبيين."

"Hz. Ebu Hüreyre^{ra}, Hz. Resulüllah'ın^{sav} şöyle buyurduğunu söylemiştir: Benim ve öteki peygamberlerin durumu, bir saraya benzer. Bu kasrın binası güzel olup bir tek tuğlanın yeri boş bırakılmış. Seyirciler bu kasrın güzelliğine hayran olup, yalnız boş bırakılmış olan yeri yadırgamaktadırlar. İşte ben o boş bırakılan yeri doldurdum. Benim vasıtamla o yapı son güzelliğine ulaştı. Peygamberler benim vasıtamla mühürlendiler. Başka bir rivayette şöyle denir: İşte o tuğla benim ve "Hatemünnebiyyin" de benim."⁵⁵

Muhalliflerimizce artık son tuğla yerine konmuş ve boşluk böylece kapanmıştır. Artık başka bir Peygamberin gelmesi için boş yer kalmamıştır. Bununla birlikte alttan bir tuğla (Hz. İsa^{as}) çıkarılıp gönderilirse ve oradan tekrar indirilirse bunda bir kabahat yokmuş!!!

Allame İbn-i Hacer Eskalanî^{ar} bu hadisi şöyle izah etmiştir:

"فالمراد هنا النظر إلى الأكمل بالنسبة إلى الشريعة المحمدية مع ما مضى من الشرائع الكاملة." (فتح الباري شرح صحيح البخاري لابن حجر العسقلاني كتاب المناقب، باب خاتم النبيين ﷺ)

"Bunun manası, Muhammedî şeri'atin geçmiş kâmil şeriatlere nazaran daha mükemmel olmasıdır."⁵⁶

İbn-i Haldun^{ar} broşürde, Müslümanların en ileri gelen mü-

⁵⁵ Buhari ; Kitab-ül Menakib

⁵⁶ Feth-ül Bari; c.2 s.380

tefekkirlerinden birisi sıfatıyla tanıtılmıştır. O, bu hadis hakkında şöyle demiştir:

"يفسرون خاتم النبيين بالنبوة التي أكملت النبيان. ومعناه النبي الذي حصلت له النبوة الكاملة." (مقدمة ابن خلدون ص. ٣٠٠)

"Hatem-ün Nebiyyin'in anlamı, binayı tamamlayan tuğla olduğunu izah ederler. Bunun manası kâmil peygamberliği elde etmiş olan peygamberdir."⁵⁷

Ba'dî kelimesinin sözlük anlamı nedir?

Bizim aleyhimizde ileri sürülen bir hadis de şöyledir:

"عن سعيد بن المسيب عن عامر بن سعد بن أبي وقاص عن أبيه قال، قال رسول الله ﷺ لعلي: أنت مني بمنزلة هارون من موسى إلا أنه لا نبي بعدي. وفي رواية للبخاري: إلا أنه ليس نبي بعدي. وفي رواية لمسند: إلا أنك لست بنبي." (مسلم كتاب الفضائل، البخاري كتاب الفضائل، مسند أحمد بن حنبل، مسند عبد الله بن عباس بن عبد المطلب)

"Hz. Resulüllah^{sav}, Hz. Ali'ye^{ra} şöyle buyurdu: Musa'nın yanında Harun'un derecesi nasılsa benim yanımda sen de öylesin; ancak benden sonra peygamber yoktur." Buhari'nin bir rivayetine göre şöyle buyurdu: "Yalnız benden sonra hiçbir peygamber yoktur. Müsned Ahmed B. Hanbel'in rivayetine göre şöyle buyurdu: Ancak sen peygamber değilsin."⁵⁸

Hız. Resulüllah^{sav} bir gazveye giderken, kendisinden sonra Hız. Ali'yi Medine halkına imam yaptı. Hız. Ali^{ra} büyük bir savaşı olup önceki bütün gazvelerde Hız. Resulüllah^{sav} komutasındaki İslâm ordusunda yer almıştı. Medine'de kalmak ona zor geliyordu. Hız. Resulüllah'a^{sav} şöyle yalvar-

⁵⁷ Mukaddime; s.271

⁵⁸ Buhari ile Müslim Kitab-ül Fedail; Müsned Ahmed B. Hanbel; c.1 s.331

di: Ey Allah'ın^{cc} Habibi! Beni Medine'deki kadınlarla çocukların imamı mı yapıyorsun? Bunun üzerine Hz. Resulullah^{sav} şöyle buyurdu: Ey Ali! Niçin kaygılanıyorsun. Hz. Musa Tur dağına giderken nasıl Hz. Harun'u imam yaptıysa, ben de aynı şekilde seni imam yapıyorum. Demek ki sen Allah'ın^{cc} peygamberi Hz. Harun'a benziyorsun. Ancak sen peygamber değilsin. Ben gittikten sonra Medine'deki yokluğum süresince sen imam olacaksın; fakat Hz. Harun gibi bir peygamber olmayacaksın.

Şimdi bize muhalif olan hocalar "Badi" kelimesinden Hz. Resulullah'ın^{sav} Medine'deki yokluğu değil de, kıyamete kadarki zamanı kastederler. Hz. Şah Veliyullah Mühaddis Dehlevi^{ar} Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde büyük bir İslâm düşünürü olarak kabul edilmiştir. O, bu hadisi şöyle açıklamıştır: "Bu Hadis'in anlamı ancak şudur: Tebuk gazvesi zamanında Hz. Ali^{ra} Medine halkına amir yapılmıştı. Hz. Musa da Tur dağına gitmeden önce Hz. Harun'u bu geçici zaman için amir yapmıştı. Hz. Ali^{ra} de aynı şekilde geçici bir müddet için amir yapıldı. "Badi" kelimesinin anlamı "gayri" yani "benden başka"dır. Bu kelimeden ebediyete kadarki zaman kastedilmemiştir. Ayet-i kerime,

﴿فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ﴾ (الجاثية: ٢٤)

de olduğu gibi; "Ba'dillahi" Allah'tan başka demektir. Hz. Harun, Hz. Musa'dan sonra yaşamamıştır. Fakat Hz. Ali Hz. Resulullah'tan^{sav} sonra yaşamıştır. Demek ki hadisteki "Ba'diyet" kelimesi zaman bakımından sonra olmak anlamında değildir.⁵⁹

Bu delil ne kadar açık ve güzeldir! Ancak irfan sahibi, Resulullah^{sav} ve hadislerini seven ve derinlemesine düşünen

⁵⁹ Kurratülaynayn Fi Tefdilişseyheyne

gerçek anlamlarına varan kişiler bu gibi güzel deliller ileri sürebilirler.

Bir hadis daha vardır. Dikkate şayan bu hadis şöyledir:

"عن بكر بن عمرو عن مشرح بن هاعان عن عقبة بن عامر رضي الله عنه قال، قال رسول الله ﷺ: لو كان بعدي نبي لكان عمر بن الخطاب. هذا حديث حسن غريب لا نعرفه إلا من حديث مشرح بن هاعان." (الترمذي أبواب المناقب، باب مناقب عمر رضي الله عنه)

"Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu: Eğer benden sonra yahut benden başka bir peygamber olsaydı Ömer B. El-Hattab peygamber olurdu."⁶⁰

Deniliyor ki Hz. Ömer, Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra yaşadı fakat peygamber değildi. Demek ki Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra bir peygamber yoktur.

Bu Hadis'in ravilerinden birisi Mişreh B. Ahan'dır. Onun hakkında hadis bilginleri şöyle demiştir:

"قال ابن حبان في "الثقات": يخطئ ويخالف، ثم قال في "الضعفاء": يروي عن عقبة مناكير لا يتابع عليها، فالصواب ترك ما انفرد به. وحكى العقيلي عن موسى بن داود: بلغني أنه كان في جيش الحجاج الذين حاصروا ابن الزبير ورموا الكعبة بالمنجنيق." (تذيب التهذيب لابن حجر العسقلاني، ج ٥ ص ٤٢٥-٤٢٦)

İbn-i Hayyam'a göre o, zayıf ravilerdendir. Ona inanılmaz. Eğer bir yerde o, tek kaldıysa o rivayeti kabul etmemek daha uygundur. İbn-i Davud'un bildirdiğine göre, o, İbn-i zübeyr aleyhinde savaşmış ve Kabe'yi taşıyan Haccac ordusunda yer almıştır."⁶¹

Bu hadisi açıklayan, başka rivayetler de mevcuttur. Mesela

⁶⁰ Tirmizi; Ebvab-ül Menakib

⁶¹ Tehzibüttehzib; c.10 s.155

bir hadis şöyledir:

"لو لم أبعث لبُعْثَ يا عمر." (مرقاة المفاتيح، شرح مشكاة المصابيح ج ١٠ ص ٤٠٣)

"Ey Ömer! Eğer ben peygamber olarak gelmeseydim sen peygamber tayin edilirdin."⁶²

Başka bir hadis de şöyledir:

"لو لم أبعث فيكم لبُعْثَ عمر فيكم." (كنوز الحقائق للإمام عبد الرؤوف المناوي، ج ٢ ص ٧٤)

"Eğer ben size peygamber tayin edilmeseydim; Ömer size peygamber tayin edilirdi."⁶³

Bu hadislerden anlaşılacağı gibi Hz. Resulüllah^{sav} kendisinden sonra artık hiçbir peygamber gelemeyeceğinden bahsetmemektedir. Aksine Ömer'in peygamberlik vasıflarına sahip olduğuna işaret etmektedir.

Bir başka delil ve peygamberliğin devamı

"İbn-i Abbas'ın bildirdiğine göre, Resulüllah'ın^{sav} oğlu Hz. İbrahim vefat edince Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu:

"عن ابن عباس قال: لما مات إبراهيم ابن رسول الله ﷺ، وقال: إن له مرضعا في الجنة، ولو عاش لكان صديقا نبيا. ولو عاش لعتقت أحواله القبط وما استرق قبطي." (ابن ماجه، كتاب الجنائز، باب ما جاء في الصلاة على ابن رسول الله ﷺ وذكر وفاته)

"Cennet'te ona meme verecek birisi bulunmaktadır. Eğer o yaşasaydı sıddik (doğru) peygamber olurdu."⁶⁴

Hiz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" oluşuyla ilgili

⁶² Mirkat Şerhi Mişkât; c.5 s.539

⁶³ Kenz-ül Hakayık; s.103

⁶⁴ İbn-i Maceh; Kitab-ül Cenaiz

ayet-i kerime hicri 5 senesinde inmiştir. Hz. Resulüllah'ın^{sav} oğlu Hz. İbrahim ise hicri 9 senesinde vefat etmiştir. Eğer Hz. Resulüllah^{sav} mutlak manada "Son Peygamber" olsaydı, o zaman Hz. Resulüllah^{sav} oğlu Hz. İbrahim'in yaşadığı takdirde peygamber olacağını aslâ söyleyemezdi. Eğer Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra bir peygamber olamıyorsa o zaman Hz. Resulüllah'ın^{sav} oğlu Hz. İbrahim nasıl peygamber olabilirdi? O durumda Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Oğlum yaşasaydı, yine de peygamber olamazdı" mealinde bir söz söylemesi gerekirdi. Bu konuda bir hadis daha vardır:

"لما توفي إبراهيمُ أرسل النبي ﷺ إلى أمه "مارية" فجاءته وغسلته وكفنته، وخرج به وخرج الناس معه فدفنه. وأدخل ﷺ يده في قبره فقال: أما والله إنه لبيِّن بن نبي." (الفتاوى الحديثية لأحمد شهاب الدين المكي، ص ١٧٦)

"İbrahim vefat edince Hz. Resulüllah^{sav} annesi Hz. Mariye'yi çağırdı. O, gelip ona gusül verdi ve kefen giydirdi. Hz. Resulüllah^{sav} diğer insanlarla beraber çıktı ve oğlunu mezara koydu. Daha sonra mübarek elini mezarın içine doğru uzattı ve: "Allah adına yemin olsun ki o, peygamber oğlu peygamberdir," buyurdu."⁶⁵

"La nebiyya ba'di" hadisinin gerçek anlamı

İmam Molla Aliyülkari^{ar} Ehl-i Sünnet'in ileri gelen imamlarındandır. O, bu hadisi şöyle izah etmiştir:

"ومع هذا لو عاش إبراهيم وصار نبيا، وكذا لو صار عمر نبيا لكانا من أتباعه عليه الصلاة والسلام كعبسى والخضر وإلياس عليهم السلام. فلا يناقض قوله تعالى: ﴿وخاتم النبیین﴾ إذ المعنى أنه لا يأتي نبي بعده ينسخ ملته ولم يكن من أمته." (الأسرار المرفوعة في الأخبار الموضوعة لملا علي القاري ص ١٩٢)

⁶⁵ Tarih-ül Kebir; İbn-i Asakir; s.295; El-Fatava-el Hadisiye; İbn-i Hacer; s.125

"Eğer Hz. İbrahim yaşasaydı ve peygamber olsaydı, keza eğer Hz. Ömer peygamber olsaydı, İsa, Hıdır ile İlyas gibi ikisi de Hz. Resulüllah'a^{sav} tabi olurdu. Hz. Peygamber Efendimiz'in^{sav} buyruğu "Hatem-ün Nebiyyin" ayetiyle çelişkili değildir. Çünkü bu ayetin meali şudur: Kendisinden sonra şeriatini sona erdirecek olan ve ümmeti arasından olmayan bir peygamber gelmeyecektir."⁶⁶

İmam Aliyülkari^{ar} Ehl-i Sünnet'in ileri gelen imamlarından-
dır. Bu yazıdan Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin çıkardığı
broşürde ileri sürülen: *"Eski bütün büyüklerimiz Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra aslâ bir peygamber olmadığına inanır-
lar,"* gibi bir iddianın ne derece asılsız olduğu da ispat
edilmektedir. Hz. Resulüllah^{sav} bir kapıyı kapattıysa, siz de
biz de o kapının kapalı olduğunu kabul etmeye mecburuz.
Yalnız Hz. Resulüllah'ın^{sav} açık bıraktığı kapıyı da kimse
kapatamaz. Kısacası bazı hadisleri kabul edip bazı hadisleri
inkâr edenler aslında Hz. Resulüllah'a^{sav} kalben inanma-
maktadırlar. Bu Hz. Resulüllah'ın^{sav} ümmetinden olan biri-
sine yakışacak bir tavır değildir. Bu bir Yahudi alışkanlığı-
dır. Onlar Tevrat'ın bazı kısımlarına inanıp bazı kısımlarını
reddederlerdi. Muhaliflerimiz de eğer takva sahibi olsaydı-
lar, bazı hadisleri zikredip bazı hadisleri saklamazlardı.
Şimdi ben eski büyüklerimizin düşüncelerini anlatmaya
çalışacağım.

Hz. Aişe'nin^{ra} buyruğu

Ümmül müminin Hz. Aişe^{ra} şöyle der:

"قولوا خاتم النبيين، ولا تقولوا لا نبي بعده." (الدر المنثور للسيوطي ج ٦ ص ٦١٨)

"Hz. Resulüllah^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin"dir deyiniz. Ancak

⁶⁶ Mevzuat-i Kebir Tercümesi; Kur'an Mahal Karaçi; s.322

ondan sonra bir peygamber yoktur, demeyiniz."⁶⁷

Demek ki Hz. Aişe^{ra}, "Hatem-ün Nebiyyin"ın gerçek mefhumunu anlamıştı ve "Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra bir peygamber olmayacaktır," demenin yanlış olduğunu iyi biliyordu.

Şeyhülislam İmam İbni Küteybe'nin açıklaması

Şeyhülislâm Hz. İbn-i Küteybe (öl.H.267) Hz. Aişe'nin bu sözünü naklettikten sonra şöyle bir yorum yapmıştır:

"وليس هذا من قولها ناقضا لقول النبي ﷺ: لا نبي بعدي، لأنه أراد لا نبي بعدي ينسخ ما جئت به." (كتاب تأويل مختلف الأحاديث ص ١٢٧)

"Hz. Aişe'nin bu sözü, Hz. Resulüllah'ın^{sav} sözü ile çelişkili değildir. Hz. Resulüllah^{sav}: "Benden sonra bir peygamber yoktur," demekle aslında: Getirdiğimi (İslâm dini) sona erdirecek olan bir peygamber yoktur, demek istemiştir."⁶⁸

İşte bizim de gerçekten inancımız budur. Biz bu inanca Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Vadedilen Mesih ve Mehdi vasıtasıyla sahip olduk. Bütün ümmet büyükleri işte bu inancı savunmuşlardır.

Hz. İmam Muhammed Tahir (öl.H.986) şöyle demiştir:

"هذا ناظر إلى نزول عيسى وهذا أيضا لا ينافي حديث "لا نبي بعدي" لأنه أراد لا نبي ينسخ شرعه." (تكملة مجمع بحار الأنوار، محمد طاهر العفراقي، ص ٥٠٢)

"Hz. Aişe bu sözü, Hz. İsa'nın nüzulünü bildiği için söylemiştir. Bu söz, Hz. Resulüllah'ın^{sav} benden sonra peygamber yoktur mealindeki hadisine de aykırı değildir. Çünkü Hz. Resulüllah^{sav} şeriatini sona erdirecek olan bir peygam-

⁶⁷ Dürr-i Mensur ; c.5 s.204

⁶⁸ Tevil-ül Mühtelif-il Ehadis ; s.236

berin gelemeyeceğini kastetmiştir.”⁶⁹

Takva sahibi bir din bilginin kararı

Hiz. İmam Muhammed Tahir, Hiz. Aişe'nin sözünü iki sebep ileri sürerek izah etmiştir:

(a) Eğer Hiz. Resulullah'tan^{sav} sonra bir peygamber yoktur dersek o zaman Hiz. İsa'nın nüzulü meselesi ne olacak?

Peygamber Efendimiz^{sav} "Lâ yekûnu ba'di nebiy'yün" (Benden sonra bir peygamber gelmeyecektir) buyurmamıştır. Aksine "La nebiyya ba'di" (Benden sonra bir peygamber yoktur) buyurmuştur ve ikisinin arasında fark vardır. Eğer "la nebiyya ba'di"nin anlamı hiçbir peygamber gelmeyecektir ise yani "nefyi cins" murat ise o zaman İmam Muhammed Tahir'in dediği gibi Hiz. İsa'nın tekrar gelişini de inkâr etmemiz gerekir ki Hiz. Aişe bundan bizleri menetmektedir.

(b) Hiz. Aişe bizi, "Hiz. Resulullah'tan^{sav} sonra bir peygamber yoktur" demekten menetmiştir. Çünkü Hiz. Aişe'ye göre ancak Peygamber Efendimiz Muhammed'in^{sav} şeriatini sona erdirecek olan bir peygamber yoktur. Fakat bundan başka Hiz. Resulullah'ın^{sav} ümmetinden olan peygamberin gelmesi Peygamber Efendimiz'in^{sav} sözüne aykırı değildir.

Hiz. İmam Abdülvehhab Eşş'arani (öl.976) bu hadisi şöyle yorumlamıştır:

"فقوله ﷺ لا نبى بعدي ولا رسول بعدي، أي ما ثم من يشرع بعدي

شريعة خاصة." (اليواقيت والجواهر للشعراني ج ٢ ص ٣٥)

"Hiz. Resulullah'ın^{sav} "Benden sonra nebi (peygamber) yok-

⁶⁹ Tekmile Mecma'ul Bihar ; s.85

tur, benden sonra resul yoktur," gibi sözlerinin manası şudur: Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra onun şeriatinden başka yeni bir şeriat getirecek olan peygamber yoktur."⁷⁰

Ehl-i Sünnet imamlarından olan Mişkat şarihi Molla Aliyül-karî^{ar} şöyle demiştir:

"ورد "لا نبي بعدي" ومعناه عند العلماء أنه لا يحدث بعده نبي بشرع ينسخ شرعه. " (الإشاعة لأشراط الساعة ص ١٤٩)

"Benden sonra peygamber yoktur" hadisinin manası şudur: Hz. Resulüllah'ın^{sav} şeriatini ortadan kaldıran ve yeni bir şeriat getirecek olan yeni bir peygamber gelmeyecektir."⁷¹

Gördüğünüz gibi geçmiş bütün seçkin büyüklerimiz Hz. Resulüllah'ın^{sav} hadisini, Vadedilen Mesih Hz. Ahmed^{as} gibi yorumlamışlardır. Bugün Hz. Ahmed^{as} muhaliflerimizce bir kâfir (!) fakat geçmiş büyüklerimiz ise ermişlerden sayılmaktadır. Hz. Şah Veliyüllah Muhaddis Dehlevî bu Ümmet büyüklerinden sayılmaktadır. O, şöyle der:

"فعلّمنا بقوله عليه الصلاة والسلام: لا نبي بعدي ولا رسول، وأن النبوة قد انقطعت والرسالة، إنما يريد بها التشريع. " (قرة العين في تفضيل الشيخين لولي الله الدهلوي ص ٣١٩)

"Hz. Resulüllah'ın^{sav}: "Benden sonra bir nebi ve resul yoktur," hadisinden nübüvvet ve risaletin sona erdiğini anladık. Ancak bu teşri'î (yani şeriat getiren) nübüvvtür."⁷²

Kadiriye tarikatının şeyhi Hz. Hafız Berhürdar (öl.H.1093) bu hadis hakkında şöyle der:

"والمعنى لا نبي بنبوة التشريع بعدي، إلا ما شاء الله من الأنبياء الأولياء. " (شرح لشرح العقائد المسمى بالنبراس، ص ٤٤٥)

⁷⁰ El-yavakit Velcevahir ; c.2 s.35

⁷¹ El-ışa'at Fi Eşratissaat ; s.226

⁷² Kurrat-ül Ayneyn Fi Tefzilişşeheyn ; s.319

"Bu Hadisin anlamı şudur: Benden sonra artık şeriat nübüvveti ile gelecek olan bir nebi (peygamber) yoktur. Bunun dışında Allah peygamberlerle evliyalardan istediğini gönderebilir."⁷³

Nur-ül Hasan adlı Ehl-i Hadis bir hoca Hindistan çapında hatta Hindistan dışında bile tanınmış bir ilim adamıdır. O, şöyle der: "La Vahye ba'de mevî" (Benim ölümümünden sonra vahiy yoktur) rivayetinin aslı yoktur. Elbette "La nebiyya ba'dî" (benden sonra peygamber yoktur mealinde) bir hadis vardır. İlim sahibi kimselerce bu hadisin anlamı şudur: Benden sonra şeriatimi sona erdirecek bir şeriat getiren hiçbir peygamber gelmeyecektir."⁷⁴

Burada "ilim sahibi kimselerce" denmiştir. Bundan önce Şah Velîyü'llah Muhaddis Dehlevî ve Molla Aliyü'lkarî de aynı ifadeyi kullanmışlardır. Anlaşılan o dönemde hadislerin anlamları bozulmaya başlamıştı ve iki grup ortaya çıkmıştı. Biri irfan sahibi Rabbanî din bilginlerinin grubu; ötekisi ilâhî irfandan yoksun, cahil ama halkın gözünde bilgin olan kimselerin grubu ki bir irfan sahibi az önce ifade ettiğim gibi bunlara "ahmak ve cahil kimseler" demiştir. Ahmak ve cahil denilen grup vasıtasıyla bu inanç halk arasında yaygınlaştı. Bu yüzden Rabbanî din bilginleri "irfan sahibi kimselere göre sadece şeriat getiren peygamberlik sona ermiştir," diyerek açık bir ifade kullanmak zorunda kaldılar.

Peygamber Efendimize^{sav} eşit biri gelemez

"Ba'dî" kelimesinin anlamına açıklık kazandıran başka bir hadis de vardır.

Hiz. Resulü'llah^{sav} şöyle buyurdu:

⁷³ Nibras ; Haşıye ; s.445

⁷⁴ İktirabüssa'at ; s.162

عن جابر بن سمره عن النبي ﷺ قال: إذا هلك قيصر فلا قيصر بعده، وإذا هلك كسرى فلا كسرى بعده. (البخاري، كتاب الإيمان والنذور، باب كيف كانت يمينا النبي ﷺ)

"Kayser (Roma imparatoru) ölünce, ondan sonra başka bir kayser olmayacaktır. Keza Kisra (Fars Şahı) ölünce, ondan sonra başka bir Kisra olmayacaktır."⁷⁵

Şimdi bu hadisten anlaşılacağı gibi demek ki Hz. Resulüllah'ın^{sav} zamanındaki gibi şanlı ve yüce Kayser yahut Kisra olmayacaktır. Çünkü bilindiği gibi nice kayserler Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra bile asırlarca devam ettiler. Bir Kayser ölünce başkası ona halef oldu.

Hiz. İmam Muhyuddin İbn-i Arabî^{ar} bu hadisi şöyle izah etmiştir:

"فما ارتفعت النبوة بالكلية، ولهذا قلنا: إنما ارتفعت نبوة التشريع، فهذا معنى لا نبي بعده... فعلمنا أن قوله: لا نبي بعده أي لا مشروع خاصة، لا أنه لا يكون بعده نبي، فهذا مثل قوله: إذا هلك كسرى فلا كسرى بعده، وإذا هلك قيصر فلا قيصر بعده." (الفتوحات المكية ج ٣ ص ١٠٣)

"Peygamberlik tamamıyla ortadan kalkmamıştır. Zaten onun için, ancak yeni bir şariat getiren peygamberliğin ortadan kaldırıldığını söylemişizdir. "Benden sonra peygamber yoktur," hadisinin manası da budur. Demek ki Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Benden sonra peygamber yoktur," sözünden şunu anladık ki Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra yeni şariat getirecek olan bir peygamber yoktur. Hz. Resulüllah'ın^{sav} bu sözü, Kisra ölünce ondan sonra bir Kisra yoktur ve Kayser ölünce ondan sonra bir Kayser yoktur, sözü gibidir."⁷⁶

Demek ki İbn-i Arabî'ye göre artık Hz. Resulüllah^{sav} seviye-

⁷⁵ Buhari Kitab-ül İman

⁷⁶ Fütihat-i Mekkiye ; c.2; soru 15

sinde olan ve yeni bir şariat getirecek olan peygamber olmayacaktır. Hz. Resulüllah'ın^{sav} mübarek hadisinin anlamı da işte budur.

Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde şöyle denmiştir: *"Yeni bir peygamberin gelişiyile ilgili olarak Kuran-ı Kerim'in ayetlerini incelediğimiz zaman görüyoruz ki yeni bir peygamber yalnız şu dört durumda dünyaya gönderilir: Eski peygamberlerin talimatlarının genel olarak unutulduğu zaman; yahut bu talimatın bozukluğa uğratıldığı zaman, yahut aralarına aşırı derecede yanlış talimat karıştırıldığı zaman; yahut ta zaman ve mekân değişiklikleri yüzünden o talimatların değiştirilip yeniden bir düzene konulması gerektiği zaman. Yalnız Hz. Muhammed'in^{sav} talimatları kesin, evrensel, tam ve her yönden korunmuştur. O yüzden bu talimatlar varken yeni bir Peygamberin gelişine aslâ bir mahal yahut gerek yoktur."*⁷⁷

*"İman etmemizin son neticesi şudur: Hz. Resulüllah'ın^{sav} talimatları mükemmel, kesin ve tamdır."*⁷⁸

Bu tamamen doğrudur. Elbette Peygamber Efendimiz'in^{sav} getirdiği talimatlar tam, mükemmel ve kesindir. Kuran'ın korunmuş bir kitap olduğuna da şüphe yoktur ve içinde herhangi bir değişiklik yapılmamıştır. Fakat yukarıda iddia edildiği gibi, ileri sürülen dört durum dışında peygamber gönderilmediğini iddia etmek yanlış olur. Şüphe yoktur ki Kuran-ı Kerim korunan bir kitaptır. Kuran-ı Kerim'den daha yüce bir talimatı ileri sürmek de mümkün değildir. Bu konuda Kuran-ı Kerim'in birçok ayetini okuyabilirim. Ancak Kuran-ı Kerim'in tam oluşunun Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" oluşuyla ilgisi yoktur. Hz. Resulüllah'ın^{sav} bundan başka özellikleri de mevcuttur ve Kuran-ı Kerim ve

⁷⁷ Broşür; s.5

⁷⁸ A.G.E.; S.5

hadis-i şeriflerden onları ispat etmemiz mümkündür. Kuran-ı Kerim'in tam oluşu konusunda Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Ahmed^{as} şöyle demiştir:

"Kuran bizzat "Bugün ben sizin için dinimi tam seviyesine erdirdim ve nimetimi de üzerinize tamam ettim. Dininizin de İslâm olmasını istedim" diye bir iddia ileri sürmüştür. Bu ayet-i kerimede açık olarak belirtildiği gibi Kuran-ı Kerim tam ve mükemmel talimatların gerektiği bir zamanda inmiştir. O bakımdan kâmil talimatları ileri sürdüğünü iddia etmek Kuran-ı Kerim'in hakkı idi. Bunun dışında hiçbir İlâhî kitap böyle bir iddia ileri sürmemiştir."⁷⁹

"Hz. Resulüllah^{sav} adına kullanılan "Hatem-ün Nebiyyin" kelimesi kendiliğinden Hz. Resulüllah'a^{sav} verilen kitabın da "Hatem-ül Kütüp" olmasını ve bütün kemalâtın o kitabın içinde bulunmasını istemektedir. Bu kelime bizzat bu mevcuttur."⁸⁰

"Kur'an-ı Kerim, benzeri ne daha önce geçmiş ne de daha sonra gelecek olan bir mucizedir. Onun feyiz ve bereket kapıları daima açıktır ve o Hz. Resulüllah^{sav} zamanında olduğu gibi her devirde aynen parlamakta ve en yüce bir makamda bulunmaktadır."⁸¹

Vadedilen Mesih Hz. Ahmed'in^{as} daha birçok yazısı vardır. Bütün bunlardan anlaşıldığına göre Hz. Ahmed^{as}, Kuran-ı Kerim'i methetmekle kalmayıp hem onun talimatının tam oluşunu belirtmiş, hem de korunmuş olduğunu detaylı olarak dile getirmiştir. Ayrıca her çeşit delil ileri sürerek talimatının tam olmasının hikmetlerini de açıklamış ve her yönden ispat etmiştir.

Broşürde ileri sürülen, eski talimatlar bozukluğa uğrama-

⁷⁹ Dibaçe Berahin-i Ahmediye; c.5 s.2-5

⁸⁰ Melfuzat; c.3 s.36

⁸¹ Melfuzat; c.3 s.57

dıkça yeni bir peygamberin gelemeyeceği iddiasına gelince, bu iddia tamamen asılsızdır. Kuran-ı Kerim bunu külli-yeten reddeder ve sebeplerini de ileri sürer.

Hz. Resulüllah^{sav} hakkında Kuran-ı Kerim (62:3'te) şöyle der:

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ
وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣﴾

"Hak Teala^{cc}, Hz. Muhammed'i^{sav} ümmiyyinlerden (tahsil görmemiş olanlardan) seçti. O, onlar arasından resul olarak geldi. Allah'ın^{cc} ayetlerini onlara okumakta ve onları pak etmektedir. Onlara Kitap öğretmekte ve hikmetini de açıklamaktadır. Hâlbuki onlar daha önce büyük bir sapıklık içindeydiler."⁸²

Demek ki Hz. Resulüllah^{sav} tezkiye (pak etmek) yeteneğine sahiptir. Ayrıca o, Kuran-ı Kerim ve onun hikmetlerini de bilir ve size açıklar. Eğer o, size Kuran-ı Kerim öğretmezse siz unutursunuz. Eğer "Kitap" kendi başına yeterli olsaydı, o zaman Allah^{cc} bir kitap indirirdi ve insanlar onu okurlardı. Hz. Musa'ya^{as} verilen levhalar, kavmine verilemez miydi? Bugünün Müslümanlarını Hz. Resulüllah'ın^{sav} ashabıyla şöyle bir karşılaştırınız. Kuran-ı Kerim bugün de aynen mevcuttur. Peki acaba Müslümanlar da aynı mıdır? Demek ki o müzekki (pak eden), o Kitap ve hikmet öğreten, kurban olduğum Hz. Muhammed^{sav} artık aramızda bulunmamaktadır. Ümmetin bütün mahrumiyeti işte budur. Ümmet sırf o yüzden her özellikten uzaklaşmıştır. Eğer Kitap kendi kendine yeterli olsaydı, bugün bu Ümmet bu feci duruma düşmezdi. Kuran-ı Kerim eski peygamberlerin tarihini de ileri sürmektedir. Bu da broşürde ileri sürülen iddiayı yalanlamaktadır. Hz. Musa^{as} hakkında Kuran-ı Ke-

⁸² Cuma Suresi: Ayet 3

rim (2:88'de) şöyle der:

ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ
وَهَدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

"Biz Musa'ya kitap verdik. Kitap verdikten sonra da arka arkaya peygamberler gönderdik. Keza Meryem Oğlu İsa'ya da açık mucizeler ihsan eyledik ve Ruh-ül Kudüs vasıtasıyla ona yardımcı olduk. Her ne zaman size bir peygamber geldiyse siz onu istemeyerek kibirlendiniz. Aralarından bir kısmını yalanlayıp başka bir kısmını da öldürdünüz."⁸³

Şimdi biz Hz. Musa'ya Tevrat verildiğini ve peygamber olarak geldiğini biliyoruz. Hz. Musa'nın^{as} ricası üzerine Hz. Harun'a^{as} peygamberlik verildi. Acaba Harun'a^{as} peygamberlik verilmeden Tevrat bozulmuş muydu? Yahut Hz. Musa ve kavmi, İlâhî Kelâmı unutmuş muydu?

Daha sonra Davut^{as} peygamber olarak geldi. Hemen onun arkasından Süleyman^{as} peygamber tayin edildi. Acaba Zebur'da hangi tahrif yapılmıştı ki Hz. Süleyman'a^{as} ihtiyaç duyuldu?

Hız. İbrahim'in^{as} devrine gelince, ondan sonra oğlu İsmail^{as} ile İshak^{as} peygamber seçildiler. Hız. İbrahim'in^{as} hangi talimatı değişikliğe uğramıştı ki İsmail ile İshak'a ihtiyaç duyuldu? Hız. İshak daha hayattayken Hız. Yakub'a peygamberlik verildi. Hız. Yakup daha yaşıyorken Hız. Yusuf peygamber olarak tayin edildi. Hangi değişiklik İlâhî kitapta yapılmıştı o arada? Kısacası broşürde ileri sürülen bütün iddialar tamamen asılsız ve yanlışır.

Kuran-ı Kerim'in bir değişikliğe uğramayacağını biz de kabul ederiz. Yalnız bu demek değildir ki artık hiçbir peygambere ihtiyaç yoktur. Kuran-ı Kerim bu iddiayı reddet-

⁸³ Bakara Suresi: Ayet 88

mektedir. Kuran-ı Kerim’de şöyle bir ayet (25:31) vardır:

وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿٣١﴾

“Resul diyecek ki: Ya Rabbi! Benim kavmim bu Kuran’ı mahcur (yüzüstü) bırakmıştır.”⁸⁴

Ne kadar acı bir feryattır bu! Hz. Resulüllah^{sav} bu ayeti şöyle izah etmiştir:

"يَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا يَبْقَى مِنَ الْإِسْلَامِ إِلَّا اسْمُهُ، وَلَا مِنَ الْقُرْآنِ إِلَّا رِسْمُهُ." (مشكاة المصابيح كتاب العلم الفصل الثالث، ورواه البيهقي في شعب الإيمان، وكنز العمال ج ١١ باب تمة الفتن من الإكمال)

“İnsanlar üzerinde öyle bir zaman gelecektir ki İslâm’ın yalnız ismi, Kuran’ın da ancak yazısı baki kalacaktır.”⁸⁵

Acaba Hz. Ahmed’den^{as} önce ümmet gerçekten Kuran-ı Kerim’i terketmiş miydi? Bu konuda Nüvvab Nur-ül Hasan Han Bey şöyle der: “Şimdi İslâm’ın ancak ismi, Kuran’ın da ancak yazısı baki kalmıştır. Camiler zahirde dopdolu olup hidayetden tamamen boştur. Bu ümmetin din bilgileri gök kubbesi altında en iğrenç mahlûkattırlar. Bütün fitneler onlardan çıkıp yine onlara dönmektedir.”⁸⁶

Senaüllah Amritsarî adlı meşhur din bilgini şöyle demiştir: “Şüphe yoktur ki Kuran bizden tamamen kalkmıştır. Biz sözde Kuran-ı Kerim’e inanmaktayız; fakat billahi kalben biz onu çok hakir, pek düşük ve faydasız bir kitap zannederiz.”⁸⁷

Kuran-ı Kerim olduğu gibi Müslümanlar da mevcuttur. Acaba ondan ne kadar faydalandılar? Bu konuda meşhur mütefekkir Mevlana Ebülkelâm Azad şöyle bir yorum

⁸⁴ Furkan Suresi: Ayet 31

⁸⁵ Mişkat; Kitab-ül İlm

⁸⁶ İktirabüssaât; s.12

⁸⁷ Eh-i Hadis Gazetesi; 14 Haziran; 1912 s.6

yapmıştır: "Her çeşit pislik ve rezalet Müslümanlara musallat olmuştur. Bu ümmete yayılmamış olan sapıklığın hiçbir çeşidi yoktur. Her türlü sapıklık en şiddetli ve en kuvvetli bir şekilde bu ümmet içinde yayılmıştır. Ehli Kitap, sapıklıkların hangi aşamalarından geçtiyseler Müslümanlar da hepsinden geçmişlerdir. Canım ve ruhum daima doğruyu söyleyen Hz. Muhammed'e^{sav} kurban olsun ki Müslümanlar gerçekten ve tıpatıp müşriklerle bir oldular. Tevhid dinini ileri sürenler, putperestliğin bütün yollarını benimzediler. Dünya lât ve uzza gibi putlara tapmaktan kurtarılmıştır. Ancak şimdi onlara yeniden tapılmaya başlandı."⁸⁸

Kısacası Kuran-ı Kerim varken Ümmet-i Muhammed neden putlara tapmaya başladı ve neden bütün pislikler bu ümmet içinde birikti? Eksik olan nedir? Tabi ki bu ümmetin bir müzekkiye (pak edene), Allah'ın^{cc} yardım ettiği ve desteklediği, nuruyla aydınlattığı bir muslihe, bir imama ihtiyacı vardır.

Meşhur şair ve düşünür Dr. Muhammed İkbâl şöyle der:

* Her tarafta, "dünyadan Müslümanlar yok oldular," diye bir matem vardır. Ben ise, "Acaba Müslümanlar hiçbir zaman dünyada var mıydılar?" diye sormaktayım.

* Zahirde siz Hristiyanınız; medeniyet bakımından da Hindusunuz. Böyle Müslümanları görünce Yahudiler bile utanır!

* Evet! Siz Seyyidsiniz, Moğulsunuz, Afgansınız. Evet siz her milletsiniz. Fakat söyleyin bakalım. Acaba siz gerçekten Müslüman mısınız?⁸⁹

⁸⁸ Tezkire; Ebülkelâm Azad; Lahore; 1919 s.278

⁸⁹ Bang-i Dara; s.226; Ayrıca Bkz.Şiirleri aynasında İkbâl; s.36 Muhammed Han Kayani; Yayımcı İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür İşleri Daire Başkanlığı

Mevdudi, Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin de çok saydığı ve desteklediği bir zattır. Bakalım Mevdudi bu konuda ne demiştir? "Allah'ın^{cc} şeriatinde, Ehl-i Hadis, Hanefî, Devbendî, Şii vb. gibi ayrı ayrı ümmetlere yer yoktur. Bu ümmetler birer cehalet ürünüdür."⁹⁰

Heyhat! Bunlar kendi ağzından söylediklerini fiilen kabul etmemektedirler. Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra hiçbir peygamberin gelemeyeceğini ileri sürmek iki şekilde olabilir:

(a) Broşürde ileri sürüldüğü gibi bir peygamberin gönderilmesi için gerekli olan durum gerçekleşmemiştir. Ben bunun yanlışlığını hem Kuran-ı Kerim'den hem de muhaliflerimizin büyüklerinin yazılarından ispat etmiş bulunuyorum.

(b) Denebilir ki bir peygambere ihtiyaç vardır. Ancak Allah artık bir peygamber göndermeyecektir. Yalnız bu hem Rabbimiz'e hem de Hz. Resulüllah'a^{sav} yapılan büyük bir iftiradır. Bu demektir ki Hz. Muhammed^{sav} haşa rahmetlere bir engel olarak gönderilmiştir!!! Halbuki o, rahmetlere değil, lanetlere bir engel olarak geldi. Fakat maalesef broşürde ileri sürüldüğü gibi Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince ne kadar deccal gelirse gelsin, ister otuz isterse otuz bin gelsin. Bunda bir kabahat yoktur. Bir tek bir İlâhî lider, bir muslih, bir peygamber gelmesin. Buna tahammülleri yoktur. Mevdudi bir yazısında şöyle der:

"İnsanların çoğu ikamet-i din hareketi uğruna, üstünlük düşüncelerinin bir timsali olan bir "insan-ı kâmil"i aramaktadırlar. Diğer bir şekilde denebilir ki onlar, aslında bir peygambere taliptirler. Her ne kadar sözde "Hatm-i Nübüvvet"e inandıklarını ileri sürüp, birisi peygamberliğin varolduğunu iddia edince dilini sökmeye hazır iseler de,

⁹⁰ Hutbat: c.5

yine de aradıkları aslında bir peygamberdir.”⁹¹

H. Ahmed^{as} bir şiirinde şöyle demiştir:

“Ağızları her ne kadar abuk sabuk konuşursa da kalpleri bizden yanadır.”

Billahi onların kalpleri bizden yanadır. Her zaman dillerimizi koparmaya amade iseler de, zaman tekrar bunu istemektedir ve onlar bir peygamberden başka birisinin onları ıslâh edemeyeceğini iyi bilirler. Bugün dünyada bir alışkanlık haline gelmiş olan pislikler daha önce yeryüzünde müşahade edilmemiştir. Kuran-ı Kerim'in bildirdiğine göre eski milletler ve geçmiş kimseler, çok hafif bir zaafa uğradıkları zaman Yüce Allah o kavimlere birer peygamber göndermiştir. Tartı aletleri yanlış kullanıldığı zaman Yüce Rabbimiz peygamber gönderdi. Seks bunalımı baş gösterdiği zaman Yüce Allah tarafından peygamber geldi. Kısacası en ufak ruhanî bir hastalığın tedavisi için peygamber gönderildi. Bugün yeryüzünde akla gelebilecek her çeşit sapıklık vardır. Fakat yine de bir peygamberin gelebileceği inkâr edilmektedir. Eski bozukluklar bir yana zulüm ve yolsuzluğun binlerce yeni yolu icat edilmiştir. Ama hâlâ muhaliflerimizce Yüce Allah'ın^{cc} gönderdiği yüce bir insana ihtiyacımız yoktur.! Bir İngiliz düşünürünün bir sözü aklıma geldi. O, şöyle demiştir: “Bugün gördüğüm başka ahlâksızlıkları bir yana bırakalım. Eğer bir tek oğlancılık yahut homoseksüel alışkanlığını ele alırsak, denebilir ki bugün Allah bir muslih göndermelidir. Eğer bugün Yüce Allah katından hiçbir peygamber dünyanın ıslâhı için gelmezse, H. Lut'un^{as} zuhur ettiği Sedum ahalisi Yüce Allah'ın^{cc} yakasına yapışacak ve: “Ya Rabbi! Bizi ancak bu alışkanlık yüzünden helâk ettiğin halde bizden yüzbinlerce kat daha fazla bunu benimseyenleri neden helâk etmedin?” diye feryat edecek-

⁹¹ Tercüman-ül Kur'an; Aralık 1942 s.4-6

ler.

Tanınmış ilim adamı Mevlana Ebülkelâm Azad şöyle der: "Eğer dinî liderlerimizden birisi kavminin feci durumunu azıcık düşündüyse, yandaşlarına şöyle teselli verirdi: Artık bizim ve sizin çabalarınız asla bir yarar getiremez. Çünkü kıyamet yakındır ve Müslümanların helâk edilmesi kesindir. O yüzden bütün işlerimizi Mehdi İmam'ın çıkışına kadar ertelemeliyiz. O, çıkınca bütün yeryüzü kendiliğinden Müslümanlar uğruna boşalıp hazırlanacaktır."⁹²

Şii mezhebin kabul edilen eserlerinden birinde şöyle denir: "Eğer insanlık bir zaman ruhanî muallime muhtaç idiye bugün yine muhtaçtır. Yoksa, "insanlık hiçbir zaman bir peygambere ve ruhanî muallime muhtaç değildi ve ilâhî muallimlerin gelişi, haşa, boş ve faydasızdır," demeye mecbur olacağız. Başka bir deyişle, her kim ilk ihtiyacı kabul ediyorsa, şimdi bile onu kabul etmeye mecburdur. Herkim geçmiş peygamberleri, evliya'yı, imamları kabul ediyorsa o, imamın gelebileceğini şimdi bile kabul edip ona inanacaktır. Ahir zaman İmamı'nı inkâr eden bütün peygamberlerle velilerin inkârcısı sayılır. Hz. Resulüllah'ın^{sav} hadisi bile bunu ispat eder."⁹³

Şimdi sözde İslâm mütefekkeri (!) olarak ileri sürülen Dr. İkbâl'in bir yazısını vermek istiyorum. O, şöyle der: "Keşki Mevlana Nizami'nin duası bugün kabul olsa ve Resulüllah^{sav} tekrar gelip, Hindistan'daki Müslümanlara kendi gerçek dinini tekrar açıklasa."⁹⁴

Cuma Suresi'nin 3. ve 4. ayet-i kerimesinde Hak Teala^{cc} şöyle buyurmuştur:

⁹² Tezkire ; İkinci Baskı; s.10

⁹³ Essiratüssevi ; s.45-46

⁹⁴ İkbâl Name; c.1 s.41

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ
وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ
﴿وَأَخْرَيْنَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَبِئْسَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ ﴿ذَلِكَ فَضْلُ
اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾

"Hz. Muhammed'i okuma yazma bilmeyenler arasından O, seçti ve resul yapıp gönderdi. O da onlara Allah'ın ayetlerini okur, onları pak eder ve Kitap ile hikmeti onlara öğretir. Oysa onlar daha önce büyük bir sapıklık içindeydiler. Onların bir kısmı daha sonra olacaktır. Bu Resul onlara da gelecektir ve bu talimat ve hikmet onlara arasından yok olup gittiği zaman, Hz. Muhammed'in^{sav} bir hizmetçisi efendisinden feyiz alarak gelecek ve onun feyizlerini insanlara verecektir. Ahirîn denen o insanlar daha sonra olacaklardır. Allah Aziz ve Hakîm'dir. Bu Allah'ın bir lütfudur. O, istediğini bu görev için seçer. Allah'ın lütfu çok büyüktür."

Bu ayet-i kerimede Hz. Muhammed'in^{sav} ikinci gelişinden, yahut demek oluyor ki Hz. Mehdi'nin gelişinden bahsedilmiştir. Sahih-i Buhari'deki bir hadise göre ashab-ı kiramdan bir zat Hz. Resulullah'a^{sav} "Ahirîn" hakkında onların kimler olduğunu sorunca Allah'ın^{cc} Habibi şöyle cevap verdi:

"لَوْ كَانَ الْإِيمَانُ عِنْدَ الثَّرِيَّا لَنَالَهُ رِجَالٌ مِنْ هَؤُلَاءِ."

Yahut başka bir rivayete göre şöyle buyurdu:

"لَوْ كَانَ الْإِيمَانُ عِنْدَ الثَّرِيَّا لَنَالَهُ رِجَالٌ مِنْ هَؤُلَاءِ."

"Eğer iman ülker yıldızına kadar bile yükselmiş olursa, Selman-ı Farisi'gillerden bir zat yahut birçok kimseler onu oradan çekip tekrar yeryüzüne getirirler."

Şimdi gördüğümüz gibi burada söz konusu Hz. Resulül-

lah'ın^{sav} zamanı değildir. Çünkü Allah'ın^{cc} Habibi ilk üç asrın nurlu olacağını, karanlığın da ilk üç asır sonra yeryüzüne yayılacağını bildirmiştir. Demek ki ayet-i kerimedeki "Ahirîn" çok daha sonra olacak insanlardır.

Mevlana Nizami, Hz. Resulüllah'ın^{sav} tekrar gelmesini arzu ediyordu. Müslümanların bugün Hz. Resulüllah'ın^{sav} köleleri ve naçiz hizmetçileri olan bizlere yaptığı haksızlıkları yapmak üzere mi Allah'ın^{cc} Resulü'nün tekrar gelmesini istiyordu?

Prof.Meckenzy "Introduction To Sociology" (Sosyolojinin Tanıtımı) adlı eserinin son iki paragrafında çok ilginç birşey söylemiştir. O, şöyle der: "Kâmil insanlar olmadan toplum kemalin zirvesine ulaşamaz. Bunun için sadece irfan ve gerçeği bilmek yeterli değildir. Aksine heyecan yaratma ve harekete geçirme gücü bile gereklidir... Bize hem muallimler lâzımdır hem de peygamberler... Galiba bize yeni bir Mesih lâzımdır... Bu çağın peygamberi için, bu karışık dünyada tebliğ etmek gereklidir."

Bu yazı bir Gayr-i Müslim'e aittir. Yazarı İslâm düşünürü değildir. Öyleyse ben bunu neden seçtim acaba?

Dr. Muhammed İkbal, 24 Aralık 1921 günü Dr. Nicolson'a yazdığı mektubunda söz konusu her iki paragrafı aynen naklettikten sonra şöyle der: "Prof.Meckenzy'in "Introduction To Sociology" adlı eserinin bu son iki paragrafı ne kadar doğrudur."

Dr. Meckenzy bu çağda insanların bir peygambere ve bir Mesih'e ihtiyaçları olduğunu söyler. Dr. İkbal, bu sözü tam yerinde bulmaktadır. Keşki bunu ben söylemiş olsaydım, gibi bir temenni vardır kalbinde.

Broşürde şöyle denir: "Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra eğer birisi peygamberliğini iddia ettiyse, Müslümanlar hiç çekin-

meden ona yalancı ve dinden dönmüş dediler. Bütün Ümmet böyle birisiyle tartışmayı bile uygun görmedi ve buna tahammül edemedi. Bu da Mirza Bey'in yalancı olduğunu kanıtlamaktadır..... Geçen bindört yüz yıl esnasında bütün dünyada "Hatem-ün Nebbiyyin" in kabul edilmiş olan yorumu, Hz. Resulüllah'ın^{sav} son peygamber oluşu ve ondan sonra hiçbir peygamberin aslâ gelemeyeceği olmuştur. Bu kesin inanca dayanarak onlar, peygamber olduğunu ileri süren her zata karşı durdular. Daha sonra bile bütün İslâm tarihî boyunca Müslümanlar, peygamber olduğunu ileri süren hiç kimseyi aslâ affetmemişler."

Gördüğümüz gibi burada bir aldatmaca vardır. Tarihin bir kısmına işaret edilip büyük bir kısmı saklanmıştır. Hz. Âdem'den bu yana dünya insanları peygamberliğini ileri süren her peygambere daima karşı koydular. Kur'an-ı Kerim'den öğrendimiz budur. Allah'ın^{cc} buyurduğu gibi, "Her ne zaman insanlara bir peygamber geldiyse, ne yazıktır ki daima ona karşı koydular."⁹⁵

Şimdi bir peygambere karşı konulursa, sırf o yüzden onu red mi edeceksiniz? Hz. Musa^{as} ve ondan sonra gelen her peygambere karşı konuldu. Siz o ayetleri okumadınız mı? Yüce Allah'ın^{cc} "Kullara yazıklar olsun"⁹⁶ buyurduğunu bilmez misiniz? Hz. Âdem'e karşı koymanız onun bir yalancı olduğunu değil, aksine onun sadık ve doğru olduğunu kanıtlamaktadır.

Kur'an-ı Kerim, Hz. Musa^{as} zamanında geçmiş olan bir olayı bildirmiştir. Hz. Musa^{as} peygamber olduğunu ilân edince, kavmi ona düşman kesildi. O kavim içinden bir kişi imanını saklamaktaydı. O, onlara şöyle dedi:

⁹⁵ Yasin Suresi; Ayet 31

⁹⁶ Yasin Suresi; Ayet 31

وَإِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي
يَعِدُّكُمْ

“Eğer o, yalancı ise yalanının size bir zararı olmaz; aksine onun yalanı ona döner ve varsa zararı kendisine olur. Eğer o, doğruysa o zaman siz kurtulamazsınız. O zaman onun sözettiği belaların bir kısmı mutlaka size dokunur.”⁹⁷

İşte peygamberliğini iddia edene karşı bizim tepkimiz bu olmalı. Eğer o, yalancı ise o zaman Allah bizzat onu cezaya çarptırır. Bizim onun aleyhinde hareket etmemize gerek yoktur.

Broşürde Ümmetin hiçbir yalancı peygambere aslâ önem vermediği ileri sürülmüştür. Broşüre göre yalancı peygamber ile aslâ bir mubahase ve tartışma yapılmamıştır. Peki öyleyse sizce Hz. Ahmed^{as} haşa eğer bir yalancı ise o zaman onunla neden mübahaseler ve dinî tartışmalar yaptınız? Hatta bunlarla kalmayıp ona belalar dilediniz. Eskilerin Allah’ın^{cc} peygamberlerine karşı başvurduğu bütün hilelere başvurdunuz. Bu davranışınız Hz. Ahmed’in^{as} doğruluğunu kanıtlamıyor mu?

Broşürde İmam İbn-i Kayyim’in bir İslâm mütefekkeri olduğu ileri sürülmüştür. Hiç şüphesiz o, büyük bir ilim adamıydı. O, insanların peygamberlere karşı davranışını şöyle açıklamıştır:

“Birçok yalancı peygamberin başlangıçta büyük bir yücelik elde ettiğini biz de inkâr etmeyiz. Ancak onlar muratlarına erişemediler ve uzun bir müddet dayanamadılar. Aksine Yüce Allah peygamberlerini ve yandaşlarını onlara üstün kıldı ve musallat etti. Böylece onlar yalancı Peygamber’in

⁹⁷ Mumin Suresi: Ayet 29

izlerini silip kökünü kazıdılar ve onun bütün yüceliğini yok ettiler. Dünya varolduğundan bu yana Rabbimiz'in sünneti işte budur ve bu sünnet kıyamete kadar devam edecektir.”⁹⁸

Bu çok yüce bir yorumdur ve yazarının gerçekten büyük bir İslâm düşünürü olduğunu göstermektedir. Gerçek şudur ki İslâm tarihinden öğrendiğimiz kadarıyla, hiçbir yalancı peygamber millî yahut başka gizli bir dayanağı olmadan aslâ peygamberliğini iddia etmemiştir. Müseylemetül Kezzab bile kavmine dayanarak ve güvenerek peygamberliğini ileri sürmüştür. Onun başlangıcı muhalefetle değil, aksine milletin ona arka çıkmasıyla olmuştur. Hiçbir yalancı peygamberin başlangıcı zillet ve yalanlama ile olmamıştır. Bütün kavminin sevgilisi olan, bütün kavmin ümitlerini bağladığı ve başlangıcı muhteşem olmayıp daha sonra başarıyı elde etmiş olan bir tek yalancı peygamber gösteremezsiniz. Hz. İmam İbn-i Kayyim doğru ile yalancı arasındaki bu ince farka işaret etmek istemiştir.

Broşürde ileri sürüldüğü gibi Hz. Ahmed^{as} iddiasını ortaya attığı zaman herkes onu reddetti. Hatta öz oğlu bile kendisine inanmadı. Bütün akrabaları bile kendisini terketti. Bugün aradan tam yüz yıl geçmiştir. Sizin de kabul ettiğiniz gibi Hz. Ahmed'in^{as} cemaati gün geçtikçe gelişip çoğalmakta ve ilerlemektedir. Sizin bütün karşı koymalarınız aslâ bir yarar getirmemiştir. İşte bütün sadık ve doğru peygamberlerin başlangıcı hep böyle olmuştur. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar derler. Eğer Hz. Ahmed^{as} haşa, bir yalancı olsaydı çoktan gitmiş, yok olmuş olurdu. İmam İbn-ül Kayyim'in dediği gibi, cemaati de çoktan dağılmış olurdu. Yüce Allah'ın^{cc99}

⁹⁸ Zad-ül Me'ad; c.1 s.500

⁹⁹ Mucadele Suresi: Ayet 22

كَتَبَ اللَّهُ لَاغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٤٢﴾

buyurduğu gibi doğru bir peygamberin yandaşları muhaliflerinin bütün karşı koymalarına rağmen daima üstün çıkarlar. Eğer muhalefet birisinin yalancı olduğunu kanıtlıyorsa, o zaman demek ki aslâ doğru bir mehdi ve mesih gelmeyecektir. Çünkü bütün eski din büyüklerimiz mehdinin de muhalefetle karşılaşacağını söylemişlerdir. Meselâ Nüvvab Nur-ül Hasan Han şöyle der: "Mehdi gelince başlangıçta durumu çok acıklı olacaktır. Bütün mukallitler (taklitçi Müslümanlar) ona düşman kesileceklerdir. Onu öldürmeye kalkışacaklardır. Bu bizim dinimizi bozuyor diyeceklerdir."¹⁰⁰

H. Şeyh M. İbn-i Arabî şöyle demiştir:

"وإذا خرج هذا الإمام المهدي فليس له عدو مبين إلا الفقهاء خاصة."
(الفتوحات المكية ج ٣ ص ٣٣٦)

"Mehdi İmam zuhur edince onun en açık düşmanı özellikle din bilginleri olacaklardır."¹⁰¹

Demek ki ulemalar mehdinin muhaliflerinin ön saflarında olacaklardır. Diğer muhalifler ise arka saflarda bulunacaklardır. Açık bir şekilde H. Mehdi'ye düşman kesilmek, (özellikle Pakistan'da olduğu gibi) din adamlarına nasip olacaktır!

Nüvvab Sıddik Han Bey şöyle der: "Geçmiş şeyhleri taklit etmeyi âdet haline getirmiş olan çağın ulemaları, H. Mehdi konusunda; bu bizim dinimizi ve milletimizi berbat etmektedir, diyeceklerdir. Onun muhalefeti için ayağa kalkacaklar ve adetleri gereğince ona kâfir deyip onu küçük

¹⁰⁰ İktirabüssa'at; s.224

¹⁰¹ Fütihat-ı Mekkiye; c.2 s.242

düşürmeye çalışacaklardır.”¹⁰²

İmam Rabbanî Hz. Müceddid Elf-i Sani Şeyh Ahmed Sirhindî bütün İslâm âleminde saygıyla kabul edilmiş olan bir din büyüğümüzdür. O, şöyle der: “Ulema-yı zahirin Hz. İsa'nın^{as} ictihad yoluyla yaptığı dinî açıklamalarını, temel kaynaklarının son derece ince ve saklı olmasından dolayı inkâr edip reddetmeleri ve Kitap ile Sünnet'e aykırı görmeleri imkân dışında değildir.”¹⁰³

Ulemanın dediği gibi Hz. İsa gökten incek ve iki meleğin omuzlarına elini koymuş keza iki sarı elbise giymiş olarak gelecektir. Böyle birisini kim reddedebilir? Aynı şekilde İsa gelince Hz. Mehdi'nin arakasında namaz kılacaktır. Böylece hiç kimse Mehdi'yi de inkâr edemeyecektir. Fakat Hz. İmam-ı Rabbanî bu düşünceyi reddetmektedir ve Hz. İsa'nın^{as} da muhalefetle karşılaşacağını beyan etmektedir.

Şimdi ben broşürde ileri sürülen başka iddiaları ele alacağım. Broşürde şöyle denilmektedir: “Bu kısa bahisten anlaşılacağı gibi, “Hatm-i Nübbüvvet”e olan inancımız, imanımızın bir parçasıdır. Bu olağanüstü önem taşıyan alelade bir kanun değildir. Aksine toplumsal gizli yönleri bile vardır. Bu gizli yönleri vasıtasıyla bu inanç İslâm medeniyetinin oluşmasında çok faydalı olmuştur. Bu inanç daima imanın tartışılmaz bir cüzü olarak kabul edilmiştir. Bu o derece sağlam bir temeldir ki, İslâm'ın ancak teorik binası değil, medeniyet binası bile bu temel üzerinde kurulmuştur. Bu inanç değişik devirler, değişik nesiller ve değişik renklere mensup insanları bir araya getirerek bir Ümmet yapmıştır. Bu inanç insanın zihnî istifsarları hareketlendirmiş ve böylece açık bir şekilde benzeri görülmeyen bir medeniyetin oluşması için temeller atmıştır.”

¹⁰² Hicce-ül Kirame; s.363

¹⁰³ Mektubat-ı İmam Rabbanî; Mektup No.368

Yani biz ancak iddialar ortaya atmamaktayız. "Hatm-i Nübüvvet" inancına yapışmamızın büyük bir sebebi de şudur: Bu inanca verdiğimiz anlam yüzünden İslâm medeniyeti bir birlik kazanmıştır. Dünyada yeni bir medeniyet ve yüce bir birlik ortaya çıkmıştır. "Hatm-i Nübüvvet"e verdiğimiz anlamlar vasıtasıyla biz o kadar yararlar elde ettik ki onu nasıl terkedebiliriz? Sonra bu inanç İslâm kuruluşunun ana temellerindendir. Eğer bu temelden vazgeçirilirse, o zaman bütün bina yıkılır! Broşür yazarının demek istediği işte budur.

Şimdi eğer bütün bina bir peygamberin gelemeyeceği inancı üzerinde kurulmuşsa o zaman yüz yirmi dört bin peygamber neden geldi? Onlardan hiçbirisi "Hatem-ün Nebiyyin" değildi. Onların medeniyetleri ne üzerinde kuruluydu? Onların kavimleri nasıl bir birlik sağladılar? Acaba daha önce hep oyun muydu? Yüce Rabbimiz acaba ilk defa mı birliğin nasıl sağlanabileceğini anladı? Medeniyet binalarını ilk defa mı kavradı?

Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" olduğunu bütün Müslümanlar kabul ederler. Hz. Mehdi'nin Cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati tam içtenlikle Hz. Muhammed Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" olduğuna inanmaktadır. Ancak sizin buna verdiğiniz anlam sizin kendi uydurmanızdır. Bütün eski Ümmet büyüklerimiz bu manayı reddetmişlerdir. "Hatm-i Nübüvvet" inancı hiçbir zaman imanın temellerinden yahut iman şartlarından sayılmamıştır. İmanın temellerini yahut şartlarını bize bizzat Hz. Resulüllah^{sav} öğretmiştir. Hz. İbn-i Ömer'in rivayetine göre Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurmuştur: "İslâm beş temel üzerinde kurulmuştur. Şahadet etmek ki Allah'tan^{cc} başka ibadete değer bir zat yoktur ve Muhammed, Allah'ın resulüdür. Namazı eda etmek. Zekât vermek. Kabe'yi haccet-

mek. Ramazan'da oruç tutmak.¹⁰⁴

Demek ki İslâm'ın ancak beş şartı yahut temeli bulunmaktadır. Altıncı şartı (!) ise şimdi uydurulmuştur. İmanın şartlarında bile bu yoktur. Hz. Ömer'in^{ra} bildirdiğine göre, ashab-ı kiram Hz. Resulüllah'ın^{sav} huzurunda otururlarken, bembeyaz elbiseler giymiş, saçları simsiyah olan bir adam geldi. Adamın üzerinde hiçbir yolculuk eseri yoktu. Hiçbirimiz de onu tanıımıyorduk. O, Resulüllah'a^{sav} geldi ve dirseğiyle Resulüllah'ı^{sav} dürttü. Ondan sonra şöyle dedi: "Ey Muhammed! İman nedir? Resulüllah^{sav}: Allah'a, meleklerine, kitaplarına, resullerine, kıyamet gününe, kadere hayra ve şerre inanmaktır, diye cevap verdi."¹⁰⁵

Ravinin bildirdiğine göre o adam sorunun cevabını duyunca "hep doğru söyledin ya Resulellah!" diye Hz. Resulüllah'ı^{sav} tasdik ediyordu. O, gittikten sonra Hz. Resulüllah^{sav}: Bu size dininizi öğretmek üzere gelmiş olan Cebrail idi, buyurdu.

Görüldüğü gibi burada bile "Hatm-i Nübüvvet"ten bahsedilmemiştir. Bununla beraber biz Mehdi'nin cemaati olarak ve Yüce Rabbimiz'in adına yemin ederek beyan ederiz ki biz tam içtenlikle Peygamber Efendimiz'in^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" olduğuna iman ederiz. Her kim bunu inkâr ederse bizce o, İslâm'dan dönmüş sayılır. Sebebi de şudur ki Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatem-ün Nebiyyin" oluşu Kur'an-ı Kerim'de belirtilmiştir ve bizce Kur'an-ı Kerim'in bir harfini inkâr eden bile dinden çıkmış sayılır.

"Hatem-ün Nebiyyin" ile ilgili ayet-i kerime H.5 senesinde nazil olmuştur. Acaba ondan önce Ümmet yok muydu? H. 5 senesinden sonra bu Ümmet nasıl oluştu ve medeniyet temelleri nasıl atıldı? Sonra Müslümanların medeniyeti

¹⁰⁴ Buhari; Kitab-ül İman

¹⁰⁵ Tirmizi Kitab-ül İman

bugün nasıl bozulmuştur? Eğer bu inanç medeniyetin temeli ise, o zaman buna, sözde bağlı oldukları halde İslâm âleminin medeniyeti neden gerilemeye yüz tutmuştur? Size göre bir İslâm düşünürü olan Dr. İkbâl: "İslâm medeniyetinin sağlam ve en güzel örneğini görmek isteyen Kadiyan'a gidip Müslüman Ahmediye Cemaatı'nı görmesi lâzımdır"¹⁰⁶ demiştir.

Eğer bu Cemaat "Hatm-i Nübüvvet"e inanmıyorsa, o zaman bu Cemaat İslâm medeniyetinin en güzel örneği nasıl oldu? "Hatm-i Nübüvvet"e inananların İslâm medeniyetiyle bir alâkası kalmadı, fakat sözde buna inanmayanlar bu medeniyetin en güzel örneği oldu! Bu sizin kendi sözünüze göre bir İslâm düşünürü olan Dr. İkbâl'in ifadesidir. Sebebini hiç düşündüğünüz mü?

Böyle bir iddia temel bakımından doğru değildir. Müslümanların medeniyeti bölgeden bölgeye ve ülkeden ülkeye değişmektedir. Onların giyim kuşamları, yaşayış tarzları, evlenme yolları, tesettür edip etmemeleri ve tesettür usulleri, bütün adet ve alışkanlıkları hepsi birbirinden ayırdır. Endonezya'daki Müslümanların yaşayışları başkadır, Afrika, Finlandiya, Macaristan, Türkiye ve Arap ülkelerinin Müslümanlarının yaşayışları ise tamamen başkadır. Afganistan'ın medeniyeti ise başkadır. Hindistan Müslümanlarının medeniyeti ise başkadır. Bangladeş, Pakistan'dan ayrıldığı zaman, dinlerinin İslâm fakat medeniyetlerinin ise Pakistan'ından ayrı olduğunu ileri sürmüştü. Kısacası her yerin kendisine has bir medeniyeti vardır. Eğer dinî hareket tarzının adı medeniyet ise bunlar da yerden yere değişmektedir. İnançları değişik, kimi yerde eller hiç bağlanmamakta, kimi yerde ref'i yedeyn (elleri omuzlar hizasına kaldırmak) yapılmakta kimi yerde bunu yapan dinden dönmüş

¹⁰⁶ Millet-i Beyza Par Ek İmrani Nazar

olarak suçlanmakta, başka yerde bunu yapmayan kâfir sayılmakta, bazı yerlerde şahadet parmağı kaldırılmakta, başka yerde bunun yasak olduğu söylenmektedir! Malikî olan Afrika Müslümanlarının namaz kılma şekilleri başkadır. İran'da Kerbela toprağı secde için kullanılmaktadır. Başka yerlerde bu haram sayılmaktadır! Bu ne biçim medeniyettir? Mevdudi bu sözde İslâm medeniyeti hakkında şöyle der: "Sözde bu İslâm topluluğu yahut İslâm Cemiyeti'ni araştırdığınız zaman içinde Müslüman'ın her çeşidini göreceksiniz. Müslüman'ın sayamayacağınız çeşitleriyle karşılaşacaksınız. Sanki bu bir "Hayvanat Bahçesi"dir. Bu hayvanat bahçesinde çaylak, karga, akbaba, bıldırcın, keklik vs. binlerce çeşit hayvan ve kuş bulunmaktadır. Bunların her birisi birer serçedir."¹⁰⁷

Ne kadar küçümsemedir bu! Sanki yazarın kalbinde bu Ümmet için hiçbir dert yoktur! Ümmet-i Muhammed ile alay edilmiştir. Keşki yazarın kalbinde bir İslâm sevgisi ve Ümmet sevgisi olsaydı. O zaman alay edeceğine ızdırap duyardı bu Ümmet için.

Peki sizin medeniyet dediğiniz bu mudur? Bunun medeniyetle ve İslâm birliği ile zerre kadar bir alâkası yoktur. Sözde bu İslâm medeniyetinin bir örneğini, "Ehl-i Hadis" gazetesini 16 Nisan 1910'daki sayısından veriyorum. Yazarı şöyle der: "Bu aciz kulunuz on günden beri Birmanyada'yım. Bugün saat ikide büyük camide bir toplantı vardı. Öğle namazı saatinde camiye gittim. Cami dopdoluydu. Hayret verici bir durumla karşılaştım. Camide şerbet ile dolu birkaç kadeh durmaktaydı. Hocanın önünde bulunan tabak, muz, hurma vs. ile dolu olup, cemaat sık sık havaya kaldırarak fatiha okumakta ve "Maşuk-i Hakkani Abdülkadir Geylanî, Ruh-i Pur fütuh, diyerek naralar atmaktaydı. Daha

¹⁰⁷ Müslüman Or Siyasî Keşmekeş; c.3 7. Baskı: s.44

sonra değişik çalgılar çalmaya başlayınca cemaat "Ya muradi, ya muradi, diyerek yüksek sesle bağırmaya başladı. Bütün cami bu seslerle çınladı. Sendel karşımı bir su ile bütün cemaatin alınlarına Hindular ve Hindu Panditları (Hindu din adamı) gibi beyaz âlâmetler kondu. Bundan sonra bir fahişe kendinden geçerek camide dansetmeye başladı. Ellerini yüzüne koyarak sanki yüzünü sobaya sokar gibi yaptı. Daha sonra cami bekçisi şiddetli bir şekilde davul çaldı. Bunun üzerine camide tamamen sessizlik oldu. Hoca efendi son Fatihayı okudu. Muz, hurma ve şerbet dağıtıldı. Herkes çiçeklerden yapılmış kolyeler taktı. Saat dörtte herkes ayağa kalktı ve mihrapta durmakta olan elliye yakın bayrağı öptü ve onları dışarı çıkardı. Üç at donatıldı. Birinin üzerine Kadir Evliya'nın¹⁰⁸ diğer ikisinin üzerine de havarilerinin ruhları bindirildi. Ondan sonra cümbür cemaat şehirde dilencilik yapıldı. Onlar şehirde gezerlerken ben elimde olmayarak gülmektedirdim. Koca göbekli birkaç şişman kişi, göbeklerine ve yüzlerine kül sürerek, yalnız bir kilot giymiş ve çıplak olarak alayın önünde ya muradi, ya muradi Abdülkadir, diyerek yürümektedir. Diğer insanlar ise onların arkasında büyük bir sarhoşluk içerisinde davul çalarak ilerlemektedirler. Hava kararmadan önce bütün insanlar camiye geri döndüler. Heyhat! Dinleri tevhit olan Müslümanlar bugün ne gibi şirk ve bidat işlemektedirler. Hem de camilerde!!!

Kısacası her ülkenin durumu ötekinden başkadır. Pakistan'da evliya mezarlarında göze çarpan, Vahhabi camilerinde müşahede edilen, Şii meclislerinde sergilenen medeniyet birbirinden ayrıdır. Keza her ülkenin medeniyeti ötekinden ayrıdır. Hiçbir yerde bir benzerlik, bir birlik yoktur.

¹⁰⁸ Kadir Evliya, adlı bu zat Hindistan'ın Madras bölgesinde yaşamış eski ermişlerdendir. (Çev.)

Broşürde yine şöyle denmiştir: "Tevrat ile İncil sayfeleri, geçmiş bütün peygamberlerin kendilerinden sonra gelecek olan peygamberlerin gelişini önceden haber verdiğini ispat etmektedir. Fakat Kur'an-ı Kerim'de bu mealde hiçbir işaret bile bulunmamaktadır. Aksine Kur'an-ı Kerim'de kesin bir şekilde peygamberliğin sona ermiş olduğunu kanıtlayan ve bu gerçeği ifade eden birçok ayet vardır. Hz. Resulullah'ın^{sav} hadislerinde bile bu konuda birçok doğru ve tevatür derecesinde olan hadisler mevcuttur."¹⁰⁹

Burada bir iddia ileri sürülmüştür. Ancak bunu ispat eden hiçbir ayet gösterilmemiştir. İslâm mütefekkirlerinden ve Hadislerden, daha önce cevap verdiğim sözde birkaç misal verildiyse de Kur'an-ı Kerim'den aslâ bir örnek verilmemiştir. Aksine yine otuz yalancı deccalın çıkmasıyla ilgili olarak bir hadis verilmiştir. Broşür yazarının Kur'an-ı Kerim'den kaçması manidardır. Hristiyanlar İncil'de Hz. Muhammed'den bahsedilmediğini iddia ederler. Aynı şekilde broşürde bu iddia aynen ileri sürülmüştür. Cuma suresinde gelecek olan Mehdi'den bahsedildiğini daha önce açıklamış bulunuyorum. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur:

﴿وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا * ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا﴾ (سورة النساء: ٧٠-٧١).

Yani her kim Allah'a ve bu Resul'e itaat ederse onlar Allah'ın ödüllendirdiği peygamberler, sıddîkler, şehitler ve salihlerle beraberdirler. Onlar ne iyi arkadaşlardır. Bu lütuf Allah tarafındandır. Allah, her şeyi bilen olarak yeterlidir.¹¹⁰

Şimdi muhaliflerimize göre bunun mealı şöyledir: Her kim Allah'a ve bu Resul'e itaat ederse, onlar Allah'ın ödüllен-

¹⁰⁹ Broşür; s.6

¹¹⁰ Nisa Suresi. Ayet 70-71

dirdiği peygamberler, sıddikler, şehidler ve salihler ile birlikte olacaklardır.”

Demek ki Allah’a^{cc} ve Resulü’ne^{sav} itaat edenler, mükâfatlandırılanlardan olmayacaklar. Ancak onlarla beraber olacaklar!

Bu ne zalimane bir mealdir. Eskiler Hz. Muhammed’dan^{sav} daha küçük rütbeli peygamberlere itaat ederek Allah’ın^{cc} mükâfatına nail olurlardı. Hz. Muhammed^{sav} en yüce peygamber olduğu halde ona itaat edenlerin Allah’ın^{cc} mükâfatlarına nail olamayacaklarını iddia etmek tabii ki aslâ doğru değildir.

Burada “Ma’a” kelimesi kullanılmıştır. Bunun örnekleri Kur’an-ı Kerim’de mevcuttur. Meselâ: “Ve teveffena maal ebrar” (Ya Rabbi! “Bizi hayır işleyenlerden kıl ve onlardan sayarak canımızı al.”) Burada söz konusu olan aynı cinsten insanlardır. Fakat “İnnellahe Maassabirin” yani “Allah sabredenlerle birlikte” mealindeki ayet-i Kerimesinde cins farkı vardır. Demek ki eğer aynı cinsten insanlar için “Ma’a” kullanılırsa o zaman mealı “onlardan” olacaktır. Ancak eğer bu kelime başka bir cins için kullanılırsa o zaman “onlarla birlikte” manasını taşıyacaktır.

Yine yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٧٦﴾

Yani: Allah resullerini melekler arasından ve insanlar arasından seçer. Allah işiten ve görendir.¹¹¹

Muhaliplerimize göre bu ayet, peygamberliğin sona ermiş olmasından sonra inmiştir. Hz. Muhammed Resulullah’ın^{sav} “Hatem-ün Nebiyyin” mahlasına nail olmasından sonra bu ayet inmiştir. Eğer peygamberlik sona ermiş olsaydı o za-

¹¹¹ Hac suresi, ayet 76

man Rabbimiz'in: Allah resullerini melekler arasından ve insanlar arasından **seçerdi**" demesi gerekirdi. Yani geçmiş zaman eki kullanması gerekirdi. Ancak Allah geçmiş zaman eki kullanmamıştır. Aksine, şimdiki zaman ile gelecek zamanı kapsayan bir ek kullanmıştır. Yani, Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra bir peygamberin gelmesi "Hateme-ün Nebiyyin" oluşuna aykırı değildir. Macm'a-ül Beyan tefsirinde şöyle denmiştir:

﴿اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا﴾ يَعْنِي جِبْرَائِيلَ وَمِيكَائِيلَ ﴿وَمِنَ النَّاسِ﴾ يَعْنِي النَّبِيِّينَ. " (مجمع البيان في تفسير القرآن للطبرسي، ج ٧ ص ١٧١).

Yani: Allah meleklerden resullerini seçer. Yani Cebrail ile Mikail vb.yi seçer. Keza insanlar arasından resuller seçer. Yani nebilerini (peygamberlerini) gönderir."

Demek ki burada sıradan peygamberler murat olmayıp, şanlı ve şerefli nebilerden ve çok yüce peygamberlerden bahsedilmiştir ve onların gelmeleri Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hateme-ün Nebiyyin" oluşuna aykırı değildir.

Kur'an-ı Kerim'de Yüce Rabbimiz'in bütün peygamberlerden bir söz aldığı beyan edilmiştir. Ayet-i Kerime şöyledir:

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿١٠٨﴾

Yani: Ey Ehl-i Kitap! Sizden peygamberlere ait sözü aldığım zamanı hatırlayınız. Her ne zaman size bir Kitap ve Hikmet versem ondan sonra da elinizde bulunanı doğrulayıcı bir peygamber gelirse, siz mutlaka ona inanacaksınız ve ona yardımcı olacaksınız. Allah: "Söz veriyor musunuz ve sözü-nüz üzerinde bana karşı sorumluluğu da kabul ediyor mu-

sunuz?" deyince, onlar: "Söz veriyoruz" demişlerdi. Allah: "Buna şahit olunuz ve ben de sizinle birlikte şahitlerdenim" buyurmuştu."¹¹²

Yine Hak Teala^{cc} şöyle buyurmuştur:

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى
وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٥٨﴾ لِيَسْأَلَ الصَّادِقِينَ
عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٥٩﴾

Yani: Hani Biz peygamberlerden kesin sözlerini almıştık. (Ey Habibim!) Senden, Nuh ve İbrahim'den, Musa ile Mer-yem oğlu İsa'dan (da söz almıştık.) Biz kendilerinden kesin söz almıştık. Bu, (Allah'ın) doğru olanlara doğrulukları hak-kında sorması içindir. O, kâfirlere çok acı azap hazırlamış-tır."¹¹³

Yüce Allah'ın Kitap Ehlinden ve bütün peygamberlerden aldığı bu söze göre onlardan (ve tabii ki ümmetlerinden) sonradan gelecek olan her peygamberin doğruluğuna inanmaları isteniyordu. Bu söz Peygamber Efendimizden de alınmıştı. Eğer Hz. Muhammed'den^{sav} sonra peygam-berlik sona ermiş ise, o zaman kendisinden alınan sözün anlamı nedir? Allame Fahrüddin Razi bu ayeti şöyle izah etmiştir:

فَحَاصِلُ الْكَلَامِ أَنَّهُ أَوْجَبَ عَلَى جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ الْإِيمَانَ بِكُلِّ رَسُولٍ جَاءَ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ

Yani: Bu kelâmın özeti şudur ki Hak Teala^{cc} bütün pey-gamberlere, talimatlarını doğrulayan bir peygamber gelin-ce ona iman etmelerini vacip kılmıştır.

Ne kadar yüce bir sözdür bu! Yüce Allah eski bir şariat ortadan kaldırmadıkça, yalancı bir peygamber o şeriatı

¹¹² Al-i İmran Suresi: Ayet 82

¹¹³ Ahzab Suresi: Ayet 8-9

neden desteklesin? Eğer yalancı ise o varolan doğru dini yalanlamak üzere gelecektir. Eğer destekleyici olduğunu ileri sürüyorsa böyle birisi aslâ yalancı olamaz ve bütün inananların ona da inanması gerekir. Aslında bu söz peygamber vasıtasıyla onların kavimlerinden alınmıştır.

Broşürde Kur'an-ı Kerim'in peygamberliğin sona ermiş olduğunu beyan ettiği ileri sürülmüş, fakat akabinde Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini ileri sürecekleri yerde, broşür yazarları Hadislerden delil vermeye çalışmışlardır. Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini biz gösterdik ve peygamberliğin sona ermiş olmadığını ispat ettik. Broşür yazarı ve yandaşları hem Mehdi İmam'ın hem de Hz. İsa'nın tekrar geleceğine inanıyorlar. Aynı zamanda Hz. İsa tekrar gelince onu peygamber olarak kabul etmeyenlerin kesin olarak dinden çıkmış olacağını ileri sürüyorlar. Taberani ve Ebu Davud Kitabül Melahim; Hurucüddecal bahsinde Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurmuştur:

"ليس بيني وبينه نبي، يعني عيسى عليه السلام، وإنه نازل". (سنن أبي داود، باب ذكر خروج الدجال)

Yani "İyi dinleyiniz! Şüphesiz benimle onun aramızda başka peygamber yoktur ve o, mutlaka inecektir." Başka bir Hadis'te şöyle denmiştir:

إلا أنه خليفتي في أمتي من بعدي.

Yani: "O, benim ümmetim içinde benim halifem olacaktır."

Demek ki burada söz konusu eski Meryem Oğlu İsa değildir. Aksine gelecek olan Mesih İsa, Hz. Muhammed Resulüllah'ın^{sav} kendi Ümmetinden olacaktır.

Hız. İmam Muhyuddin İbn-i Arabî şöyle der:

"عيسى عليه السلام ينزل فينا حكما من غير تشريع وهو نبي بلا شك."

Yani: "İsa aramıza hakem (kadı) olarak inecektir. Ancak o, yeni bir şeriat getirmeyecektir ve hiç şüphesiz peygamber olacaktır."¹¹⁴

Muhalliflerimize göre burada İbn-i Arabî geçmiş İsa'nın tekrar geleceğini bildirmiştir ve burada eski İsa'dan bahsedilmiştir. Fakat bu aslâ doğru değildir. İbn-i Arabî bir ayetin (4:160) tefsirinde şöyle demiştir:

"وجب نزوله في آخر الزمان بتعلقه ببدن آخر."

Yani: "Hz. İsa'nın ahir zamanda nüzûlü mutlaka gerçekleşecektir. Ancak o, yeni bir vücut ile gelecektir."¹¹⁵

Demek ki eski İsa gelmeyecektir. Aksine yeni bir bedenle yeni bir İsa gelecektir ve o, İbn-i Arabî'ye göre mutlaka peygamber olacaktır.

Broşür yazarı acaba bu yazıları okumadı mı? Hz. İmam İbn-ül Kayyim broşürde İslâm düşünürleri arasından sayılmıştır. O, Zadül Me'ad adlı kitabında şöyle der: "Hz. İsa'nın^{as} otuz üç yaşında göğe çıktığı rivayet edilmektedir. Ancak bu rivayet, benimsenecek olan sahih ve müttesel rivayetlerden değildir. İmam Şamî'ye göre aslı şudur ki bu aslında Hristiyan rivayetlerindendir. Hristiyan rivayetlerine göre, Hz. İsa otuz yaşındayken berhayat maddî vücuduyla göğe kaldırılmıştır."

Bu yazıdan açıkça anlaşıldığına göre bu çeşit rivayetler aslında Hristiyanların malıdır ve oradan Müslümanlara geçmiştir. Biraz önce Hz. İmam İbn-ül Kayyim'in bir yazısını da okuduk. İmam İbn-ül Kayyim broşürde güvenilir İslâm mütefekkirlerinden sayılmıştır. Ona göre de eski Meryem Oğlu İsa ne göğe çıkmıştır, ne de gökten inecektir. Hz.

¹¹⁴ Fütuhât-ı Mekkiye; c.1 s.570

¹¹⁵ Fethülbeyan Tefsiri; c.2 s.49

İmam İbn-ül Kayyim başka bir yazısında şöyle der:

"ولو كان موسى وعيسى عليهما السلام حين لكانا من أتباعه."

Yani: "Eğer Musa ve İsa yaşıyor olsalardı Hz. Resulüllah'a^{sav} tabi olanlardan olurlardı."¹¹⁶

H. Musa^{as} ile H. İsa^{as} da aynı şekilde zikredilmiştir. Burada "lev kâna" yani "eğer yaşıyor olsaydı" tabiri dikkate şayandır ve H. Musa'nın^{as} da H. İsa'nın^{as} da vefat etmiş olduğunu göstermektedir.

Allame İbn-i Haldun, Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde İslâm düşünürleri arasından sayılmıştır. O, şöyle der: "İbn-i Ebi Vatil ile Şu'be'nin dediğine göre, Mehdi'nin Âl-i Muhammed içinde zühur edecek olan Mesih olduğu konusunda tartışmalar yapılmıştır. Bazı sufilerin "İsa'dan başka Mehdi yoktur" hadisini kabul etmelerinin sebebi de kanaatimce budur. Yani Şeriatı Muhammediye ile alâkası olan İsa, Mehdi olacaktır. Halbuki eski İsa'nın^{as} Şeriatı Muhammediye ile değil, aksine Şeriat-i Museviye ile alâkası vardır."¹¹⁷

İşte gerçekten ermiş ulemalar ile hakikatten uzak ulemalar arasındaki fark budur. H. Resulüllah'ın^{sav} "Lel Mehdi ille İsa" (İsa'dan başka Mehdi yoktur) hadis-i şerifinden şu derin anlam çıkarılmıştır ki eski İsa^{as} H. Musa'nın^{as} Ümmetindendi. Oysa bize lâzım olan Ümmet-i Muhammed'den olan Mehdidir. Onun için eski İsa^{as} için ümmet-i Muhammed'de yer yoktur!

Broşürde eski İslâm mütefekkirlerinden söz edildiyse de en fazla örnekler meşhur şair Dr. İkbâl'in yazılarından verilmiştir. "Eski Meryem Oğlu İsa artık gelmeyecektir. Ümmet-i Muhammed içinde doğacak olan Mehdi'ye İsa ismi bir la-

¹¹⁶ Medarec-üs Salekin; c.2 s.313; El yazması

¹¹⁷ Tarih İbn-i Haldun; c.1 s.273

*kap olarak verilmiştir," şeklindeki Müslüman Ahmediye Cemaati inancı hakkında Allame İkbâl şöyle demiştir: Ahmedilerin, "Hz. İsa bir fani gibi vefat etmiştir. İkinci gelişinden murat manevî bakımdan benzerinin doğuşudur, şeklindeki inancı çok mantıklıdır."*¹¹⁸

Gerçek olan Mesih'in mutlaka peygamber olacağına muhaliflerimiz de kesin olarak inanırlar. Acaba eski İsa mı gelecek yoksa adını taşıyan başka birisi mi gelecektir? Esas ihtilâfımız budur. İbn-i Haldun ve diğer İslâm mütefekkirleri eski Mesih'in artık gelemeyeceğini, onun yerine adını taşıyan bir zatın Ümmet-i Muhammed'de doğacağını ileri sürüyorlar. Dr. İkbâl bile aynı fikri savunmuştur. Aslında Batı'da yetişmiş olan İkbâl ne bizimle hem fikirdir, ne de muhaliflerimizle aynı fikri paylaşmaktadır. Bizim inancımızın, muhaliflerimizin inancından daha mantıklı olduğunu söylüyorsa da ona göre, Hz. İsa'nın^{as} göğe çıkışı ve oradan tekrar inışı, keza Mehdi ile ilgili bütün rivayetler gayri İslâmî'dir. O, bir şiirinde şöyle demiştir:

* "Kendi kalp kulesi üzerine Allah'ın^{cc} nuzûl edişine bak! Artık Mehdi ile İsa'yı beklemeyi bırak!"¹¹⁹

Başka bir yazısında o şöyle demiştir: "Mehdi ile Mesih'in ikinci gelişi ve müceddidiyet konusundaki hadisler İranlı ve Acem uydurmasıdır. Arap düşüncesi ve Kur'an-ı Kerim'in gerçek ruhuyla bunların hiçbir alâkası yoktur."¹²⁰

İkbâl, bundan başka da birçok yazısında Mehdi ile Mesih'in gelişi inancını reddetmektedir. Ona göre bu inanç bir Fars uydurmasıdır ve yüzlerce yıl sonra İslâm inançlarına karışmıştır. Halbuki Peygamber Efendimiz^{sav} sayısız hadislerinde Mehdi ile Mesih'in geleceğini ümmetine müjdele-

¹¹⁸ İkbâl'in Demeci ; 17 Şubat 1936

¹¹⁹ Mahzen Dergisi ; Mayıs 1905

¹²⁰ İkbâl Name; c.2 s.230-231

miştir.

Peki o zaman siz İkbâl'e mi uyacaksınız yoksa Hz. Resulullah'a^{sav} mı tabi olacaksınız? Sözde bir İslâm düşünürüne mi tabi olacaksınız yahut Allah'ın^{cc} Habibi'nin sözlerini mi kabul edeceksiniz? Musa'nın Ümmeti'nden olanı ve Ümmet-i Muhammed ile hiçbir alâkası olmayanı mı kabul edeceksiniz yoksa Ümmet-i Muhammed olup Hz. Muhammed'in^{sav} naçiz hizmetçiğini mi benimseyeceksiniz? Ümmet'in artık karar vermesi lâzımdır; Musevî Mesih'i mi kabul edecektir yoksa Muhammedi Mesih'i mi benimseyecektir? Biz ise zaten Muhammedî Mesih'i benimsemişizdir. Kaldı ki Mesih'in rütbesi konusunda sizin inancınız nasılsa bizim inancımız da aynıdır. Yani Muhammed Ümmetinde "Ahrî'n"lerde (Ümmet'in son kısmında) gelecek olan Mesih tam olarak Muhammed dinine ve Hz. Muhammed'e^{sav} bağlı ve "Ümmetî Nebi" (Ümmet'ten bir peygamber) olacaktır. Bu Mesih'in rütbesi konusunda aramızda bir zerre kadar anlaşmazlık bulunmamaktadır. Gelecek olan Mesih'in kesinlikle "Ümmetî Nebi" olduğuna sizin inandığınız gibi biz de kesin olarak aynı şekilde inanmaktayız. Bu konuda aramızda hiçbir anlaşmazlık yoktur.

Durum böyleyse, o zaman bu yalanlar, bu yaygaralar, bu iftiralar nedendir? Neden bunca kitap yazılmıştır? Niçin tekfir ve kâfir saymak meselesi başlatılmıştır? Mesih adına gelecek olan, kim olursa olsun, mutlaka Allah'ın^{cc} peygamberi olacaktır. Bu sizin kendi inancınızdır ve bu tam olarak benimsenmiş bir inançtır. Eski Mesih mi gelecek yoksa yenisi mi gelecektir, bu konuyu şimdilik bir tarafa bırakalım. Sizin kendi ulemalarınızın ve tanınmış düşünürlerinizin belirttiklerine göre:

- Gelecek olan mutlaka peygamber olacaktır ve kim olursa olsun peygamberliğini inkâr eden her kişi kâfirdir.

- Gelecek olan eski Mesih değildir. O, yeni bir bünye ve beden ile birlikte gelecektir. Yani ilk beden olmayacaktır. Aksine başka bir şahıs gelecektir.

Hz. Muhammed'in^{sav} bu konudaki kararı da bellidir. Kendilerine göre Mehdi ile İsa Mesih iki ayrı kişi olarak çıkmayacaklardır. Aksine bu her iki isim, aynı tek kişiye verilmiştir. Peygamber Efendimiz'in^{sav} "İlel Mehdiyyü İlla İsa" (İsa'dan başka Mehdi yoktur) hadis-i şerifi buna bir delildir.

Kısacası Müslüman Ahmediye Cemaati inancına göre, bu konu çok açık ve kesindir. Bu mesele Kur'an-ı Kerim ile Hadis-i şerif ışığı altında gün gibi açık ve bellidir. Bunda hiçbir şüphe yoktur, hiçbir karanlık bulunmamaktadır. Buna rağmen sizler yüz yıldan beri biz Ahmedi Müslümanlarla çekişmekte ve yüz yıldan beri bu temiz Müslüman Cemaat'e türlü türlü zulümler yapmaktasınız. Bugün bile görünürde bu zulümlerden vazgeçmeye niyetiniz yoktur.

Bugün Pakistan'ın Sind eyaletinden yeni bir haber gelmiştir. Daha önce Müslüman Ahmediye Cemaati, Sakkar şehri Amiri'ne saldırı yapılmış ve kendisi bu saldırıda yaralanmıştır. Ondan önce de başka bir Amir yaralanmıştı. Bugün gelen habere göre Müslüman Ahmediye Cemaati Navab Şah Amiri bu sabah saat onbirde şehit edilmiştir. Aramızdaki anlaşmazlıklar böyle mi çözümlenecektir? Bir tane Ahmedi Müslüman'ı şehit edebilirsiniz; iki tanesini, dört tanesini hatta bin tanesini şehit ediniz; bildiğimiz şu ki Yüce Allah^{cc}, onların hayatta olduklarını bildirmektedir ve ilerde de, hep hayatta olduklarını bildirecektir. Allah'ın^{cc} yaşattığını sizler öldüremezsiniz. Bu elinizde değildir. Elbette ki Allah'ın^{cc} öldürdüğünü yaşatmaya uğraşıyorsunuz. Siz o işinizde de başarısız kaldınız, bu işinizde dahi başarısız kalacaksınız. Hiçbir zaman İsa'yı yaşatamazsınız. Hiç ama hiçbir zaman Musa Ümmeti'nden bir peygamber olan Meryem Oğlu İsa'yı yaşatamazsınız. Sizin inancınıza göre

eğer o, gökte bulunuyorsa, oradan indiğini göstermek size nasip olmayacaktır. Gelecek nesiller boyunca onu bekleye durunuz. Allah adına yemin ederim ki sizin bu hasretiniz hiçbir zaman bitmeyecektir.

Müslüman Ahmediye Cemaati'ni öldürmek istiyorsanız biliniz ki on, yüz yahut bin kişiyi öldürmekle bu Cemaat ölmeyecektir. Siz sadece bir tek kişinin yaşadığını gösteriniz, bütün Cemaat o anda ölmüş olur. İşte o tek kişi Hz. İsa'dır. Bu anlaşmazlık uzun zamandan beri sürmektedir. Aradan yüzyıl geçmiştir. Dünya nereden nereye varmıştır. Yüz yıldan hatta daha da öncesinden beri sizin ulemalarınız mahvolmuş olduğunuzu söylemektedirler. İçinizde İslâmiyet'in bir belirtisi kalmamıştır. Öyleyse Allah aşkına söyleyiniz. İsa gökte oturup ne yapmaktadır? Neden inmiyor? İlaç, yılanın soktuğu kişi öldükten sonra mı gelecek tir? Biraz düşününüz, doktoru ölmüş olan hastanın sonu ne olacaktır? Hiç şüphesiz İsa vefat etmiştir ve gökte berhayat oluşu ancak sizin kuruntunuzdur. Binlerce yüzbinlerce Ahmedî Müslüman'ı öldüreceğinize bir tek bu ölmüş olanı yaşatınız.

Ben Müslüman Ahmediye Cemaati adına size meydan okuyorum. Aramızdaki kavga da işte böylece sona ersin. Eğer Hz. İsa'yı berhayat iken gökten indirirseniz, Allah adına yemin ederim ki ben ve bütün Cemaatim ona ilk başta biat oluruz. Biz eski inançlarımızdan vazgeçip tövbe ederiz ve İsa'nın^{as} önünde de çarpışırız, arkasında da çarpışırız, sağında ve solunda da çarpışırız. Çünkü biz "Evet" diyenlerdeniz ve "Amenna ve Seddakna" (inandık ve doğruladık) diyenler arasında bulunmaktayız.

Bununla birlikte size söylüyorum. Eğer sizin İsa'nız, yani ileri sürdüğünüz farzedilmiş İsa, farzedelim hayattayken göğe çıkmış olsa bile, eğer o, tekrar dünyaya inerse dahi, sizler yine de ona ancak karşı çıkacaksınız. Size nasip olan ancak ve ancak karşı çıkmaktır.

Bu anlaşmazlığı neden karara bağlamıyorsunuz? Neden dua etmiyorsunuz? Neden Allah'a yalvararak, alınlarınızı onun huzurunda yere sürmüyorsunuz? Ya Rabbi! Bu anlaşmazlık çok büyüdü. Dünya nereden nereye vardı. Bari şimdi, gelmesiyle hayat bulabileceğimizi umduğumuz İsa'yı gönder, diyerek neden Allah'a yalvarmıyorsunuz? Sizler gibi, İlyas peygamberi gökte zannedip bugüne kadar yolunu gözetleyen Yahudilerden neden ibret almıyorsunuz? Onların inancı da sizinkinin aynısıdır. Yani güya İlyas peygamber gökten inince Musa ümmeti dirilecektir. Fakat aradan iki bin sene geçmesine rağmen İlyas peygamber onların düşündüğü gibi gökten inmemiştir. Onlar bugüne dek Kudüs'te "Ağlama Duvarı" denen bir duvarın yanına giderek haykırırlar ve şöyle derler: Ya Rabbi! Gelişinden sonra Mesih gelecek olan İlyas peygamberi gönder.

Sizin kalplerinizde hiçbir zaman bir hasret doğmuyor mu? İsa gelmeden İslâm dini dünyada üstün gelmeyecektir, diye içinizde bir ızdırap yahut bir huzursuzluk doğmuyor mu? Öyleyse neden İsa'nın^{as} gelmeyişinden bir üzüntü duymuyorsunuz? İsa bir yana, daha Deccal'ın üstüne binip yolculuk yapacağı ve her yana ölüm ve felâket saçacağı "Deccal'ın eşiği" bile zuhur etmemiştir diye niçin düşünmüyorsunuz? Deccal çıktıktan sonra İsa Mesih inecekti. Yazıklar olsun. Sizler hikâyelere yapışıp kalmışsınız. Gerçek ile hiçbir ilişkiniz kalmamıştır. Eyvahlar olsun sizlere, Biz büyük hasretlerle sizler için dualar etmekteyiz. Canım ve bütün Ahmedî Müslümanların canı elinde olan Yüce Allah'ın^{cc} büyüklüğü ve yüceliği üzerine yemin ederim ki eğer İsa gerçekten hayatta ise ve biz yalancı isek Allah hepinizi helâk edip yok etsin. Fakat Yüce Allah adına yemin ederim ki İsa vefat etmiştir, fakat İslâm yaşamaktadır. İslâm'ın hayatı bugün sizden bir fidye istemektedir. O fidye nedir? İsa'nın^{as} ölümüdür. O yüzden bırakınız İsa ölsün. İslâm'ın hayatı işte buna bağlıdır.

**Sultan-ül Kalem'in yüce eserleri ve meşhur
Müslümanlar**

12 Nisan 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Ve Mehdi Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi, Hz. Mirza Tahir Ahmed'in 12 Nisan 1985 Cuma günü, Londra'nın Fazl Camii'nde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresini okuduktan sonra kendileri şu ayetleri (65:11-12) okudular:

رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ۖ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ۖ

Daha sonra söze şöyle başladılar: Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti tarafından yayınlanan broşürde ileri sürülen itirazlardan bazısını bugünkü hutbemde ele alacağım. Bu itirazların birinde Hz. Mehdi'nin^{as} Cihad'ı iptal ettiği ve İngilizlere yağ çektiği, kısacası kendisinin bir İngiliz emperyalizm ürünü olduğu iddia edilmiştir. Bu itirazı daha önce de cevaplandırmış bulunmaktayım. Aynı itiraz şimdi başka bir şekilde ileri sürülmüştür. Güya Mehdi Hazretleri'nin babası Mirza Gulam Murtaza Bey, Sihler'in iktidarı döneminde, M. 1857'deki savaşta İngilizlere elli at ve er sağlamış. Güya bir cihad esnasında Mehdi Hazretleri'nin babası Müslümanların aleyhinde İngilizler'e yardım etmiş!

Hz. Mehdi^{as} zamanında Hindistan Müslümanları, İngiliz Hükümeti aleyhinde bir savaş yapmamışlardır. Dolayısıyla, Broşür yazarı, Hz. Mehdi'nin^{as} Müslümanlar aleyhinde İngilizleri desteklediği konusunda bir örnek veremezdi. Bu sebepten dolayı şimdi de Hz. Mehdi'nin^{as} babası suçlanmaya çalışılmaktadır. Güya o, Müslümanların İngilizler

aleyhinde başlattıkları bir cihad esnasında İngilizlere yardımcı olmuş ve onlara sağladığı elli askerin masraflarını üstlenmiştir. Gerçek şudur ki, bu itiraz tamamen bir aldatmacadır. 1857'deki olaylara cihad ismi vermek tamamen asılsız ve İslâm'ın buyruklarını hiçe saymak demektir. O, aslâ bir cihad değildi. Aksine son Moğol İmparatoru Bahadur Şah Zafer aleyhinde, Hindu ve Budist fesatçıların kurnazca hazırladıkları bir komplo idi. Onlar bazı Müslüman din adamlarından zorla fetva çıkartarak cihad adına Müslümanları kışkırttılar. Amaçları son nefeslerini almakta olan ve artık bir derebeylik durumuna dönüşmüş olan Türk Moğol İmparatorluğunu, İngiliz ordusuyla savaştırarak tamamen yok etmek idi. Müslümanların çoğu buna katılmadılar. Hatta birçok ileri gelen bilgili ve takva sahibi din adamları, bunun aslâ bir cihad olmadığına, aksine bir fesat olduğuna dair fetva verdiler. Buna katılan Müslümanlar hakkında da sert ifadeler kullandılar.

Eğer 1857'deki olaylar başarıya ulaşıyorsa bile, yine de onun neticesinde Hindistan'da aslâ İslâmî bir hükümet kurulmazdı. Aksine Müslümanların baş düşmanları olan Hinduların kurduğu Hindu bir Hükümet iktidarı ele geçirecekti ve Müslümanlar çok feci bir duruma düşeceklerdi.

Broşür yazarının ifadesine göre, Hz. Mehdi'nin^{as} babası İngilizlere bu kadar yardımda bulunduğu halde İngiliz Hükümeti tarafından aslâ bir mükâfata lâyık görülmedi. Bundan da anlaşılacağı gibi, ne Hz. Mehdi^{as} ne de ataları, aslâ kişisel bir çıkar uğruna İngilizlere yardımda bulunmadılar. İngilizler de aslâ Mehdi Hazretleri ve ailesini hiçbir zaman mükâfatlandırmadılar. Buna mukabil Vahhabi fırkasına mensup bazı ulemalar, İngilizler tarafından büyük mükâfata nail oldular. Bugün Hz. Mehdi'nin^{as} cemaati olan Müslüman Ahmedi Cemaatinin baş düşmanları da Devbendî olarak adlandırılan Vahhabi ulemalardır! Keza bazı Şii ule-

malar bile İngilizler tarafından büyük mükafatlar aldılar. Kayser-üt Tevârih adlı meşhur eserde şöyle denir: "Bu fesat yatıştırıldıktan sonra birçok kimse İngilizler tarafından ödüllendirildi. Aralarında Luknau şehrinden olan ileri gelen din bilgini Sultan-ül Ulema Seyyid Muhammed Bey bile vardı. Kendisine, nesilden nesile devam edecek olan altmış Rupilik devamlı bir maaş bağlandı."¹

Sözde din adamlarının iddialarına göre Hz. Ahmed^{as} ve kurduğu Müslüman Ahmediye Cemaati bir İngiliz fidanı imiş! Ne kadar tuhaftır ki iddia ettikleri bu İngiliz fidanına, İngiliz Hükümeti aslâ bir maaş bağlamadı. Maaş bağlamak bir yana, Mehdi Hazretlerinin atalarının malvarlığına el koyup hiç geri vermediler. Bir unvan bile bahşetmediler. Buna mukabil sözde İngiliz fidanı olan Hz. Ahmed'e^{as} düşman kesilen ulemalara sürekli maaşlar bağladılar!

Vahhabi ulemalara gelince, onların ileri gelenlerinden bir tanesi Reşid Ahmed Gangohi'dir. Tezkire-tür Reşid adlı biyografisinde, Mevlana Aşık Ali şöyle demiştir: "O günlerde Sn. Reşid Ahmed Gangohi Bey, öbek öbek dolaşan müfsitlerle karşılaştı. Nefsi müdafa gayesiyle daima kılıç kuşandığı için, atılan kurşunlara arslan gibi karşılık verdi. Bir defasında o, Muhammed Kasim Nanotavî, Hacı İmdadullah Mekki ve Hafız Zamin, silâhlı bir ordu ile karşılaştılar. İngiliz Hükümetine karşı isyan başlatmış olan bu orduya göğüs gererek cesaretli bir şekilde karşılık verdiler."²

Demek ki Devbendî yahut Vahhabi ulemalar, İngiliz Hükümeti lehinde, İngilizlere baş kaldırmış olan Müslüman askerlerle savaşıyorlardı. Bugün onlar Hz. Ahmed^{as} ve Cemaatinin bir İngiliz oyunu olduğunu ileri sürmektedirler. Ancak Hz. Ahmed^{as} ve bağlılarının hiçbir zaman İngilizler

¹ Kayser-üt Tevârih; c.2 s.351

² Tezkire-tür Reşid; s.74

lehinde, Müslümanlara karşı savaştıklarını aslâ göstere-
mezler. O devirde Hz. Ahmed^{as} daha bir delikanlı idi. Ne o
devirde ne de daha sonra, hiçbir zaman Müslümanlara
karşı İngiliz ordusuna katılarak savaştığı vaki değildir. Bu-
gün 1857'deki isyanın bir cihad olduğunu ileri süren bu-
günkü mollaların büyükleri, sözde cihad anında İngiliz
ordusuna katılarak, Müslümanlarla savaşmaktaydılar. "Tez-
kire-tür Reşid" yazarı bu konuda şöyle demiştir: "Büyükle-
rimiz, İngiliz Hükümetine isyan etmiş olan hainlerle savaştı
ve kaçmak yerine dağ gibi onların yolunda durdular. Böy-
lece İngiliz Hükümeti uğruna canını bile vermeye niyetlen-
diler. Cesarete bakınız! Arslanların bile kaçıp gittiği ve ce-
sur askerlerin bile korkudan ödleri koptuğu yerde, birkaç
silâhsız askerimiz büyük ve silâhlı bir orduya karşı yılma-
dan savaştı ve kılıçlarıyla karşılık verdiler. Atılan kurşunlar
yüzünden Hafız Zamin Bey, karnına isabet eden bir kurşun
sonucu şehit oldu."³

İngilizlere karşı Müslümanların başlattığı cihad işte buydu!
Bugün Müslüman Ahmediye Cemaatine itiraz edenlerin
ataları, sözde bu cihadda, İngiliz ordusuna katılarak Müs-
lümanlarla savaşmaktaydılar! Kaldı ki 1857'deki olaylar aslâ
bir cihad değildir. Günün tanınmış ulemaları bunun bir
isyan ve fesat olduğunu ileri sürerek Müslümanları uyar-
makta, buna katılmamaları gerektiğini belirtmekteydiler.
Delhi'nin tanınmış din adamı Mir Mahbub Ali hakkında
"Ervah-i Selase" adlı meşhur eserde şöyle denilmiştir: Bir-
çok ulema bu isyana karşı idiler ve aslâ bir cihad olmadığı-
na inanıyorlardı. Mir Mahbub Ali de onlardan biriydi. O,
cemaate vaaz ve nasihat ederek onları bu isyandan mene-
derdi."⁴

³ A.G.E.; s.75

⁴ A.G.E.; Haşiye; Eşref Ali Tanavî; İslâmî Akademi; Urdu Bazar, Lahore;
s.445-446

Hindistan çapında tanınan din adamı Muhammed Hüseyin Batalavî, fikrini şöyle sergilemiştir: "1857'deki ayaklanmaya katılmış olan Müslümanlar çok günahkâr, Kur'an ile Hadis talimatları gereğince fesatçı, hain ve iğrenç idiler."⁵

Mevlana Seyyid Muhammed Nazir Hüseyin Muhaddis Dehlevî, 1857 isyanını şer'î bir cihad olarak kabul etmemiştir. Aksine bu ayaklanmanın dinsizlik, yolsuzluk, fesat ve hainlik olduğunu ileri sürerek ona katılmanın yahut onu desteklemenin günah olduğuna fetva vermiştir."⁶

Keza tanınmış Müslüman lider Sir Seyyid Ahmed Han, bu ayaklanmanın (söylemesi ayıp) "Pezevenklik" olduğunu ileri sürmüştür.⁷ Atalarının (affedersiniz) Pezevenklik dediği bir isyana şimdiki ulemalar cihad ismini vermektedirler. Bu İslâm talimatlarıyla bir alay değil ise nedir? Bizce bu İslâm ve Kuran'ın cihad düşüncesini hiçe saymak demektir. Ne yazık ki muhaliflerimiz, sırf bize itiraz etmek için bu haince ayaklanmaya cihad ismini vermektedirler.

Mesih'in Şam'da nüzulü

Broşürde ileri sürülen itirazlardan bir tanesi de şöyledir: "Resulüllah'ın^{sav} hadislerinde açık bir şekilde Meryemoğlu İsa'nın Şam'a nüzûl edeceği ve Müslümanları, büyük bir fitnekâr olan deccalın fitnesinden kurtaracağı belirtilmiştir. Ancak Mirza Gulam Ahmed gülünç bir yorumda bulunarak bu hadisi kendi lehinde kullanmıştır. ... Bu kadar gülünç yorumlar ileri süren biri İslâm ve Müslümanlar için tehlike değil midir?"

Nuzûl" kelimesi Kuran-ı Kerim'de birçok defa değişik anlamlarda kullanılmıştır. Bütün bu anlamların ortak bir yanı

⁵ İshaatüssünne; c.9 No.10; 1887

⁶ A.G.E.; c.6; No.10; s.288

⁷ Esbab-i Bağavat-i Hind; Sir Seyyid Ahmed Han

vardır. Buna göre, olağanüstü faydaları olan ve Yüce Allah'ın^{cc} insanlara büyük bir nimet olarak ihsan eylediği her şey için "Nüzûl" kelimesi kullanılır. Ayrıca, hiç şüphe yoktur ki maddî olarak birşeyin düşmesine de "Nüzûl" denir. Muhaliflerimiz ve Broşür yazarı, yalnız ikinci manaya, yani birşeyin zahirî bir şekilde (üstten) düşmesinin "Nüzûl" olabileceğine bağlı kalmaya çalışmaktadırlar. Ancak Kuran-ı Kerim'in birçok ayet-i kerimesinde kullanılmış olan "Nüzûl" kelimesine muhaliflerimizin ve Broşür yazarının kabul ettiği manayı (bir şeyin maddî olarak üstten düşmesini) verirsek, çok gülünç bir meal ortaya çıkar. Meselâ Hak Teala^{cc} Kuran-ı Kerim'de (7:27) şöyle buyurmuştur:

يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُؤَارِي سَوَاتِكُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسَ
التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

"Ey Âdem oğulları! Biz size, ayıplarınızı örtmek ve sizi süslemekte olan elbiseler indirdik, yani size ihsan eyledik. Takva elbisesi ise en hayırlısıdır. Bu Allah'ın^{cc} ayetlerindedir ki öğüt alsınlar."⁸

Elbise gökten inmez. Elbiselerimizi biz kendimiz yaparız. Demek ki elbiselerin "Nüzûl" etmesi veya inmesi, Allah tarafından ihsan edilmesi demektir. Broşür yazarına göre bu mana gülünçtür.

Muhaliflerimizin savunduğu anlamını eğer kabul edersek o zaman bu ayetin meali şöyle olacaktır: "Ey Âdem oğulları! Görmüyor musunuz? Sizin bütün elbiseleriniz daima gökten düşer! Bazen gömlekler, bazen de ceketler size gökten iner! Kimi zaman fanila, kimi zaman da sarıklar size gökten indirilir! Bu ayetleri gördüğünüz halde akıllanmaz mısınız?"

Broşür yazarına göre yukarıdaki meal hiç de gülünç değil-

⁸ Araf Suresi; Ayet 27

dir!!! Hak Teala^{cc} başka bir yerde (57:26) şöyle buyurmuştur:

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ
النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ
اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٦﴾

Bu ayet-i kerimede demir için "Nüzûl" kelimesi kullanılmıştır ve "Biz demiri indirdik"⁹ denmiştir. Hz. Mehdi'nin Cemaatine göre olağanüstü faydalar taşıdığı ve Yüce Rabbimiz'in ihsan eylediği bir nimet olduğundan dolayı demir için bu kelime kullanılmıştır. Yoksa demir aslâ gökten düşmez. Muhalliflerimiz ise bu mananın gülünç olduğunu ileri sürerler. Eğer onların savunduğu anlamı kabul edersek o zaman bu ayetin meali şöyle olacaktır: "Biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve onlarla beraber gökten kitaplar ve ölçüyü de indirdik ki insanlar infafla hareket etsinler." Güya bir peygamber dünyaya geldiği zaman gökten bir kitap bile düştü! Keza biz gökten demiri de indirdik. Başlarınıza isabet etmesin diye kaçışıp kurtulmaya çalışıyorsunuz. Davarlarınızı da, demirin gökten düşmesiyle yaralanmasın yahut zavallılar ölmesin diye saklamaya çalışıyorsunuz! Gökten düşen bu demir çok serttir ve insanlar için çok faydalar taşımaktadır!!!

Yüce Rabbimiz başka bir ayet-i kerimede (39:7) şöyle buyurmuştur:

خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ
ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ
ثَلَاثٍ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَى تُصْرَفُونَ ﴿٧﴾

Yani, "Yüce Rabbi'niz sizi bir tek nefisten yarattı. Sonra

⁹ Hadid Suresi; Ayet 26

eşini de aynı nefisten varetti. Keza (süt veren) hayvanlardan sekiz çift hayvan indirdi¹⁰ yani size ihsan eyledi. Bu hayvanlar sizin için çok faydalıdır ve Allah'ın bir lütfu olarak yaratılmıştır.

Şimdi Pakistan Sıkıyönetim Hükümetine göre bu meal gülünçtür! Broşür yazarına göre bu ayet-i kerimede "Nüzûl" kelimesi kullanılmıştır. Dolayısıyla burada bir yorum yapmak caiz olmayıp zahirî manaya bağlı kalacağız. Demek ki ayete göre gökten sekiz çift davar indirilmiştir! Bu hayvanlar yağmur gibi gökyüzünden üzerinize yağarlar!

Hz. Resulullah'ın^{sav} hadislerinde Hz. Mesih ile ilgili olarak "Nüzûl" kelimesi kullanılmıştır. Demek ki Mesih mutlaka gökten inecekmiş! Bu kelimeye başka türlü yorum yapmak gülünç imiş! Halbuki aynı kelime Kuran-ı Kerim'de Hz. Resulullah^{sav} için kullanılmıştır.¹¹ Bu kelime Kuran-ı Kerim'de Hz. Muhammed Resulullah^{sav} dışında başka hiçbir peygamber için kullanılmamıştır. Muhaliflerimizin anlamını kabul edersek Hz. Resulullah'ın^{sav} gökten indiğini kabul etmeye mecburuz ki esas gülünç olan budur!

"Nüzûl" kelimesinin hikmetini düşünersek Kur'an-ı Kerim'in yüce mealini tam olarak işte o zaman anlarız. İlk olarak demir ve süt veren hayvanlar için kullanılmış olan "Nüzûl" kelimesinin hikmetini ele alalım. Kuran-ı Kerim'de bu kelime demir dışında hiçbir maden için kullanılmamıştır. Keza sayısız hayvanlar arasından yalnız süt veren ve binek olarak da kullanılabilen, ayrıca tarlayı süren hayvanlar (enam) dışında, "Nuzûl" kelimesi öteki hayvanlar için kullanılmamıştır. Sebebi de şudur ki insanoğluna demirin sağladığı yararları bütün diğer madenlerin hepsi bile sağlayamamıştır. Aynı şekilde süt veren, tarla süren, binek

¹⁰ Zümer Suresi ; Ayet 7

¹¹ Talak Suresi ; Ayet 11-12

olarak kullanılan, eti yenen, derisi ile yünlerinden istifade edilen dört ayaklı havanların insanoğluna sağladığı faydaları öteki bütün havyanlar sağlayamamıştır.

Hz. Resulüllah^{sav} için kullanılmış olan bu kelime (Nüzûl) başka hiçbir peygamber için kullanılmamıştır. Bir tek Allah'ın^{cc} Habibi Hz. Muhammed^{sav} için bu kelime kullanılmıştır. Çünkü hiç şüphesiz yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed'in^{sav} tek başına insanlara sağladığı bereketleri öteki bütün peygamberlerin hepsi birden bile sağlayamamıştır. Maalesef düşmanlarımızın gözleri kördür. Onlar Kuran-ı Kerim'in terimlerini anlamazlar. Hz. Mehdi^{as} bu hikmetleri çıkarıp sergilediği zaman muhaliflerimiz onları gülünç bulurlar! "Nüzûl" kelimesi Hz. İsa^{as} için kullanıldıysa, muhaliflerimize göre eğer onun "zahirî ve maddî olarak gökten inmek" anlamında olduğunu kabul etmezsek Hz. İsa'yı^{as} küçük düşürmüştük! Onlara göre Müslüman Ahmediye Cemaati Hz. İsa'yı^{as} (haşa) küçük düşürmekteymiş ve Kur'an ile Hadisleri yoruma tabi tutarak Hz. İsa'nın gökten inmesine engel olmaya çalışmaktaymış. Kısacası muhaliflerimiz Hz. İsa^{as} için hadislerde kullanılmış olan "Nüzûl" kelimesini tevil ettirmemekte, ancak Hz. Muhammed Resulüllah^{sav} için Kuran-ı Kerim'de kullanılmış olan nüzûl kelimesini tevil etmektedirler. Yani onların ölçüleri değişiktir. Dilleri: "Biz Peygamber Efendimiz'in^{sav} köleleriyiz" der, ama uygulamaya gelince İsa Mesih'in köleleriymiş gibi hareket ederler. Nitekim Kuran-ı Kerim veya Hadis'te bir kelime Peygamber Efendimiz^{sav} için kullanıldığı zaman onu yoruma tabi tutarlar ama aynı kelime İsa^{as} için kullanıldığı zaman onun zahirî anlamını kabul ederler. Meselâ Kuran-ı Kerim mealinde:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

"Hz. Resulüllah^{sav} sizlere seslendiği zaman o sizleri diriltsin diye onun çağrısına cevap veriniz"¹² buyurulmaktadır. Hocalar bunu hemen tevil ediyorlar ve Resulüllah'ın^{sav} zahirî ölülerini değil, manevî ölülerini dirilttiğini ileri sürüyorlar. Ama Kuran-ı Kerim'de aynı ifade Hz. İsa^{as} için kullanıldığı zaman, hocalar Hz. İsa'nın gerçekten ölülerini dirilttiğini, cesetleri çürümüş olan ölülerin tekrar dirilerek dünyaya geldiğini ileri sürerler. Demek ki kalplerinde Resulüllah^{sav} sevgisi değil, ancak ve ancak İsa Mesih'in sevgisi bulunmaktadır. Hz. Ahmed^{as}, Hz. İsa'nın^{as} ikinci gelişi ile ilgili hadisleri tevil ettiğinde, muhaliflerimiz onu gülünç buluyorlar. Onlara göre bir peygamberin gökten inmeyip dünyada doğması gülünçtür. Beyaz minareye inmesi demek, delillerle mucizeler ışıyla gelmesi demektir. Bunu ileri sürdüğümüz zaman onu da gülünç bulmaktadırlar.

Peki muhaliflerimizin düşüncesi nedir? Onlara göre ömrü iki bin sene olan bir bunak, dilenciler gibi iki sarı çarşaf giydiği halde, iki meleğin omuzlarına yaslanarak gökten yere sarkacaktır. Hadislerde Mesih'in ikinci gelişinden sonra evleneceği ileri sürülüyorsa da, acaba gökten iner inmez mi evlenecek, yoksa daha sonra mı evlenecek bu belli değildir. Onun vazifesi insanları ıslâh etmek olmayıp domuzları öldürmektir. Nitekim o, dünyaya iner inmez, yaşlı haliyle, korularla ormanlara gidecek ve tek başına bütün dünya domuzlarını öldürüp yok edecektir. Bütün ormanları iyice taradıktan sonra o, yine rahat durmayacak, aksine deccalı öldürecektir. Deccalın bir de eşiği olacaktır. Bu eşek kocaman olup ateş yiyecektir. Tek gözlü Deccal böyle bir eşiğe binecek ve başı da bulutlara kadar yüksek olacaktır. Bu kadarla kalmayıp deccalın eşiği bir binek olarak da kullanılacaktır. Ancak yolcular, onun üzerine binmeyip göbeğinin içine girip çıkacaklardır.

¹² Enfal suresi, ayet 25

Daha sonra o, haç yahut çarmıhları kıracak. O, bütün dünya kiliselerini gezecek. Keza Hristiyanların evlerine girecek. Ayrıca Hristiyanların boyunlarındaki haçları da toplayacak ve ister aksesuar olsun, isterse başka bir şekilde olsun, yeryüzünden haçları kırıp yokedecektir!!! Bütün bu işleri yaptıktan sonra o, evlenecek ve dünyadan göç edip gidecektir. Bütün bu hikâyeler, muhaliflerimizce aslâ gülünç değildir!

Hocalar Müslüman Ahmediye Cemaati ile alay etmekte ve ileri sürdüğü yorumları gülünç bulmaktadırlar. Ahmedilerin inancına göre Mesih İsa vefat etmiştir. Gelecek olan Mesih de gökten inmeyecektir. O, bu dünyada normal insanlar gibi doğacak. Allah^{cc} tarafından insanların ıslâhı için tayin edildiğini ileri sürünce insanlar ona küfür edeceklerdir. Onun bağlılarını şehit edecekler ve evlatlarını da öldüreceklerdir. Onların evleri yağma edilecek. Akla gelen bütün zulüm ve haksızlıklar onlara reva görülecektir. Meryemoğlu İsa'nın^{as} katlandığı bütün zulümlere, gelecek Mesih İsa da katlanacaktır. O, hikmetle, sevgi ve şefkâtle hak dinini yeryüzüne yayacaktır. Ayrıca delillerle çarmıhla ilgili inancın (bugünkü Hristiyanlığın) batıl olduğunu ispat edecektir. Aynı şekilde o, domuz niteliğindeki insanların karakterlerini değiştirip onlara takvayı öğretecek ve domuzluk olarak nitelendirilebilen sözde uygarlığı yok ederek gerçek uygarlığın temelini atacak, böylece domuzları öldürmüş olacaktır. Daha sonra o, deccallikler peşinde olan, sağ gözleri kör ve maneviyattan uzak, fakat sol gözleri yani mad diyata bakan gözleri çok parlak olan (Batı) kavimleriyle ve dinleriyle uğraşacak ve İslâmiyet'i üstün bir seviyeye verecektir. O, Batı'da beyaz kuşlar yakalayacaktır. Yani Batı'nın beyaz insanları onun vasıtasıyla İslâmiyet'i kabul edeceklerdir. Onun bağlıları dünyanın dört bucağına gidip batıl Hristiyan inançlarını yok edeceklerdir. Şimdi bu an-

lamalı tevil ortaya atıldığı zaman muhaliflerimiz bunu gülünç buluyorlar! Varsın olsun. Bize lâzım olan İslâm ve Hz. Muhammed'in^{sav} yüceliğidir. Muhaliflerimiz kendi cehaletlerini Hz. Resulullah'a^{sav} isnat etmekte ve sapık düşüncelerini Kuran-ı Kerim'e maletmeye çalışmaktadırlar. Bir nur kulesine inmiş olan ve Müslümanların karanlıklarını İlâhî nurla yoketmeye çalışmakta olan Hz. Ahmed'e^{as} düşman kesilmişlerdir!

Bir itiraz daha

Broşürde ileri sürülmüş olan itirazlardan bir tanesi de şöyledir: "Mirza Gulam Ahmed'in yazılarını okumak hiç de enteresan olmayıp kuru bir iştir. Onun yazılarında ne edebiyat özelliği vardır, ne de gerçek bilgi. Meseleleri ele alma yöntemi çok basit olup, yazım tarzı da orta çağ yazarları gibidir. O muhaliflerini çok azarlar, hatta bazen küfür bile ederdi. Birçok yazısı da muhaliflerinin ölüm haberleriyle doludur."¹³

Demek ki Hz. Ahmed'in^{as} yazım şekli çok âmiyaneymiş. Yazılarında ilgi çekici fıkralar yokmuş. Dolayısıyla o, İslâmiyet için büyük bir tehlikeymiş!

Bu itiraz bile tamamen yalandır. Şimdi eğer biz kendi fikrimizi ileri sürersek kimse kabul etmeyecektir. Nitekim biz bu yazıları okuyunca vecd ederiz ve yeni bir hayat buluruz. Fakat muhaliflerimizin kendi ileri gelenleri bu konudaki düşüncelerini yer yer sergilemişlerdir. "Vekil Gazetesi" yazı işleri müdürü Ebulkelâm Azad, Hindistan'ın ileri gelen yazarlarından idi. O, Hz. Ahmed^{as} hakkında şöyle demiştir:

"O, büyük çok büyük bir zattı. Onun kalemi ve lisanı sihirli idi. O, zihni olağanüstü özelliklerle dolu bir insandı. Onun gözü ve sesi bir kıyametti. Sanki inkılâp ipleri onun par-

¹³ Broşür ; s.13

*maklarına bağlıydı. Avuçları birer akü gibiydi. O, otuz sene-
den fazla bir zaman, dinler dünyası için bir deprem ve tufan
gibi idi. O, bir kıyamet sesi olup uyuklamakta olan insanları
uyandırmaya devam etti.*

*Vefat etmiş olan bu yüce insanı kara toprağa sokan bu acı
ölüm kadehi, yüzbinlerce insanın dili üzerinde acı bir tat
bırakmıştır. Kazanın bu acı saldırısı bu yüce ve hayat dolu
insanla birlikte yüzbinlerce arzularımızı ve temennilerimizi
de yoketmiştir. Artık matem sesleri uzun bir müddet için
vefat edenin yüce hatırasını kalbimizde taze tutacaktır.*

*Din yahut akıl dünyasında devrimler gerçekleştiren insanlar
her gün dünyaya gelmezler. Dünya tarihinde insanların
gözdesi olan bu yüce insanlar dünyada çok nadir olarak
ortaya çıkarlar. Ancak ortaya çıktıktan sonra dünyada dev-
rimler gerçekleştirirler. Mirza Gulam Ahmed'in ölümü, bazı
iddiaları ve inançlarıyla şiddetli bir ihtilâfa rağmen, daimî
ayrılıkla Müslümanlara, özellikle bilgi sahibi ve aydın Müs-
lümanlara, büyük bir zatın onlardan ayrıldığını hissettirmiş-
tir.*

*İslâm düşmanları karşısında daima üstünlük bahşedilmiş
bir generalin sorumluluğunu yerine getirme özelliği, bizi bu
ifadeleri kullanmaya zorlamaktadır. Bu ifadeleri kullan-
maktaki gayemiz şudur ki, uzun bir müddet düşmanlarımızı
(yani İslâm düşmanlarını) yenik bırakmış ve başarısızlığa
uğratmış olan bu yüce hareket, bundan böyle de devam
etsin.*

*Mirza Gulam Ahmed'in Hristiyanlarla Ariya Hindulara kar-
şı yayınlanmış olan eserleri herkes tarafından beğenilmiştir.
Bu özelliği bakımından bu eserler hiçbir tanıtıma muhtaç
değildir. Bugün bu eserler görevini yerine getirmiş iken, biz
bunların eşsiz değerlerini kabul etmeye mecburuz. Bu de-
ğerli eserler hiçbir zaman unutulmuş ve kalbimizden kalk-*

miş olamaz. İslâm, düşmanlarının saldırılarına maruz kalmıştı. Gerçek koruyucumuz olan Allah^{cc} tarafından bu dünyada İslâm'ı korumakla görevlendirilmiş olan Müslümanlar, kusurlarının cezası olarak acılar içinde kıvrınmaktaydılar ve İslâm uğruna hiçbir şey yapmamakta, yahut yapamamaktaydılar. Savunmaları o kadar zayıftı ki top karşısında Müslümanların ellerinde ok bile yoktu. Saldırı yahut savunma, hiçbirinin izi bile yoktu. Mirza Gulam Ahmed'in savunması, İngiliz imparatorluğunun temelini teşkil etmekte olan ve bu imparatorluğun sayesinde oluşan Hristiyanlığın ilk izlerini yoketmekle kalmayıp yüzbinlerce Müslüman'ı daha tehlikeli ve daha isabetli saldırılarından korudu. Hatta onun saldırıları sonucunda Hristiyanlığın kendi çekiciliği toz duman olup gitti. Böylece Mirza Gulam Ahmed öz savunmayı saldırıya çevirerek yenilmiş olan İslâmiyet'i üstün mertebeye ulaştırdı."¹⁴

İslâmiyet için ne kadar büyük bir tehlikedir. Hz. Ahmed^{as} canıyla başıyla çaba sarfederek; bütün kuvvetlerini İslâmiyet'in savunması uğruna harcayarak, yenilgiye uğramış, mazlum ve savunmasız Müslümanları üstün mertebeye ulaştırdı. Şimdi muhaliflerimiz bunu affedememektedirler. Hz. Ahmed^{as} bütün İslâm düşmanlarını delillerle yenik düşürdü. Şimdi bugünün hocaları onun bu suçunu affedememektedirler. Ebülkelâm Azad Bey, fikrini şöyle sürdürmektedir:

"Bundan başka Hz. Ahmed, Arya Samac Hindularının zehirli dişlerini kırarak İslâm'a büyük hizmet etmiştir. Arya yazılarına cevaben yazdığı eserlerden iddiamızın doğruluğu kendiliğinden ispatlanmaktadır. Bundan böyle bizim savunmamız ne derece geniş olursa olsun, bu yazılara önem vermememiz mümkün değildir. ... İlerde, Hindistan'ın din

¹⁴ Vekil Gazetesi ; 1908

dünyasında bu kadar şanlı ve yüce bir insanın; bütün şahsî isteklerini ve üstün zevklerini sırf din araştırması uğruna sarfeden bir zatın doğması mümkün değildir.”¹⁵

Aynı gazetenin, 30 Mayıs 1908 sayısında yayınlanan bir makalede, makale yazarı Hz. Ahmed^{as} hakkında şöyle bir yorum yapmıştır:

“Mirza Gulam Ahmed otuz beş yaşlarındayken kendisini olağanüstü dinî heyecanla dolu görürüz. O, dinine bağlı ve sâlih bir Müslüman gibi yaşamaktadır. Kalbi dünya eğlencelerinden uzaktır. O, tek başına iken sanki meclisteymiş ve meclisteyken sanki tek başına oluşunu arıyormuş gibi bir istekle doludur. Biz onu kararsız görürüz. Sanki kaybolmuş birşeyi arar gibidir. Ancak bu fani dünyada onu bulamıyormuş gibi bir hâli vardır. İslâmiyet'in kuvvetli etkisi üzerindedir. O, bazen Arya Hindular ile tartışmakta, bazen de İslâmiyet'in doğruluğunu ispat eden, bu yüce din lehinde şaheserler yazmaktadır. 1886'da Huşyar Pur'da, (Aryalarla) yaptığı dinî tartışmaların lezzeti hâlâ unutulmuş değildir. Öteki dinler aleyhinde ve İslâm dini lehinde yazdığı eşsiz eserlerin mütalaasıyla hissettiğimiz vecd şimdiye kadar kalplerden silinmemiştir.”¹⁶

“Curson Gazetesi” yazı işleri müdürü, Mirza Hayret Dehlevî Bey 1 Haziran 1908 tarihli gazetesinde şöyle demiştir:

“Rahmetli'nin (Mirza Gulam Ahmed'in) Arya Hindular ile Hıristiyanlara karşı İslâm'a yaptığı yüce hizmetleri, gerçekten çok methedilmeye değerdir. O, dinî tartışmaların rengini tamamen değiştirtiverdi ve Hindistan'da yeni bir literatürün temelini attı. Yalnız bir Müslüman olarak değil, bir araştırmacı olarak bile, şunu itiraf etmeye mecburuz ki, en büyük Arya Hindu ve en büyük papaz bile, Mirza Gulam

¹⁵ Vekil Gazetesi ; 1908

¹⁶ Vekil Gazetesi ; 30 Mayıs 1908

Ahmed karşısında ağzını bile açmak cesaretini gösteremedi. Arya Hindu ve Hristiyanların dinleri aleyhinde onun kaleme aldığı eserler ve İslâm düşmanlarına verdiği cevaplar eşsizdir. Biz bugüne kadar onların cevaplarının verildiğini hiç görmüş değiliz. Ancak utanmaz Aryalar ona, İslâm büyüklerine ve İslâm Dini'ne küfür etmekle yetindiler.”¹⁷

Broşür yazarı bunu “İslâmiyet için büyük bir tehlike” olarak görmektedir. Onun ifadesine göre, Hz. Ahmed’in^{as} yazılarında, muhaliflerine küfretmekten başka birşey yoktur. Bu bizce yalnız cahillik değil, aksine düpe düz yalandır. Broşürde bilerek Hz. Ahmed’e^{as} çamur atılmıştır. Kim küfrediyordu? Bunun cevabını Mirza Hayret Dehlevî şöyle vermiştir:

“Arya Hindular hiç utanmadan Mirza Gulam Ahmed'e, İslâm büyüklerine ve İslâm talimatlarına küfrediyorlardı. Ancak onun kaleminde öyle bir kuvvet vardı ki bugün bütün Pencap, hatta bütün Hindistan'da o kadar yetenekli başka hiçbir yazar mevcut değildir. Onun zihni çok kuvvetli ve derin anlamlı kelimelerle doluydu. O, kalemi eline aldığı zaman uygun kelimeler arka arkaya öyle inci taneleri gibi gelirdi ki anlatılması mümkün değildir. Halifesi Mevlvî Nurüddin'i tanımayanlar, onun kendisine yardım ettiğini zannederler. Ancak biz şahsî bilgimize dayanarak onun rahmetli Mirza Gulam Ahmed'e mukabil birkaç satır bile yazamayacağını ifade ederiz.... Onun güçlü eserleri yüce şaniyla eşsizdir. Gerçekten onun bazı yazıları okuyucuyu vecde benzeyen bir duruma düşürür.”¹⁸

“Tehzib-ün Nisvan” dergisi yazı işleri müdürü Seyyid Mümtaz Ali Bey, Hz. Ahmed^{as} hakkında şöyle demiştir:

“Mirza Gulam Ahmed çok mukaddes ve ermiş bir büyüğü-

¹⁷ Cursun Gazetesi ; 1 Haziran 1908

¹⁸ A.G.E. ; 1 Haziran 1908

müzdü. Öyle etkileyici hayır kuvvetine sahipti ki, kalbi ne kadar sert olursa olsun, bütün insanları çekmeyi başarırdı. O, çok aydın bir din bilgini, yüce himmetli muslih, pak ve mukaddes yaşayışın tam bir örneği idi. Biz dinen kendisini Vadedilen Mesih olarak kabul etmiyorsak da, onun hidayeti ve kılavuzluğu, ölü ruhlar için gerçekten bir Mesih idi.”¹⁹

“Sâdik-ül Ahbar” adlı dergi şöyle demiştir:

“Mirza Gulam Ahmed kuvvetli konuşmaları ve yüce eserleriyle İslâm düşmanlarının, utanmazlıkla ettikleri itirazlarına baskın cevaplar vererek, daimî bir şekilde onları susturmuş ve Hak dininin hangisi olduğunu göstermiştir. Gerçekten o, İslâm sevgisinin hakkını tam olarak yerine getirmiş ve İslâm dininin hizmetinde bir dakikayı bile boşa harcamamıştır. Ne yazık ki bu kadar azimli, İslâm hâmisî, Müslümanların yardımcısı, yüce bilgin ve eşsiz âlimin zamansız ve üzüntü verici ölümüne üzülmekten başka elimizden birşey gelmez.”²⁰

Hoca Hasan Nizamî çok tanınmış bir yazardır ve Hindistan çapında saygı gören bir aileye mensuptur. Bu zat da Hz. Mehdi'nin Cemaatinden değildir. O, Hz. Mehdi hakkında şöyle demiştir:

“Mirza Gulam Ahmed, çağının büyük bir bilgini ve ermiş bir kişiydi.... Onun eserlerini ve sözlerini okumak insana çok büyük fayda sağlar. Biz onun, ilim deryası olduğunu, fazilet ile kemal bakımından da eşsiz olduğunu kabul etmeye mecburuz.”²¹

Mevlana Zafer Ali Han, Hz. Mehdi'nin^{as} büyük düşmanlarından biriydi. O, bile Mehdi Hazretleri hakkında şunları söylemeye mecbur kaldı:

¹⁹ Teşhiz-ül Ezhan Dergisi ; c.3; No.8 s.383; 1908

²⁰ A.G.E. ; s.382; 1908

²¹ Münadî Gazetesi ; 27 Şubat ; 4 Mart 1930

*"Mirza Gulam Ahmed, Hindularla Hıristiyanlara çok yetenekli bir şekilde göğüs germiştir. "Sürme-yi Çeşm-i Ariya" ile "Çeşme-yi Mesihî" Arya Hindularla Hıristiyanlar aleyhinde kaleme alınmış olan çok yüce eserlerdir."*²²

Hz. Ahmed^{as} bu kabiliyeti nereden elde etti? Birçok ulema, üniversiteler bitirmiş birçok lisan uzmanı mevcuttu. Hz. Ahmed^{as} ise kendi evinde köylerdeki alelâde öğretmenlerden tahsil bile denmeyen biraz okuma yazma öğrenmişti. Peki öyleyse bu kabiliyet, bu olağanüstü beceriklilik ve yücelik kendisine nereden nasip oldu? Hz. Ahmed^{as} bu soruyu bizzat bir şiirde şöyle yanıtlamıştır:

* Ben bir gariban, bikes, adı bilinmeyen, hünersiz biriydim.

* Hiç kimse Kadiyan'ın nerede olduğunu bile bilmezdi.

Yani, bu benim bir özelliğim değildir. Benim Rabbim bana kuvvet bahşetmektedir. Beni seçip gönderen de O'dur. Benim dilimden marifetleri akıtan, kalemime de kuvvet veren ve marifet deryasından inciler çıkarmamı sağlayan da Yüce Rabbim'dir. Ben bir hiçim. Benimle alay edenler Rabbim'le nasıl alay edebilirler? Benim yazılarım ve sözlerim, irfanın ana kaynağı olan Yüce Rabbimle kuvvetli bir ilğim olduğunu ispat etmektedir. Hz. Ahmed^{as} bir eserinde şöyle buyurmaktadır: "Ben kesin olarak ve bilinçli bir şekilde iddia ediyorum ki hak benden yanadır ve Allah'ın^{cc} lütfuyla bu sahada zafer benimdir. Derin bir nazarla baktıkça bütün dünyayı doğruluğumun ayakları altında görmekteyim. Çok yüce bir zafere ulaşmam yakındır. Çünkü benim lisanımı destekleyen başka bir lisan konuşmakta ve elimi destekleyen başka bir el işlemektedir. Ancak dünya ehli onu görmüyor, ama ben onu görmekteyim. Benim içimde semavî bir ruh her kelimeme ve her harfime hayat bahşetmektedir. Gökte bir cûş ve heyecan başgöstermiş ve bir

²² Zamindar Gazetesi ; 12 Eylül 1923

hâk (toprak) parçası olan bu âcizi, cansız bir ceset gibi olduğum halde seçip görevlendirmiştir. Üzerine tövbe kapısı kapanmamış olan herkes, yakında benim kendi başıma olmadığımı görecektir. Bir sâdığı göremeyen gözler sağlam mıdır? Bu semavî sesin farkında olmayan ve ona önem vermeyen birisi diri midir sanki?"²³

Bu yazıdan da anlaşılacağı gibi bu alelâde bir insanın kelâmı değildir. Gerçek şudur ki bu kelimelerin arkasında İlâhî yücelik ve Semavî haşmet yatmaktadır. Artık bunu ilgisiz ve kuru bulanlar utansın!

²³ İzale-yi Evham ; Ruhanî Hazain; c.3 s.403

Yalanlama ve tekfir karşısında Hz. Mehdi'nin sabrı

19 Nisan 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Ve Mehdi Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi, Hz. Mirza Tahir Ahmed'in 19 Nisan 1985 Cuma günü, Londra'nın Fazl Camii'nde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelimeyi Şahadet ile Fatiha Suresini okuduktan sonra Hucurat Suresi'nin şu ayetlerini (49:14-16) okudular:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٤﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٦﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: İslâmiyet'in başlangıcından beri, "Küfrün düne küfrin" ve İmanün düne imanın" terimleri, din bilginleri arasında mevcuttur. Bunun manası şudur: Bir insan zahirî fetva bakımından, yahut Müslüman olduğunu ileri sürdüğü için Müslüman olarak kabul edildiği halde, amelinde dinsizlik bulunduğu yahut bazı inançları İslâm'a aykırı olduğu için o, Allah katında kâfir sayılabilir. Mamafih Ümmet-i Müslime böyle bir kimseyi Müslüman olarak kabul edecek ve o, Müslüman olarak adlandırılacaktır.

Demin okuduğum ayet-i kerimelerle değişik hadis-i şeriflerde, bu konuda bilgi verilmiştir. Cenab-ı Hak^{cc} şöyle buyurmuştur: "Arap köylüler, "İnandık!" derler. Sen (onlara) de ki, "Siz gerçekten daha iman etmediniz. Lâkin siz, "Biz Müslüman olduk" deyin. Çünkü iman daha gerçekten kalplerinize girmedir. Eğer siz Allah ve Peygamberine içten

itaat ederseniz, O, da yaptıklarınızdan hiçbir şeyi boşa çıkartmaz. Allah sonsuz bağışlayan ve rahmet edendir. Allah'a ve Peygamberine inanıp da hiçbir şüpheye düşmeyen, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler gerçekten mümindirler. İşte doğru olanlar da bunlardır.”¹

Bu ayet-i Kerimeden anlaşıldığı gibi, Cenab-ı Hak^{cc}, hiç kimseye, başka birisine, “Kalbinde iman yoktur” diyebilme hakkını vermemiştir. Ancak O, Yüce Peygamberine^{sav} bizzat bilgi vererek vahiy yoluyla Arap köylülerin kalbinde iman bulunmadığını bildirdi ve ona “Ey Arap köylüler! Siz daha tam olarak mümin değilsiniz” diyebilme hakkını verdi.

“Mümin” ile “Kâfir” birbirine zıttır. Aynı şekilde “Müslim” ile “Gayr-i Müslim” de birbirine zıttır. Hak Teala^{cc} mümin ve müslim arasında bir ayırım yapmış ve Yüce Resulüne şöyle demesini emretmiştir: “Ey Arap köylüler! Yüce Rabbim bana, imanın daha kalplerinize girmediğini vahiy yoluyla bildirmiştir. O yüzden mümin olduğunuzu iddia etmeyiniz. Bununla birlikte sizden “Müslüman” olarak adlandırılmak hakkını gaspedemeyiz. O bakımdan siz Müslüman olduğunuzu iddia etmeye devam edebilirsiniz. Kalpleriniz imandan boş olduğu halde Müslüman olarak adlandırılmak hakkını hiç kimse sizden alamaz.”

Eğer bir mümin, haklı olmayan bir fetvaya çarptırılırsa, yani Müslüman olmadığına dair fetva verilirse, hiç korkmasına gerek yoktur. Eğer o, Yüce Allah^{cc} ve Yüce Resulüne^{sav} tam olarak itaat ederse, Yüce Allah'ın buyurduğu gibi böyle bir müminin amellerinden hiçbirisi zayi edilmez. Bağışlayıcı olan Yüce Rabbimizin, haklı olmayan bir fetva neticesinde bir müminin amellerini zayi etmesi düşünülemez. Yüce Rabbimizin bildirdiği gibi, hiç şüphe etmeden Allah'a ve Resulü'ne iman edenler ve mallarıyla yahut canlarıyla Allah yo-

¹ Hucurat Suresi ; Ayet 15-16

lunda daima cihad etmeye devam edenler mümindirler. Buna göre gerçek bir müminin hayatında, malıyla yahut canıyla cihad etmediği hiçbir dönem yoktur. Keza müminlerin cemiyet hayatında bile, canlarıyla yahut mallarıyla cihad etmedikleri bir dönem yoktur. Yüce Rabbimizin bildirdiği gibi, gerçekten doğru yolda olan işte bu müminlerdir. Onların imanlarında, amelleriyle doğru yolda olduklarını ispat eden alâmetler bulunur.

Kısacası, bu ayetler Hz. Muhammed Resulüllah'a^{sav}, Hak Teala^{cc} tarafından vahiy edilmiştir. Bu ayetlerden de anlaşıldığına göre, Allah^{cc} katında mümin sayılmadıklarına göre, bedevilerin kendilerini mümin olarak adlandırmaları yasak edilmiştir. Bununla birlikte kendilerini Müslüman olarak adlandırmaları caiz bırakılmıştır. Her kulun kendisini Müslüman olarak adlandırma hakkını hiçbir güç elinden alamaz. Gaybları bilen Yüce Rabbimiz^{cc}, Yüce Peygamberi-ne^{sav} bedevilerin kâfir olduklarını bildirmektedir. Mamafih, Hz. Resulüllah'ın^{sav} bile o bedevileri Gayr-i Müslim olarak adlandırmasını Hak Teala^{cc} yasak etmiştir.

Hak Teala'nın^{cc}, kalbinde iman bulunmadığını ileri sürdüğü bedevileri, Hz. Resulüllah^{sav} aslâ Gayr-i Müslim olarak nitelelendirmemiştir. Hz. Resulüllah'ın^{sav} hayatında böyle bir tek hadise yoktur.

Bu meselenin ikinci yönü daha da ilginçtir. Bedevilerin kendilerini mümin olarak adlandırmaları yasak edildikten sonra, eğer onlar yine de kendilerini mümin olarak adlandırırsa bugünün din adamlarının cihad düşüncesine göre, o bedeviler aleyhinde cihad başlatılmalıydı. Eğer bu molların cihad düşüncesi doğruysa, Hz. Resulüllah'ın^{sav} bedeviler aleyhinde cihad yapması gerekliydi. Ancak tarihten anlaşıldığına göre, bedeviler, yasak edildiği halde kendilerini mümin olarak adlandırmaya devam ettiler. Fakat Hz. Resulüllah^{sav} onlar aleyhinde aslâ cihad başlatmadı. Dini-

mizin ve Peygamberimizin yüceliği işte budur. Güzel dinimizin güzel şeklini çirkinleştirmeye çalışanlar sonradan ortaya çıktılar. Onlar dinimizi nasıl çirkinleştirmeye çalıştılar? Ben bu soruyu daha sonra cevaplandıracağım. Şimdilik ben, Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde takındığı tavırdan bahsetmek istiyorum. Bizim aleyhimizde yürütülen bu düşmanca politikayla hem Kuran-ı Kerim, hem de Yüce Peygamberimizin^{sav} yüce buyrukları ve üstün örneği hiçe sayılmaktadır. Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti zalimane politikasıyla bizden temel bir hakkımızı gaspetmeye çalışmaktadır. Oysa Hak Teala^{cc} Yüce Peygamberine bile, bu hakkı hiç kimseden gaspetmemesini emretmiştir. Pakistan Sıkıyönetim Hükümetine soruyoruz: Yüce Rabbimiz'in bize verdiği bu temel hakkımızı ne hakla gaspediyorsunuz? Bu yetkiyi nereden aldınız?

Hz. Mehdi'nin^{as} cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yürütülen düşmanca politikayı doğru göstermek için birçok bahane uydurulmuş ve bu politikanın tam yerinde olduğu gösterilmeye çalışılmıştır. Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yayınlanan Broşürde bu Cemaat'in diğer Müslümanları kâfir saydığı, dolayısıyla diğer Müslümanların da bu Cemaat'i kâfir sayması gerektiği beyan edilmiştir. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin eserlerinde, bu Cemaate üye olmayanların kâfir ilân edildiği; buna mukabil diğer Müslümanlar Ahmedilere kâfir dedikleri zaman Ahmedilerin çok yaygara kopardıkları; halbuki Ahmediler diğerlerine kâfir diyorlarsa diğerlerinin de onlara kâfir demesi gerektiği düşüncesi vurgulanmıştır.

Keza, Ahmedi Müslümanların Ümmet-i Muhammed^{sav} ile bütün ilişkilerini kestiği, bu Ümmet'i, Ümmet yapan her çeşit kültürel, sosyal ve dinî ilişkileri keserek Ümmetten ayrıldıkları ileri sürülmüş ve şöyle denmiştir: Ahmediler

kendileri bizden ayrıldılar. Kendi sözleriyle ve amelleriyle bizimle olan bütün ilişkilerini kestiler. Artık biz Ahmedilerin bizden olmadıklarını söylemeyelim mi? Böyle söylediğimiz zaman Ahmediler öfkeleniyorlar. Hâlbuki bunda bizim aslâ bir suçumuz yoktur. Bu açıklama çok mantıklı görünüyorsa da kazın ayağı başkadır.

Müslüman Ahmedilerin ilk olarak kâfirlik fetvası verdiği ve böyle bir fetva vermekte öncülük ettiği aslâ doğru değildir. Bu konuyu Hz. Mehdi^{as} şöyle cevaplandırmıştır: "Hiçbir molla yahut başka bir muhalifimiz veyahut ta bir tekke şeyhi, benim onları öncelikle kâfir ilân ettiğimi ispat edebilir mi? Eğer onların bizi kâfir ilân etmelerinden önce, muhalifimiz olan Müslümanların kâfir olduğunu ilân eden bir kağıt parçası, broşür yahut kitap, bizim tarafımızdan neşredildiyse onu çıkarıp gösterebilirler. Aksi takdirde, bizim kâfir olduğumuzu ilân edip, daha sonra bizim Müslümanları kâfir ilân ettiğimizi ileri sürerek bizi suçlamalarının ne kadar çirkin bir hıyanet olduğunu kendileri düşünsünler."²

Bu arada Kuran-ı Kerim'in hiçbir insana, başkasını kâfir ilân etmek hakkını vermediğini ve bunun da demin okuduğum ayetten anlaşıldığını açıklamam gereklidir. Müslüman olduğunu iddia eden birisi, ister kalbinde zerre kadar iman bile bulunmasın ve durumu ne olursa olsun, Yüce Rabbimiz ona bile Müslüman olarak adlandırılmak hakkını tanımaktadır. Buna mukabil Allah tarafından bilgi verilenler yahut ellerinde kesin delil bulunanlar başkasına kâfir diyebilirler. Bu ikisi ayrı ayrı gerçeklerdir ve her ikisi arasında büyük bir fark vardır. Yüce Rabbimiz: "Siz daha iman sahibi kimseler değilsiniz"³ buyurmuştur. Demek ki burada kesin bilgiye dayanarak bazı kimselerin kâfir oldukları ilân edilmektedir. Burada birisinin, başkasını bir alışkanlık olarak

² Hakikat-ül Vahiy, s.120

³ 49 :15

kâfir ilân etmesi sözkonusu değildir.

Kısacası Hz. Mehdi^{as} bazı kimselerin kâfir olduğunu ilân ettiyse, Kuran-ı Kerim ve Sünnet-i Seniye'ye dayalı olarak böyle yaptı. Bu arada o, bir insanın kâfir olmasını gerektiren delilleri Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i şeriften çıkarıp göstermiştir. Meselâ Hz. Resulüllah^{sav}: "Her kim bir Müslüman'ın kâfir olduğunu ilân ederse, o, kendisi kâfir olur" buyurmuştur. Hz. Mehdi^{as} bu hadisi ileri sürerek, açık bir şekilde muhaliflerini uyardı ve onlara nasihat ederek kendisinin kâfir olduğunu ilân etmekten vazgeçmelerini, aksi takdirde Hz. Resulüllah'ın^{sav} hadisleri gereğince kendilerinin kâfir olacaklarını ve hiçbir Müslüman'ın Hz. Resulüllah'ın^{sav} hadisini reddedemeyeceğini kendilerine anlattı.

Hz. Mehdi'nin^{as}, kendisinin kâfir olduğunu ilân eden hocaların bizzat kâfir olmaları ile ilgili fetvası, ilk olarak verilmediği gibi, kelimeleri bile çok yumuşaktır. Keza o, fetva vermeden önce birçok defa mollalara nasihat ederek uyarmaya da çalışmıştır. Hz. Mehdi'nin^{as} kâfir olduğunu ileri süren mollaların kelimeleri çok sert idi. Hz. Mehdi^{as} bu konuda şöyle demiştir: "Muhammed Hüseyin Batalavî adlı hoca bana ne cesaretle deccal demiş ve ağzını benim aleyhimde nasıl açmıştır! O, benim kâfir olduğuma fetva vererek, Pencap eyaleti, hatta Hindistan'ın yüzlerce din adamının bana küfretmesine neden olmuştur. Bu kadarla kalmayıp, benim Yahudiler ve Hıristiyanlardan daha beter olduğumu ileri sürmüştür. Keza o, bana yalancı, fesatçı, deccal, iftiracı, hileci, dolandırıcı, fâsik, fuhuş işleyen ve hain demiştir. Bunun üzerine Yüce Rabbim^{cc} iyi niyetli olarak bu yazıları cevaplandırmamı ve kendimi savunmamı bana ilham etti. Ben nefsanî iradeye tabi olarak hiç kimseye düşman değilim ve herkese iyilik etmek istiyorum. Ancak eğer birisi bütün sınırları aşarsa, ben ne yapabilirim? Ben Rabbim'in adaletine güvenirim. Bütün bu mollalar bana eziyet ettiler,

çok çok eziyet ederek her konuda beni alaya aldılar. İşte ben (Allah'ın Kur'an-ı Kerim'de:) "Kullara yazıklar olsun! Kendilerine her ne zaman bir elçi gelse onunla alay ederler" sözlerinden başka ne diyebilirim?"⁴

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretlerinin fetvasının başlangıcı işte budur. Muhalif mollaların fetvalarına gelince, Hz. Mehdi^{as} bunlardan ancak birkaç fetvadın bahsetmiştir. Ben bu fetvalardan bazısını aşağıda zikredeceğim. İlk olarak Abdüssamed Gaznevî adlı hocanın fetvasına değinmek istiyorum. Fetva şöyledir: "Bu zat (Mirza Gulam Ahmed) saptırıcı, gizli bir mürtet (dinden dönmüş), hatta kendisiyle oynamakta olan şeytandan da daha sapıktır. Eğer o, taşıdığı inançlar üzerinde ölürse onun cenaze namazı kılınmaz ve kabir ehli eziyet duymasınlar diye Müslümanların mezarına defnedilmez."⁵

Keza "Şeyh-ül Küll" olarak adlandırılan Nazir Hüseyin Dehlevî adlı hoca şöyle fetva vermiştir: "Bu zat "Ehl-i Sünnet" dışındadır. Onun tuttuğu yol, Bâtînî mezhebine mensup dinsiz ve sapıkların yoludur. Onun iddiasını, yalanlarının neşrini ve dinsiz yolunu gözönünde bulundurursak, hadislerde haber verilen otuz deccaldan bir deccal olduğuna karar verilebilir. Onun yandaşları ve arkadaşları deccal zürriyeti, Allah'a iftira atanlar, yalancı, cahil, akılsız, bidate tabi ve sapıktırlar... Bu fetvamız doğrudur. Şimdi Müslümanlar böyle bir deccal ve yalancıdan uzak durmalıdırlar. Onunla, Ümmet-i Muhammed arasında dinî muameleler yapmasınlar. Onu sevmeyip öncelikle ona selâm vermesinler. Onu ziyafete çağırmayıp onun ziyafetine de gitmesinler. Onun arkasında namaz kılmasınlar ve cenazesine de katılmasın-

⁴ Tetimme Hakikat-ül Vahiy ; Ruhanî Hazain, c.22 s.453

⁵ İşa'at-üs Sünne; c.13 No.7; 1892

lar.”⁶

Kadı Ubeydullah Medrasî'nin verdiği fetva şöyledir: “Bu zat Şer’ en mürtet (dinden dönmüş), zındık ve kâfirdir. Hz. Re-sulüllah’ın^{sav} önceden verdiği habere göre otuz deccaldan birisi de odur. Her kim ondan yana olursa, kâfir ve mürtet olur. Şeriate göre dinden dönmüş olanın nikâhı bozulur ve ona karısı haram olur. Böyle birisi karısıyla sevişirse zina yapmış sayılır. Bu durumda doğan çocuklar piç olurlar. Böyle bir mürtet tövbe etmeden ölürse onun cenazesi kılınmaz ve o, Ehl-i İslâm’ın mezarlığında defnedilmez. Böyle birisi öldüğü takdirde, gusül edilmeden, kefen giydirilmeden, köpek gibi bir çukura atılır.”⁷

İşte hocaların verdiği fetvaların dili budur. Ben yalnız örnek olarak birkaç fetvadan bahsettim. Buna benzer sayısız fetva verildi ve ülke çapında neşredildi. Daha sonra fiilen bu fetvalar yürürlüğe kondu. Bunlar kitap sayfalarında saklı bulunan fetvalar değildi. Halkın bu fetvalara bağlı kalması da sağlandı. Bu fetvalar neticesinde halk galeyana geldi. Abdül Ahad Hanpurî adlı hoca, durumu şöyle zikreder: “Mirzaiye (Hz. Mehdi'nin Cemaati'ni küçümsemek için kulanılan bir takma isim) Amritsar kasabasında rezil oldular. Cemaat ve Cuma namazından kovuldular. Beş vakit namaz kıldıkları camiden haysiyetsiz bir duruma düşürülüp safdışı edildiler. Cuma namazı kıldıkları Kayseri Bahçesinden kâ-nunen uzaklaştırıldılar. En son, çaresiz kalarak Kadiyan’lı Mirza'dan yeni bir cami inşa etmek için izin istediler.”⁸

Ayrılığa sebep olan durum işte budur. Bugün bu mollalar Allah’tan hiç korkmadan Ahmediye Cemaatinin tekfir fetvasında ilk olarak hareket ettiğini propaganda ederler ve

⁶ İşa’at-üs Sünne; No.1-6; 1893

⁷ Fetva; Muhammedî Matbaası; Madras; H.1311 s.66-67

⁸ İzhar-i Muhade’at Müselme Kadiyani, Ba cevab iştihar Masalehat...

Paolus Sani El-mulakkab Beh Keşf-ül Geta En Ebsar-ı Ehl-il A’ma 1901

verdikleri fetvalar neticesinde, diğer Müslümanlardan ayrıldığını ileri sürerler. Ancak kendi büyüklerinin ilk olarak verdikleri fetvaları gizlerler. İşte Müslüman Ahmediye Cemaatinin niçin diğer Müslümanlardan ayrıldığını açıklayan tarihçeleri budur. Ayrıca mollaların verdikleri fetvaların ve Hz. Mehdi'nin^{as} verdiği fetvanın lisanını da gözönünde bulundurmamız gerekir. Her şeyin bir haddi vardır. İnsanoğlu nezaketten tamamen uzaklaşmamalıdır. Bu mollaların fetvaları, insana ürperti verecek kadar yalan ve iftiralarla doludur. Onlar yalan söyleyerek halkı, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde kışkırtmakta ve gerçeği, saklı tutmaya çalışmaktadırlar. Meselâ burada Ahmedilerin namaz kıldıkları yerden kovuldukları ve büyük bir sıkıntı içinde bir cami inşa etmek istedikleri zikredilmektedir. Bu mollalar bugün bize, niçin camiler inşa ettiğimizi sorarak (Pakistan'da) buna mani olmaya çalışırlar.

Yazar daha sonra şöyle der:

Bunun üzerine Mirza (Gulam Ahmed) Cemaatine sabretmelerini tavsiye etti ve: "Ben bu insanlarla barış anlaşması istiyorum. Eğer bu gerçekleşirse, sizin ayrı bir cami inşa etmenize gerek kalmaz dedi."⁹

Hz. Mehdi'nin^{as} sabrına ve dayanma gücüne bakınız. Bu durumda bile barış yapmak niyetindedir. Yazar daha sonra şöyle der: "Mirza'nın Cemaati çok eziyet çekti ve rezil oldu. Müslümanlarla bağları tamamen koptu. Nikâhlanmış karıları ve nişanlıları, inançlarından dolayı ellerinden alındı. Ölülere, kefenlere konmadan cenaze namazları kılınmadan çukurlara atıldı vb. vb... İşte bunun üzerine barış yapmak gayesiyle Kadiyan'lı Mirza bu broşürü yayınladı."¹⁰

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Ahmed^{as} "Lekçer Ludhiana"

⁹ A.G.E.

¹⁰ A.G.E.

adlı eserinde bu fetvalara cevaben bir fetva neşretti. Hz. Mehdi'nin^{as} fetvası Kuran-ı Kerim'e ne kadar uygundur ve Kuran-ı Kerim'in talimatları bu fetvada nasıl da detaylı olarak, en ince ayrıntısına kadar göz önünde tutulmuştur. Hz. Mehdi^{as} şöyle buyurmuştur: "Şu anda Müslümanlar, hiç şüphesiz "Eslemna" (İslâm'ı kabul ettik) hükmüne dahil iseler de "Amenna" (biz gerçekten mümin olduk) hükmüne dahil değildirler."¹¹

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri burada kendi yandaşlarının, Müslümanlar konusunda, Hz. Resulüllah'ın^{sav} verdiği iznin dışına çıkıp haddi aşmamalarını onlara tavsiye etmiştir. Yüce Rabbimiz^{cc} bir yönden bazı kimselerin mümin olmadıklarını beyan eder, fakat diğer yönden Hz. Resulüllah'ın^{sav} bile onlara kâfir demesini yasak eder. Demek ki Sünnet-i Seniye'ye göre bu şartlar altında hiçbir Müslüman, başka bir Müslüman'a kâfir diyemez. Hz. Mehdi^{as} bile kendi muhalifleri için "Gayr-i Müslim" kelimesini kullanmamıştır. Bir Müslüman'ın kâfir oluşu meselesi hakkında o, şöyle der:

"Bir mümine kâfir diyenin kendisinin kâfir olduğu bir şeriat meselesidir. Şimdi iki yüz molla bana kâfir dedi ve kâfir olduğuma fetva verdi. Diğer yandan, bir müminin kâfir olduğunu ileri sürenin kendisinin kâfir olduğu, aynı şekilde bir kâfirin mümin olduğunu ileri sürenin de kâfir olduğu, onların kendi fetvalarından bilinen bir gerçektir."¹²

Vadedilen Mehdi'nin^{as} işaret ettiği, Hz. Resulüllah'ın^{sav} konu ile ilgili hadisi şöyledir:

"أَيُّمَا رَجُلٍ مُسْلِمٍ كَفَرَ رَجُلًا مُسْلِمًا فَإِنْ كَانَ كَافِرًا وَإِلَّا
كَانَ هُوَ الْكَافِرُ." (سنن أبي داود، كتاب السنة)

¹¹ Lekçer Ludiana; s.47; 4 Kasım 1905

¹² Hakikat-ül Vahiy; Ruhanî Hazain; c.22 s.168

"Eğer bir Müslüman, başka bir Müslüman'a kâfir derse, kendisi kâfir olur."¹³

Hz. Mehdi'nin^{as} fetvasında bir çelişki yoktur. Bu fetva Kur'an-ı Kerim ve Hz. Resulullah'ın^{sav} hadislerine dayalı olup, terbiye ve nezaket dairesini de aşmamaktadır. Vadedilen Mesih^{as} 15 Mayıs 1908'de bir kişinin sorusunu cevaplarırken şunları söyledi:

"Kelime-i Şahadet getiren birisi bize kâfir diyerek kendisi kâfir olmadıkça, biz ona İslâm'dan çıkmıştır demeyiz. Ben Yüce Allah^{cc} tarafından İmam olarak görevlendirildiğimi iddia edince, Ebu Said Muhammed Hüseyin Batalavî Bey'in büyük bir çaba sarfederek bir fetva hazırladığını belki de bilmezsiniz. Bu fetvada o, benim kâfir, deccal ve sapık olduğumu ileri sürerek, cenaze namazımın da kılınmaması gerektiğini beyan etmişti. Hatta bizimle selâmlaşıp tokalaşan ve bize Müslüman diyenlerin bile kâfir olacağını açıklamıştı. Şimdi herkes tarafından kabul edilmiş mesele şudur ki, her kim bir mümine kâfir derse kendisi kâfir olur. Biz bu meseleyi nasıl inkâr edebiliriz? Bizim için hangi yol baki kalmıştır, buna siz karar veriniz. Biz ilk olarak onlar aleyhinde herhangi bir fetva vermedik. Şimdi bizim onlara kâfir dememiz, onların bize kâfir demelerinden dolayıdır. Bir kişi bizimle mübahale etmek (lanetleşmek) istedi. Biz iki Müslüman arasında mübahelenin caiz olmadığını ona bildirdik. Ama o bana: "Biz senin koyu bir kâfir olduğuna inanırız" diye yazdı.

Bunun üzere soru soran Vadedilen Mesih'e^{as}: "Onlar size kâfir demelerine rağmen eğer siz onlara kâfir demezseniz ne fark eder?" diye sorunca, Vadedilen Mesih^{as}: "Her kim bize kâfir demezse biz ona aslâ kâfir demeyiz. Ancak bize kâfir diyene de kâfir demezsek hem hadis hem de müttetik

¹³ Ebu Davud; Kitab-üs Sünneh

aleyh bir meseleyi inkâr etmiş oluruz. Bunu da biz yapamayız” cevabını verdi.¹⁴

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, yalan yere Ahmedileri suçlayıp kendince şu mantikî neticeyi çıkarmıştır: “Müslümanlara kâfir deyip onlarla ilişkisini koparan bir grubu, Gayr-i Müslim ilân etmek ve onu bütün İslâmî haklardan mahrum bırakmaktan başka çaremiz yoktur.”

Şimdi Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin çıkardığı bu netice gerçekten doğru ise, o zaman bu hükümet birbirini kâfir ilân eden diğer bütün Müslümanlar hakkında ne düşünmektedir?

Müslümanların birbiri aleyhinde verdikleri fetvalardan bazısını örnek olarak sunacağım.

İlk olarak Barelevî fırkasının fetvasını ele alacağım. Bilindiği gibi Barelevîler hem bize hem de Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin gözbebeği hükmünde olan Vahhabî ve Devbandîlere düşmandırlar. Benim size sunacağım fetva alelade bir din bilgininin fetvası değil, Barelevîlerin zirvedeki din bilginlerinin fetvasıdır. Fetva şöyledir:

“Vahhabîlerle Devbandîler bütün peygamberleri, Hz. Resulüllah’ı^{sav} ve özellikle Yüce Allah’ı küçük düşürmelerinden ötürü, kesinlikle mürtet (dinden dönmüş) ve kâfirdirler. Onların dinden dönmeleri ve dinsizliği aşırılığı ölçülemeyen bir dereceye ulaşmıştır. Her kim bu mürtet ve kâfirlerin dinden dönmüş ve kâfir olduklarından zerre kadar bile şüphe duyarsa o da onlar gibi dinden çıkar ve kâfir olur. Müslümanlar onlardan tamamen uzak durmalı ve onlara yanaşmamalıdır. Onların arkasında namaz kılmak bir yana, onların bir Müslüman’ın arkasında namaz kılmalarına bile izin verilmemelidir. Hatta onlar camilere bile sokul-

¹⁴ Melfuzat; c.10; s.376-377

mamalıdır. Onların kestiği havanın eti yenmemeli ve onların düğün şenlik yahut üzüntülerine ortak olunmamalıdır. Onları kendi evlerimize sokmamalıyız. Hasta olurlarsa onları ziyaret etmemeliyiz. Ölürlerse onların toprağa verilmesine ortak olmamalıyız ve Müslümanların mezarlarında onlara yer vermemeliyiz. Kısacası onlardan tamamen sakınıp uzak kalmamız gerekir.”¹⁵

Şimdi Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti için hangi yol kalmıştır? Devbandîlerin kâfir olduklarına zerre kadar şüphe eden biri, bu fetvaya göre, kendiliğinden İslâm dışına çıkmış olur. Mamafih bu hükümet ne Devbandîlerin, ne de bu fetvayı verenlerin kâfir olduklarına dair fetva vermemektedir. Müslüman Ahmediye Cemaati, diğer Müslümanlarla ilgisini kestiğini aslâ ileri sürmemiştir. Aksine biz, Müslümanlarla sevgi bağları kurmayı, onlara hizmet etmeyi Cemaat üyelerine tavsiye etmekteyiz. Cemaat tarihî bile bunu kanıtlamaktadır. Müslümanların arkasında namaz kılmanın birçok sebepleri vardır. Bunlardan bir kısmını daha önce izah ettiğim gibi, bir kısmını da daha sora ele alacağım. Ancak biz onların bizim arkamızda namaz kılmalarına aslâ mani olmayız. Bugüne dek onları kendi camilerimize girmekten alıkoyduğumuz vaki değildir ve bunu kanıtlayan bir tek hadise gerçekleşmemiştir. Aksine biz onları kendi camilerimize davet edip, arkamızda namaz kılmalarına açıkça izin veririz. Hatta eğer onlar ayrı cemaatle namaz kılmak isterlerse bile biz yine de onlara aslâ karışmayız. Pakistan'da Cemaatimizin merkezi olan Rabvah kasabasının camilerinde bu hadise gün geçmiyor ki yaşanmasın. Burada şunu da izah etmem gereklidir ki Barelevîlerin bu fetvası sadece Hindistan'daki müftülerin verdiği bir fetva

¹⁵ Takdis-ül Vekil; Esseyfül Meslul, Akaide Vahhabiye Devbandîye... Tarih Devbandîye, Fetva-el Haremeyn, Hüsam-ül Haremeyn vb... kitaplarda bu fetva bütün ayrıntılarıyla mevcuttur.

değildir. Aksine bu fetvalar tercüme ettirilerek diğer İslâm ülkelerine de gönderilmiş ve bütün ulemalar bu fetvaları doğrulamıştır. Buna mukabil delillerle izah edilen ve nazik bir dille ifade edilen Müslüman Ahmediye Cemaati'nin fetvasına itiraz edilmektedir. Ancak yukarıdaki fetvaya hiç ses çıkarılmamaktadır.

Buna mukabil Devbandîler bile Barelevîler aleyhinde şu fetvayı vermişlerdir: "Barelevî taifesinin verdikleri fetvalar yine kendilerine dönecek ve ölüm halinde imanlarının zayı olmasına, keza mezarlarında da kendilerinin azap çekmesine sebep olacaktır. Melekler, Hz. Resulüllah'a^{sav}: "Senden sonra ne yaptıklarını bilemezsin" diyecekler. Bunun üzerine Hz. Resulüllah^{sav} Barelevî deccali ve onun yandaşlarına: "Defolun buradan" diyerek onları Havz-ı Kevser'den köpeklerden daha beter halde kovacak ve kendi Şefaatinde mahrum bırakacaktır. Keza onlar Ümmet-i Muhammed'in nail olacağı ecir ve sevap ve de diğer mükâfat ve nimetlerden mahrum kalacaklardır."¹⁶

İşte Pakistan halkının çoğunluğunu oluşturan iki hizbin birbirleri aleyhindeki fetvaları bunlardır. Eğer Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti iyi niyetli ise, o zaman bu hizipler aleyhinde, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde takındığı tavırdan daha sert bir tavır takınması gerekirdi.

Şii'lere gelince onlar aleyhindeki fetva şöyledir: "Rafizi, Teberrailer (Aleviler) aleyhinde kesin ve icma'î fetva (bütün Ümmet'in elbirliğiyle verdiği karar) şudur ki onların hepsi Mürtet (dinden dönmüş) ve kâfirdir. Onların kestiği hayvan haramdır. Onlarla nikâh yapmak haram olmakla kalmayıp öz be öz zinadır.

¹⁶ Rûcum-ül Müznibin Ala Ru'üssus Şeyatin El-meşhur behi.... Eş'şehab Alel Müsterik El-kazib; s.111 Yazar, Mevlevî.... Seyyid Hüseyin Ahmed Mednî; Neşr Eden, Kütüphanesi Ezaziye... Devben Saharanbur

(Fetvacılar bu çirkin kelimeyi her fetvada sık sık kullanarak onu ne kadar çok sevdiklerini göstermektedirler!)

Fetva şöyle devam ediyor: "Eğer erkek Rafizi (Şii) ve kadın Müslüman ise bu durum Allah'ın^{cc} azabını gerektirir. Eğer erkek Sünni ise ve evlendiği kadın bu habislerden (Şii-ler'den) ise onların nikâhı aslâ caiz olmaz, aksine tamamen zina olur ve çocukları veledüzzina sayılırlar. Bu çocuklar babalarının mirasından pay alamazlar. Eğer bu çocuklar daha sonra Sünni olurlarsa yine de Şer'en veledüzzina oldukları için onların babaları hiç yoktur. Keza kadın da kocasının mirasına müstahak olmaz ve mehir de alamaz. Çünkü zina yapan kadının mehir hakkı yoktur. Rafizi (Şii) hiçbir akrabasına, hatta anne babasına ve çocuklarına bile varis olamaz. Sünniler bir yana o, (Şii) hiçbir Müslüman'a hatta kâfire bile varis olamaz. Hatta kendi dindaşı olan Rafizi'nin terekesinde bile hiçbir hissesi yoktur. Erkek, kadın, bilgili, bilgisiz, kim olursa olsun, onlarla selâmlaşp konuşmak büyük günah ve kesinlikle haramdır. Herkim onların lânetlenmiş inançlarından haberdar olduğu halde onların Müslüman olduklarını kabul ederse, böyle bir kişi bütün din bilginlerine göre kendisi de dinsiz ve kâfirdir. Böyle birisi için de bu Rafiziler hakkındaki fetva aynen geçerli olacaktır. Bütün Müslümanların kulaklarını dört açarak bu fetvayı dinlemeleri ve bu fetvaya göre davranarak koyu birer Sünni olmaları gerekir."¹⁷

Görüldüğü gibi bütün bu fetvalarda çok çirkin bir lisan kullanılmış ve sözde din adamları ile din bilginleri olan bu mollalar, Müslümanlardan hiçbirisini kayırmamışlardır. Buna benzer birçok fetva mevcuttur. Ancak ben onları bir tarafa bırakıyorum. Birbirleri aleyhinde, insanı hayrete düşürecek korkunç ve çirkin fetvalar mevcuttur. Sanki fetva

¹⁷ Reddürrafizeh; Nuri Kütüphanesi; Gülzar Alem Matbaası, Lahore; s.23

üreten fabrikalar kurulmuştur. Her fabrikadan pislik çıkmaktadır. Bununla birlikte Müslüman Ahmediye Cemaatini suçlamakta ve onların kendilerine kâfir dediği propagandasını yaymaktadırlar. Oysa bu fetva Kuran-ı Kerim'e dayalıdır. Ayrıca temel haklardan da mahrum bırakılmamış ve Müslüman olarak adlandırılmalarına da karışılmamıştır. Buna rağmen bizimle ilişkiler kesilmekte, bizim İslâm dışına çıktığımız, camilerimizin ateşe verilmesi ve minarelerinin de yerle bir edilmesi gerektiği propaganda edilmektedir. En azından camilerimizin Kible istikâmetlerinin değiştirilmesi gerektiği ileri sürülmektedir. Hatta bizim mürtet (dinden dönmüş) olduğumuz ileri sürülerek, Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin Ahmedileri kılıçtan geçirmesi gerektiği iddia edilmektedir. Ancak onlar, birbirleri aleyhinde verdikleri bu çirkin fetvalara aslâ aldırış etmemektedirler.

Şiilerin fetva konusunda belki de yumuşak davrandığı düşünülebilir. O bakımdan bir de Şiilerin, Sünniler hakkında verdiği bir fetvaya göz atalım: "Hak yolunda olan Şii hizbi-ne göre, İsna Aşeri Şiilerden olmayan bir kimseyi mümin saymadıklarından ötürü, Şii bir kadının, İsna Aşeri Şiilerden olmayan bir erkekle nikâhlanması caiz değildir. Herkim İsna Aşeri inancından başka bir inanç taşırsa, Şiilere göre böyle birisi mümin değil, ancak Müslüman'dır. Bu durumda eğer bu meseleyi bildiği halde birisi böyle bir nikâh yaparsa, o nikâh batıl olur ve doğacak olan çocuklar bile Şer'en veledüzzina sayılırlar."¹⁸

Burada Şiiler mantığa uygun bir söz ileri sürmüşlerdir. Onun için onları methetmeliyiz. Onların kendilerine niçin mümin dedikleri şimdi anlaşılmıştır. Onlar, bu konudaki inançlarının temelini Kuran-ı Kerim talimatları üzerine

¹⁸ Mesele Nikâh Şii Ve Sunni Ka Müdellel Feysalah, Mesum beh En-nazr; Seyyid Muhammed Razvî El-Kummî İbin Allame El-hayri; Steem Matbaası, Lahore; s.2

kurmuşlar ve bu konuda en azından diğer Sünni ulemalar-
dan daha mantıklı bir yol benimsemişlerdir. Onlara göre
birisinin mümin olarak kabul edilmeyişi Kuran talimatlarına
göre caizdir. Ancak o, kendisine Müslüman derse desin.
Ona karışılmamalıdır. Bu mantığa dayalı bir sözdür.

Şiiilerin bir fetvasına daha göz atalım: "Her kim Şii İmamla-
rının masum olduğundan şüphe ederse, onların kızlarıyla
nikâh yapabilirsiniz. Ancak onlara kız vermemelisiniz. Se-
bebi de şudur ki bir kadın, kocasının terbiyesini benimser
ve koca zor kullanarak da olsa, karısını kendi dinine ve
inancına çekmeyi başarır."¹⁹

Söz konusu her iki fetvanın lisanı daha kibar ve mantığa
uygundur. Burada fetva verenin taciz edici sözler kullan-
ması sözkonusu değildir. Bu fetvalarda bir delil şüphesiz
gözönünde bulundurulmuştur. Ancak Hz. Mehdi'nin Ce-
maati olan Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından böyle
bir nikâhın haram olduğu ve karı koca arasındaki ilişkinin
de zina sayıldığı aslâ ileri sürülmemiştir. Şimdi de "Ehl-i
Kuran" olarak adlandırılan hizip hakkında verilmiş olan bir
fetvayı ele alalım: "Onlar, Yüce Peygamberimiz'in yüce
şanını ve özellikle teşri'i haysiyetini inkâr ederler ve hadis-
lerin can düşmanıdırlar. Bu hainler, açık bir şekilde Hz. Re-
sulullah^{sav} aleyhinde kuvvetli bir kampanya başlatmışlardır.
Hainin cezasının ne olduğunu bilir misiniz? "Sırf kurşun."²⁰

Veli Hasan Tonki adlı müftü şöyle bir fetva verir: "(Ehl-i
Kuran'ın lideri) Gulam Ahmed Pervez, Şeriat-i Muham-
med'e göre kâfirdir ve İslâm'dan çıkmıştır. Bir Müslüman
kadın onun nikâhında bulunamaz. İlerde de Müslüman bir
kadın onunla nikâhlanamaz. Onun cenaze namazı kılınma-
yacağı gibi, Müslümanların mezarlığına defnedilmesi de

¹⁹ A.G.E. ; s.2

²⁰ Rizvan Dergisi ; Lahore, 21 Şubat 1953 ; s.3

caiz değildir. Bu fetva yalnız Pervez için değil, her kâfir için aynen geçerlidir. Herkim ondan yana olursa ve onun küfür inançlarını taşırsa, onun hükmü de aynen budur. Bunlar mürtet (dinden dönmüş) olmalarından dolayı, onlarla İslâmî ilişkiler kurmak şer'en caiz değildir."²¹

Emin Ahsan İslâhî adlı tanınmış din bilgininin fetvası şöyledir: "Ehl-i Kuran'a göre Şeriat ancak Kuran'dadır. Kuran dışında şeriat yoktur. Eğer gerçekten onların inançları bu ise, bu açık bir dinsizlik ve kâfirliktir. Bu dinsizlik, Kadiyanilerin dinsizliğine benzemektedir. Hatta onların dinsizliğinden de daha ilerdedir."²²

Başka bir fetvaya göre "Ehl-i Kuran'ın çocuklarının cenazesinin kılınması bile haramdır."²³

Ancak bütün bu fetvalara rağmen onlar hakkında yürütülen politikanın nedenleri nedir? Ben bu konuyu başka bir hutbemde aydınlatmaya çalışacağım. Şimdi de Ehl-i Hadis olarak adlandırılan hizip hakkındaki bir fetvayı ele alalım. "Haremeyn-i Şerifeyn (Mekke ile Medine) ulemasının da fetvasına göre Vahhabiler (Hadis Ehli) kâfir ve mürtet (dinden çıkmış) sayılırlar. Herkim onların çirkin sözlerinden haberdar olarak onlara kâfir demezse, hatta kâfir olup olmadıklarına şüphe ile baksa bile o, kendisi kâfir olur. Onların arkasında kılınan namaz kabul olmaz. Kestikleri hayvanın eti haramdır. Onların karıları nikâhlarından çıkmıştır ve bundan böyle hiçbir Müslüman, hatta kâfir ve mürtet (dinden çıkmış) ile de nikâh kıyamazlar. Onlarla sohbet etmek, birlikte yemek yemek, birlikte dolaşmak,

²¹ Veli Hasan Tonkî Müftî ve Müderris ; Muhammad Yusuf Bannorî Şeyh-ül Hadis ; Medrese Arabiye ; İslamiah Town ; Karaçi

²² Tesnim Gazetesi ; Lahore, 15 Ağustos, 1952 ; s.12

²³ Talim-ül Kur'an Dergisi ; Rawalpindi, Nisan 1967, s.42-43

selâmlaşmak vb. hepsi haramdır.”²⁴

Bunlardan başka birçok ilginç fetvalar daha vardır. Ancak ben onları bırakıyorum. Onların dediklerine göre, aleyhinde fetva verdikleri kişi, bir Müslüman'la nikâh kıyamayacağı gibi kâfir ve müşriklerle de nikâhlanamaz. Eğer bir insanla nikâhlanırsa çocukları veledüzzina olarak adlandırılacaklardır. Hatta ve hatta, eğer bir hayvan ile de evlenirse ve ondan çocukları doğarsa, bu çocuklar bile veledüzzina olarak adlandırılacak ve anne babalarına varis olamayacaktır.²⁵

Demek ki bu mollaların kalpleri, gazap ve düşmanlık ateşiyle yanmakta ve bunun sonunda ağızlarından ve kalemlelerinden birbirleri aleyhinde zülüm ve haksızlık dolu fetvalar çıkmaktadır. Ancak halk bütün bunlara göz yummaktadır. Onların gördükleri ve itiraz ettikleri tek fetva, Ahmediye Cemaati fetvasıdır. Halbuki bu fetvadan daha nazik daha mantıklı ve daha terbiyeli bir fetva zor bulunur, hatta ve hatta hiç bulunmaz. Eğer ona benzer bir tek fetva bile varsa, çıkarıp gösterebilirler.

Mevdudi çok tanınmış bir zattır. Onun ve yandaşlarının Müslüman olarak kabul edildikleri akla gelebilir. Ne yazık ki madalyonun öbür yüzü başkadır. Mazhar-ül Ulûm Medresesi müdürü Muhammed Sadık Bey, Mevdudi hakkında şöyle fetva verir: “Hz. Resulüllah^{sav} gerçek Deccal çıkmadan önce, onun yolunu hazırlayan otuz deccal daha çıkacağını haber vermiştir. Bence o otuz deccaldan birisi de Mevdudi'dir.”²⁶

Pakistan Büyük Millet Meclisi eski üyesi Müfti Mahmud, çok tanınmış bir din bilginidir. O, Mevdudi hakkında şöyle

²⁴ Fetava-yı Sanaiye; c.2 s.409

²⁵ El-melfuz; c.2; s.97-98; Müfti-yi Azam Hind

²⁶ Hak Perest Ulema Ki Mevdudiyet Se Narazgi Ke Esbab ; s.97

der: "Ben bugün Haydar Abad Basın Merkezinde Mevdudi'nin sapık, kâfir ve İslâm'dan çıkmış olduğuna fetva veriyorum. Onunla ve onun yandaşlarıyla ilişkisi bulunan herhangi bir hocanın arkasında namaz kılmak haramdır. Onun cemaatiyle ilişki içinde bulunmak, açık bir dinsizlik ve sapıklıktır. O, Amerika ve kapitalistlerin ajanıdır. Artık o, ölümün eşiğindedir. Şimdi artık hiçbir kuvvet onu kurtarmaz."²⁷

Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin dayandığı iki güç vardır. Bunlardan birisi Devbandî Cemaatidir. Müfti Mahmud bunların lideridir. İkincisi, Müfti Mahmud'un kâfir olduğuna dair fetva verdiği Mevdudi ve yandaşlarıdır. Bu durumu biraz gözden geçiriniz. Memlekette her tarafta fesat, sapıklık ve çelişkiler kol gezmektedir. Onların sözleriyle hareketleri birbirini tutmadığı halde yine de bizden şikâyetçidirler. Bu şikâyetlerden birisi Ahmediye Cemaati üyesi Muhammed Zaferullah Han'ın, Pakistan'ın kurucusu Muhammed Ali Cinnah'ın cenaze namazına katılmayışdır. Hâlbuki bunlar Cinnah'ın kâfir olduğuna ve bir fahişe uğruna İslâmiyet'i terkettiğine dair fetva vermişlerdi. Ayrıca bunların kendi fetvasına göre bir Şii'nin cenazesine katılmak ve cenaze namazını eda etmek haramdır. Her kim cenaze namazına katılırsa, mürtet sayılır ve onun karısı da kendisine haram olur. Bize itiraz ederken bu fetvalarını unuttuvirirler. Elleri hiçbir delil yoktur. Muhalefetleri boş laflardan başka hiçbir gerçeğe dayanmamaktadır.

Mevdudi mantıklı, derin din bilgisine sahip ve dengeli bir kişi olarak tanınır. Genel olarak Müslümanlar üzerinde derin bir etki yaptığı zannedilir. Diğer hocalara nazaran daha aydın bir kişi ve modern bilgilerden haberdar olan bir zat olduğu kabul edilir. En azından modern bilgilerden bir pay

²⁷ Zindigî Dergisi, 10 Kasım 1969

aldığı zannedilir. O, Müslümanlar hakkında şöyle demiştir: "Kuran-ı Kerim'de "Ehl-i Kitap" olarak adlandırılan kimseler "Neslen Müslüman" idiler. Allah'a, Melekler'e, Peygamberler'e, Kitaplar'a ve Ahiret'e inanırlardı. İbadetleri de yerine getirirler, gelenek olarak buyruklara da boyun eğgerlerdi. Ancak İslâm'ın gerçek ruhu, yani ibadet ve kulluğu yalnız Allah'a mahsus tutmak ve dinde şirk yapmamak (Allah'a ortak koşmamak); işte onlarda bu yoktu."²⁸

Demek ki Müslümanlar nezdinde Ehl-i Kitap'ın yeri ne ise Mevdudilerin nazarında Müslümanların yeri de aynıdır. Mevdudi başka bir yerde şöyle demiştir: Gerçek bakımından ben yeni bir Müslümanım. Ben bu dini tam inceleyerek ve araştırarak benimsedim. Kalbim ve zihnim, insanoğlu için bundan daha iyi bir felâh ve necat bulunmadığına şahadet eder. Ben yalnız, Gayr-i Müslimleri değil, Müslümanları da İslâmiyet'e davet ediyorum."²⁹

Güya Mevdudilik dışında bütün Müslümanlar aslında Gayr-i Müslim'dirler. Bu fetvaya göre Müslümanlar bile Gayr-i Müslimler arasında bulunmaktadırlar. Burada Müfti Mahmud Bey'in fetvasının cevabı bulunmaktadır ve onun da İslâmiyet dışında olduğu zikredilmektedir. Zaten onun için, onun da Mevdudi'ye gelip yeniden Müslüman olması ve İslâmiyet'i yeniden kabul etmesi istenmiştir. Mevdudi başka bir yerde şöyle demiştir: "Bir milletin bütün fertlerini, ırk olarak Müslüman olmalarından dolayı, gerçek anlamda da Müslüman farzetmek ve toplu olarak yaptıkları her işin İslâmî usullere göre olacağını ümit etmek, ilk ve temel yanlışlıktır."³⁰

Müslüman Ahmediye Cemaatinin, kızlarının Gayr-i Ahme-

²⁸ Müslüman Or Mevcudah Siyasî Keşmekeş ; c.3; s.122

²⁹ A.G.E. ; s.116

³⁰ A.G.E. ; s.105-106

dilerle evlendirilmemesi gerektiğine inandıklarını ileri sürerek, Ümmet-i Muhammed^{sav} dışına çıktıklarını propaganda edenlerin en başında Mevdudi bulunmaktadır. Halbuki Mevdudi'nin kendi fetvasına göre kendisi ve yandaşları dışında bütün Ümmet-i Muhammed İslâmiyet dışına çıkmış ve kesin olarak Gayr-i Müslimdir. O, Müslüman olarak adlandırılanların hepsini İslâm'a davet etmektedir. Mevdudi'ye göre, bundan tabii bir şekilde çıkan netice, onlarla evlilik yapmanın haram oluşudur. O, bu konuda şöyle der: "Bu hakiki olarak din şuuruna sahip olmanın doğal ve gerekli neticesidir. Herkim bu şuura sahip olursa o, kesin olarak dinen ve ahlâken düşük insanlarla evlilik yapmak bir yana, onlarla dostluk ve arkadaşlık bağları kurmak bile istemeyecektir."³¹

Mevdudi'nin partisi olan Cemaat-i İslâmi şurasında, Mevdudi'den yana olmayanlarla evliliğin caiz olup olmadığı sorusu gündeme getirilmişti. Bunun üzerine Mevdudi şu kararı verdi. Yani bu çok açık bir konudur. Siz niçin anlamıyorsunuz? Ben bu soruyu gündeme getirdiğinize hayret ediyorum. Bu soru çok basittir. Mevdudilerden olmayanlarla evlenip yuva kurmak bir yana, onlarla genel ilişkilerde bulunmak bile yasaktır ve onlardan tamamen uzak durmalıyız!

İşte bütün durum özet olarak böyledir. Bu duruma göre Müslüman Ahmediye Cemaati'ne yapılan suçlamalar tamamen yalan, haddinden fazla mubalağalı ve nefret uyandırıcıdır. Eğer bütün bu suçlamalar gerçek ise, bunların bize isnat ettikleri inançlar doğruysa ve bunun neticesinde bizim aleyhimizde takındıkları tavır yerinde ise, o zaman bütün Pakistan da dahil, bütün dünyada bir tek Müslüman bile bulunmaz. Bir kılıçla bütün Müslümanların kelleleri

³¹ A.G.E. ; s.105-106

uçurulacaktır. Bu mollaların tekfir fetvalarından hiçbir Müslüman kurtulamaz. Herkes bu kılıçla öldürölüp yokedilecek, İslâmiyet ve bütün İslâmî hizipler saldırıya uğrayacaktır. Çünkü onların kendi aleyhlerinde, Müslüman Ahmediye Cemaati'ne nazaran, daha da katı fetvalar vermeyen bir tek İslâmî hizip yoktur.

Kısacası iki yol vardır: Eğer bu fetvalar doğruysa, bunun neticesinde Müslümanların birbirleriyle olan bütün ilişkileri yok olur. Bu arada şu anda İslâm dünyasının durumunu da gözönünde bulundurmamız gerekir. Yahut ta bizim fetvamızın yanlış olduğunu ileri sürdükleri gibi, bu fetvaların da yanlış ve gerçek dışı olduğunu kabul etmeleri gerekir. Üçüncü bir durum yoktur. Eğer bu fetvalar yanlışsa o zaman böyle yanlış fetvalar veren müftüler ve yandaşları ne olacak? En azından bu fetvalar, bunları veren müftüler ve yandaşları aleyhinde geçerlidir. Demek ki bir tek hizip bile bu fetvalardan kurtulamaz. Ahmediye muhalifleri için artık hiçbir çare yoktur. Onlar artık imanı süreyyadan getirmelidirler. Aynı şekilde Müslümanları da yine oradan getirmelidirler.

**İslamiyetin zaferi için yapılan planlara entrika
demek, İslam düşmanlığıyla eşdeğerdir**

26 Nisan 1985 Cuma Hutbesi

26 Nisan 1985 Cuma Hutbesinde, Kelime-i Şahadet ile Fatiha Suresini okuduktan sonra Hz. Mirza Tahir Ahmed, Tahrim Suresinin 12.nci ve 13.üncü ayetini okudular. Okuduğu ayetler şunlardır:

وَصَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا امْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي
عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ
الظَّالِمِينَ ﴿١٢﴾ وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ
مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ عَلَيْهَا مِنَ الْقَاتِلِينَ ﴿١٣﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Demin okuduğum Kuran-ı Kerim ayetlerinin meali şöyledir: "Allah, müminlerin durumunun da, Firavun'un karısının durumuna benzediğini anlatır. Hani o, Rabbine, "Ya Rabbi! Katında, cennet'te benim için de bir ev yap ve beni Firavun ve onun amellerinden koru. Keza onun zalim kavminden de beni koru" demişti. Aynı şekilde, Allah müminlerin durumunu, namusunu korumuş olan İmran kızı Meryem'in durumuna benzediğini anlatır. Biz ona ruhumuzu üfledik (yani kelâmımızı ona indirdik). O, da Rabbi'nin kelâmını doğruladı, kitaplarına da içten inandı. Böylece o, itaat edenlerin makamına nail oldu."¹

Pakistan Sıkıyönetim İdaresinin neşrettiği Ahmediye aleyhtar broşür yazarı, demin okuduğum ayetleri ihmal ederek Vadedilen Mehdi ve Mesih hazretlerine çok tuhaf bir suçlamada bulunmuştur. Şüphe yoktur ki broşürde ileri sürülen bütün suçlamalar, Kuran-ı Kerim'in herhangi bir ayetinin ihmalî neticesinde ileri sürülmüştür. Ancak bu ayetlerin açık şekilde ifade ettiği bir gerçeğin ihmal edilmesi neticesinde, Hz. Mehdi'ye^{as} yakışsız bir suçlama yapılmış ve kendisiyle alay edilmiştir. Broşür yazarı yahut yazarları "Ba-

¹ Tahrim Suresi; Ayet 12-13

zı ilginç ve acayip teviller” başlığı altında şöyle demiştir: “Mirza Bey, Meryemoğlu Mesih oluşunu çok tuhaf bir şekilde tevil etmiştir. O, daha önce Meryem olduğunu ileri sürmüştür. Daha sonra kendisine Hz. İsa’nın ruhunun üflendiğini beyan etmiştir.”²

Burada Hz. Mehdi’ye^{as} isnat edilen alay, diğer bütün nebilere isnat edilen alaylara benzemektedir. Bu kadarla kalmayıp Müslüman Ahmediye Cemaatine muhalif olan din adamları, bu suçlamayı çok ballandırarak ve haz duyarak ileri sürerler. Güya Hz. Mehdi^{as} kendisinin fiilen hamile kaldığına ve karnında çocuk taşıdığına, daha sonra o çocuğun bizzat kendisi olduğuna inanıyormuş! Muhaliflerimiz bu şekilde alay ederek bu suçlamayı ileri sürerler. Dün olduğu gibi bu suçlama bugün de yapılmaktadır. Nitekim broşürde bu yazıyı yazmanın gerçek gayesi, bu alaylı suçlamayı ima etmektir. Böylece, gerçeklerden haberdar olmayan Pakistan dışındaki kamuoyuna yanlış bir bilgi verilmeye çalışılmıştır. Güya Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu el-iyazü-billah, deli birisiymiş! Kafası çalışmayan, erkek olduğu halde kendini kadına benzeten, hatta Meryem olduğunu hayal eden ve hamile olup daha sonra çocuk doğurduğunu düşünen bir divaneymiş! Delilerin düşündüğünü hayal eden aptalın biriymiş!

Burada ilk düşünmemiz gereken konu şudur: Eğer o, gerçekten deli birisi ise, İslâm yahut Pakistan ondan nasıl tehlike duyabilir? Dünyada bu gibi yüzlerce hatta binlerce deli bulunmaktadır ve akli başında hiçbir insan onlardan aslâ bir tehlike duymamıştır. Sizin yalanınız buradan belli olmaktadır. Bir taraftan bu Cemaat kurucusunun, deli, akli başında olmayan divane birisi olduğunu ileri sürmektesiniz. Diğer taraftan Broşürde onun İslâm âlemi için büyük

² Broşür; s.24

bir tehlike olduğunu beyan etmektesiniz. Bu suçlama, Hz. Muhammed Resulüllah'a^{sav} isnat edilen suçlamaya tıpatıp benzemektedir. Zalimler bir yandan Hz. Resulüllah'ın^{sav} el-iyazü-billah, mecnun olduğunu, diğer yandan kendisinin bütün dünya için bir tehlike olduğunu ileri sürüyorlardı. Yalnız bir asır değil, asırlarca kendisinin büyük bir tehlike olduğu propaganda edilmiş ve bu yalan propagandayı ileri sürerek İslâmiyet'e baskılar uygulanmıştır. Bütün Hıristiyan literatürü bu uydurma ve çirkin propagandalarla doludur. Hz. Resulüllah^{sav} insanlık yahut hayırlı işler için aslâ bir tehlike değildi. Şüphesiz o, fesat, pislik, yalan, batıl inançlar ve sapıklık için büyük bir tehlikeydi. Bu bakımdan Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusunun yalan, fesat ve batıl için büyük bir tehlike olduğu bir gerçektir. Fakat broşürde böyle denmemiştir. Aksine onun İslâmiyet için bir tehlike olduğu iddia edilmiştir. Hâlbuki bu iddia tamamen asılsız ve yanlıştır. Deli birisinin başkaları için tehlikeli olduğunu iddia etmek, kendi zatında batıl olduğunu ispatlamaktadır. Çünkü bir deli, kendi zatı dışında hiç kimse için aslâ tehlike oluşturmaz.

Muhalliflerimizin ihmal ettiği ayetlere göre iki durumdan birini mutlaka kabul etmeleri gerekir. Aksi takdirde, iman ve İslâm dairesinden çıkmaları icabedecektir. Onlar Vadedilen Mesih'e^{as} öyle bir yerden saldırdılar ki, Kuran-ı Kerim'in kılıcı onlara cevap verecektir. Kuran'ın, çok sert ve güçlü olup Furkan adıyla adlandırılmış kılıcı, onları mutlaka doğrayacaktır.

Kısacası, demin okuduğum ayetlerde inananların ancak iki durumundan bahsedilmiştir, üçüncü bir durumundan hiç bahsedilmemiştir. Yani ayete göre bir mümin, Firavun'un karısı gibidir ve Asiye'nin durumu ona uygulanmaktadır. Yahut ta mümin, Yüce Allah'ın^{cc} ruh üflemeyle hamile kalarak Meryemoğlu Mesih'i doğurmuş olan Meryem'e

benzemektedir. Burada sadece Meryem'in misali verilmiş, Allah'ın^{cc} ruh üflemesiyle hamile kalarak çocuk doğurmuş olan Meryem misal verilmiş ve bir müminin de ona benzediği zikredilmiştir. Demek ki Kur'an-ı Kerim'e göre bir müminin iki durumu sözkonusu olabilir. Üçüncü bir durum aslâ sözkonusu olamaz. Şimdi eğer muhaliflerimiz Meryem'in durumunu beğenmiyorsa, o zaman Firavun'un karısı olmaları gerekir. Eğer ne Firavun'un karısı olmaya, ne de Meryem'e benzemeye niyetleri yoksa, o zaman imandan çıkmaları icap edecektir. Çünkü bu ayet, hiç şüphesiz her mümini bu iki durumdan birine mutlaka sokmaktadır.

Gerçek şudur ki bu muhaliflerin ne Kur'an-ı Kerim, ne Sünnet-i Seniye ve ne de geçmiş büyüklerin ve imamların talimatı

ve tefsirleriyle hiçbir alâkalı yoktur. Eğer bütün bunlardan haberdar olsalardı, böyle bir saldırıyı akıllarından bile geçirmezlerdi. Bir defa bir tartışma esnasında ben bu ayetleri okuyarak bir hocaya şöyle dedim: Siz Mehdi^{as} ile alay ederek onun nasıl hamile kaldığını, nasıl çocuk doğurduğunu, bu çocuğun kaç ay onun karnında kaldığını ve doğum esnasında ne gibi acılar çektiğini vs. soruyorsunuz. Şimdi siz Meryem olmak istemiyorsunuz. Fakat aynı anda mümin olduğunuzu iddia ediyorsunuz. O halde mutlaka Firavun'un karısı olmalısınız. Kuran-ı Kerim, önce Firavun'un karısını zikrettiğine ve Hz. Meryem'den ise daha sonra bahsettiğine göre siz lütfen nasıl Firavun'un karısı olduğunuzu bana anlatır mısınız? Daha sonra ben size Hz. Mehdi'nin nasıl Meryem olduğunu anlatırım. Siz ifadenizi hangi yolda yürütür iseniz, ben de ona göre Meryem durumunun ne olduğunu açıklayacağım.

Gerçek şudur ki bu mollalar gerçek bilgidен uzak olup, Kuran-ı Kerim'i aslâ anlayamamaktadırlar. Aksi takdirde

Kuran-ı Kerim'in cevap olarak bizzat kendilerini suçladığı bir itirazı ileri sürmeleri mümkün değildi. Asıl ve gerçek sır ve saldırılarının altında yatmakta olan temel hakikat budur.

Şimdi ben sizlere, Kuran-ı Kerim'in neyi ifade ettiğini açıklıyorum. Burada alay edilebilecek hiçbir gerçek yoktur. Kuran-ı Kerim'in açıklamasına göre müminler hem düşük hem de yüksek seviyede olup iki çeşittirler. Kuran-ı Kerim'in kabul ettiği en düşük seviyedeki mümin, Firavun'un karısı gibi olan mümindir. Onun kocası çok zalim bir kraldı. O, büyük bir ülkenin başında bulunan, kendini beğenmiş, hatta Yüce Allah'a^{cc} meydan okuyabilecek kadar kibirli olan bir hükümdardı. Haman'a, "yüksekçe bir bina yapıver de Musa'nın Rabbi'ni bir göreyim" derdi. Böyle kibirli ve zalim bir kralın altında çok zayıf, elinde hiçbir kuvvet bulunmayan bir kadın, onun eşi olarak bulunmaktaydı. O zavallı kadın yine de imanını korudu ve; Ya Rabbi! Sen benim imanımı koru. Bu zalim ve kendini beğenmiş kralın imanımı zayi etmesine izin verme diyerek dua eder ve ağlayarak Yüce Rabbinden kuvvet alırdı. Bu ne kadar yüce bir örnektir. Ancak cahil hocalar nezdinde bu durum ancak alay konusu olmaktadır. Bu örnek Hz. Muhammed'in^{sav} naçiz hizmetçilerine, Ümmetin en düşük dereceli müminlerine uygulanmaktadır. Bu örnek yüksek seviyeli müminlere uygulanamaz. Ümmetin alelâde fertleri bile, en zalim ve en sert krala karşı, imanlarını muhafaza ederler. Bu Ümmet'in irfan sahibi ermiş kişileri ve evliyaüllahı, Meryem'e benzerler. Meryem ise, şehvanî düşüncelerin yanına yaklaşmadığı bir kadındı. O, şeytandan tamamen uzaktı. Şüphe yoktur ki nikâhtan sonra karı-koca ilişkisine şeytanî bir ilişki denmez ve bu ilişki caiz bir hal alır. Yani pak karı-kocanın ilişkisini şeytanî olarak adlandıramayız. Ancak Hz. Meryem^{as} bu hissî heyecandan tamamen uzaktı ve onun nefsinde hiçbir cinsî duygu bulunmamaktaydı. Yine de Hak Teala^{cc} kudret-

i kamilesiyle ona maddî ve manevî bir oğul ihsan eyledi.

Bundan anlaşıldığına göre Yüce Rabbimiz^{cc} yüksek dereceli müminlerde şehvanî duyguların ve şeytanî düşüncelerin bulunmadığını ve yüksek manevî derecelere erdikçe, nefsanî hislerinin de gittikçe yok olduğunu beyan etmiştir. Yüce Rabbimiz Kuran-ı Kerim'de, yüksek seviyeli müminlerin çok âciz kullar olduklarını ifade ettiklerini ve aslâ kibir ve büyüklük taslamadıklarını, aksine hak ile yeksan olduklarını ifade ettiklerini buyurmuştur. Bu yüce müminler, çok yüksek mertebelere nail oldukları halde daima alçak gönüllü ve âciz olurlar ve daima:

"Ey sevgili ve Yüce Rabbim! Bu âciz kulun insan değil, sanki topraktan yapılmış bir böceğ benzemektedir.

Ya Rabbi! Ben, bir beşerin nefrete şayan gördüğü ve insanoğlunun utanç duyduğu bir kulunum"³ derler.

Onlar herhangi bir iddiayı ortaya attıkları zaman, aslâ nefsanî duygulara kapılarak ve şehvanî hislere mağlup olarak o iddiayı ileri sürmezler. Aksine Yüce Rablerinin kendilerine kelâmını ve ruhunu indirdiği ve onları zorla konuşturduğu zaman konuşurlar ve yeni doğuşlarını ilan ederler. Böylece onlardan yeni Mesih İsa'lar doğar. Bu yeni doğan Mesihler hem kendileri yeni bir hayata kavuşurlar, hem de diğer insanları o hayata kavuştururlar. Böyle insanlar ölü kavimleri de tekrar hayata kavuşturarak yeniden dirilmelelerini sağlarlar. İşte zalimlerin alay konusu yaptığı ne kadar yüce ve derin bir gerçektir bu!

Kısacası bu iki durumdan birini kabul etmek gereklidir. Eğer Meryem seviyesine erişemiyorsanız, bari Firavun'un karısı seviyesine erişiniz. Maalesef muhaliflerimizin çoğu o mertebeyi bile aramazlar. Zorla başkalarının dinini değişt-

³ Berahin-i Ahmediye, c.5, s.97, Ruhani Hazain, c.21

tirmeye kalkışılar ama kendi dinlerini koruyacak himmetleri kalmamıştır. Koca bir millet bir diktatöre tapmaktadır. Tabii ki o millet arasında mazlumlara, zayıflara ve güçleri yetmeyen zavallılara da bulunmaktadır. Bu arada az da olsa aralarında kuvvetli bir iradeye sahip bazı insanlar dahi vardır. Fakat milletin çoğu, kuvvet ve baskıyla, Kelime-i hakkı (doğru sözü) ifade edemeyecek kadar güçsüz bırakılmıştır.

Müslüman Ahmediye Cemaati'ne gelince, her iki durumu kendimizde uygulamış durumdayız. Öyle ki en düşük seviyedeki bir Ahmedi bile, Allah'ın^{cc} lütfuyla kendi imanını korumak için her çeşit fedakârlık yapmaya daima hazır olup bu özverilere katlanmaktadır. Siz de bunu kendi gözlemlerinizle görmektesiniz. Dinlerini değiştirmeye muvaffak olabildiğiniz, göğüslerinden Kelime-i Şehadet'i gaspede bildiğiniz, hapse atıp öldürürcesine eziyet ederek dinden ayırabildiğiniz kaç tane Ahmedi Müslüman vardır? Bu Allah'ın^{cc} âciz kulları ne büyük bir sabırla Kuran-ı Kerim'in talimatına sınıksız yapışmışlar ve zalim bir diktatörün kılıcı altında bile "La ilâhe illallah" demekten aslâ vazgeçmemektedirler. Bu en düşük seviyedekilerin durumudur. Yüksek seviyedekiler de onlar arasından çıkmaktadır ve ileride de çıkacaklardır. Yüce Rabbimiz onlara Meryemî durumu ihsan eleyecektir ve onlardan yeni manevî insanlar çıkacaktır.

Hız. Mehdi^{as} dışında da keramet sahibi bazı Ümmet büyükleri, bu marifeti kavrayarak onu değişik kelimelerle ifade etmişlerdir. Gerçek ermiş kişiler de onlardır. Meselâ Hız. Seyyid Abdülkadir Geylanî^{ar} yirmi altıncı makalesinde şöyle demiştir:

"لا تكشف البرقع والقناع عن وجهك." (فتوح الغيب للشيخ عبد القادر

الجيلاني مع الترجمة الفارسية من عبد الحق الدهلوي، مقال ٢٦ ص ١١٩)

"Sen yüzünden çarşafı ve yaşmağı indirme." Şimdi bunlar

Müslüman kadınların kullandığı elbiselerdir.” Öyleyse bu ne demektir? Hz. Şeyh Abdülhak Muhaddis Dehlevî bunu şöyle izah etmiştir: “Çarşaf ile yaşmak bir kadının elbiselelidir. Demek ki kemale erişmeden önce erkek bile kadın seviyesindedir ve o durumda erkeklik taslaması doğru olamaz.”⁴

Demek ki bir müminin kendisinin temiz olup henüz başka temiz ve pak bir kimseyi manen doğurmamış olması durumuna Meryemî durum denir. Bütün geçmiş Ümmet büyükleri bunu aynen böyle ifade etmişlerdir. Meşhur müta-savvıf ve şair Mevlana Celâlettin Rumî Hazretleri, Mesnevi-sinde şöyle der:

“Benim canım, sevgilimin gölgesiyle, Meryem gibi hamile kaldı ve güzel Mesih İsa'yı hamile olarak karnımda taşıdım.”⁵

Gördüğünüz gibi, irfan sahibi kimseler, her devirde bu ayetlerin mealini Hak Teala^{cc} tarafından aydınlanarak aynen böyle açıklamışlardır. Şimdi Mesneviyi okuduğunuz halde kiminle alay edeceksiniz? Bu Mesneviyi okumuş olanlar arasında kimlerle eğleneceksiniz?

Broşürde Müslüman Ahmediye Cemaatine bir suçlama daha yapılmış ve onun bu Cemaatin en büyük düzenbazlığı olduğu zikredilmiştir. Sanki diğer entrikalar daha küçük imiş ve en büyük entrika bu imiş! Hayret doğrusu! Bu entrika nedir? Broşürde şöyle denmiştir: “Pakistan’ın kuruluşundan sonra Kadiyaniler’in en korkunç entrikaları, bu yeni İslâmî memleketi, Kadiyani bir devlete dönüştürmek idi. Entrikaya göre bu yeni devletin bütün yöneticileri Kadiyani olacak ve Pakistan’ın bir kısmı, ülkeden ayrılarak Kadiyani devleti olacaktı. Pakistan’ın kuruluşunun üzerinden bir yıl

⁴ Fütüh-ül Gayb Şerhi; Makale No.26

⁵ Mesnevi Mevlevi manevi, ikinci defter, sayfa 30

bile geçmeden, Kadiyaniler'in başkanı 23 Temmuz 1948'de Pakistan'ın Kuetta şehrinde bir konuşma yaptı. Bu konuşma metni El-fazl Gazetesinin 13 Ağustos 1948 sayısında neşredildi. Bu konuşmada Ahmediye Cemaati Başkanı kendi yandaşlarına şöyle nasihat etti: "Şimdi Pak Belüçistan olarak adlandırılan İngiliz devri Belücistanının toplam nüfusu beş yüz bindir. Gerçi bu eyaletin nüfusu diğer eyaletlerden daha azdır. Yalnız ülke birimi olarak burası önemlidir. Bir cemiyette bir ferdin durumu nasıl ise, bu ülkede bu eyaletin durumu da aynıdır. Burada örnek olarak Amerika anayasasına işaret edilebilir. Amerika'da her eyalete ülke senatosunda eşit hak tanınır. İster eyalet nüfusu on milyon, isterse yüz milyon olsun bütün eyaletlere senatoda eşitlik tanınmıştır. Kısacası, Belüçistan'ın bugünkü nüfusu beş yüz bin, yahut özerk bölgelerle birlikte toplam nüfusu bir milyondan fazladır. Bir eyalet olarak onun başlı başına bir önemi vardır. Nüfusu fazla olan eyaletleri Ahmedi Müslümanlar'a dönüştürmek zordur. Ancak nüfusu az olan bir eyaleti Ahmedi Müslümanlar'a dönüştürebilmek kolaydır. O bakımdan eğer bütün Ahmediye Cemaati üyeleri bu işe önem verilerse, bu eyaleti kısa zamanda Ahmedi yapmak mümkündür.⁶

İşte en korkunç ve en büyük olduğu söylenen düzenbazlık budur. Bunun neticesinde İslâm dininin, hatta bütün İslâm ülkelerinin büyük bir tehlikeye girdiği söylenmektedir. Sanki bu entrikaya göre isyan çıkararak yahut saldırıya geçerek Pakistan'ın bir eyaleti Pakistan'dan koparılacaktır. İşte broşürde bu intiba uyandırılmaya çalışılmaktadır. Ancak broşür yazarı (yahut yazarları) verdiği referansın bu intibayı reddettiğinin farkında değildir. Orada aslâ, zorla silâh kullanarak Belüçistan eyaletini Pakistan'dan ayırınız ve bağımsız bir ülke haline getiriniz denmemiştir. En azın-

⁶ Broşür, s.35-36

dan verdiğiniz referansı iyice okuyup anlamanız gerekirdi. Referansta tebliğ ediniz ve manevî bir zafer kazanınız denmiştir. Bu zaferi elde ettiğiniz zaman Pakistan'dan ayrılmayacaksınız. Bir eyalet olarak ona bağımlı kalacaksınız. Pakistan'da çoğunlukta değilseniz bile, yine de ülke bireyi olarak saygıya değer bir yere sahip olacaksınız ve fikrinizi düzgün bir şekilde ülke ahalisine ulaştırabileceksiniz denmiştir.

Bu dava yanlış bir şekilde ileri sürülmüştür. Asıl referans mevcut olduğu halde göz göre göre ondan yanlış bir netice çıkarılmaya çalışılmıştır. Güya silâh zoruyla bir eyalet ülkeden ayrılmaktaymış ve asıl entrika buymuş! Ben açık bir şekilde ifade ediyorum, iyi dinleyiniz; eğer bu bir entrika ise, bundan çok daha büyük entrikalar (!) Ahmediye Cemaati tarafından açıkça hazırlanmıştır. Bu entrika bir hutbede beyan edildiği ve daha sonra açıkça El-Fazl Gazetesinde neşredildiği gibi, bu Cemaat'ın bütün entrikaları apaçık olup açıkça olarak kitaplarda ve gazetelerde neşredilmiştir. Bu entrikalar (!) aslâ gizli tutulmamıştır. Aksine kitap yahut broşür şeklinde neşredilerek sizlere açıkça dağıtılmıştır. O yazılara yasak koyan ve onları kamuoyundan gizli tutmaya çalışan sizlersiniz. Biz kendi entrikalarımızı (!) apaçık neşretmek istiyoruz. Onları gizlemeye ve dünya kamuoyundan saklamaya çalışan sizlersiniz.

Burada dikkate şayan bir konu şudur. Belüçistan'da bir kabile hapsirirsa bile bütün bölge kurşun yağmuruna tutulur. O bölge defalarca bombalanmıştır. Orada çok büyük tehlikeler ile karşılaşıldı ve Pakistan'a hıyanet olarak adlandırılan bu tehlikeler silâh zoruyla sona erdirildi. Bu tehlikelerin gerçek mahiyetini Allah bilir. Demek istediğim şudur ki sizin gözleriniz önünde o derece büyük ve korkunç entrikalar yürütüldü, fakat siz hiçbir hareket yapmadınız. Sizin en korkunç entrika olarak adlandırdığınız Müs-

lûman Ahmediye Cemaati ordusu nerededir?

Buna mukabil çok ufak bahanelerle hapisaneleri doldurdunuz. Bu arada sanıklar mahkemelere dahi çıkarılmadı. Bu sanıklar daha suçları ispat edilmeden korkunç cezalara maruz bırakıldılar ve hükümet aleyhinde eylem yaptıkları ileri sürüldü. Diğer yönden en derin ve korkunç entrika olarak adlandırdığınız eylemlerden (!) dolayı bir tek Ahmedi dahi yakalanmadı. Onların ellerinde ne gibi silâhlar vardı? Top, tüfek ve mermiler nerede saklıydı? Belüçistan'a saldırmakta olan Ahmedi ordusu neredeydi? Bu sorular açıklığa kavuşturulmadı.

Bütün bu propagandanın batıl ve asılsız olduğunu siz iyi bilirsiniz. Fakat yine de siz bütün dünyayı aldatmaya devam ettiniz. Sizin bu propagandanız bana İspanyol Don Kişot'u hatırlatmıştır. O, bir değirmen görmüş ve onun bir umacı olduğunu zannederek ona saldırmış. Koyunlar görmüş ve onların tehlikeli bir ordu olduğunu zannederek onlara saldırarak birçoğunu öldürmüştü.

Sizin de düşünceleriniz aynen böyledir. Sizin saldırılarınız da bu istikâmettedir. Sözde bu entrikaya gösterdiğiniz tepki neydi? Düşmanınız kimdi ve nasıl yakalandı? Belüçistan'ı ele geçirmek üzere hazırlanan sözde bu plân nasıl sona erdirildi?

Pakistan ordusunda Mahmud Ahmed adlı bir Ahmedi binbaşı vardı. İnsanlığa hizmet eden, hiç kimseye zarar vermeyen bir zattı. Orduda doktor olarak görev yapmaktaydı. Bu zat bir toplantıdan evine dönüyordu. Üzerinde o an hiçbir silâh yoktu. İşte o anda kendisine bir saldırı düzenlendi ve zalimane bir şekilde şehit edildi. Böylece Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından, Belüçistan'ı ele geçirmek üzere hazırlanan sözde bir entrika sona erdirildi. Bu masum insanın hiç kimseye bir zararı ve tehlikesi yoktu ve

o, aslâ bir entrikanın parçası değildi. Aksine vakf ruhuyla insanlara hizmet eden, alçak gönüllü bir insandı. Onun tek gayesi hastalarının canını kurtarmak idi. Eğer birisi geceleyin dahi kendisini çağırırsa, hemen giderdi. Güya onu öldürerek ilelebet Belüçistan'ı Ahmediye Cemaatinin elinden kurtardınız!

Gerçek şudur ki siz romanlarda yaşamaktasınız. Gerçeklerle hiçbir alâkanız yoktur. Siz gerçek tehlikeleri bilememektesiniz. Bu tehlikeler sizin umurunuzda bile değildir. Siz o tehlikelere gözlerinizi yummuştunuz. Müslüman Ahmediye Cemaatinin Belüçistan hakkında hazırladığı sözde entrikaya gelince, bu bizim entrikalarımızın (!) ancak bir kısmıdır. Eğer bu suçlamayı, cahil mollaların düşmanca yazdığı kitaplarından çalarak broşürünüze almak yerine bizim eserlerimizi inceleydiniz, bu gibi birçok yazıyı bulabilirdiniz. Bizim entrikalarımız (!) apaşıktır. Meselâ sözde Belüçistan entrikasını hazırlamış olan Halife-tül Mesih vel Mehdi II, çok daha önce, 1936'da şöyle demişti: "Bizim aslâ gizlimiz saklımız yoktur. Biz, bütün dünyada İslâmî hükümeti kurmak istediğimizi aslâ gizlemedik. Aksine bütün dünyada İslâmî bir hükümet mutlaka kuracağımızı apaşık söylemekteyiz. Biz böyle bir hükümet kurmadan duramayız."⁷

Demek ki bütün dünyayı ele geçirmek üzere plânlar hazırlanmaktadır. Bu kadarla kalmayıp bu entrikalar (!) gazete ve dergilerde neşredilmektedir. Ancak muhaliflerimiz Belüçistan dışında bu entrikaları (!) görememektedirler. Halife-tül Mehdi II, aynı gazetede şöyle demiştir: "Menziliniz çok uzak, işiniz çok zor ve sorumluluklarınız çok ağırdır. Onun için aslâ gevşek davranmayınız. Yüce Rabbi'niz, Kuran silâhiyle aynı anda bütün dünya ülkelerine saldırıya geçmenizi, ya o ülkeleri Allah^{cc} ve Resulü için fethetmenizi

⁷ El-Fazl Gazetesi; 18 Mart, 1936

yahut ta o yolda canınızı feda etmenizi size emretmektedir. O yüzden ufak tefek meselelere ehemmiyet vermeyiniz. Aksine yüce amacınızı gözlerinizin önünde bulundurunuz. Hayatın hangi safhasında olursa olsun, her Ahmedi bütün çabalarını bir tek nokta üzerinde toplamalıdır. O da bütün dünyayı İslâm dini için fethetmektir.”⁸

Yani, biz bütün dünyayı fethetmek üzere entrikalar (!) yapmaktayız. Fakat siz ancak Belüçistan'ı fethetmek üzere bir entrika (!) yürüttüğümüzü anlayabildiniz. Çünkü orada bir hadise olmuş ve mollaların kışkırtmaları sonucunda bir Ahmedi şehit edilmiştir. Gerçek şudur ki siz Ahmediye Cemaati eserlerini okumamışsınız ve daha önce her kim nasıl bir itiraz ileri sürdüyse, aynıyla yetiniyorsunuz. Ötekilerin sözde silâhlarıyla bize saldırmaktasınız. Eğer Belüçistan'ı Allah ve Resul'ü adına ele geçirmek bir entrika ise, bu entrika (!) Hz. Halife-tül Mesih vel Mehdi II zamanında hazırlanmamıştır. Aksine bunun başlangıcı çok eskilere, yani bindört yüz sene öncesine dayalı olup Kuran-ı Kerim'de (9:34) bundan şöyle bahsedilmiştir:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ
وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٤﴾

Bu ayet-i kerimede, Hz. Muhammed Resulüllah'ın^{sav} dünyaya hidayet ve hak dini ile gönderilişinin sebebi, onu bütün dünya dinlerine üstün kılmak olarak belirtilmiştir.

İşte bizim bağlı olduğumuz entrika (!) budur. Siz bizim bu suçumuza hangi cezayı vererseniz verin. Müslüman Ahmediye Cemaatinin kuruluş gayesi bu hedefi elde etmektir. Siz onu entrika olarak adlandırmaktasınız! Hak Teala^{cc} Hz. Mehdi'ye^{as} sık sık değişik ülkelerin zaferini haber vermiş, bir yahut iki ülke değil, bütün dünyada Ahmediye Cemaat-

⁸ A.G.E.; s.5

tinin üstün çıkacağıını bildirmiştir. O, İslâmiyet'in son zafe-rini büyük bir kuvvetle önceden açıklamıştır. Demek ki bu Cemaat, suçunun (!) çok daha büyük olduğunu itiraf et-mektedir. Öyleyse Belüçistan'ı ele geçirmek istediğini bir entrika olarak propaganda etmeniz size ne yarar sağlaya-bilir ki?

Bir defa Hz. Mehdi'nin^{as} tebliğ çabalarına engeller konmak istenmiş. Bunun üzerine o, "Muhalliflerimiz tebliğimize ma-ni olmak isterler. Hak Teala^{cc} bana Cemaatimin kum tane-cikleri gibi çoğalacağını göstermiştir" dedi.⁹

Başka bir yerde o, Rusya'da Cemaati'nin kum tanecikleri gibi çoğalacağını Yüce Rabbinin kendisine bildirdiğini ifa-de etmiştir. Güya bu Cemaat Rusya için dahi bir tehlikedir. Hz. Mehdi^{as} bir yazısında şöyle demiştir: "Dünya'ya bir uyarıcı geldi, fakat dünya onu kabul etmedi. Yalnız Allah onu kabul edecektir ve çok kuvvetli saldırılarla onun doğ-ruluğunu belli edecektir."¹⁰

Yine, yüce Allah kendisine şöyle bir müjde vermiştir: "Ben senin tebliğini dünyanın kenarlarına (dört bucağına) ulaştı-racağım."

Şimdi hangi ülke bu entrika (!) dışında kalmıştır? Gidiniz Rusya'yı Amerika'yı, Japonya'yı ve de Çin'i kışkırtınız ve onlar aleyhinde birer entrika (!) hazırladığımızı propagan-da ediniz. Ne kadar askeriniz ve süvariniz varsa hepsini toplayıp bize saldırınız. Allah adına yemin ederim ki bütün kuvvetleriniz başarısız kalacaktır. Çünkü bu plânı Kuran-ı Kerim ileri sürmüştür. Kuran-ı Kerim'in plânını dünyanın hiçbir kuvveti başarısız kılamaz. Hz. Mehdi^{as} son zaferinin maddî bir zafer olmayacağını, ülkelerin taçların ve maddî orduların zaferi olmayıp manevî bir zafer olacağını beyan

⁹ Tezkere; 3. Baskı; s.813

¹⁰ Berahin-i Ahmediye; c.4 s.557 Dipnot

etmiştir. O, bir şiirinde şöyle der:

“Ülkelerden bana ne! Benim ülkem hepsinden ayrı ve bambaşkadır.

Taçlardan bana ne! Benim tacım, Yârim’in rızasıdır.”

Kısacası eğer bu bir entrika ise, biz bu entrika peşindeyiz. Rabbimizin rızası uğruna bütün dünyada, bütün gücümüzle tebliğ yapmaktayız. Hz. Mehdi^{as} şöyle der: “Bizimle Hıristiyanlar arasında nasıl olursa olsun bir karar verilsin; ben gece gündüz bunun üzüntüsü içindeyim. Bir ölüye tapmak fitnesinden benim kalbim kan ağlamaktadır.”¹¹

Güya bütün Hıristiyan ülkeler aleyhinde bir entrika yürür-lükte ve bunlar bütün milleti bazı hayalî tehlikelerle korkutmaktadırlar. Onlar gerçek tehlikeleri bilmemekte olup, nereden ve hangi taraftan geldiğini kavrayamamaktadırlar. Eğer tehlikelerin bilinci içinde iseler, bir suçlu gibi milletin dikkatini kasıtlı olarak o tehlikelerden başka yönlere çevirmezlerdi. Yani bütün dünyayı İslâmiyet adına fethetmek üzere plânlar yapmakta olan Müslüman Ahmediye Cemaati, bunlara göre büyük bir tehlikedir. Buna mukabil, Yüce Rabbimiz^{cc} ve sevgili Habibi’nin^{sav}, bir deccal olarak bütün dünyaya üstün çıkacaklarını ve İslâm dini için büyük bir tehlike olacaklarını önceden bildirdiği Hıristiyanlar ve Hıristiyan dini, muhaliflerimizin umurunda bile değildir. Onlar bu tehlikeden tamamen gafildirler. Hatta onlara arka bile bile çıkmaktadırlar. Hz. Mehdi’nin^{as} tebliğine ve vicdan hürriyetine mani olmaya çalıştıklarından dolayı bütün dünyanın hayretle kendilerini kınaması üzerine, bizim yıllık dinî toplantımıza yasak koydukları halde, Hıristiyan papazların televizyonda Hıristiyanlık propagandası yapmalarına ve gerçek necat vericinin Hz. Muhammed^{sav} değil; (haşa) Allah’ın oğlu İsa olduğunu anlatmalarına izin verdiler. Bun-

¹¹ İstiharat; c.2 s.304; 14 Ocak 1897

dan suçlamalarının mahiyeti açığa çıkmış olup münafıklıkları da belli olmaktadır.

Gerçek şudur ki insanoğlu her ne zaman yanlış bir adım atarsa ondan yanlış neticeler çıkar. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin tebliğinin bir tehlike olduğunu ileri sürerek ona yasak koymaları üzerine, bütün dünya kamuoyu buna tepki gösterdi. Bunun üzerine bize muhalif olan idareciler, vicdan hürriyetini koruduklarını ve bu Cemaat'in propagandasının asılsız olduğunu göstermek gayesiyle Hristiyanlara açık olarak izin verdiler. Hatta Pakistan tarihinde ilk defa, sözde İslâmî bir hükümetin izniyle televizyonda Hristiyanlık tebliği yapıldı ve Mesih Jesus'un (İsa) gerçek necat verici olduğu savunuldu. Ancak biz bundan aslâ korkmuyoruz. Eğer muhaliflerimiz bize arkadan saldırmak istiyorlarsa saldırsınlar. Biz daima İslâmiyet'e düşman olan güçlere karşı koymaya devam edeceğiz. Hz. Mehdi^{as} şöyle demiştir: "Bizimle Hristiyanlar arasında ne yolla olursa olsun, son karar verilsin. Ben gece gündüz bunun üzüntüsü içindeyim. Bir ölüye tapmak fitnesinden dolayı kalbim kan ağlamakta ve canım acıyıp ızdırap çekmektedir. Âciz bir kul ilâh yapılmış ve bir avuç toprak Rabbülâlemin durumuna getirilmiştir. Bundan daha büyük kalp acısı ne olabilir? Eğer benim Rabbim bana, sonunda Tevhid'in zafere ulaşacağını, sahte tanrıların helâk olacağını ve yalancı ilâhların sunî tanrılıklarının biteceğini, Meryem'in bir ilâh kabul edilerek tapınılması üzerine bir ölüm geleceğini ve onun yapma oğlunun da artık kesinlikle öleceğini bildirerek bana teselli vermeseydi, ben bu gamdan dolayı çoktan helâk olmuş olurum. Kudret sahibi Rabbimiz, istesem Meryem'in oğlu İsa'yı ve dünyadaki bütün insanları helâk ederim, buyurmuştur. İşte artık O, her ikisinin yalancı birer ilâh olarak tapılmaları durumunu sona erdirmek istemektedir. Artık her ikisi ölecektir ve hiç kimse onları kurtaramayacak-

tır. Aynı şekilde yapma tanrıları kabul eden bütün çirkin yetenekler de ölecektir. Artık yeni bir yer ve yeni bir gök olacaktır. Artık doğruluk güneşinin Batı'dan doğması ve Avrupa'nın gerçek Tanrı'yı tanıyacağı günleri pek yakındır. Ondan sonra tövbe kapısı kapanacaktır. Çünkü girmek isteyenler büyük bir kuvvetle bu kapıdan girmiş olacaklardır. Daha sonra ancak kalpleri yaradılıştan kapalı olan ve nuru değil karanlığı sevenler dışarıda kalacaktır. İslâmiyet dışında bütün milletlerin helâk olacağı günler ve deccaliyeti paramparça etmedikçe kırılmayacak ve körelmeyecek olan İslâm'ın asumanî silâhından başka bütün silâhların kırılacağı günler pek yakındır."¹²

Çölde ve dağda yaşamakta olan ve bütün talimatlardan gafil olanların bile kendi içlerinde hissettiği Allah'ın^{cc} gerçek tevhidinin ülkelere yayılacağı günler yakındır. O gün ne yapma bir "Keffare" ve ne de sunî bir tanrı baki kalmayacaktır. Allah'ın^{cc} tek eli, küfrün bütün hilelerini batıl kılacaktır. Ancak bu iş kılıç, yahut tüfekte değil, aksine yetenekli ruhların aydınlanması ve pak kalplere nurun indirilmesiyle olacaktır. İşte söylediğim bu sözler o zaman anlaşılacaktır."¹³

Hız. Mehdi^{as} ve Cemaatinin, Kuran-ı Kerim talimatları ışığı altında hazırladığı dünya çapındaki tehlikeli plân budur. Biz bu plânı uygulamaya çalışmaktayız. Siz, bütün Hristiyan kuvvetleri ve yalancı tanrılarını paramparça etmeye niyetli olduğumuz dinsiz güçlerini ve Yüce Allah'ın^{cc} talimatını reddederek yapma insanî talimatları necat verici talimler olarak ileri süren bütün insanları yardıma çağırınız. Sizin entrika (!) olarak adlandırdığınız uluslararası zafer plânımız ve çalışmamız işte budur. Müslüman Ahmediye Cemaati bu plânı bugün hazırlamamıştır. Aksine sizin ken-

¹² İstiharat; c.2 s.304-305; 14 Ocak 1897

¹³ İstiharat; c.2 s.305

dinizin de kabul ettiğiniz gibi, doksán seneden daha fazla bir zamandan beri bu plân yürürlüktedir. Bu plânın tohumu Kuran-ı Kerim'le birlikte atılmıştır. Hatta insanın yaratılışı yahut kâinatın varoluşundan bile önce, Hz. Muhammed'in^{sav} yaratılışının karara bağlanmasıyla birlikte bu program da hazırlanmıştı. Hz. Muhammed'in^{sav} yaratılmasına karar verilsin, fakat kâinatın fethi için bir plân hazırlanmasın; bu mümkün olmadığı gibi her ikisinin birbirinden ayrılması da imkân haricindedir. Onun için, Kuran-ı Kerim, Hz. Muhammed'in^{sav} yaradılış gayesinin onun dinini bütün dinlere üstün kılmak olduğunu belirtmiş olduğuna göre, demek ki bu plân hazırlanmış ve yürürlüğe konmuştur bile. Biz bu plânı yerine getirmek üzere varolan gücümüzle çalışmaktayız. Siz bu plân için bir çaba sarfedememektesiniz. Bizim gibi İslâm dini uğruna fedakârlıklar göstermek, canınız, malınız ve namusunuzla, hayatlarınızı da vakfederek, İslâm ve diğer dinler üzerinde incelemeler yapıp, yeni delillerle bütün dinlere üstün çıkmak elinizde değildir. Siz bütün bu yüce değerlerden uzaksınız. Sizde küfür etmeler ve sövmeler dışında hiçbir şey yoktur. Elinizde zor ve baskı kılıcından başka ne vardır? Allah'ın lütfuyla biz kendimizi çok hayırlı durumda görmekteyiz. Biz kendimizi Kuran-ı Kerim'in hazırladığı plânda bulmaktayız. Bizden daha şanslı kim olabilir? Bizim izlerimizi siz belli etmektesiniz ve bütün dünyayı fethetmek üzere bir plân yaptığımızı dünyaya duyurmaktasınız. Böyle bir Cemaat Hz. Muhammed'in^{sav} Cemaatinden başkası olamaz. Biz buna razıyız. Siz ne yaparsanız yapınız, varolan gücünüzle çabalayınız. Bütün dünyada Ahmediye Cemaati aleyhinde propaganda yapınız ve bu Cemaatin sizin için bir tehlike olduğunu savununuz. Biz aslâ yılmayacağız ve bir adım bile gerilemeyeceğiz. Biz Hz. Muhammed'in^{sav} Ümmetiyiz ve Peygamber Efendimize bağlıyız. Aslâ korkak değiliz ve Peygamber Efendimizden aslâ ayrılmayız.

Biz hem bu sahada, hem de diğer sahalarda ilerlemeye devam edeceğiz. Biz Hz. Muhammed'in^{sav} tacını zalimlerden geri alıncaya kadar aslâ durmayacağız. Bizim tek teselimiz budur. Bizim hayatımız, bizim ölümümüz sırf bunun içindir. Yüce Rabbimiz^{cc} İslâmiyet bayrağını en yükseklerde dalgalandırmamızı bize nasip eylesin. Dünyanın en yüce bayrağı, Yüce Rabbimizle onun sevgili Habibi'nin^{sav} bayrağı olsun. Bütün dünyada tek bir slogan yükselsin ve Allah'ın^{cc} birliği ve Hz. Muhammed'in^{sav} risaleti tek sesle ilân edilsin. Son şeriatin de İslâm şeriatı olduğu beyan edilsin. Âmin

**Bozuk inançların ıslahı ve Vadedilen Mehdi
hazretlerinin yüce hizmetleri**

3 Mayıs 1985 Cuma Hutbesi

Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı, Halife-tül Mesih vel Mehdi IV, Hz.Mirza Tahir Ahmed'in 3 Mayıs 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camii'nde verdiği cuma hutbesi metnidir. Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha Suresinden sonra şu ayetleri (14:2-4) okudular:

الرَّكَابِ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٢﴾ اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٣﴾ الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ
الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي
ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٤﴾

Ondan sonra şöyle buyurdular: Bu ayet-i kerimelerde, Hz. Resulüallah'ın^{sav} insanları karanlıktan çıkararak nura doğru götürdüğü ve ışığa kavuşturduğu açıklanmıştır. Bu Hz. Resulüallah'ın^{sav} özelliklerinden birisidir.

Hız. Resulüallah'ın^{sav} bu özelliği, Ümmetinden olan başka bazı kişilere de, yine Hız. Resulüallah^{sav} vasıtasıyla ihsan edilmiştir. Yüce Peygamberimizin^{sav} bu işinde, kendisine tabi olan birçok insan da katılarak hidayet kandilini yakmaktadır. Hız. Resulüallah^{sav} bu manzaraya son derece hoş bir şekilde ışık tutarak şöyle buyurdu:

"أَصْحَابِي كَالنَّجْمِ بِأَيْهِمْ اقْتَدَيْتُمْ اهْتَدَيْتُمْ."

Yani, benim sahabelerime bakın! Onlar yıldızlar gibi parıldadılar. Onlar benim nurumdan nur alarak öyle nurani bir vücut oldular ki hangisinin arkasından gitseniz sizi hidayete götürür.

Bu ayet-i kerimelerde bazı kimselerin dünyayı üstün tutarak, diğer kişilerin hidayete kavuşmalarına engel olmaya çalıştıkları ve Sırat-ı Müstakim'i dolambaçlı yollardan çevirmeyi istedikleri bildirilmiştir. Bu gibi kimselerin hidayet-

ten uzak ve sapıklık içinde oldukları da beyan edilmiştir. Bu kimseler "Eimmetütttekfir" yani peygamberleri yalanlayanların elebaşdırlar. Onları hidayete çağırmak bizim vazifemiz ise de, pek hidayete yaklaşacakları beklenemez.

İnsanları karanlıklardan çekip nura çıkarmak görevi, Muhammed Resulüllah^{sav} bir takipçisi olarak Hz. Mehdi'ye düşecekti. Hz. Resulüllah^{sav}, Hz. Mehdi'nin^{as}, dinde sapıklıkların baş gösterdiği, İslâm dininin de ihtilâflar yüzünden bir gruplaşma devrine girdiği zamanda "Hakem" olarak geleceğini ve Müslüman gruplar arasında insafla karar vereceğini bildirmişti. Bu konuda birçok hadis vardır. Demek ki, İslâm dininde inanç bakımından ihtilâfların zuhûr ettiği bir sırada ve dine inananların bozulduğu bir devirde, Hak Teala^{cc} Hz. Mehdi'yi gönderecektir. Vadedilen Mesih'in^{as} ikinci halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed hazretlerinin^{ra} aşağıdaki sözleri dikkate şayandır:

"Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu, Ahmed Hazretleri'nin kelimeleri hâlâ kulaklarımdadır. O, şöyle demektedir: Ötekilerle ihtilâfımızın ancak İsa'nın ölümü yahut başka birkaç mesele ile sınırlı olduğunu söylemek yanlıştır. Yüce Allah^{cc}, Hz. Resulüllah^{sav}, Kuran-ı Kerim, Namaz, Oruç, Hac, Zekât, kısacası bütün meselelerde ötekilerden ayrı inançlara sahip olduğumuzu söyleyebilirim."

Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı Ahmediye aleyhtarı eserde bu yazıdan yanlış netice çıkarılmaya çalışılmıştır ve şöyle bir yorum yapılmıştır: "Ahmediler Allah, İslâm, Kur'an, oruç, kısacası bütün konularda Müslümanlardan ayrı düşünmektedirler. Bu konuda Mirza Beşirüddin Mahmud'un El-Fazl Gazetesi; 31 Temmuz 1931 sayısında yayınlanmış olan bir sözü dikkate değerdir. (Ondan sonra yukarıdaki yazı verilmiştir.)"¹

¹ Broşür; s.26

Burada kesin olarak şunu söyleyebiliriz ki, yukarıdaki yazıdan, yukarıdaki neticeyi çıkaran, hiç şüphesiz okuyucuları aldatmaya çalışmış ve bilerek yalan söylemiştir. Rabbimiz başkadır, Kuran ile İslâm, keza orucumuz ayrıdır demek, sarih bir yalandır. Herkes bunun yalan ve iftira olduğunu bilir. Daha önce "sizin Kelime-i Şahadetiniz başkadır" derlerdi. Fakat şimdi artık bu konuda bile yalan söyledikleri su yüzüne çıkmıştır. Bütün bu yalanlardan Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti sorumludur.

Fasahat-ü belagatin belli kuralları vardır. Bazen küçük bir cümlede geniş kapsamlı bir konu beyan edilir. Meselâ "Sen başkasın" cümlesi, "Sen insanlar gibi değilsin; sen hayvana benziyorsun" anlamına gelmez. Halife-tül Mesih vel Mehdi II, Mirza Beşirüddin Mahmud Hazretlerinin yukarıda belirtilen sözü de aynı şekildedir. Demek ki bizim İslâmiyet'in temel inançları hakkındaki düşüncelerimiz, muhaliflerimizin düşüncelerinden değişiktir. Geçen yüz seneden beri söyleyegeldiğimiz gibi, bizim İslâmiyet'in temel inançları hakkındaki düşüncelerimiz Hz. Muhammed Resulüllah^{sav} Efendimizin gibidir. Yüce Allah^{cc}, Kuran-ı Kerim, melâike, peygamberler, ahiret, cennet ile cehennem, hayat ba'del-mevt, kısacası bütün İslâmî inançlarımız, Hz. Muhammed Resulüllah'ın^{sav} sünnetinden ispatlanmış olan inançların aynısıdır.

Araştırmanın en iyi yolu, Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusunun yazıları ile bu Cemaatin belli başlı düşmanlarının yazılarını vererek aralarında bir karşılaştırma yapmak idi. Böylece okuyucu hangi inancın İslâm'a uygun, hangisinin ise İslâm'a aykırı olduğunu anlayabilirdi. Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı eserde bu yola baş vurulmamıştır. O yüzden ben birkaç yazıyı vermek istiyorum.

Şii inançları:

İlk olarak Yüce Allah^{cc} hakkında şii yahut alevi inançlarına bir göz atalım: "Hazret-i Ali Allah'tır"² "Hz. Ali Allah'ın^{cc} oğludur."³ "Hz. Ali Allah'tır. Muhammed onun kuludur."⁴ "Hz. Ali bütün peygamberlerden daha üstündür."⁵

Barelevîlerin inançları:

Barelevîlerin inançlarına gelince, onlara göre Allah'ın^{cc} bütün sıfatları yalnız yaşamakta olan bazı kimselerde bulunmakla kalmayıp, hatta vefat etmiş olan bazı kimselerde de Allah'ın^{cc} sıfatları mevcut olur. Bu konuda onlar Allah'a ortaklırlar. Onlar mezarlara taparlar. Her mezarın belli özelliği olduğuna inanırlar. Hastalığı yok eden mezar, çocuk ihsan eyleyen mezar, erkek evlat veren mezar, kız çocuk veren mezar, vs.vs.!!! Bir müminin Allah'tan başka hiç kimseden dilemeyi düşünemediği istekler bu mezarlardan dilenir. Bu konuda Ahmed Han Barelevî'nin şu yazısı önemlidir: "Evliya-yı kiramın, mezarlardan dünya işlerini yürütmeleri haktır. Yani mezarlarından dünya işlerine karışarak bazı insanlara birşeyler vermek ve ötekilerden bazı şeyleri kesmek, bunların hepsi haktır. Bir ayet-i kerimede, küffarın mezarlıklardan ümitlerini kestiği zikredilmiştir. Bu ayetten, ölülerin yetenekleri bakımından Allah'a ortak oldukları ve ölülerin güçlerini inkâr edenlerin kâfir oldukları ispat edilmiştir."⁶

Meşhur Barelevî bilgini Müfti Ahmed Yar Han Naimî şöyle demiştir: "Hak Teala Kuran-ı Kerim'de:

² Tezkire-tül Eimme ; s.91

³ Nevration Dergisi ; s.36

⁴ Menakib-i Mürtezevî ; c.II; Bölüm 49

⁵ Hakkülyakin Meclisi ; bölüm 5

⁶ Ehkamüşşeriat, c.II s.155

مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ demiştir⁷. Demek ki putlar insanlara ne bir fayda sağlayabilirler, ne de bir zarar verebilirler. O yüzden putları yardıma çağırmak caiz değildir. Fakat, peyamberlerle veliler, hem insana fayda verebilirler, hem de onu zarara uğratabilirler. O yüzden onları yardıma çağırınız.”⁸

Devbendî inançları:

Allah^{cc} hakkında bir düşünce yukarıda belirtilmiştir. Buna karşılık bir düşünce de bu gruba muhalif ulemalar tarafından ileri sürülmüştür. Zaten bu her iki muhalif grup arasında bir kavga bulunmaktadır. Bir grup insanları, hatta ölüleri bile Allah’a ortak yapmaktadır. Diğer grup ise, Yüce Rabbimizi günahkârlara katmaya çalışmaktadır. Devbendîlerin bir kitabında şöyle denmiştir: “Biz Allah’ıncc yalan söylemesini imkân dışı kabul edemeyiz.” (Yani kendi zatında Allah da yalan söyleyebilir.)⁹

Yalnız bu kadarla kalmayıp, şunlar bile söylenmiştir: “Kabih (kötü, çirkin) işleri Allah’ın^{cc} kudretinden nasıl çıkarabiliriz.” “Kabih işler Rabbimizin kudretindedir.” (Yani Allah istediği zaman pis işler işleyebilir. “Bütün ehl-i hak, ef’al-i kabiheyi (kötü işler) öteki kuvvetleri gibi Cenab-ı Hakk’ın kudretinden sayarlar.”¹⁰

Ef’al-i kabihe hangileridir? Saydıkları şeyleri bir insan ağza almaktan bile utanır: “Hırsızlık, sarhoşluk, cehalet, zulüm, vs. Bütün bunların Allah’ın^{cc} kudretinden olmadığını söylemek cehalettir. Allah’ın^{cc} kudretinin, kulun kudretinden fazla olması gerekli değildir. Hâlbuki kulun yapabildiği bütün (iyi veya kötü) işleri Allah da yapabilir. Bu bir kaideyi

⁷ 10:107

⁸ Mevaiz-i Naimiye; c.II s.294

⁹ Yek Rozi; M. İsmail; Faruki Matbaası; s.145

¹⁰ El-cühd-ül Mükil; c.1; s.41

külliyedir.”¹¹

Bütün bunlardan anlaşıldığına göre, bu hocaların bir kısmı kulları Allah'a eşit yapmaya çalışmakta, diğerleri de Yüce Rabbimizi suçlu kulların seviyesine düşürmeye çalışmaktadır. Bunların Rableri (!) Hz. Muhammed'in Rabbi değildir. Bütün kâinatın Rabbi de değildir. Bizim Rabbimiz her eksiklikten uzaktır. Cansız saydığımız varlıklar bile gece gündüz O'nu tespih etmektedir. Bizim Yüce Rabbimiz nerede ve bunların ileri sürdükleri Rab (!) nerede? Biz, sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed'in^{sav} bildirdiği Allah'a inanırız.

Eğer sizin Rabbiniz (!) yukarıda belirttiğiniz ise, biz bağıra bağıra söyleriz ki, o zaman bizim Rabbimiz sizinkinden başkadır.

Yüce Rabbimizi nasıl âciz düşürmeye çalıştılar ve âciz kullarını O'na nasıl ortak yapmaya gayret ettiler? Bu konuda birçok hikâye nakletmemiz mümkündür. Bir tanesini aşağıda açıklayalım: “İhtiyar bir adam tek oğlunu evlendirmek üzere düğün alayı ile birlikte yolculuk ediyormuş. Bir gemiye binmişler. Bu arada gemi batmış. O kadın on iki sene nehir kenarında beklemiş. Bir gün Seyyid Abdülkadir Geylanî oradan geçiyormuş. Kadın derdini ona anlatmış. O, da on iki sene önce batmış olan gemiyi yolcularıyla birlikte çıkarmış ve herkes güle oynaya düğüne katılmış. Gelin ile damat böylece dünya evine girmişler.”¹²

Gördünüz mü? Bunların Allah hakkındaki düşüncesi işte budur. Bir kul nasıl Allah'a ortak edilmiştir! On iki yıldan beri batıp gitmiş olan ölüleri nasıl da tekrar dirilttiği beyan edilmiştir!

¹¹ Tezkire-tül Halil; Aşık Ali; s.86

¹² Güldeste-i Kiramât; 1861; s.22

Melekler hakkındaki düşünceleri:

Meleklerle ilgili düşünceleri bile çok gülünçtür. Melekler hakkında şöyle denmiştir: "Yüce Allah^{cc}, meleklerden Harut ve Marut adlı iki abid meleği seçti. Onlara insanî havesler vererek onları Kûfe toprağında bulunan Babil'e gönderdi. Bu melekler Zühre adlı ateşperest bir kadına âşık oldular ve onun isteğine uyarak içki içtiler. İçki içtikten sonra zina işlediler ve şirk bile yaptılar. Ayrıca adam öldürerek suç bile işlediler. Bu günahlardan dolayı kıyamete kadar türlü azaplara uğratıldılar."¹³

Bunların melekler hakkındaki düşünceleri işte budur. Şii ve alevî düşüncesi de pek farklı değildir. Bakınız onlar melekler hakkında ne diyorlar: "Hazret-i İmam Hüseyin'in acısını ve çaresizliğini görünce melekler Yüce Allah'tan ona yardım etmeye izin vermesini rica ettiler. Bunun üzerine Allah onlara izin verdi. Lâkin melekler yere inmeden önce Hz. İmam Hüseyin şehit edildi."¹⁴

Demek ki Allah biraz geç izin vermiş! Bundan dolayı melekler de geç kalmışlar! Bundan Müslüman Ahmediye Cemaati muhaliflerinin, Allah ile melekler hakkındaki düşünceleri anlaşılmaktadır. Buna mukabil Mehdi olduğuna inandığımız Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusunun, Allah^{cc}, melekler, İlâhî kitaplar, peygamberler vs. bütün İslâmî konular hakkındaki izahatı okunmaya değerdir ve bütün bu açıklamalar Kuran-ı Kerim ve Sünnet-i Seniyye'ye dayalıdır.

Şiiler'den alınan başka bir yazıyı okuyunuz: "Başka bir melek Hz. Ali'ye: "Esselâmü aleyke ya vasiye Resulillahi ve halifetühü" diyerek selâm verdi ve Hızır ile görüşmek için izin istedi. Hz. Ali izin verdi. Selman-ı Farisî de oradaydı.

¹³ Ehsenüttefsir; Ahmed Hasan; c.1 s.108-109

¹⁴ Cela-ül Üyun ; Bölüm 5, s.498

Hz. Ali'ye:" Acaba melekler de sizin izniniz olmadan hiç kimse ile görüşemezler mi" diye sordu. Hz. Ali: "Gökleri zahirî direkler olmadan yükseltmiş olan Allah'ın^{cc} adına yemin ederim ki bütün bu meleklerden hiçbirisi benim iznim olmadan bir an için bile yerinden ayrılamaz. Benim çocuklarım Hasan ile Hüseyin ve onların çocuklarının durumu da aynen böyledir."¹⁵

Hak Teala^{cc}, Kuran-ı Kerim'de hiçbir meleğin O'nun izni olmadan bir iş yapmadığını ve O'nun emirlerine uyduklarını belirtmiştir. Fakat yukarıdaki yazıda meleklerle Allah hakkındaki düşünce, çarpıtılarak ileri sürülmüştür; sanki Hz. Ali karşısında meleklerin hiçbir değeri yokmuş gibi bir intiba uyandırılmaya çalışılmıştır.

Kuran-ı Kerim ile ilgili bozuk inançlar:

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, Ahmedilerin Kuranının değişik olduğunu söylemiştir. Şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Mehdi'nin^{as} Kuran-ı Kerim hakkında yazdığı yazılar ve söylediği şiirler eşsizdir. Bütün geçmiş büyüklerin Kuran-ı Kerim hakkında yazdığı yazılar bile, ince noktaları ve maarif-i maneviyeyi açıklamak bakımından, Hz. Mehdi'nin^{as} yazılarına ve şiirlerine eşit değildir. Geçmiş şairlerin herhangi birisinin şiirine bir göz atabilirsiniz. Hz. Mehdi'nin^{as} Kuran-ı Kerim hakkında yazdığı şiirlerle hiç mukayese bile edilemez. Hz. Mehdi^{as} Meselâ şöyle demiştir:

"Kalbimde bir tek istek vardır. O da şu ki her an, Senin kutsal Kuranını öpeyim.

*Hep Kuran'ın etrafında dolanıp tavaf edeyim. Benim Kabem işte ancak budur."

Bu kelimeler ancak gerçek bir aşğın ağzından çıkabilir. Hz.

¹⁵ Dürr-i Necef; Elhak Maa Ali Sayısı; No.60; 15 Şubat 1960

Ahmed^{as} eşsiz bir şekilde Kuran-ı Kerim'e hizmet etmiş; manevî bilgilerini dünyaya tanıtmıştır. Ayrıca onu, bazı ulemalar tarafından ileri sürülen batıl inançlardan da kurtarmıştır. Meselâ bazı kimseler "Nesh Fil Kur'an" a inanırlar. Bu Kuran'a yapılan en büyük saldırdır. Çünkü eğer Kuran'da "Nesh" varsa, o zaman hangi ayet nâsihtir ve hangisi mensuhtur? Kaç tane ayet nâsihtir ve kaç tane mensuhtur? Bu sorulara bir cevap aramaya kalkışırsak, bütün Kuran'ın güvenilirliği yok olur gider. Hz. Mehdi^{as}, Kuran'ın bir noktasının bile hükmünün ortadan kaldırılmadığını ve kıyamete kadar da hiçbir ayetin hükmünün kaldırılmayacağını bildiren ilk zattır. Kuran-ı Kerim tam ve kâmil bir kitaptır ve daima böyle kalacaktır. Kuran-ı Kerim'de aslâ bir değişiklik olmayacaktır. Fakat muhaliflerimizin Kuran-ı Kerim hakkındaki düşünceleri nedir? Tefsir-i Safi Şiiler'in meşhur bir kitabıdır. Bu tefsirde şöyle denmiştir: "Gerçek Kuran (yeryüzünde) yoktur. On cüzü yok olmuştur. Bazı ayetlerde değişiklik yapılmıştır."¹⁶

Ayrıca Levamî'üt tenzil c.14 s.15-26; Seyyid Ali El-Hairî'de bile aynı fikir ileri sürülmüştür. Allame Seyyid Ali El-Hairî, yok olmuş olduğunu iddia ettiği o cüzün bazı surelerinin adlarını bile saymıştır. Ona göre o surelerin birisinin ismi "Nüreyn" imiş. Bu sure şöyle başlamaktaymış¹⁷:

"يا أيها الذين آمنوا آمنوا بالنورين"

Aynı sure şöyle bitmekteymiş:

"والحمد لله رب العالمين."

"Nevreten" bir Şii dergisidir. Bu dergide şöyle denmiştir:

¹⁶ Tefsir-i Safi; c.22 s.411

¹⁷ Tefsir Levamî'üttenzil ; c.14 s.15-26 Bkz. İstihar Hulasa Akaid-i Mezhbe-i Şii'a

"Kuran-ı Kerim Hz. Ali'ye inmiştir."¹⁸

Yani hata olmuş ve aslında Hz. Ali'ye inmesi lâzımmış, fakat yanlışlıkla Hz. Muhammed'e^{sav} inmiş! Değişik Şii eserlerinde bunun birçok sebebi ileri sürülmüştür. Meselâ: Hz. Ali ile Hz. Muhammed'in^{sav} çehreleri birbirine benzediği için Cebrail^{as} aldanmış! O, Hz. Muhammed'i Hz. Ali sanarak Kuran-ı ona indirmiş! Bir defa hata olmuş ya! Artık mecbur kalmış bütün Kuran'ı yanlış zata indirmeye!

Yanlış tefsirler vasıtasıyla Kuran-ı Kerim'e yapılan zulümler saymakla bitmez. Hz. Muhammed'e^{sav} indirilen Kuran baştanbaşa nurdur. Fakat biz onu Hz. Mehdi^{as} vasıtasıyla öğrendik. Yoksa "La Raybe Fi hi" olan, içinde şüphe götürür hiçbir söz ve kelime bulunmayan bu eşsiz kitap, bazı cahil hocalar tarafından şüphe uyandırıcı bir kitap olarak ileri sürülmüştür. Eğer bu hocaların sözleri kabul edilirse, o zaman Kuran-ı Kerim'i hemen (el-iyazü billah) reddetmemiz gerekir. Meselâ araştırmacı olduğunu iddia eden bir hoca Kuran-ı Kerim'in:

19 ﴿وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾

20 ﴿اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا﴾

21 ﴿إِنَّ اللَّهَ يُمَسِّكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا﴾

22 ﴿وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ﴾

ayetlerini ileri sürerek şöyle bir sonuca varmıştır: "Yerin

¹⁸ Nevreten Dergisi; s.37

¹⁹ 36:41

²⁰ 13:3

²¹ 35:42

²² 21:32

hareket etmesi imkânsızdır. Eğer yerin hareketini kabul edersek o zaman, evlerimizin yer değiştirdiğini de kabul etmemiz gerekir. Benim evim sabahleyin Batı'ya doğru ise, akşamleyin Doğu istikâmetinde olur ve öğleyin yine başka bir istikâmette olur. Halbuki bu aslâ mümkün değildir... Ne gök hareket eder, ne de yer. Bunların ikisi de hareketsizdir. Kısacası Hak Teala^{cc} birçok yerde gök ile yerin hareketini reddederek bugünkü bilginlerin iddialarını yalanlamıştır. Yer ile gök her ikisinin hareketsiz olması konusunda elimizde birçok mantikî delil bulunmaktadır. Lâkin Allah Kelâmı varken başka bir delile gerek yoktur.”²³

“Benim araştırmama göre mıknaṭıs dışında hiçbir şeyde çekim gücü yoktur. Kuran-ı Kerim yer çekimini reddeder. Birçok hadis bile yer çekimini reddetmektedir. Ayet-i Kerime (2:75):

﴿وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ﴾

dikkate şayandır: Bu ayette bildirildiğine göre bir taş, yer çekiminden değil, Allah korkusundan düşer.”²⁴

Eski ulemalardan Allame İbn-i Cerir şöyle demiştir: “Allah Teala^{cc} bu yerden uzak ve bu yeri sarmış olan bir deniz yaratmıştır. Ondan daha ötesinde sema-i dünya üzerinde bulunan Kâf adlı bir dağ yaratmıştır. O dağdan sonra yine bizim yerimize benzeyen yer yaratmıştır ve onun üzerinde ikinci bir gök yaratmıştır. Böylece yedi yer ile yedi gök, ayrıca yedi dağ bulunmaktadır.”²⁵

Mevdudi'nin tefsiri:

Bu çağın aydın bilginlerinden sayılan Mevdudi'nin tefsirinden de örnekler sunmak istiyorum. Mevdudi şöyle demiş-

²³ El-Ataya El-Ahmediye Fi Fetava Naimiye; s.186-188

²⁴ A.G.E.; s.194

²⁵ Tefsir Ruh-ul Meanî; Allame Ulusi; s.171

tir: "Kuran-ı Kerim'in her suresinin anlamları o kadar sınırsızdır ki, bu sureler için tam olarak birer unvân seçmemiz mümkün değildir."²⁶

Peki o zaman Allah'ın^{cc} bu surelere verdiği unvânların ne anlamı vardır? Bakara, Yusuf, Muhammed, Müddessir vs. gibi isimlerin o zaman ne değeri bulunmaktadır? Eğer Kuran-ı Kerim'in surelerinin isimlerinin, Mevdudi'nin gözünde hiçbir değeri yoksa ve bu isimler fesahat ve belagattan uzak ise o zaman (hâşâ, sümme hâşâ), Allah^{cc} cahil oluyor mu? Bundan daha zalimane birşey düşünülebilir mi? Sözde âlim birisi cehaletini Kuran-ı Kerim'e yahut Yüce Allah'a maletmek isterse buna ne dersiniz?

Mevdudi, hurileri nasıl açıklamıştır?

﴿حور مقصورات في الخيام﴾ (55:73) ayet-i kerimesini nasıl izah etmiştir? Mevdudi'ye göre Gayr-i Müslimlerin küçük kızları, cennete giremedikleri için cennet dışında çadırlarda bulundurulacak ve cennet içinde bulunan müminler, Allah'ın^{cc} izniyle, bu kızlarla gecelerini geçirecekler. Bu küçük kızlar o vakte kadar genç birer güzel haline gelmiş olacaklar. Müminler cennette bulunan kendi zevcelelerinden usanarak, cennet dışında bahçelerde bulunan bu güzel kızlarla gecelerini paylaşacaklar. Mevdudi bu konuda şöyle der: "Kâfirlerin küçük kızlarına genç ve güzel, genç ve olgun dilberlerin şeklini vererek, Yüce Allah onları birer nimet olarak cennetteki müminlere verecektir. Fakat ne olursa olsun bunlar cinlerle periler gibi yaratıklar olmaya- caktır; çünkü insan kendi cinsinden olmayan yaratıklardan lezzet alamaz."²⁷

Demek ki Mevdudi'ye göre huriler, ruhanî değil, maddî

²⁶ Tefhim-ül Kur'an; c.1 s.46

²⁷ Tefhim-ül Kur'an; c.5 s.271

yaratıktırlar. Ona göre bir insan cinsî hevesini cinlerle perilerden gideremez. Müslüman kadınlar ise cennette olacaklar. Bu durumda cinsî heveslerine düşkün (!) Müslüman erkekler ne yapsın? Mevdudi, kâfir ölen küçük kızları bu amaçla seçmiş ve onları genç güzeller haline getirerek huriler yapmıştır!!! Mevdudi'nin gözünde Kuran-ı Kerim'in ve cennetin değeri budur işte!

Yine başka bir örnek verelim: "Redd-ül Muhtar Ala Dürr-il Muhtar" Hanefî mezhebinin meşhur kitabıdır. Fıkıh ile ilgili bu eserde şöyle denmiştir: "Burundan kan geldiği vakit, şifa bulmak gayesiyle, hastanın alnı ve burnu üzerine kan ile Fatiha suresinin yazılması caizdir. Ayrıca, Fatiha suresinin sidik ile yazılması da caizdir."²⁸

İşte sundukları din budur! Ahmediyet'e gelince, peygamberler hakkında Hz. Mehdi^{as} ve halifelerinin yazıları okunmaya değerdir. Hz. Mehdi'nin birçok eserinde peygamberlerin yüce şanlı ve yüksek mertebeleri açıklanmıştır. Hz. Mehdi'nin ikinci Halifesi'nin bir yazısını sunuyorum: "Bütün peygamberler hatalardan uzak (hatadan korunmuş) olurlar. Onlar doğruluk timsali ve vefa örneği, Allah'ın^{cc} sıfatlarının mazharı (yani Allah'ın^{cc} sıfatlarını yansıtan), İlâhî kudsiyeti ve Yüce Rabbimiz'in ayıplardan uzak olduğunu ispat eden kişiler olurlar. Onlar birer ayna gibidirler. Kötülük işleyenler bazen bu aynada gördüğü kendi kötülüklerini onlara isnat ederler. Âdem^{as} şeriat dışına çıkmamıştı. Nuh^{as} günah işlememişti. İbrahim^{as} aslâ yalan söylememişti. Yakub^{as} kimseyi aldatmamıştı. Yusuf^{as} hırsızlık yapmamış, hileye de başvurmamış ve aslâ zina yapmaya niyetlenmemişti. Musa^{as} bile bile haksız yere adam öldürmemişti. Davud^{as} hiç kimsenin karısını elde etmeye yeltenmemişti. Süleyman^{as} müşrik bir kadına âşık olarak görevini ihmal

²⁸ Reddül Muhtar Ala Dürr-il Muhtar, İâmî, c.1 s.154

etmemişti ve aslâ atların yüzünden namazını da kaçırmamıştı. Hz. Resulü Allah^{sav} da, ister küçük olsun isterse büyük olsun hiçbir günah işlememişti. Onun kişiliği bütün ayıplardan uzaktı ve bütün günahlardan arınmıştı. Onu ayıplayan kendi pisliliğini insanların önüne sermektedir.”²⁹

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin peygamberler hakkındaki düşüncesi işte budur. Buna istinaden Müslüman Ahmedilerin, Allah^{cc}, Hz. Muhammed^{sav} ile diğer peygamberler hakkındaki düşüncesinin ve talimatının ne olduğunu herkes açık olarak anlayabilir. Buna mukabil değişik tefsirlerde peygamberler hakkında ne denmiştir? Bu konuda birkaç örnek sunmak istiyorum:

Peygamberlere yakıştırmalar!

“Meleklerden olan şeytanın ismi Haris idi. Şeytan, Âdem'e: Oğlunun ismini Abdülharis (Haris'in kulu) koyarsan doğumu kolay olur dedi. O, da oğluna Abdullah (Allah'ın kulu) yerine Abdülharis (Haris'in kulu) ismini verdi.”³⁰

Tefsir Celâleyn ile Ma'alimüttenzil'de şöyle denmiştir: “Hz. Âdem Allah'a ortak koştu.”

Demek ki yeryüzünde ilk şirk Âdem peygamber tarafından yapılmış!

Tefsir Ma'alimüttenzil'de “Ve refa'nâhu mekanen aliyyen” ayet-i kerimesi açıklanırken, Hz. İdris^{as} hakkında şöyle denmiştir: “Hz. İdris yalan söyleyerek cennete girmeyi başardı. Daha sonra dışarı çıkmadı.”

Yani cennete girmenin tek yolu yalan söylemek imiş! Hz. İdris bir peygamber olduğu için bu yolu biliyormuş. Halbuki Kuran-ı Kerim cennet'e girmenin yolunun, doğru söy-

²⁹ Davat-ül Amir; s.149

³⁰ Tefsir-i Hüseyinî; c.1 s.351

lemek olduğunu belirtmektedir.

H. Lut^{as} hakkında Keşşaf tefsirinde "Hâulai benati" ayetinin tefsirinde şöyle denmiştir: "H. Lut^{as} kavmine, şehvetlerini gidermeleri için kendi kızlarını takdim etti ve onlarla sevişmenin caiz, erkeklerle sevişmenin ise haram olduğunu ileri sürdü."³¹

Allah'ın^{cc} peygamberleri, şehvanî güçleri yoketmek, insanlara kutsallık bahşetmek, onları pisliklerden kurtarmak ve en iyi ahlâk örneğini sunmak üzere yeryüzüne gelirler. Fakat burada Allah'ın^{cc} yüce bir peygamberi (sümme haşa) azmış olan kavmine kızlarını sunarken gösterilmiştir!!!

Tefsir-i Celâleyn'e göre H. Lut^{as}, kavmine kızlarıyla evlenmeyi teklif etmişti ve evlenerek şehvetlerini gidermelerini önermişti. Peki kaç tane kızı vardı? İki yahut üç tane kızı varsa ancak iki yahut üç kişi onlarla evlenebilirdi. Geri kalan kavim ne yapmalıydı?

Aslında Lut'un^{as} kavmi pis adetlere düşküncüydü. Hemcinslerden lezzet almayı âdet edinmişti. Onlar H. Lut'un^{as} güzel talimatına itiraz ediyorlar ve yabancıların H. Lut^{as} ile irtibat halinde olmalarını istemiyorlardı. Bunu gözönünde bulundurarak müfessirlerin tefsirlerini incelersek onların ne kadar yanlış olduğunu anlarız. Keza Allah'ın^{cc} yüce bir peygamberini nasıl küçük düşürdüklerini ve nasıl suçladıklarını görürüz. Bu gibi tefsirlere inananların H. Mehdi'yi^{as} suçlamaları hayret verici olmamalıdır.

H. Davud, Allah'ın^{cc} yüce bir peygamberidir ve Allah'ın^{cc} sevgisiyle O'nun yüceliğini şiirlerinde dile getirmiştir. Yüce Allah^{cc} Kuran-ı Kerim'de Zebur'dan büyük bir sevgiyle bahsetmiştir. Fakat Celâleyn, Hâzin ile Cami'ülbeyan tefsirlerinde H. Davud^{as} hakkında şöyle denmiştir: "H. Davud^{as}

³¹ Tefsir Keppaf; Hud Suresi

İlâhî bir aşkla şiir okumaktaydı. Derken altın bir güvercin Hz. Davud'un yanına düştü. Hz. Davud^{as} onu yakalamak üzere peşinden koştu. Güvercin duvara uçtu. Hz. Davud^{as} peşinden duvara tırmandı. Duvarın ötesinde bir bahçede güzel bir kadın yıkanmaktaydı. Hz. Davud^{as} o güzel kadını görünce ona vuruldu ve kadının kocasını savaşa göndererek öldürttü. Daha sonra o güzel kadınla evlendi. Halbuki daha önce de doksan dokuz karısı vardı."

Bugün bile dünyanın herhangi bir hükümdarı hakkında böyle bir entrikaya başvurduğu anlaşılırsa ve karısını ele geçirmek için kocasını öldürttüğü anlaşılırsa, böyle bir hükümdar aleyhinde isyan çıkabilir. Bu alelade bir suç değildir. Fakat müfessirlere göre Allah'ın^{cc} çok yüce bir peygamberi olan Hz. Davud^{as} bir kadına âşık olmuş!!!

Gerçek şudur ki, Hak Teala^{cc} her nerede peygamberlerinin namusunu methettiye, aynı yerlerde müfessirler o peygamberleri suçlamaya çalışmışlardır. Bütün bu çeşit ayetlere dikkat ettiğimiz zaman peygamberlerin yüceliğini görürüz. Ama ne var ki müfessirler maalesef peygamberleri hep suçlamaya çalışmışlardır.

Hz. Yusuf^{as} namusunu koruyan bir peygamberdir ve Yüce Allah^{cc} bu gerçeği Kuran-ı Kerim'de beyan etmiştir. Fakat maalesef müfessirler, Hz. Yusuf'u^{as} (esteizü billah; haşa sümme haşa) şehvetine düşkün birisi olarak takdim ederler. Yüce Allah'ın^{cc} namuslu olduğunu beyan ettiğini namussuz olarak; namussuz olduğunu beyan ettiğini de namuslu olarak açıklarlar! Eğer muhaliflerimizin Kuranı bu ise, eğer peygamberle ilgili düşünceleri yukarıda belirtildiği gibi ise, Allah adına yemin ederim ki o zaman onların Kuran'ı bizimkinden ayırdır. Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusunun cemaatine öğrettiği talimatlar muhaliflerimizin talimatlarıyla bağdaşmamaktadır.

Ruh-ul Meani tefsirinin bildirdiğine göre, Hz. Yusuf^{as} Zeliha ile zina yapmaya tam olarak niyet etmişti. Ondan sonrasını okursanız hayret ve üzüntüye boğulursunuz. Nasıl uçkuru çözmüş! Cebrail gelince de vazgeçmemiş! Daha sonra Allah^{cc}, babası Hz. Yakub'u^{as} göndermiş! Yine vazgeçmemiş! Daha sonrasını anlatmam bile mümkün değildir. Eğer Allah'ın^{cc} büyük peygamberleri böyle yaparlarsa, alelâde bir insan neler yapmaz? Hz. Mehdi^{as} geldi ve bize gerçeği anlattı ve Allah'ın^{cc} peygamberlerini bu çirkin suçlamalardan kurtardı. Artık bize, "Sizin Kuranınız başkadır" derler!

Zeliha hakkında şöyle demişlerdir: "Eğer insaf ve iman gözüyle bakarsak, Zeliha'daki namus kavramını kendi toplumumuzda bulamayız. O, bütün ömrünü sabırla geçirmiş fakat, namusunu korumuştur. Zengin ve güzel olmasına rağmen ve her çeşit serbestliğe sahip olduğu halde, erkeklik gücü olmayan birisiyle bütün gençliğini geçirdi. Yine de bakireliğini korudu. Evli bir kadın isterse, bakire bir kızın sahip olmadığı eğlencelerle ömrünü geçirebilir. O, evli olmayan genç bir kızın adının çıkması korkusundan da uzak olur. Bu kadar serbest bir muhitte yetişmiş bir kadının namusunu koruması "Velayet-i Kamile" ve "Allah'ın^{cc} lütfu" değilse de nedir? Ey bir peygamberin namuslu karısı Zeliha! Senin yüceliğine aferin olsun! Sen Yusuf'la gerdeğe girdiğin zaman hem namuslu, hem de bakire idin.... Böylece Yüce Allah^{cc} Zeliha'nın namuslu olduğunu açıklamıştır. Eğer küstâhlıkla namuslu olduğunu kabul etmezsek o başka! Fakat insafla hareket ettiğimiz zaman bunu kabul etmeye mecburuz."³²

Gördünüz mü? Zeliha'yı nasıl evliyaların mertebesine çıkararak, Hz. Yusuf^{as} ile evlendirmişlerdir! Öyleyse biz Kuran ile peygamberimizin sizinkinden başka olduğunu iddia

³² El-Ataya El Ahmediye Fil Fetava Naimiye; s.358-361

edersek haklı oluruz. Bizim Resulümüz Hz. Muhammed'dir^{sav}. Bizim Kuranımız da Hz. Muhammed'e^{sav} indirilen Kurandır. Biz Kuran'ın belirttiği temiz karakterli peygamberlere inanırız. Siz ise suçlamadık hiçbir peygamber bırakmadınız. Hz. Süleyman^{as} hakkında Medariküttenzil adlı tefsirde şöyle denmiştir: "Cinler, Hz. Süleyman'ın^{as} Saba melikesi ile evlenmesini istemiyorlardı. Çünkü Saba melikesi de cinlerden idi. Cinler çocuklarının, cinlerle insanların, zekâsına sahip olmasından korkuyorlardı. Onlar Hz. Süleyman'ı^{as} melikeden soğutmak için çok kılıklı olduğunu, ayaklarının da eşeğinkine benzediğini uydurdular. Hz. Süleyman^{as} bunu araştırmak üzere, bir saray yaptırdı. Melike saraya girince, Hz. Süleyman^{as}, Melike Belkıs'ın bacaklarının hiç de öyle olmadığını gördükten sonra gözlerini ondan çevirdi."³³

Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Vadedilen Mehdi^{as}, ilgili ayeti şöyle açıklamıştır: "Peygamber (Süleyman), Belkıs'a: "Neden aldanıyorsun? Bunlar sırça sarayın zemini üzerine yerleştirilmiş olan camlardır. Bu camlar su değildir. Hızlı bir şekilde akmakta olan su ise bu camların altındadır" dedi. Bunun üzerine o, din bakımından hata ettiği için uyarıldığını ve güneşe tapmakla gerçekten cehalet yolunu tuttuğunu anladı."³⁴

Demek ki Hz. Süleyman^{as} Belkıs'ın bacaklarını görmek için değil, ona yanlış yolda olduğunu anlatmak üzere saray yaptırmıştı. Şimdi biz, Hz. Mehdi'nin^{as} takdim ettiği marifet incilerini terk edip de kimin peşine takılalım ve bu Kuran'ı terkederek başka hangi Kuran'ı takip edelim? Hz. Süleyman^{as} hakkında uydurulan hikâyelerden bir tanesi de şöyledir: "Şeytan, Hz. Süleyman'ın^{as} yüzüğünü alarak attı. Bunun üzerine krallığı elinden gitti ve Asif adlı şeytan tahtına

³³ Medariküttenzil; Neml Suresi; A.45

³⁴ Nesim-i Davet; İlk Baskı; s.47-48

oturdu. Aslında Hz. Süleyman^{as}, âdet görmekte olan bir kadınla sevişmişti. İşte bu, onun cezasıydı.”³⁵

Hangi mümin, Allah’ın^{cc} yüce bir peygamberi olan Hz. Süleyman^{as} hakkında uydurulan bu çirkin suçlamaya inanabilir? Şimdiye kadar bazı kimselerin bilinçli yahut bilinçsiz olarak, yahut düşmanların uydurmalarına inanarak diğer peygamberlere yaptığı haksızlıklardan bahsettik. İnsanların kalbini ancak Allah^{cc} bilir. Ancak, bu yazıları yazarlar arasında bazı büyük âlimler ve ermiş kişiler bile bulunmaktadır. Ne var ki onlar bile çağın etkilerinden tam olarak kurtulamadılar. Bunun neticesinde Yahudi ve Hristiyan rivayetler, yani “İsrailiyat” İslâm eserlerine de katılmış oldu. Bu yazarlar, bir peygamber gibi masum ve hatalardan uzak olmadıkları için yazdıkları birçok güzel yazılarına yer yer hatalı rivayetler bile katılmış oldu.

Hz. Mehdi’nin^{as} bir görevi de bu hataları düzeltmek idi. Hz. Mehdi^{as} gelince bugünün hocaları onun hakkında yalan söyleyerek ve onunla alay ederek onu suçlamaya başladılar. Bu hocalar, peygamber kabul ettiği zatları bile bırakmadılar ve onları birer birer suçladılar. Artık yalancı ve iftiracı (!) kabul ettikleri bir zatı (Hz. Mehdi’yi^{as}) suçlamaları da yadigarınamamalıdır.

En büyük haksızlık Hz. Resulüllah’a^{sav} yapılmıştır. Artık buna ne dersiniz deyiniz. Yalnız bu haksızlık çok büyüktür.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَتَّى الْقَى الشَّيْطَانُ
فِي أُمْنِيَّتِهِ ...

22:53’te geçen bu ayetin tefsirinde Celâleyn ve Feth-ül Beyan’da şöyle denmiştir: “Küreyş’in bir toplantısında Hz. Resulüllah^{sav} Necm Suresi’nden şu ayetleri (53:20-21) oku-

³⁵ Ruh-ul Meani; Sad Suresi; a.35

du:

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿١﴾ وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةَ الْآخِرَىٰ ﴿٢﴾

"Bunun üzerine şeytan şu kelimeleri Resulüllah'a vahiy ederek söyledi:

تلك الغرائق العلى وإن شفاعتهن لترتجى

Bunu duyan Küreyşliler pek memnun oldular."

Bu kelimeler Müslüman müfessirlerin kaleminden nasıl çıktı? Şeytan, Hz. Resulüllah'a^{sav} nasıl üstün çıkabilir? Ahmedi Müslümanlar bu tefsirin şeytanî olduğuna inanabilirler, fakat şeytanın Hz. Resulüllah'a^{sav} etki yapabildiğine aslâ inanamazlar.

İslâm düşmanları bu çeşit yazıları ileri sürerek İslâm'a saldırmışlardır. Ruhulmeanî, Hâzin ve Celâleyn tefsirlerinde Hz. Zeyneb^{ra} hakkındaki yazıları okuyunuz. Bu arada Hz. Resulüllah'a^{sav} yapılan çirkin suçlamayı da düşününüz: "Hz. Resulüllah^{sav} bir iş için Hz. Zeyd'in^{ra} evine gitti. Kapıya asılı perde rüzgârla azıcık açılıverdi. Resulüllah^{sav} Hz. Zeyneb'i gördü. Onun güzelliğini görünce hemen ona vuruldu."

Namysluların en namyslusu! Kendisinden daha pâk ve temiz bir peygamber bile bulunmayan. İnsanları pak eden ve temizliğe kavuşturan Allah'ın^{cc} Habibi^{sav} hakkında bu çeşit birçok yazı elimdedir. Ama onları okuyabilmek benim için mümkün değildir. Hz. Resulüllah^{sav} Yüce Allah'a^{cc} ortak yapılmıştır. Ayrıca Hz. Ali^{ra} de Hz. Resulüllah'a^{sav} ortak yapılmıştır. Şöyle denmiştir: "Eğer Miraç gecesinde Hz. Ali olmasaydı, Hz. Muhammed'in^{sav} hiçbir değeri olmazdı."³⁶

Yani Miraç gecesinde asıl murat Hz. Ali^{ra} idi. Resulüllah^{sav} ise Ali'nin maiyetindeydi. Yani eğer Ali olmasaydı Resulül-

³⁶ Cila'ülüyûn Meclisi

lah'ın^{sav} hiçbir değeri yoktu. Hâlbuki Hz. Ali aslâ Hz. Resulüllah^{sav} ile beraber değildi. Hz. Resulüllah'ın^{sav} erdiği yüce mertebeye melekler de dahil hiç kimse ulaşamamıştır ve ulaşamaz da. Fakat bu yazarlar önce birşey uyduruyorlar, sonra da ondan uydurma bir netice çıkarıyorlar.

Hem Şii, hem de Sünni hocalar hayret verici tartışmalar yapmışlardır. Sünni bir âlim şöyle demiştir: "Hz. Resulüllah'ın^{sav} ölüm meleğinden daha üstün olması sebebiyle, bilgisinin de onunkinden fazla olduğu ispat edilemez. Fazla olması bir yana, onunkine eşit bile olduğu ispat edilemez."³⁷

Yani zerre kadar bilgiye sahip olmayan kimseler Hz. Resulüllah'ın^{sav} bilgisini ölçmektedirler. Birçok küstâhlıklar yapılmıştır. Hazret-i Resulüllah^{sav} "Hazır ve Nazır" mıdır, değil midir? Bir grup, Resulüllah'ın^{sav} "Hazır ve Nazır" olmadığına inananların kâfir olduklarını ileri sürer. Buna muhalif olanların itirazları şudur: Eğer Resulüllah daima "Hazır ve Nazır" ise, yani her yerde mevcutsa ve herşeyi görmekteyse, o zaman, siz karınızla sevişirken bile sizi görmekte midir?" Öteki grup bu soruyu şöyle cevaplandırır: "Evet! bizimle beraber olur, fakat hayadan gözlerini indirir."

Bu sözde Müslümanlar Hz. Resulüllah'a^{sav} ve İslâm'a öyle saldırdılar ki, eğer böyle bir İslâm takdim edilirse hiç kimse ona iltifat etmez. Bunlar hem Allah'a hem de Resulü'ne saldırdılar ve o yüce nuru küçük düşürmek için ellerinden geleni yaptılar. Şimdi bunların ıslâhı için gönderilen Hz. Mehdi'yi hedef seçmişlerdir. Bir mukayese daha yapılmıştır. O da şöyledir: "Şeytan ile ölüm meleğinin durumuna bakarak, elde kesin bir delil yokken, ayet-i kerimelere ters olarak, yalnız batıl bir kıyaslâ Resulüllah'ın^{sav} bütün yeryüzünün bilgisine sahip olduğunu ileri sürmek şirk değilse

³⁷ Berahin-i Kati'a; Halil Ahmed; Devbend Medresesi; Saharanpur s.51

de, imanın bir parçası nasıl olabilir?³⁸

Bu kişiler Hz. Resulüllah'ın^{sav} bilgisini hiç utanmadan şeytanın bilgisiyle mukayese etmektedirler. Annesini seven bir insan, onun bir fahişe olup olmadığını aslâ tartışmaz. Çünkü annesi aleyhinde kötü bir söz duymak bile istemez. Fakat bunlar hiç utanmadan Hz. Resulüllah'ın^{sav} bilgisi ile şeytanın bilgisi arasında bir karşılaştırma yapmaktadırlar. Bir grup şeytanın bilgisinin daha fazla olduğunu ileri sürmektedir. Öteki de Hz. Resulüllah'ın^{sav} bilgisinin, şeytanın bilgisinden daha fazla olduğunu iddia etmektedir. Bunların peygamber sevgisi işte budur. Bir yazı daha sunuyorum: "Resulüllah, gayb bilgisine sahip ise o zaman sorumluz şudur: Bu gayb bilgisi cüzî midir yahut küllî midir? Eğer cüzî gayb demekse o zaman Resulüllah'ın^{sav} özelliği nedir? Bu gibi gayb bilgisine Ali, Veli herkes sahip olur. Hatta bütün davarlar ile hayvanlar bile bu çeşit gayb bilgisine sahip olurlar."³⁹

Allah aşkına bu küstahlığı yapmayınız. Hz. Resulüllah'ın^{sav} bilgisini delilerin ve hayvanların bilgisiyle ölçmeyiniz. Gerçek bir mümin böyle birşeyden ürperti duyar.

Bir başka gurup daha vardır. Kendilerinin "Müvahhid" (Allah'ı tek bilen) olduklarını iddia ederler ve ötekilerin de hem Allah'a hem peygamberlere ortak koştuklarını söylerler. Bu sözde Müvahhidlerin kendi büyükleri hakkında yazdıkları yazılar dikkate şayandır. Reşid Ahmed Gangohî vefat ettiğinde, sözde "Şeyh-ül Hind" M. Mahmud-ul Hasan şöyle bir ağıt söylemiştir:

- "Dünya âlemden İslâm kurucusunun eşi göçetmiştir,
- Allah onun terbiye edicisiydi. O, da halkın terbiye

³⁸ A.G.E.; İlgili Madde

³⁹ Hırz-ül İman; Eşref Ali Tanavî; Devbend.

edicisiydi,

- Bu "Şeyh-i Sani" hiç şüphesiz benim efendim, benim hadim (yol göstericim) idi,
- Kalbinde marifet sevgisi olanlar, Kabe'de bile "Gangoh" yolunu soruşturup durdular."

Bunların marifetleri (!) işte budur. Güya Reşid Ahmed Gangohî (haşa) Hz. Muhammed'in^{sav} eşi olmuş! Gangoh ise, yalnız Kabe'nin eşi olmakla kalmayıp Kabe, Gangoh yolunda bir duraklama ve konaklama menzili olmuş! Yine bunların kendi müşhidleri hakkında ne dedikleri ve mezarını neye benzettiklerine de bir göz atalım:

- "Senin nurlu dağını Tur dağına benzetmekteyim ve sık sık "Erenî" demekteyim. Benim saflığıma bakınız!"

Demek ki müşhidlerinin mezarı Tur dağına benzetilmekte ve Hz. Musa^{as} Rabbi'ne nasıl, "Erenî" dediyse, bunlar da aynı şekilde müşhidlerinin mezarına, "Erenî" demektedirler!

Yine başka bir yazı sunuyorum: "Bugün "Rahmetüllilâlemin" Müfti Muhammed Hasan Devbendî'nin dünyadan göçtüğünü üzüntü ile haber aldık."

Demek ki bunlara göre "Rahmetüllilâlemin" müşhidleri imiş! Eşref Ali Tanavî'nin özellikleri de şöyle dile getirilmiştir: "(Rüyamda Resulullah'ı gördüm. Mübarek ayağı, rengi, çehresi çok güzeldi. Bedeni ise Hz. Mevlana Eşref Alininkine benzemekteydi."⁴⁰

Bu bir rüya ise, yoruma tabidir. Yorumu da şöyle yapılmıştır: "Hz. Resulullah^{sav}, bizim Eşref Ali Hocamıza benzemektedir... Resulullah'ın^{sav} çehresi tam bizim Eşref Ali Hocamızınki gibidir."⁴¹

⁴⁰ Esdekürrüya; s.5

⁴¹ A.G.E.

Şimdi eğer bu bir rüya ise bir diyeceğimiz yoktur. Yalnız eğer Ahmedi bir Müslüman bir rüya görürse bunlar hemen itiraz ederler. Yine bunların kendi inançlarına göre de birisini Hz. Resulüllah'a^{sav} benzetmek, küsâtahlık sayılır. Peki o zaman yukarıdaki rüya hakkında ne diyecekler?

Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde ileri sürdükleri yalanlardan bir tanesi de "Kelime-i Şahadet"inin Müslümanlarınkinden değişik olduğudur. Fakat bunlar "Kelime-i Şahadet"i bile değiştirmişlerdir. Yalnız bu kadarla kalmayıp eski müceddidleri de suçlamışlardır. Bir yazı sunuyorum: "Adamın birisi hocamıza mürit olmak istediğini söyledi. Hoca ona: "Lâ ilâhe illallah Çiştî Resulüllah" de, buyurdu. Adam öyle deyince hoca onu mürit edindi."⁴²

Hz. Hoca Muinüddin Çiştî^{ar} gibi, zamanının bir müceddidi hakkında böyle birşey uydurmak iftira değilse de nedir?

Müslüman Ahmediye Cemaatine muhalif olan hocalar işte bunlardır. Mehdi'nin^{as} Cemaati de işte bu hocaların bilgisizliklerini gidermeye çalışmaktadır. Onların cehaletini yok edip, insanları nura götürmek için mücadele etmektedir. Bu mücadele çok şerefli ve çok yücedir. Ne mutlu insanları karanlıklardan çıkararak nura kavuşturan Ahmedilere! Ne mutlu bu gibi bilgisiz hocalar tarafından eziyet edilen Ahmedilere!

Bizi gerçek aydınlığa götüren, Hz. Resulüllah'ın^{sav} nuruna kavuşturan, ay ve güneşin ışığından kat kat daha parlak, gerçek ışığa kılavuzluk eden Mehdi'ye^{as} kurban olayım. Bu yüce Mehdi'yi gönderen Rabbim'e ve O'nun yüceler yücesi Resulü'ne^{sav} kurban olayım.

⁴² Hasanat-ül Arifin; s.34

Doğru yolda olan fırka

17 Mayıs 1985 Cuma Hutbesi

Kelime-i Şahadet ile Fatiha Suresini okuduktan sonra Mirza Tahir Ahmed Hazretleri şu ayetleri (6:115-118) okudular:

أَفَعَيِّرَ اللَّهُ أَتْبَغَىٰ حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ
 اتَّيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
 الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٥﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ
 السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٦﴾ وَإِنْ تَطِعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ
 مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٨﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Demin okuduğum ayetlerin meali şöyledir: Allah'tan başka bir hakem arayabilir miyim? Hâlbuki size apaçık bir kitabı, yani Kuran-ı Kerim'i indiren de O'dur. Kendilerine bu yüce kitabı verdiğimiz kimseler, onun senin Rabbin tarafından hak ile indirildiğini iyi bilirler. Onun için ey muhatabım olan kişi! Sen şüpheli-lerden olma. Senin Rabbinin indirdiği bu yüce kelâm, doğruluk ve adalet bakımından kemale ulaşmıştır. Artık hiçbir kimse bu Kelâmı aslâ değiştiremez. Böylece bu kelâm hiçbir zaman değişmeyecektir. Senin Rabbin duaları işiten ve her şeyi görendir. Eğer sen yeryüzünde bulunan insanların çoğuna boyun eğersen, seni Allah yolundan mutlaka saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve kafadan saçmalar uydurup dururlar. Ey Resul! Senin Rabbin hak yolundan sapmış olanları iyi bilir. Keza doğru yolda olanları en iyi bilen de O'dur.¹

Kuran-ı Kerim'in bu ayetlerinden, keza başka birçok ayet-ten anlaşıldığına göre, hak ile batıl ve doğru ile yalan arasındaki fark konusunda sayı çoğunluğunun hiçbir değeri

¹ Enam Suresi; Ayet 115-118

yoktur. Hatta bu kadarla kalmayıp çoğu kez, sayıca fazla olanların benimsedikleri yol yanlış olur. Sadece sayıca çoğunluğa uymanın insanı doğru yoldan saptırdığı birçok defa müşahade edilmiştir. Demek oluyor ki sayı çoğunluğuna uyarak birşeyi hak ve doğru kabul etmek büyük bir hatadır ve hak ile batılı tanınmanın yolları ise başkadır.

Ne yazık ki Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde, sayı çoğunluğu konusu abartılarak ileri sürülmüş, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde Büyük Millet Meclisi üyelerinin çoğunun aynı karara vardıkları, hatta Pakistan halkının çoğunun da bu Cemaat aleyhinde ortaklaşa hareket ederek söz birliğine vardıkları böbürlenerek ileri sürülmüştür. Böylece yüzyıllık bir mesele, sayı çoğunluğu kararı gereğince karara bağlandığı, Müslüman Ahmediye Cemaatinin batıl bir cemaat olduğu konusunda başka hiçbir delile gerek görülmediği de ifade edilmiştir.

Gerçek şudur ki ulema yahut halkın bir konu hakkında aynı fikir üzerinde birleşmelerine "İcma-i Ümmet" denmez. Hz. Ali^{ra} ve birçok büyüklerimizin bildirdiklerine göre, Hz. Resulüllah'ın^{sav} buyurduğu "İcma-i Ümmet" şudur ki eğer bir tek kişinin söylediği söz yahut tuttuğu yol hak ise, işte o zaman bütün diğer Müslümanların fikri reddedilir. Hz. İmam Razi^{ar}, Hz. İmam İbn-ül Kayyim^{ar} ile birçok ulemanın fikrine göre, dinimizde kuru çoğunluğun aslâ bir değeri yoktur. Buna rağmen muhaliflerimiz Müslüman Ahmediye Cemaatinin bir azınlık olduğunu ileri sürerek, bütün diğer Müslümanların Bu Cemaatin batıl olduğu konusunda aynı fikir üzerinde birleştiklerini, böylece bu Cemaat aleyhinde bir "İcma-i Ümmet" bulunduğunu ileri sürerler!

Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde, batıl bir cemaat olduğuna dair yasa çıkaran Pakistan Büyük Millet Meclisi üyeleri hakkında, Pakistan Sıkıyönetim Hükümetince bir broşür yayınlanmıştır. Bu broşürde sözkonusu üyelerin

karakterleri ele alınmıştır. Ben bunu üçe ayırarak broşürde ileri sürülen fikirlerin bir kısmını size bildirmek istiyorum.

İlk olarak Zülfikar Ali Butto ile onun bakanlar kurulu hakkındaki fikirlerini ele alacağım. Broşürde hem Butto'nun hem de onun bakanlarının karakterlerinin son derece çirkin ve iğrenç olduğu ileri sürülmüştür. Zamanın başbakanı Butto, Evkâf ve Diyanet İşleri bakanı Mevlana Kevser Ni-yazî, Butto'nun yeğeni Mümtaz Butto, Gulam Mustafa Kar, Sadık Hüseyin Küreyşî, Nasrullah Han Hatak, Abdülvahid Katpar ile Cam Sadık Ali vs. hakkında korkunç suçlamalar ileri sürülmüştür.

Bence bu iyi değildir. Bir hükümetin kendi vatandaşları aleyhinde böyle iğrenç şeyler ileri sürmesi aslâ beğenilecek bir yol değildir. Hükümetin sanıkları mahkemelere çıkarıp, daha sonra mahkemelerin kararlarını ileri sürmesi gerekirdi. Gerçi geri kalmış olan ülkelerin mahkemeleri bile bazen baskı altında bulunarak yanlış kararlar verirler. Fakat yine de mahkemelerin verdiği kararların daima bir değeri bulunur. İktidara gelince hükümetin mahkemelere başvurmadan çirkin suçlamalar ileri sürerek bazı vatandaşlarını küçük düşürmesi aslâ tasvip edilemez. Suçlamalar yapmak ve çirkin küfürler ileri sürmek zayıf insanların işidir. İktidarda bulunanların asılsız suçlamalar yaparak hıncını almaları bence doğru değildir. Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin de mahkemeye başvurması daha uygun olurdu. Mamafih, bu hükümetin ileri sürdüğüne göre, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde yasa çıkaran Pakistan Büyük Millet Meclisi üyelerinin çoğu iğrenç karaktere sahiptiler ve İslâmiyet'i temsil etmeye aslâ lâyık değillerdi.

Pakistan Büyük Millet Meclisinde çoğunlukta olan Butto'nun Pakistan Halk Partisine gelince, onun eyalet bakanlarıyla üyeleri hakkında ileri sürülen suçlamalar çok korkunçtur. İslâmiyet'e göre bu suçlamaları yapanların mah-

kemeye başvurarak her üye aleyhinde en az dört şahit göstermesi gerekirdi. Aksi takdirde bu çeşit suçlamalar yapıp onu teşhir edenlerin her birinin seksen kırbaça cezalandırılması gerekir. İslâmiyet'i uygulayacağını ve İslâm Şeriat'i ni yürürlüğe koyacağını iddia eden Sıkıyönetim Hükümetinin kendisinin İslâm şeriatine ve yasalarına bağlı kalması gerekmez mi? Her neyse Sıkıyönetim Hükümetinin yayınladığı broşürde Pakistan Halk Partisi üyeleri hakkında şöyle denmiştir: "İçkiye düşkün olup zinayı âdet edinmişlerdir. Liderlerinden biri yurt dışı gezisinden dönerken uçakta hostesten iki şişe viski istedi. Viski şişeleri kendisine verilince, hostese yılmışmak istedi. Ancak hostes kendisini azarladı.... Onlardan birisi yasa dışı yollarla zengin oldu ve onun yakın bir arkadaşı tehlikeli bir kaçakçıdır.... Başka bir lider daha gençliğinden beri cinsî sapıklığa tutulmuş olup seks manyağı olmuştur. Hiç utanmadan sık sık evlenir. Daha sonra karılarını boşayıp genelevlere terkeder."

İşte Sıkıyönetim Hükümetinin ileri sürdüğü suçlamalar bu derece alçakçadır. Pakistan'ın namuslu kadınlarının genelevlere terkedildiğini ileri sürmek çok, ama çok büyük bir suç ve günahıdır. Eğer Pakistan'da İslâm şeriatı yasaları yürürlükte olsaydı, bu iğrenç suçlamaları yapanların her birinin seksen kırbaç yemesi gerekirdi. Sıkıyönetim Hükümetinin bu derece iğrenç suçlamalar yaptığı Büyük Millet Meclisi üyelerinin, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde verdiği bir kararı "İcma-i Ümmet" olarak ileri sürmesi dikkate şayandır. Broşürde daha sonra şöyle denmiştir: "Bunların çoğu katil olup, adam öldüren suçluları korurlar. Özellikle bir lider, adam öldürenleri her bakımdan himaye altına alarak onları korur. Bunların çoğu ruhsatsız tabanca ve diğer silâhları taşır. Özel mahkemeler kurarak fakirlerin malına el koyarlar. Keza öksüzlerle dulların malını yasa dışı yollardan ele geçirirler. Bundan başka sanayicilerle büyük

tüccarlardan rüşvet alarak onların işlerini görürler. Bunlar genel olarak içki düşkün, suç işlemeyi âdet edinmiş, hırsız ve eşkiyadırlar.”

Muhالیf partiye gelince, onların da Pakistan Halk Partisi üyelerinin karakterine sahip olduğu ileri sürülmüştür. Parti başkanı hakkında şöyle denmiştir: “Büyüklük taslâyan ve büyük konuşmayı seven, başbakanla boy ölçüşebilecek tek lider olduğunu böbürlenerek iddia eden, karakteri zayıf, vicdansız, maalesef değerli kişilerin yokluğundan istifade ederek gereğinden fazla önem kazanmış bir kişidir... Diktatör bir ruha sahip olup itirazı aslâ sevmez ve hemen coşkuya kapılıp kendini unuttur. Zina ve kadınlarla yasa dışı ilişkiler kurmakla suçlanmıştır.”

Yine başka bir üye hakkında şöyle denmiştir: “Malî konularda zayıf karaktere sahiptir. Açgözlü olup büyüklük taslamayı sever. Şöhret düşkünüdür ve ... ile yasa dışı ilişkiler içindedir.”

Bu alelade bir bağnazın sözleri olmayıp, aksine sıkıyönetim tarafından yayınlanan broşürde ileri sürülen suçlamalardır. Bundan Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin İslâm şeriatine ne kadar değer verdiği iyi bir şekilde anlaşılmaktadır. Bununla birlikte Sıkıyönetim Hükümetinin bu kadar korkunç ve iğrenç suçlamalar yaptığı Pakistan Büyük Millet Meclisi üyelerinin Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde çıkardığı bir yasayı, sanki İslâm şeriatine dayanan bir yasa olarak takdim etmeleri hayret vericidir!

Yine başka bir liderin olur olmaz sebeplerden dolayı birçok kişiyi öldürttüğü zikredilmiştir. Aynı şekilde muhalif parti üyelerinin kaçakçılık yaptığı ve yaptırdığı, gümrük memurları vasıtasıyla kirli işlerini yürüttüğü, kadınlarla yasak ilişkiler kurduğu vs. gibi değişik suçlar işlediği de belirtilmiştir. (Kaçakçılığa adları karışan gümrük memurları aleyhinde

daha sonra faaliyete geçilerek onların cezalandırıldığı da beyan edilmemiştir!) Bütün milleti temsil eden Büyük Millet Meclisi üyeleri böyleyse, o millet nasıl olacaktır? Sıkıyönetim Hükümetinin bu kadar çirkin işlerle meşgul olan bir Meclis'in, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde verdiği bir kararı övünerek dünyaya sunmaları ve o kararın dinî bir karar olduğunu savunmaları hayrete şayandır!

Büyük Millet Meclisi üyelerinin çoğunun ajan olup yabancı ülkelerle yasa dışı ilişkiler içinde bulundukları, terörizmi teşvik ettikleri, Pakistan aleyhinde entrikalar yürüttükleri, bencil ve içki düşkününü oldukları vs. bile dile getirilmiştir. Hem iktidar hem de muhalefet partileri üyelerinin aynı çirkin karaktere sahip olduğu açıkça dile getirilmiştir. Böyle bir meclis kararını "İcma-i Ümmet" olarak takdim etmek utanç vericidir. Bu gibi insanların kararını Hz. Resulül-lah'a^{sav} isnat etmek kadar çirkin bir hareket yoktur. Keşki İmam Buharî'den^{ar} ders alsalardı!

Hz. İmam Buharî bir defa yanında keseler dolusu altın olduğu halde bir gemiye bindi. Adamın birisinin bundan haberi oldu. Gemi kalktıktan sonra o, altınla dolu bir kesesinin yürütüldüğünü bağırmaya başladı. Bunun üzerine Hz. İmam Buharî^{ar} bütün keselerini hemen suya atıverdi. Hz. Resulüllah'ın^{sav} hadislerinin muhafızı olan kişi hırsızlıkla suçlanmaktan korunmak gayesiyle ömrü boyunca biriktirdiği altınlarını hiç çekinmeden suya gömdü. İşte gerçekten Hz. Resulüllah'a^{sav} ve İslâm'a içten âşık olanlar böyle olur.

Buna mukabil Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti bir taraftan Butto zamanındaki Pakistan Büyük Millet Meclisi üyelerini bu derece korkunç şekilde suçlamaktadır. Fakat aynı zamanda onların verdiği bir kararı sanki şer'î ve dinî bir karar imiş gibi "İcma-i Ümmet" olarak tanıtmaktadır. Biz, onlar hakkında yapılan bu suçlamaların doğru olup olmadığını bilemeyiz. Ancak Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin bir

yandan onlar aleyhinde bu derece çirkin propaganda yapıp, diğer yandan onların kararını dinî bir karar ve "İcma-i Ümmet" olarak adlandırması takvadan ne kadar uzak olduğunu göstermektedir? Eğer Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti, kendisinin yalancı olduğunu ve yanlış suçlamalar yaptığını, bundan dolayı her cezayı hakettiğini, Butto zamanındaki Pakistan Büyük Millet Meclisi üyelerinin her birinin çok dürüst olduğunu kabul ederse o zaman iş değişebilir. Ancak o durumda bile politik bir Meclis'in dinî bir karar vermesi uygun olmaz.

Pakistan Millet Meclisi'nin, Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bir karar vererek bir yasa çıkarması Bu Cemaat'ın doğruluğunu kanıtlayan çok açık bir delildir. Fakat bu konuya geçmeden önce bazı ulemaların "İcma-i Ümmet" hakkındaki fikirlerini sunmak istiyorum. Meselâ Seyyid Ataullah Şah Buharî bu konuda şöyle der: "Biz sözde çoğunun fikrine boyun eğmeyeceğiz. Biz ekseriyetin batıl üzerinde olduğunu biliriz."²

Aynı şekilde Mevlevi Eşref Ali Tanavî şöyle der: "Bugünlerde demokrasi çok beğenilmektedir ve şahsî fikirden daha üstün tutulmaktadır. Her ne tarafta ekseriyet varsa ona "İcma-i Ümmet" ismi verilmektedir. Bana bir dostum bu konuda enteresan birşey söyledi. O da şudur ki "İcma-i Ümmet"ten kastedilen zamanın Müslümanlarının çoğunun fikri değildir. Aksine "Asr-ı Saadet" Müslümanlarının çoğunun fikrine "İcma-i Ümmet" denir. Asr-ı Saadet'te Müslümanların çoğu hayır üzerinde idi. Hz. Resulullah'ın^{sav} bu yurduğu gibi daha sonra şer çoğaldı. Bence bu tam yerinde bir sözdür ve ben bu sözü pek beğenirim."³

Demek ki şerrin çoğaldığı devirlerde Müslümanların çoğu

² Zemzem Gazetesi; Lahor; 30 Nisan 1939

³ El-Balag Dergisi ; Karaçi ; Temmuz 1976; s.59

bir karar üzerinde birleşseler bile, ona aslâ "İcma-i Ümmet" denmeyecektir. Şerrin çoğalacağı zaman hakkında Allah'ın Habibi^{sav} şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ، قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: لَيَأْتِيَنَّ عَلَى أُمَّتِي مَا أَتَى عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ حَذَوُ النَّعْلِ
بِالنَّعْلِ، حَتَّى إِنْ كَانَ مِنْهُمْ مَنْ أَتَى أُمَّهُ عِلَانِيَةً لَكَانَ فِي أُمَّتِي مَنْ يَصْنَعُ
ذَلِكَ. وَإِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ تَفَرَّقَتْ عَلَى ثَلَاثِينَ وَسَبْعِينَ مَلَّةً، وَتَفَتَّرَقَ أُمَّتِي عَلَى
ثَلَاثَ وَسَبْعِينَ مَلَّةً، كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا مَلَّةً وَاحِدَةً. قَالُوا: وَمَنْ هِيَ يَا
رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي. (الترمذي، أبواب الإيمان، باب افتراق
هذه الأمة)

Yani: Benim Ümmetim bile, İsrailoğullarının geçtiği durumlardan mutlaka geçecek ve bir ayakkabının öteki ayakkabıya benzemesi gibi tıpatıp onlara benzeyecektir. Hatta eğer onlardan birisi açık olarak kendi anasıyla ilişki kurduysa, benim Ümmetim arasından da bu çirkin işi yapacak olanlar çıkacaktır. İsrailoğulları'nın yetmiş iki hizibe ayrılmaları gibi, benim Ümmetim de yetmiş üç hizibe ayrılacaktır. Ancak biri dışında hepsi cehennemlik olacaktır. Ashab-ı Kıramra Hz. Resulüllah'a^{sav} cennetlik olan hizbin kimler olacağını sorunca o, da: "Benim ve ashabımın yolunda olanlar buyurdu."⁴

Bu hadis. Vahhabî yahut Ehl-i Hadis fırkası kurucusu İmam Muhammed B. Abdülvehhab^{ar} tarafından ele alınmıştır. Bilindiği üzere Hicaz Müslümanlarının çoğu bu zatı on ikinci asrın müceddidi olarak kabul eder. Şu anda Pakistan'a musallat edilmekte olan da yine bu fırkadır. Bu zat Siret-i Resulüllah^{sav} adlı eserinde şöyle der:

⁴ Tirmizi ; Ebbab-ül İman ; İftirakü Hazihilümme Faslı

"وقوله ﷺ: "ستفترق أمتي على ثلاث وسبعين فرقة، كلها في النار إلا واحدة"، فهذه المسألة أجل المسائل؛ فمن فقهها فهو الفقيه، ومن عمل بها فهو المسلم." (مختصر سيرة الرسول ﷺ للإمام محمد بن عبد الوهاب ص ١٣-١٤)

Yani: Hz. Resulullah'ın^{sav} "Benim ümmetim de yetmiş üç hizibe ayrılacaktır. Ancak biri dışında hepsi cehennemlik olacaktır," sözü. Bu çok büyük bir meseledir. Her kim bu meseleyi anlarsa gerçek fakih işte odur. Keza her kim bu meseleye bağlı kalırsa gerçek anlamda Müslüman olan da işte odur.

Güya İmam Abdülvehhab'a göre her kim yetmiş iki hizbin cehennemlik fakat bir tek hizbin ise cennetlik olduğunu anlarsa, dinini tam olarak biliyor demektir ve gerçek anlamda Müslüman olan her kişi yetmiş iki hizbin cehenneme gireceğini, buna mukabil bir tek hizbin cennete gireceğini bilir. Bunu böyle bilmeyen, imam Abdülvehhab'a göre Müslüman değildir.

Hanefî imamlardan çok tanınmış ve çok yüce bir imam olan Molla Aliyülkari^{ar} bu hadis hakkında şöyle bir yorum yapmıştır:

"فترك اثنتان وسبعون فرقة كلهم في النار، والفرقة الناجية هم أهل السنة البيضاء المحمدية والطريقة النقية الأحمدية." (مرقاة المفاتيح، شرح مشكاة المصابيح للإمام ملا علي القاري ج ١ ص ٢٠٤)

Yani: Yetmiş iki hizbin hepsi cehennem ateşine girecektir. Necat bulacak olan hizip ise, Hz. Muhammed'in^{sav} parlak sünnetine bağlı olup temiz ve yüce Ahmediye tarikatine tabi olacaktır.

Her Müslüman hizip, kendisinin bu hadise tabi olduğunu ileri sürmektedir. Sünnilerle Şiilerin her biri kendisinin bu Hadis'te zikredilen "Fırka-yı Naciye" olduğunu iddia etmektedir. Büyük bir Şii bilgin Seyyid El-Hairî, bu konuda

şöyle der: "Şiiler, Hz. Resulüllah'tan^{sa} sonra Hz. Ali'nin^{ra} ilk halife olduğuna inanırlar. Keza onun evladından Hz. Mehdi'ye kadar on iki İmam'ı "Halife-tür Resul" kabul ederler. Ancak diğer yetmiş iki hizip, Ebu Bekir'in birinci, Ömer'in ikinci ve Osman'ın da üçüncü halife olduğunu ileri sürerler..... Kısacası bütün usul ve detaylarda bir tek Şii hizip öteki hiziplerden ayrıdır. Aralarında büyük ihtilâflar ve anlaşmazlıklar bulunmaktadır ve bu anlaşmazlıkların ortadan kaldırılması da mümkün değildir. O yüzden bütün diğer İslâmî hizipler Şiilerin kendilerine muhalif olduklarını kabul ederler. Ancak sözkonusu hadise göre bir tek Şii hizip, öteki hiziplerden ayrı olduğundan Naci ve cennetliktir."⁵

Demek ki daha dün kadar yetmiş iki hizbin cehennemlik ve bir tek hizbin ise cennetlik olduğu kabul edilmekte ve buna göre cennetlik olan tek hizbin hangisi olduğu tartışılmaktaydı. Mevdudi'nin partisi olan Cemaat-i İslâmî, "Tercüman-ül Kuran" adlı bir dergi çıkarmaktadır. Mevdudi bu dergide şöyle bir yorum ileri sürmektedir: "İslâmiyet'te ekseriyetin bir fikir üzerinde birleşmeleri onların doğruluğunun bir delili olarak kabul edilmemiştir. Keza ekseriyetin "Savad-i Azam" olduğu da kabul edilmemiştir. Her koyun da cemaat hükmünde değildir. Bir yerdeki din adamlarının toplu olarak bir fikir üzerinde birleşmelerine de "İcma-i Ümmet" denmez ... cennetlik olan hizip ne çoğunlukta olacak ne de çoğunlukta olduğunu doğruluğunun bir delili olarak ileri sürecektir. O hizip, Ümmetin yetmiş üç hizbin-den biri olup, Hz. Resulüllah'ın^{sa}

"بدأ الإسلام غريبا وسيعود غريبا كما بدأ، فطوبى للغرباء."

buyurduğu gibi, cennetlik olan hizbin durumu da dünyada ecnebi ve garibanlar gibi olacak. O bakımdan sayı itibarıyla çoğunlukta olduğunu, Allah'ın^{cc} sevdiği bir cemaat olarak

⁵ Fetava-i Hairî; c.2 s.5-6

ileri sürenler için bu hadiste ümit ışığı yoktur. Bu hadiste cennetlik olan cemaatin iki tane alâmeti beyan edilmiştir. İlk alâmet; o cemaat Hz. Resulüllah^{sav} ile Ashab-ı Kiram^{ra} yolunda olacak. İkinci alâmet; o cemaat, azınlıkta olacaktır.”⁶

Yüce Rabbim’e kurban olayım! Muhaliflerimizin ağzından bile doğru söz çıkartarak, küfürler savuranların dilinden bize rahmet okutuverdi! Ey garibanlar! Ahir zamanda İslâm uğruna gariban olduğunuzdan dolayı ne mutlu sizlerle!

Daha düne kadar Müslüman Ahmediye Cemaati muhalifleri, ister Sünni olsun isterse Şii, isterse Vahhabî olsun isterse Barelevî, hep birlikte bu Hadis’in doğru olduğunu kabul etmekteydiler. Ancak 7 Eylül 1974 günü Müslüman Ahmediye Cemaati’ni yalanlamak gayesiyle ne yazık ki hep birlikte sözkonusu Hadis’in doğruluğunu inkâr ederek sanki haşa Hz. Resulüllah’ı^{sav} yalanladılar ve hiç utanmadan bu hadisin yalan olduğunu ileri sürmeye cesaret ettiler. Bu kadarla kalmayıp hadisin doğruluğunu kabul etmiş olan kendi büyüklerini de yalanladılar. Başka bir ifadeyle 1974’deki Pakistan Büyük Millet Meclisi, çoğunluğa dayanarak yetmiş iki hizbin cennetlik ve bir tek hizbin ise cehennemlik olduğuna karar vermiş oldu! İşte bu karar Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti tarafından övülerek broşür vasıtasıyla dünyaya ilân edildi. Hâlbuki günün Müslüman Ahmediye Cemaati İmamı Hz. Mirza Nasir Ahmed^{ra}, Pakistan Büyük Millet Meclisi üyelerini: “Siz seve seve bize düşman kesiliniz, bize ne dersiniz deyiniz, ancak Allah aşkına Müslüman bir ülke olan Pakistan’da Hz. Muhammed’e^{sav} karşı isyan bayrağı çekme cesaretinde bulunmayınız. Çünkü bire karşı yetmiş iki hizbin bir ittifak içinde

⁶ Tercüman-ül Kur’an Dergisi; Ocak-Şubat 1945; s.175-176

bulunması halinde yetmiş ikisinin kesinlikle yalan üzerinde olacağını Hz. Muhammed^{sav} önceden bildirmiştir. Düne kadar siz de Hz. Muhammed'in^{sav} bu kararını kabul etmekteydiniz. Yani ümmetin çoğunun yalan üzerinde bulunup bir tek cemaatin doğru olacağı meselesi sizin de kabul ettiğiniz bir gerçektir. Şimdi eğer siz bir tek cemaatin, yani Müslüman Ahmediye Cemaati'nin yanlış, fakat buna mukabil diğer yetmiş iki hizbin doğru olduğuna karar verirseniz, Hz. Resulullah'ın^{sav} verdiği kararı reddetmiş olursunuz," diye uyardı.

Yetmiş iki hizbin aldığı kararın anlamı şudur ki, haşa Hz. Resulullah'ın^{sav} aklına bile gelmemiş olan bu marifet noktasını onlar yakalamışlar!

Aslında bu, Hz. Resulullah'a^{sav} karşı bir isyandı. Hz. Resulullah'a^{sav} karşı isyan bayrağı çekenin İslâm ile ne ilgisi olabilir? Bu suçu işleyenlerin başka bir suçu işleyip işlememeleri hiç önemli değildir. Çünkü onlar 7 Eylül 1974 günü, bir tek Müslüman Ahmediye Cemaati'nin cehennemlik ve yetmiş iki hizbin cennetlik olduğunu karara bağlamakla Allah'ın^{cc} Resulü'ne^{sav} karşı isyan bayrağı çekip, bizi değil kendilerini Gayr-i Müslim ilân etmişlerdir.

Allah'ın Resulü'nün kararını bütün eski din bilginleri kabul etmişlerdir. Ama bu hocalar 7 Eylül 1974 günü, Müslüman Ahmediye Cemaati düşmanlığında öylesine delirmişlerdi ki, hiç çekinmeden Hz. Resulullah'ın^{sav} mübarek hadisini bile yalanladılar. Aslında Allah'ın^{cc} takdiri gereğince muhaliflerimiz bu hadisi yalanlamadan bizi yalanlayamazlar. Ama ne yazık ki onlar bu hadisi yalanlamaktan utanacak yerde, öteden beri övünç duymaktadırlar. Meselâ Ahtar Ali Han isimli bir hoca 1952'deki Ahmediye aleyhtarı hareketi şöyle yorumlamıştır: "Geçen bin üç yüz yıllık İslâm tarihinde ikinci defa "İcma-i Ümmet" gerçekleşmiştir. Bugün Hanefî, Vahhabî, Devbendî, Barelevî, Şîi, Sünnî, Ehl-i Hadis,

şeyhler ve sufiler, kısacası Ümmet'in yetmiş iki hizbi, Kadiyaniler'in (Ahmediler) Müslüman olmadıkları konusunda hem fikirdirler."⁷

Şimdi de 1974'de Nava-yı Vakt Gazetesi 6 Ekim 1974 sayısında şöyle bir yorum yapmaktadır: "İslâm tarihî boyunca hiçbir mesele üzerinde tam olarak bu şekilde daha önce bir İcma-i ümmet gerçekleşmemiştir. Memleketin bütün büyük din bilginleri, siyasî liderleri, her siyasî partinin başkanı bu konuda hemfikir oldukları gibi, Sufiler, Arifler, ermiş kimseler, ve tarikat ehli, Ahmediye Cemaati yahut Kadiyaniler dışında Müslümanlar'ın bilinen yetmiş iki hizbinin hepsi Ahmediler'in Müslüman sayılamayacakları konusunda içtenlikle birleşerek karar verdiler"

Cenab-i Hakk'ın kaderi muhaliflerimizin yalancı olduklarını nasıl da belli etmektedir! Daha önce kendilerinin doğru ve cennetlik, diğer bütün hiziplerin ise batıl ve cehennemlik olduklarını ileri süren bütün sözde Müslüman hizipler, yani diğer bir ifadeyle yetmiş iki hizip birleşerek, tek hizip olan Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde hemfikir oldular!

Eğer Hz. Mehdi'nin^{as} cemaati olan Müslüman Ahmediye Cemaati tek ise, buna mukabil diğer yetmiş iki hizip birleşerek bu tek cemaati bir tarafa iterse, ne mutlu bu Cemaat'e! Hz. Resulüllah'ın^{sav} fetvasına göre 7 Eylül 1974 günü verilen karar, bir tek Müslüman Ahmediye Cemaati'nin doğru yolda olduğunu kanıtladı. Buna mukabil muhaliflerimizin çıkardığı netice Hz. Resulüllah'ın^{sav} verdiği fetvaya aykırı olduğundan, reddedilmeye değer olmakla kalmayıp, üstelik yetmiş iki hizbin gerçek içyüzünü bile göstermektedir!

Sizin çoğunluk ve "İcma-i Ümmet" dediğiniz safsatanın gerçek içyüzü işte budur. Bizce "İcma-i Ümmet!" dediğiniz

⁷ Zamindar Gazetesi; 5 Kasım 1952; s.2

çoğunluğunuzun hiçbir değeri yoktur. Siz bizi sevgili Efendimiz, Allah'ın Habibi, Hz. Muhammed Resulüllah'tan^{sav} ayırmak üzere aynı karara vardınız. Ancak sizin kararınız bizi o yüceler yücesi Peygamber'e^{sav} daha da sıkıca bağladı. Sizce eğer biz yalancı isek, olalım. Biz sevgili Efendimizin buyurduğu ve diğerlerinden ayırdığı tek cemaat olmaktan memnunuz ve Hz. Resulüllah'ın^{sav} yalancı olduklarına fetva verdiği yetmiş iki hiziple birleşerek onlardan olmayı aslâ sevmeyiz.

Şiilerle Sünniler hemfikir olabileceklerini aslâ akıllarına bile getirmezlerdi. Cenab-ı Hakk'ın kaderi onları bütün dinî anlaşmazlıklarına rağmen birleştirdi ve onlar ekâbirlerinin fetvalarını bile unuttular. İşte o gün kader bize güldü ve Hz. Resulüllah^{sav} ile Rabbimiz'in sevgisi ve rahmeti bizleri sardı. Cenab-ı Hakk'a şükürler olsun!

Bir uyarı

31 Mayıs 1985 Cuma Hutbesi

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 31 Mayıs 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camiin'de verdiği cuma hutbesi metnidir. Kendileri Kelime-i Şahadet ile Fatiha suresini okuduktan şu ayetleri (27:70-74) okudular.

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٧٠﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧١﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧٢﴾ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٤﴾

Daha sonra söze şöyle başladılar: Geçen birkaç aydan beri, Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin Ahmediye Cemaati aleyhinde yayınladığı broşür hakkında hutbeler vermekteyim. Hemen hemen bütün hutbeler, broşürde Cemaatimize isnat edilen suçlamaları cevaplandırmak konusunu kapsamaktadır.

Birkaç gün önce Pakistan'dan bir mektup aldım. Cemaatimizin Daskah Amiri Malik Hamidullah Han Bey, Hz. Mehdi'nin^{as} bir rüyasından bahsetmiştir. El-Şirke-tül İslâmiye'nin 1969'da yayınladığı Tezkire adlı eserin üçüncü basısının 485.inci sayfasında bulunan bu rüya 10 Eylül 1903 günü Hz. Mehdi tarafından görülmüştür. Malik Hamidullah Han Bey'in düşüncesine göre, bu rüya, Broşürdeki suçlamaların cevaplandırılmasıyla ilgilidir. Bu rüya ile ilgili yazıyı okuyunca hayret içinde kaldım ve bu rüyanın gerçekten Broşür hakkında verdiğim hutbelerle ilgili olduğuna kanaat getirdim. Hz. Mehdi'nin rüyasını okuduktan sonra sevindiğim kadar, daha önce hiç sevinmemiştim. Rüyayı okuyunca bulduğum teselli, kelimelerle ifade edilemez.

Yüce Rabbimiz^{cc} çok yüce şanlıdır. Bundan seksen iki yıl

önce, ilerde böyle bir hadise olacağını Hz. Mehdi'ye^{as} bildirmişti. Bu arada Hz. Mehdi'nin^{as} Cemaatine atfedilen suçlamalara yeterince cevap verileceğini de kendisine anlatmıştı. Hz. Mehdi rüyasını şöyle dile getirmiştir: "Rüya'da bir muhalifimizin yazdığı bir kitabı elimde gördüm. Ben bu kitabı su ile yıkamaktayım ve bir şahıs su akıtmaktadır. Daha sonra gözlerimi kaldırıp baktığımda, bütün kitabın yıkanmış olduğunu ve beyaz kâğıtlar ortaya çıktığını gördüm. Bir tek kapağı üzerinde bir isim yahut ona benzer bir kelime baki kaldığını müşahade ettim."

Bu kelimeler hayret verici bir şekilde broşür hadisesini dile getirmektedir. Burada dikkate değer ilk gerçek şudur: Cemaatimize muhalif olan hocalar ilk günden beri Cemaatimiz aleyhinde eserler yazmaktadırlar ve ilerde de yazmaya devam edeceklerdir. Rüya bu eserlerle ilgili gözükmemektedir. Bu eserler tarihimiz boyunca varolmuştur. Onun için bu eserlerden herhangi bir eseri özelleştirerek hedef tutmanın belli bir sebebi yoktur. Ancak Pakistan Sıkıyönetim Hükümetinin Cemaatimiz aleyhinde yayınladığı yazı büyük bir önem taşımaktadır ve bu yazının diğer eserlere nazaran büyük bir ehemmiyeti vardır. Demek ki rüyada olağanüstü bir önem taşımakta olan bir eser söz konusudur. Müslüman Ahmediye Cemaati'nin geçen yüz yıllık tarihinde ilk defa bir hükümet Cemaatimiz aleyhinde bir yazı neşretmiştir. Anlaşılacağı gibi Hz. Mehdi'nin^{as} rüyasında bu yazıya işaret edilmiştir. Hz. Mehdi^{as} şöyle demiştir: "Ben sonra o eseri su ile yıkamaktayım ve bir şahıs su dökmektedir"

Pakistan'da diğer önceki Halifeler gibi ben de ilmî bir araştırma yaparken birden fazla ilim adamı bana yardımcı olurdu. Ayrıca orada kütüphaneler ve diğer gerekli malzemeler mevcuttur. Değişik konular, değişik uzmanlara dağıtılır ve referanslar konusunda onlardan yardım alınır. Ancak Londra'da böyle bir kolaylık sağlanamadığı için eli-

mizdeki imkânlarla yetinmeye çalıştık. Diğer ilim adamlarımız çok meşgul idiler ve onları bu işlere tahsis etmemiz mümkün değildi. Onun için referansları arayıp bulmak üzere bir tek Hadi Ali Bey'i görevlendirdim. O, benim direktiflerime göre, işaret ettiğim eserlerden referansları çıkarıp bana göndermek vazifesini, geçen hutbelerim esnasında tek başına yerine getirdi.

Kısacası rüyada bir kişinin su akıtması ve tek bir kişinin bu vazifeyi üstlenmesi, olağanüstü bir hadisedir ve özel maelar taşıdığından dolayı bu rüyayı zikretmek istedim. Demek ki bütün bu zaman içerisinde tek bir kişi üstten su akıttı, yani bu kitaba cevap vermek konusunda, referanslar sağlayarak bana yardımcı oldu. Rüyada dikkate değer konulardan biri şudur: Kitap yıkandıktan sonra beyaz bir kağıt (White Paper) ortaya çıkar. Ancak kapağı üzerinde bir yazı bakî kalır. Kitabın ana konusu ise tamamen silinmiş olur ve Yüce Rabbimiz tarafından geride hiçbir iz bırakılmaz. Bu da Yüce Rabbimizin bizim lehimize gösterdiği çok büyük lütuflardan biridir. O bakımdan ben Cemaatimiz üyelerini de bu manevî lezzete ortak etmek istedim. Şimdi, bu kadar Yüce ve gayb bilgisine sahip olan Rablerinin, bu kadar yardım ettiği bir topluluğu kim yenilgiye uğratabilir. Demek ki bizim Rabbimiz bizim dostumuzdur. O, bizden yanadır. O, biz doğmadan önce bile, ilerde ne olacağını bilen, gaip bilgisine sahip olan ve bize güç vermek üzere önceden bilgiler vermiş olan Yüceler Yücesi bir zattır. O yüzden muhaliflerimiz, bize verilen sözlerin ne zaman ve nasıl yerine geleceği konusunda bizimle istedikleri kadar alay etsinler. Alay edip sövmek onların payı ve nasibi olmuştur. Ancak biz her geçen gün, bize verilmiş olan sözlerin yerine geldiğini müşahade ederek yaşamaktayız. Bizim nefeslerimiz ve hayat suyumuz işte her an yerine gelen bu sözlerdir. Muhaliflerimiz bizim nasıl ve niçin yaşadığımızı

akıllarından bile geçiremezler.

Daha sonra ben, ülkemizin uğradığı büyük bir tehlike konusunda milletimi uyarmak düşüncesindeydim. Bu tehlike, ülkenin her bölümüne musallat olmuş, millî hayatımızı da son derecede etkilemiş, hatta can damarına pençesini geçirmiş olan mollalık tehlikesidir. İslâmiyet'e düşman olan güçler, çok derin oyunlarla cahil mollalığı ülkeye musallat etmektedirler. Ben bugün milletimi bu tehlikeye karşı uyarmak niyetindeyim. Ancak bu sabah cereyan eden bir hadiseden dolayı ben şimdilik bu konuyu ertelemekteyim. Bu hadise şöyledir: "Bugün teheccüd (gece namazı) saatlerinde Karaçi'den acil bir telefonla beni arayarak, meteorolojinin, büyük bir fırtına kopacağı ve Karaçi'nin deniz tarafından çok büyük ve korkunç bir tehlike altında kalacağı konusunda vatandaşları uyardığını bana haber verdiler. Bu Pakistan için olağanüstü bir hadisedir. Bu deniz fırtınasının Cuma günü saat onbire doğru Karaçi sahiline yaklaşacağı da duyurulmuştur. Bu çeşit fırtınalar Doğu Bangladeş denizinde çok görülür ve oranın halkı bunlardan haberdardır. Bu fırtınalar neticesinde yüzbinlerce insan hayatını kaybettiği gibi, milyonlarca dolarlık maddî hasar meydana gelir. Ancak Karaçi sahilleri için bu çok olağanüstü ve nadir bir hadisedir. O yüzden deniz kuvvetleri ve diğer gönüllü kuruluşlar tetikte beklemektedir. Gecenin son saatlerinde sahil bölgelerinden, özellikle çok geniş sınırlar içerisinde "Defence Housing Society" mahallesinden yüzbinlerce vatandaş başka yerlere nakledildi. Yarıdan fazla ahali evlerini terkettiler. Hatta paniğe kapılarak ev eşyalarını bile beraberinde götüremediler.

Bu telefonu dinledikten sonra ben kendim, telefonla Ahmedi bir aileyi aradım. Onlar aşağıdaki hadiseyi bana anlattılar: "Biz fırtınayı haber alınca herkes gibi paniğe kapıldık ve ev eşyalarından hiçbirini yanımıza almadık. Bu arada

küçük kızım bana: "Amir-ül Müminin Hazretleri'nin mektuplarını kurtaralım bari" dedi. Bunun üzerine geri koşarak, en azından o mektupları kurtarabilmek gayesiyle onları yanımıza aldık."

İşte, halkın nakli böyle bir durumda yapılabilirdi. Yüce Rab-bimiz lutfetti ve bu fırtına Karaçi sahilini etkilemeden yönünü değiştirdi. Ahmediye Cemaatine gelince bizim için bu hadisenin büyük bir ehemmiyeti vardır. Pakistan'da bugün Cuma günü olup Ramazan'ın onuncu günüdür. Cuma günü olup ayın onuncu günü ile ilgili gördüğüm bir keşf (rüya) vardır. Daha önce Glasgow'da verdiğim bir Cuma hutbesinde bu keşfin Hicrî günlerle, yani ay ile bir alâkası olabileceğini söylemiştim. Bu arada Pakistan'dan Dr. Tarık Bey adlı bir dostumuz bir rüya gördüğünü bana bildirerek yorum yapmamı istedi ve şöyle yazdı: "Bir gün çok ağlayarak Rabbimize niyazlarda bulundum ve bu üzüntülü günlerimizin ne zaman sona ereceğini sordum. O gece bir rüya gördüm, fakat anlayamadım. Gördüğüm rüya şöyleydi: Bir kağıt üzerinde bir kare vardı ve onun üzerinde 10 yazılıydı. Onun altında da kamer (ay) yazılmıştı. Sol tarafta çok geniş bir kare daha vardı. Bu karenin içinde de sayılar yazılıydı ve son sayı 31 idi. Bu sayı çok parlaktı."

Ben bu rüyanın, daha önce gördüğüm keşf ile bir alâkası olduğunu tahmin ediyorum. Hicrî onuncu Ramazan günü, 31 Mayıs ve Cuma günüdür. İşte o gün olağanüstü bir hadise cereyan edeceğini hesap etmiştim. Onun için özel kalem müdürümü de uyarmıştım ve çok önemli bir hadise olacağını ve onu haber alır almaz bana bildirmesini kendisine söylemiştim. Benim damadım Mirza Sefir Ahmed Seyfi bütün gece bekledi ve radyodan haberler dinleyerek bilgi edinmeye çalıştı. Tesadüfen telefon bizzat bana geldi ve böylece ben Seyfi beyden önce bilgi sahibi oldum.

Bu hadisede bizim için birçok ders bulunmaktadır. İlk olarak şudur ki, bu olağanüstü bir hadisedir ve bu çeşit olaylar o bölgede yıllarca gerçekleşmemiştir. Bu hadise onuncu Ramazan, Cuma günü yaşanmıştır. Dünya insanları bu gerçekleri yokedemez yahut yanıltamaz. Ancak ne kadar büyük olursa olsun, bir tehlike doğdu fakat gerçekleşmedi. Bundan ne netice çıkar? Yahut ne netice çıkarmamız gerekir? İşte esas gerekli olan budur. Benim zihnim bundan birçok netice çıkarmaktadır. Ben Cemaatimizin üyelerine bu konuda bilgi vermek istiyorum.

İlk olarak dikkate değer konu şudur: Bu hadise, gördüğüm keşfe tam olarak uygulanmaktadır. Bu çok olağanüstü bir hadisedir. Ancak bu keşfin bir defa gerçekleşmesi gerekli değildir. Bazen Yüce Rabbimizden gelen İlhamlar yahut rüyalar mükerreren gerçekleşir. Kuran-ı Kerim'in bazı ayetlerinden de anlaşıldığına göre bazı mucizeler mükerreren gerçekleşir. İkinci olarak da, Yüce Rabbimiz, bir milleti cezalandırmak istediği zaman, bazen o milletin hiç düşünmediği yollarla onları cezalandırır. 1974'deki Ahmediye aleyhtarı fesat ve yağmalardan sonra, Pakistan halkı birçok defa cezaya çarptırıldı. Meselâ, Belüçistan'ın kurak tepelerine yağın, hiç umulmadık yağmurlar neticesinde Sind eyaletini hiç kimsenin düşünmediği seller bastı. Belüçistan'ın kuru dağlarının sellere sebep olabileceğini ve bunun sonucunda Sind bölgesinin zarara uğrayacağını hiç kimse aklından bile geçiremezdi. Ancak gazeteler büyük manşetler halinde sel zararından bahsetti.

Kısacası Rabbimiz çok büyük kudretlere sahiptir ve O, birçok yolla insanları cezalandırır. İsteddiği an, barış içinde olan bir yere emreder ve o yer tehlikeyi oluşturur. Yüce Rabbimiz^{cc} yakalayıp ceza vermek istediği zaman hiç kimse emniyette olmaz. Bu konu Kuran-ı Kerim'in birçok ayetinde beyan edilmiştir. Allah'ın^{cc} kaderi ceza vermek isterse

hiçbir insan ondan kurtulamaz.

Bu tehlikenin birdenbire doğup, daha sonra ertelenmiş olması bir müjdeyi kapsamaktadır. Bundan Yüce Rabbimizin azap vermek istemediği, aksine insanları uyararak tehlikeler hakkında bilgi verdiği ve onların af dilemelerine fırsat verdiği anlaşılmaktadır. Eğer kavim af diler ve tövbe ederek Yüce Allah'a^{cc} yönelirse, o durumda O, insanları helâk etmek istemez. O, ceza vermek konusunda yumuşaktır. Hatta bazı durumlarda muhalifler O'nun peygamberlerinin yalancı çıktıklarını düşünürler. Dünya insanları onlarla alay ederek onları küçültmeye çalışır. Mamafih onları affeder ve yakalayıp ceza vermez.

Kısacası, Pakistan milleti için burada saklı bulunan müjde şudur: Eğer onlar Allah'tan af dilerler ve tövbe ederlerse, Yüce Rabbimizin bu milleti kurtarması uzak bir ihtimal değildir. Zaten biz de bu milletin kurtuluşunu isteriz ve Yüce Rabbimizden de bu insanları azabından kurtarmasını niyaz ederiz.

Eğer bu millet yine de tövbe etmezse o zaman Yüce Rabbimizin bu milleti yakalayıp ceza vermesi muhtemeldir ve üst üste cezalara ve azaplara çarptırması imkân haricinde değildir. Eğer Pakistan milleti kibirli davranırsa ve Allah'ın^{cc} pak ve sevgili kullarıyla alay etmekten vazgeçmezse, o zaman onlar için bu hadise bir uyarma mahiyetindedir. Allah'ın^{cc} azabını durdurabilen hiçbir el yoktur. Eğer o azap bir defa koparsa, daha sonra hiç kimse onu erteleyemez. İşte bu hadisede bizim için mevcut olan dersler bunlardır.

Hutbemin başında okuduğum ayetlerde (27:70-74) bile bu konu açıklanmıştır. Yani ey Muhammed^{sav}! İnsanlara söyle, dünyada gezip baksınlar. Suçluların sonlarının hayırlı olduğunu aslâ göremezler. Suç işleyip sevgili kullarıma taşkınlık edenlerin ve ağızlarından çıkan sözler ile fiiliyatları birbirini

tutmayanların ve hayır adına çirkin işler işleyenlerin, keza İslâmiyet adına her çeşit gayr-i İslâmî hareketleri yapanların sonu, tarih boyunca hiçbir zaman hayırlı olmamıştır. Onlar için belli bir zaman mukadder kılınmıştır. Biz şimdilik onlara mühlet vermekteyiz. Onlar istedikleri kadar hilelere başvursunlar. Zannetmeyiniz ki Biz onları başıboş bırakmışızdır. Siz kendi sonunuzun hayırlı, fakat onlarınkinin de kötü olacağını iyi biliniz. Onlar sizinle alay ederler ve türlü itirazlarda bulunarak kendilerinin ne zaman azaba çarptırılacağını sorarlar. Doğru iseniz o azabı getirin derler. "Allah'ın^{cc} cezası nerededir?" diye sorular sorarlar. Buna cevaben "Ey Habibim, onlara yalnız şunu söyle: Siz belki fakında değilsiniz ve sizin acele ettiğiniz azap belki de size yapışmıştır bile! Bu azap sizi aslâ bırakmayacaktır. Şimdilik sizin tamamen mahvedilmeyişinizin sebebi, Yüce Rabbimizin büyük lütuflara sahip olması ve ceza vermekte ağır oluşudur. O, ceza vermekten hoşlanmaz ve suçluların suçlardan vazgeçmesini bekler. Ancak eğer onlar vazgeçmezlerse, Yüce Rablerinin öteden beri onları kovalamakta olan azabı onları yakalar." Yüce Rabbimiz insanların hidayete kavuşmalarını ister. Yüce Rabbimizin azap için harekete geçen güçleri, rahmet için de harekete geçebilir. Nuh suresinde bu konuya daha detaylı olarak ışık tutulmuştur. Hz. Nuh^{as}, Yüce Rabbi'ne şöyle yalvarır:

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿١﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٢﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ ﴿٣﴾ وَاسْتَعْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرَوْا وَاسْتَكْبَرُوا وَاسْتَكْبَرُوا ﴿٤﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جَهَارًا ﴿٥﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٦﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿٧﴾

"Ya Rabbi! Ben kavmimi gece gündüz Sen'in yoluna davet ettim. Ancak benim çağırım, onların uzaklaşmalarından

başka hiçbir işe yaramadı. Ben her ne zaman onları çağırarak, Sen'in de onları affetmene dair dua ettiysem, onlar sesimi duymamak için kulaklarına parmaklarını tıkadılar ve kibirleri yüzünden elbiselerini çekmeye uğraştılar. Ben onları hem açık olarak ve ilân ederek çağırdım, hem de ima ile onlara nasihat etmeye çalıştım. Onlara daima bağışlanmanı dilemelerini tavsiye ettim ve Sen'in çok bağışlayıcı olduğunu onlara anlattım.”¹

İşte bundan sonraki duayı ben kasten bıraktım. Bu dua çok korkunçtur ve Nuh'un milletin yokedilmesine sebep olmuştur. Ben o duayı yapmak istemedim. Eğer Yüce Allah^{cc} kavminin akıbetini Hz. Nuh'a^{as} bildirerek, kavmin mahvedilmesi konusunda dua etmesine izin vermeseydi, Hz. Nuh'a^{as} aslâ o duayı etmezdi. Eski geçmiş tarihler aynen değilse de yine de tekrarlanır. Tarih sayfalarında akli başında olanlar için birçok dersler bulunur. İsteyen kavimler onlardan istifade edebilirler.

O bakımdan ben kendim de Pakistan halkı aleyhinde Hz. Nuh'un^{as} duasını etmem ve size de bu duayı etmeniz konusunda izin veremem. En fazla şöyle dua edebilirsiniz: "Ya Rabbi! Cemaatimiz muhalifleri arasından, bize kâfir diyenlerin liderlerini yakala ve bir ibret örneği haline getir ki gelecek nesiller onlardan ders alsınlar. Pakistan halkına gelince, onlar mazlumdurlar ve gerçekten bilgisizdirler. Halkın çoğu, mollaların ne dediğini ve nasıl yalan söylediğini bilmemektedir. Geçenlerde bir dostum, Karaçi gibi, bilgili ve kültürlü insanların yaşadığı bir yerde, bir toplantıda, Cemaatimizden olmayan bazı arkadaşlarına şöyle demiştir: Kelime-i Şahadet bütün İslâm âleminin ortak malıdır. Hatta Yüce Rabbimiz, bunun ilk kısmı olan Tevhid'e yer yüzündeki insanları çağırmaktadır. Ancak şu anda ne

¹ Nuh suresi, ayet 6-11

yazık ki Ahmediye Cemaati düşmanlığı sonucu, Kelime-i Şahadet bile küçük düşürülmektedir. İslâmiyet bunu caiz kılmış mıdır? Elinizde bir delil var mıdır? Bunun üzerine mecliste hazır bulunanlardan birisi: Siz ağzınızla “La İlahe İllallah Muhammed-ur Resulüllah” dediğiniz halde aslında kalbinizden Mirza Gulam Ahmed Kadiyani diyorsunuz, cevabını vermiş.

Demek ki mollalar alabildiğine yalan söyleyerek, yalan ve iftiraya başvurarak, Pakistan toplumunu tepeden tırnağa zehirlemişlerdir. Bilgisizlere çevirerek bütün milletin akıbetini tehlikeye sokmuşlardır. İşte ellerinden geldiğince yalan söyleyen ve kavmin kaderiyle oynayan bu çeşit cahil mollalar için, istesek de hayır dua yapmak elimizde değildir. Biz genel olarak, ya Rabbi! Onlardan çoğuna hidayet ver ve zulümden vazgeçir. Onlar durmadan haksızlık etmekte ve Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretlerine sövmektedirler. Onları bu çirkin hareketlerden uzak tut. Ancak onlardan birkaç kişi mutlaka ibret vesilesi olmalıdır ki, bu cahil mollalar elinden eziyet çekmiş olan Cemaatimiz üyeleri de mutlu olsunlar ve milletimiz onların akıbetini görerek necat bulsun. İşte dualarımız bu gaye ile olmalıdır. Yalnız beddua etmemeliyiz. Aksine bu vesile ile kavmimizin çoğunun hidayete kavuşmasını da Allah’tan^{cc} niyaz etmeliyiz.

Daha önce de söylediğim gibi bunlar vazgeçmemektedirler. Aksine taşkınlıkta daha da ileri gitmektedirler. Yüce Rabbimizin onlara bugün gösterdiği ibret numunesinden istifade etmeyecekleri görülmektedir. Aksine alay edip, küçümseyerek, fırtınanın ertelendiğini ve böylece kurtarıldıklarını ileri süreceklerdir. Güya bu onların lehine bir hadise imiş ve kendileri kurtarılmaya değer imişler gibi bir tavır takınacaklardır. Hâlbuki onların bundan ders almaları gerekir. Eğer onlar vazgeçmezlerse onların bütün kaçış yolları kapanacak ve Yüce Rabbimiz onları yakalayacaktır. Bu çeşit

ibret verici hadiseler gelecek olan büyük azaplara işaret ederler. Keşke bundan nasihat alanlar çıkabilse. Ancak eski kavimler gibi bunların da inkâr edeceği görülmektedir. O bakımdan ben Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} kelimeleriyle bunları uyarıyorum. Bu dinî bir uyarma olacaktır. Ancak biz Yüce Rabbimizi nasıl diri bir hakikat olarak gördüysek, evlerimizde bize karşı olan davranışını nasıl müşahede ettiysek, o şekilde onlar müşahede etmemişlerdir. O yüzden belki onlar bu sözleri anlayamayabilirler. Onun için ilerde, onların anlayabileceği bir lisanla uyarmaya çalışacağım ve mollaların hakim olduğu kavimlerin korkunç sonuçlarını onlara anlatmaya çalışacağım. Şimdilik Hz. Mehdi'nin^{as} bazı yazılarını okuyarak, Pakistan milletini uyarıyorum. O, şöyle buyurmuştur:

"Çok sert muhalifetiniz ve beddualarınıza rağmen O'nun beni terketmediğini müşahade etmektesiniz. Aksine O, her meydanda bana yardımcı oldu ve bana atılan her taşı elleyle durdurdu. Bana atılan her oku, düşmanlarıma geri attı. Ben çaresiz idim, O bana sığınak oldu. Ben yalnızdım, O beni kendi katına çekti. Ben bir hiç idim, O bana saygı ile şöhret verdi ve yüzbinlerce kişiyi bana yoldaş yaptı. O, kutsal vahyinde şöyle buyurmaktadır: Benim yardımım gelince ve sözlerim tamamlanınca, yani Allah'ın^{cc} mahlukatı size yönelince ve malî yardımlar gerçekleşince, inkâr edenler, acele ettiğiniz şeyler tamamlanmadı mı? denecektir."²

"Yüce Rabbim bana sık sık bilgi vermiştir. O, bana çok yücelik ihsan eyleyecek ve benim sevgimi kalplere yerleştirecek, Cemaatimi bütün yeryüzüne yayacaktır. O, benim Cemaatimi bütün diğer hiziplerden üstün kılacaktır. Benim cemaatime mensup olan insanlar, bilgi ve marifet konu-

² Berahin-i Ahmediye c.5; s.61-62; Ruhani Hazain c.21 s.79

sunda kendi doğrulukları, deliller ve mucizeler bakımından herkesin ağzını kapatabilecek kadar kemale ulaşacaklardır. Her kavim bu pınardan su içecektir. Bu Cemaat kuvvetle ilerleyecek ve yeşerecek, sonunda bütün yeryüzünü kaplayacaktır. Birçok engel ortaya çıkacak ve musibetler kopacaktır. Ancak Cenab-ı Hak hepsini ortadan kaldıracak ve sözünü yerine getirecektir. Yüce Rabbim bana hitaben şöyle buyurdu: Ben sana bereket üzerine bereket ihsan eyleyeceğim. Hatta padişahlar senin elbiselerinden bereket arayacaklardır. Onun için ey dinleyenler! Bu sözleri hatırlınızda tutunuz ve bu haberleri sandıklarınızda saklayınız ki bu bir gün mutlaka tamamlanacak olan Allah'ın^{cc} sözüdür.”³

Yüce Rabbimizin lütfu ve minnetiyle Ahmedi Cemaatinin geleceği işte budur. Bizim Cemaatimiz bu istikâmete doğru ilerlemektedir. Hatta belâ, musibet ve üzüntü anlarında bile Cemaatimizin bu geleceğe doğru ilerlemekte olan ayağının durduğu vaki değildir. Bu Cemaat, düşmanlarının kılıçları gölgesinde ve küfürleri altında bile bu istikbale doğru ilerlemeye devam etmiştir.

Muhalipler durmadan küfür savurdular, eziyet ederek türlü iftiralar attılar. Bütün bunlara rağmen Yüce Rabbimiz^{cc} geleceğe doğru ilerlemekte olan Cemaatimizin hızını aslâ kesmedi. Aksine daima daha da ileriye adım atmayı bu Cemaate nasip eylemiştir. İşte bu kadarı düşmanlarımız aslâ değiştiremezler.

Buna mukabil, hakikat ve doğruluğa düşman olanlar aleyhinde de Hak Teala^{cc} bu konuda şöyle der:

“Tövbe edenler emniyet içinde olurlar ve bela gelmeden önce ondan korkanlara rahmet edilir. Siz bu depremlerden kurtulabileceğinizi mi zannediyorsunuz? Yahut hilelerinizle

³ Tecelliyat-i lâhîye; s.17-18 Ruhani Hazain c.20. s.409-410

kendinizi savunabileceğinizi mi hayal ediyorsunuz? Aslâ! Allah'ın^{cc} azabı gelince insanî işler sona erer. Amerika'da korkunç depremle olduğunu, ancak sizin memleketinizin onlardan korunmuş olduğunu zannetmeyiniz. Belki onlardan daha büyük musibetlere maruz kalacağınızı görmekteyim. Ey Avrupa! Sen de emniyette değilsin ve ey Asya! Sende koruma altında değilsin. Ey adalarda yaşayanlar! Hiçbir sunî tanrı size yardım etmeyecektir. Ben şehirlerin yıkıldığını ve kasabaların viranelere dönüştüğünü görmekteyim. O, Vahid Lâ Şerik Rabbimiz^{cc} uzun müddet suskun kaldı ve O'nun gözleri önünde mekruh işler işlendi, fakat O, ses çıkarmadı. Ancak bundan böyle O, musibetler vasıtasıyla çehresini gösterecektir. Her kimin kulakları varsa dinlesin ki o günler artık uzak değildir. Ben bütün insanları Allah'ın^{cc} koruması altına toplamaya çalıştım. Ancak Yüce Rabbimizin önceden verdiği haberlerin tamamlanması gerekiyordu. Doğrusunu söylüyorum ki bu memleketin sırası da çok yaklaşmaktadır. Hz. Nuh'un^{as} zamanı gözleriniz önüne gelecek ve Hz. Lut'un^{as} ülkesinin olayını siz kendi gözlerinizle göreceksiniz. Yalnız Rabbimiz^{cc} gadab konusunda ağırdır. Tövbe ediniz ki rahmet edilesiniz. Yüce Rabbini terkedenden insan değil, bir mikroptur ve O Yüce'den korkmayan, diri değil, aksine ölüdür."⁴

⁴ Hakikat-ül Vahiy; s.256-257; Ruhani Hazain; c.22 s.268-269